

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

CHRYSIPPVS.

VOLUMEN QUARTUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

MDCCCXCV

88296
I 1159
VIRGIL
VIRGIL

Library of David King.
Leavitt & Co. May 21 1884

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ
Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΤΚ. ^{603μD.} ΟΣΟΝ, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ ¹ βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προίων, καὶ τὰ χεῖλη διεσάλευες, ἥρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε καὶ κείσε μετέΦερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συντιθεῖς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὥς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Λυκίне, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθιζήν

HERMOTIMUS
SIVE DE SECTIS.

Lyc. QUANTUM licet, Hermotime, ex libro, tum ex incessus celeritate, colligere, festinare ad magistrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te disponderes, aut altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut Sophisticam quaestionem cogitatione perfequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, & ferium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi profit.

Herm. Per Iovem, Lycine, tale quiddam erat. Etenim he-
Lucian. Vol. IV.

A

συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδόμενος ἀληθές ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῶου ἱατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἱατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· Φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἣν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπει εἰς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ιδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι Φιλοσοφήσαντα.

- 2 ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἅλλα, ὦ Ἑρμότιμε, θαυμάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαί γε μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὅποσον Φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἃ ὧς σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα εἴωρακα, ἢ παρὰ

3 Τοῦ Κῶου ἱατροῦ) Ἱπποκράτους. V.

sternam auditionem, & quae dixit nobis, repetebam, memoria percurrrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam*. Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilantissimo admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, cum id agatur, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

Lyc. Praemia quidem, quanta dixisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem coniciere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocre a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros

τοὺς διδασκάλους Φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὡχρὸν αἰεὶ ὑπὸ Φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληρότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπούμενά μοι, Φαίνη οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέλθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκίνε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακλύπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἡδ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρὸς τε, καὶ ὄρθιος, καὶ τρηχὺς, ἰδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταί σοι, ὦ Ἐρμότιμε, καὶ ὡδοιπόρηται;

ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκίνε.

itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo post comprehensus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari.

Herm. Quī possū, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praeupta, & aspera, sudorem excutens non parvum viatoribus.

Lyc. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum?

Herm. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3 ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἡμῖσι τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσσην τὴν ἀνοδὸν εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἀμάρτοιμεν.

ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἥνυστο.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε Φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρεΐᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἀνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καβάπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, χρυσῇ τινα σειρᾷν καθιείς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκαίς.

ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον· ὅσα

Lyc. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil e raverimus, si circa medium te ascensum esse dicamus.

Herm. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset.

Lyc. Sed ubinam viae versari te dicemus?

Herm. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa iam vi conantem progredi: lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat.

Lyc. Magister ergo tuus, qui hoc faciat, idoneus, qui de super ex summo, ut Homericus ille Iuppiter auream catenam, demittat sermones suos, quibus nimirum attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse ascenderit.

Herm. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in

γούνην ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπίασμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρή, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, 4
ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν,
καὶ μάλιστα ἐκείνου συμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ
τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δήποτε ἀναβησομένῳ;
ἐς νέατα εἰκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι σε, οἷον μετὰ τὰ
μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια;

ΕΡΜ. Ὀλίγον φῆς, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκήσιν, καὶ
εὐδαιμονίας κτήσιν.

ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολ-
λὴν γ' αὖν ὑμῶν ραθυμίαν καταγωγή τις, εἰ μὴδ' ἐν τοσ-
ούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων στη-
λῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐπανελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ

7 Εἰς νέατα) Μίλλων. V.

illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis ver-
sarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

Lyc. Verum confidere oportet, & bonum habere ani-
mum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem,
illo praesertim una animum studiumque adhibente. In-
terea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut eni-
taris? proximone anno coniiicit in arce te futurum, verbi
causa post mysteria altera, aut Panathenaea?

Herm. Pauxillum narras, Lycine.

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem,
possessionemque felicitatis.

Lyc. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin mul-
tam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto
tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde
Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto

μὴ εὐθεΐαν, μηδ' αἰεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν ταῖς διὰ μέσαις ἔθνεσι περιπλανώμενος. καί τρι πόσω τινὶ βούλει ὑψηλότεραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλεν;

- 5 EPM. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὥς ὀλίγω χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἀλῶναι, οὐδ' ἂν μυρίοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχονται ἐπὶ ποσόν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάντῳ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλέον. ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσῃ τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσιν τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ρέεμενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνῶνται, καὶ τὸ

itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, & magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

Herm. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Iam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam iam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes. sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae

ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκοις ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῶ τῆς γῆς. εἰκότως· ὑψηλὰ γὰρ ἦδη Φρονεῖς, καὶ ἀνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν, μετὰ τῶν Θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλοι σπένδετε.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμποιλον τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὅποσον, ὡς χρόνῳ παρα- 6 βαλεῖν.

ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τὰκριβές· εἰκάζω μέντοι οὐ πλείων τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως που καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

11 Εἰ) Εὐχτικὸν τὸ εἶ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνι τοῦτο. M.

reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur.

Lyc. Papae, Hermotimè, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: iam enim altum sapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum Diis vos etiam veneramur, iam superatis nubibus, eo, quo festinatis, olim delatos.

Herm. Modo contingat ille ascensus, Lycine. Sed nimis multum superest.

Lyc. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus.

Herm. Nempe nec ipse accurate scio: conicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in summo futuri simus.

ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΛΥΚ. Τοῦτ' ἔστι μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ μαντικός ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπιστάνται; Φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκός, ἐπὶ τῷ ἀδῆλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδὸτα εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γεγόμενον, τὸ χρεὼν ἐπιστάν, κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδός, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ΕΡΜ. Ἀπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιώναι, ὥς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφός γεγόμενος.

ΛΥΚ. Καὶ ἰκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;

Lyc. Hercules tuam fidem! multum narras.

Herm. Etenim de maximis rebus laboratur.

Lyc. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe scire talia. Neque enim veri simile est, te rebus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis, tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat.

Herm. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim.

Lyc. Ac fatis tibi est pro tot laboribus unus ille dies?

ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὅποσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, 7
ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι;
οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι ὁ δὲ
πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη ὢν.

ΛΥΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς Θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ
τινα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἥπου τινὰ πλοῦτον,
καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἐταῖρε. οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα,
πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τὰγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν
πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ
τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισ-

Herm. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula
fatis est.

Lyc. Supera autem illa beata esse, ac talia, propter quae
sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque
enim ipse unquam ascendisti.

Herm. Ego vero magistro fidem habeo dicenti: ille qui-
dem omnino novit, fastigium iam affecutus scilicet.

Lyc. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illo-
rum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? numquid
divitias, & gloriam, & voluptates inexcuperabiles?

Herm. Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam cum
virtute coniunctam.

Lyc. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habitu-
ros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum,
& quod firma persuasione novit, quomodo se habeant sin-

μένον, ἣ ἕκαστὰ ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονάς, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀΦῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἰτῇ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὅποσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκήρατον ζέων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ Φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρός, ἀπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἀ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

- 8 ΛΥΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότῃμε, τὸν ἐν Οἰτῇ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τὸ δέ μοι εἶπε, καὶ κατέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἣν ἐβελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν, ἣ

gula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecunque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus ascendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecunque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte remputantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae, & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

Λυκ. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic relique-

ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἐτι τοιοῦτον πάθοι ἂν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἶγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τὰληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, μὴδ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἐταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὀκνεῖ, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμεῖ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγου- 9
μένω σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους,

runt? an necesse est eos, qui semel ascenderunt, manere; versari cum virtute, divitias & voluptates deridere?

Herm. Non hoc solum ita habet, Lycine: sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu; neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur.

Lyc. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est — sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus.

Herm. Minime, quin tu loquere, quidquid est, quod dicis.

Lyc. Vide, amice, quam valde cunctator sim.

Herm. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

Lyc. Cetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequerbar, credebamque rem ita habere, sapientesque fieri illos, & fortes, & iustos, & reliqua, mulcebarque aliquan-

καὶ τᾶλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὅποτε δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μῆτε ὀργίζεσθαι, μῆτε λυπεῖσθαι, πᾶν ἐνταῦθα (μόνῳ γὰρ ἔσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεὶς ἂν πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει Φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος;

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπὲ, ὅστις ἦν.

ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τὰτ' ἄλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον.

ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει;

ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεάτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθόν, τὸν ἐριστικόν;

ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τούνομα.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθόν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα ἑναγχος, περιθείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὸν τράχη-

tum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemptores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos neque dolere, hic omnino (foli enim duo fumus) institi, cum in mentem veniret, quae paulo ante videram facientem — vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit.

Lyc. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir cetera, & ultimae aetatis senex.

Herm. Quid is igitur faciebat?

Lyc. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus est, tanquam discipulus? rufum illum? contentiosum?

Herm. Novi, quem dicas. Dioni nomen est.

Lyc. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vo-

λον, καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων
τινὲς ἐν μέσῳ γεγόμενοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν
χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἰσθι, προσφῦς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ
τὴν ρῖνα ὁ γέρων, οὕτως ἡγανάκτει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γὰρ αἰεὶ ἐκείνος, καὶ ἀγνώμων, ὧ 10
Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους, οἷς
δανεῖζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό που διατέθεικεν.
ἀποδοῖν αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΥΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὧ μακάριε, μέλει
τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ Φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι
τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένων;

ΕΡΜ. Οἷε γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκείνος περὶ τὰ τοι-
αῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν
κῆδεταί, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὧ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν καὶ κείνα ἐπὶ
τὴν ἀρετὴν, ὥς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλούτου κατα-
φρονούντα.

ciferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui
commodum aessent, eripuissent ipsius manibus iuvenem,
crede mihi, correptum morfu nasum homini abstulisset,
adeo indignabatur.

Herm. Nam malus ille semper, & in reddendo, quod de-
bet, ingratus. Aliis enim, quibus foeneratur, nihil unquam
tale fecit: solvunt quippe usuras tempori.

Lyc. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae
est, purgato iam a philosophia, & relictis illis in Oeta mon-
te nihil iam indigenti?

Herm. Putas enim, sua ipsum causa laborare de talibus.
Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne
inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem,
ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11 EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάβω τελέως ἀπολειφθεῖς.

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαβέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκεχειρία ἐπὶ ἡγήγεται· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

EPM. Πῶς λέγεις;

ΛΥΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθές, γενέθλια θυγατρὸς ἐστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναι τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολ-

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum: iam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane fero veniam.

Lyc. Bono es animo, bone vir: hodie enim induciae denuntiatae sunt: itaque ego tibi, quod reliquum est viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius iam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem,

λὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὥς Φασι, τῆς συνου-
σίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ,
τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς Φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδε-
δειπνήκει πλεόν, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας,
ἡμεσὲ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῶ παρα-
λαβὼν τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι πα-
ραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου
καθεύδει, μηδὲνα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ
Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν
μαθητῶν, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκα- 12
λος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασὶν, ὦ Ἑρμότιμ, ἀγχώ-
μαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ'
ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτερος ὑπερέσχε.
τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιμωτί Φασιν ἀπελθεῖν,

13 Ἀγχώμαλα) Ἰσα, ἐγγὺς τοῦ ὀμαλοῦ. V.

ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam
fatis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus
invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam
pro fene, cibi sumferat. Igitur domum reversus & vomuit,
ut aiunt, copiose, & cum primum annumerari sibi iussisset
carnis frustra, quae puero a tergo stanti tradiderat, & cu-
rate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato,
ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida, audiui eius
servo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui &
ipsi, multi sane, revertebantur.

Herm. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne
meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas?

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse:
ceterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit fe-
nex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessif-

ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ράδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

ERM. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἶκειν τοῖς κρείττοσι.

LYC. Ταῦτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὐλογα. ἡ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἀνδρα γέροντα παραΰξουνεν, ἀόρητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ
 13 χειρὶ ἔχοντα; Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ μοι ἐταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

se aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollit, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestorem quendam, impingit in illum prope accubantem, & ita superavit.

Herm. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos, qui cedere melioribus recusant.

Lyc. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperis agitated Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem? Verum enimvero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐβελήσεις, ὦ Λυκίне, ὅψει ἐν βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων· παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας, ὡς πρὸς σέ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

ΛΥΚ. Ἰκανὸν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σέ γεγονώς, ἡρξάμην Φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδόν, ὅπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας.

ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, καὶ μὲ, δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἶπε, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἣν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις;

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δέ, ἣν τι βούλῃ, ἐράτω μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶον γὰρ οὕτω μάθης.

ΛΥΚ. Εὐγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ

Herm. Modo velles, Lycine! paulo post videres, quantum superes alios. Pueros, mihi crede, iudicabis, ad te se comparentur, omnes: tantum illos superabis sapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video.

Herm. Noli esse sollicitus: ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam, puto, natus es.

Lyc. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitisne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc iunioribus?

Herm. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter discendum interrogato, & contradicito: sic enim discēs facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cuius tu

- 14 ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, μία τις ὁδὸς ἐστὶν ἢ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὥς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἰσι;

ERM. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι καὶ αὖ Διογέους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένης Ζηλωταί, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ERM. Καὶ πάνυ διάφορα.

ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως που ἐν ἡν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα.

ERM. Πάνυ μὲν οὖν.

- 15 ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ Φιλότῃς, ἀπόκριναί μοι, τῷ ποτε πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἦεις Φιλοσοφῆσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεῖς σὺ τὰς ἄλ-

nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos esse, [qui diversas vias sequantur?]

Herm. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt, & adhuc plures.

Lyc. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diversa?

Herm. Omnino diversa.

Lyc. Sed verum quidem, puto, omnino unum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diversa.

Herm. Recte sane.

Lyc. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem argumento fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi ianuae paterent, ceteris relictis, Stoicorum

λας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἥκας, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὐσης, καὶ τὴν εὐθείαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα Φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσο-
Φον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολ-
λοὺς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀποκρίναι, ὅποῖος
τότε ᾤσθαι ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκίνε.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων Φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστο-
τέλους, καὶ Ἰντισθένους, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων,
τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι
εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἷας, ἐξ ὁπάν-
των δὲ προελόμενος, ἅπερ προήρησαι, ἄξιους κατὰ ταῦ-
τα Φιλοσοφεῖν; ἄρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ

16 Τὸν Χαιρεφῶντα) Ὅτι Στωϊ- εἰπὼν· ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης
κὺς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ σοφώτατος. V.

Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψατο

illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem in-
trare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, re-
liquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus;
quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mi-
hi illum, qui nunc es, te ipsum cogitare, vel semisapientem,
vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui
de vulgo sumus, possis: verum pro eo responde, qualis
tum eras, idiota, & mei, ut nunc sum, similis.

Herm. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine.

Lyc. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim
philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthe-
nes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reli-
qui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos ad-
spersatus, ex omnibus elegisti, quae elegisti, & secundum
haec philosophandum censēs? Numquid te etiam, ut Chae-

Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἀπάντων προειπῶν; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος Φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττουσαν οἷμαι ἐκάστω εἶδότη.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἡρόμην περὶ γε τούτων τὸν Θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον Θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὦν αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τοῦ Θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὡμην γάρ.

16 ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἀν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἂν τις ἐλοιτο, παρὲς τὰς ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγὼ σοι Φράσω. εἴρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

rephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat.

Herm. At nihil tale, Lycine; nec interrogavi de hisce Deum.

Lyc. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres?

Herm. Nimirum sic putabam.

Lyc. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis ceteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

ΛΥΚ. Πόσω τινὲ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίβμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἡρίβμησα ἔγωγε· εἴκαζον δέ.

ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὅς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ Φῆς καὶ πλήθει κρίναι, ἀποκυρπτόμενος λέγειν πρὸς με τάληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκίне, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἀπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ Φιλήδονοι εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ Φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τετύφωνται, καὶ Φιλόδοξοι εἰσὶ· περὶ δὲ τῶν Σταϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ἡ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἐλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ 17

Lyc. Quanto plures videbas Epicureis, aut Platoniciis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: sed coniciebam.

Lyc. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re coniectura te dicas & multitudine iudicasse, & verum apud me dicere subterfugas.

Herm. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia; qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

Lyc. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum.

αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαι-
νοῦσι τὰ αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός·
[οὔτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες.]

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Ὅρας ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέ-
γεις τὰληθές, ἀλλ' οἶμι Μαργίτη διαλέγεσθαι τι, ὡς
πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνετός, ἔτη τότε γεγο-
νὼς τεσσαράκοντα περὶ Φιλοσοφίας, καὶ Φιλοσόφων
ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκεί-
νων λεγόμενα, ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρείττωνων
ἁξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 ΕΡΜ. Ἄλλ' αἶσθα, ὦ Λυκῖνε, αὐχὶ τοῖς ἄλλοις
μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτοὺς
10 Μαργίτη) Μανωμίνη. V.

Neque enim fane illis ipsis credidisses sua laudantibus;
Herm. Nequaquam, sed dicebant ceteri.

Lyc. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant;
arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

Herm. Non fane.

Lyc. Ergo idiotae dicebant ista.

Herm. Ita est.

Lyc. Vides, quam iterum me decipias, nec verum dicas,
sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat,
Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum qua-
draginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idio-
tis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & prin-
cipatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

Herm. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed
ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientiς, ami-

κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, Φροντίζοντας αἰεὶ, ἀρρενωπούς, ἐν χρῶ̃ κυρίας τοὺς πλείατους, οὐδὲν ἀβρὸν, οὐδ' αὖ πᾶν ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερεκπίπτον, ὡς ἐκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἀρίστον ἅπαντες εἶναι Φασίν.

ΛΤΚ. Ἄρ' οὖν καὶ κεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτούς; ἂ μὴ κρῶ̃ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὃ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἶον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ Φιλονείκως πᾶν ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τᾶλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγοι σοι μέλει, ἄχρῃς ἂν εὐσταλῆς ἢ ἀναβολῇ, καὶ ὁ πῶγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῶ̃ ἢ κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τουτοῖ· κανόνα, καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός Φησι, καὶ χρῆ̃ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ καυρῶς διαγινγνώσκειν τοὺς ἀρίστους· ὅς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς

Etos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit, ut attonitus aliquis & plane cynicus fit*) sed in medio quodam statu, quem optimum omnes esse perhibent, constitutos.

Lyc. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paulo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi causa, foenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua, quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, & barba prolixa, & capillus ad cutem detonsus? &, quod superest, hunc habemus canona, hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere optimos; quicumque vero ista non habuerit, qui neque tetri-

ἢ, καὶ Φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ
 19 ἀποβλητέος; Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε,
 παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατῶμενος συνήμι.

ERM. Διατί τοῦτ' ἔφησθα;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γὰρ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέ-
 γεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γούν ἐκείνοι
 εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φει-
 δίου τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορ-
 φότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαί-
 ρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν
 ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὸν τὴν ἀμείνῳ προ-
 αἶρεσιν προσηρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βᾶδισμα ὄραν
 δυνάμενος;

ERM. Ἀλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὦ
 Λυκίνε, αὐδὲ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνῶρισμα
 εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν

cus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus est ac rei-
 ciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermoti-
 me, tentans, decipine me sentiam.

Herm. Quorsum hoc dixisti?

Lyc. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi nar-
 rasti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compo-
 sitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcame-
 nes, vel Myron ad formosissimam illas speciem configura-
 vit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid
 faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignove-
 rit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere
 neque incesum queat?

Herm. At mihi oratio est non ad caecos, neque tales curo.

Lyc. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam si-
 gnum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. In-

εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυ-
φλοὶ, ἐπεὶ περ μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς
τοιούτοις μάλιστα Φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθονται
ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυτερ-
κεῖς ὄντι, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε
τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, 20
τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι
προσῆεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίους ἀμείνων γίνεσθαι ἐς τὰ
τῆς γνώμης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκεί-
νων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸν ὁρθῶς Φιλοσοφοῦντα,
ἢ μὴ; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι,
ἀλλ' ἔστιν ἀπορρήτα, καὶ ἐν ἀφανεί κείμενα, λόγοις
καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις
ὁππότε μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἃ τινα

terim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci,
quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus
vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter
calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutif-
simum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in ani-
mo sunt, ex illo externo amictu? Quod autem dicere vò-
lo, eiusmodi est. Nonne *verum est*, te amore quodam men-
tis & *sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente ac
sententiis fieri voluisse meliorem?

Herm. Ita est.

Lyc. Quomodo ergo potuisti signis, quae modo dicebas,
recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim so-
lent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent,
fermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix
fero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto,

ἡτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηναῖαν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἡφαιστον εὐτεχνίας περὶ καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦτόν τινα ἀναπλάσαι τὴν Ἀθηναῖαν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι ὁ Ἡφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπεὶ περ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὥνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἐκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων, ἅτινα ἡτιάσατο, περιττὸν ἂν εἶη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἡφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῶν κατὰ τὸ στέρνον, ὥς ἀναπετασθειςῶν, γνῶριμα γίγνεσθαι ἅπασιν αὐ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ καὶ ἡ ψεύδεται, ἡ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο. σύ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὥς εἶσκε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὥς εἰδέναι μὴ

quid Vulcanum accusaverit : fin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, contentionem inter Minervam, & Neptunum, & Vulcanum de artis praestantia intercessisse; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumserant, perspecto ille uniuscuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere iam superfluum fuerit : in homine autem hoc desideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unus-

μόνον ἂν βούλεται, καὶ ἂν γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ΕΡΜ. Παίξεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ Θεὸν εἰλό- 21
μην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἵρέσεως. ἰκανὸν δὲ τοῦ-
το πρὸς γοῦν ἐμέ.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἐταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, ἀλ-
λὰ περιόψῃ με παραπολούμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;

ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἂν σοι ἀρέσκει, ὦν ἂν εἴπω.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὅποιον
ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ
Φθονεῖς ἡμῖν, ὥς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφί-
σαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυ-
τὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀ-
σφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι
γνώριμον ἔρεῖς.

quisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi,
neque optionis illius meae me poenitet: fatis autem hoc,
mihi quidem, est.

Lyc. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed negliges
me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim tibi placet, quidquid dixerō.

Lyc. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod
placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occul-
tus es, & nobis invides, ne aequae ac tu philosophemur:
ego tentabo, quantum eius facere potero, pro me inveni-
re accuratum de his iudicium, & sectam certissimam. Audi
vero & tu, si volueris.

Herm. Ego vero volo, Lycine. Forte enim cognitu ali-
quid dignum dixeris.

ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ πάντα-
 πασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως,
 ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.
 22 Ἔστω δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοῖόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐ-
 δαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὡς Φαίη ἂν ὁ
 διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθεν ποθεν ἀΦιγμένος) σοΦοὺς ἐς
 τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας,
 ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ'
 ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων,
 οὐδὲν ἂν εἶδης, φασὶν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον,
 ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται, μάλα εἰ-
 κότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, τὰς στά-
 σεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύου-
 σιν ἀλλήλοις, τὰῦτα πάντα ἐκποδῶν ἐστὶν ἐκείνοις. οὐ
 γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας ὀρώσιν, ὡς
 διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξ-
 16 Διαφίρεσθαι) Διαμάχεσθαι. V.

Lyc. Considera igitur, sed noli irridere, si hominis omni-
 no rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita fa-
 cere, cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis. Sit igi-
 tur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam bea-
 tos habens cives, (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua
 via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos,
 tum iustos, temperantes, parum Dii minores. Eorum ve-
 ro, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines,
 vim faciant, iusto plus sibi arrogant, nihil videas, aiunt,
 in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concor-
 diam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, pu-
 to, aliis in civitatibus seditiones & contentiones excitant,
 quorum causa mutuas sibi insidias struunt homines, illa e
 medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius
 aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de qui-
 bus certent; sed olim civitate illa exegerunt, non necessa-

εληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολι-
τεύεσθαι ὥστε γαλήνῳ τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον
βιοῦσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ
τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυ- 23
μεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κά-
ματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆ-
κος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι
ἐγγραφήσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μετέξειν τῆς πολιτείας;

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ
τούτῳ σπουδαστέον τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε
πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιῇ-
σθαι λόγον, μήτε παιδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατ-
εχόντων, καὶ κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ
μάλιστα μὲν καίκείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν.
εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς,
χωρεῖν εὐθὺς τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ

ria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quan-
dam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus,
& aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lycine? nonne dignum est, omnes con-
cupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes
viae, neque animum despondentes propter longitudinem
viae, si futurum sit, ut, ubi pervenerint, adscribantur & ipsi
in tabulis publicis, civitatemque consequantur?

Lyc. Per Iovem, Hermotime, omnium maxime in hoc
elaborandum est, reliquorum vero cura abiicienda; neque
si haec *antiqua* patria manum iniiciat, multam habere ra-
tionem oportet, neque liberis aut parentibus, si cui sint, re-
tinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem
hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; si vero nolint,
vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam il-

ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε. οὐ γὰρ δέος μὴ σέ τις ἀποκλεί-
 24 ση, καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἦκοντα. Ἦδη γὰρ ποτε καὶ ἄλ-
 λοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ
 πράγματα ἔχοι, καὶ με προὔτρεπεν ἔπειθαί οἱ πρὸς
 τὴν πόλιν ἠγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγρά-
 ψειν, καὶ Φυλῆτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίας μεταδώ-
 σειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ
 οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντε-
 καίδεκα σχεδὸν ἑτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ
 προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' οὖν
 περὶ τῆς πόλεως, εἰ γὰρ μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ,
 καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι
 εἶεν, αὐθιγενῆς δ' οὐδεῖς· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπο-
 λιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ
 μικροὺς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχεν τῆς πόλεως

2 Ἐσσύμενον) Ὁρμάμενον. V.
 Ὁμηρος (Il. Z, 518.) ἢ μάλα δὴ

σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκοι. M.
 7 Καὶ φρατρ.) Συντάγματος. V.

lam ex omni parte civitatem; & ipso abiecto vestimento, si forte illo comprehenso impediunt, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem. Iam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequeretur; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus*, cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae ius impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae iuvenili tum incertitia, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa iam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & pauperes, atque in universum ci-

τὸν βουλούμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἐκάστω πρὸς τὸ πολίτην γένεσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθῃ, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἰσότημον ἅπασιν. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾶς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; 25

vem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex maioribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemptum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo iure, quisquis alioqui fuerit: ista autem nomina, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

Herm. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus laborem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatæ civitatis.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοὶ ἐρεῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ Φανερά ἰδεῖν ἅπασιν, πάλαί ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμεν ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς φατε, (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψώδης) πάνυ πόρρω ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδὸν τε τὴν αἰγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἶε σὺ οὐτὰρ χρῆναι ποιεῖν;

ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοὶ μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ Φάσκειν εἶδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἢ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἢ δὲ ἐπὶ τὴν ἑω φέρειν εἰσκειν,

Lyc. Nam egomet eorundem, quorum tu, amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus confarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam, quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratione perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem, multa tibi dācum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partēs, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septem-

ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας.
καὶ ἡ μὲν διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, εὐρύς
καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ,
πετρῶδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κά-
ματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὐταὶ πᾶσαι πρὸς τὴν
πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὔσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα
τελευτῶσαι. Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' 26
ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτρα-
ποῦ ἕκαστος ἐφεστῶς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος
ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει :: αὐτὰ τὴν αὐτοῦ ἀπεί-
ναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς
δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μὴτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μὴτε
ἄλλοις ἡγήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. καὶ ἂν
ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ κείνος τὰ ὅμοια ὑπισχνέι-
ται περὶ τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ
παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν τὸ
πλήθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως

triones, & altera recta ad meridiem : & haec quidem per
prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoenā, nihil du-
rum habens, nihil incedentibus asperum ; altera vero saxo-
sa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denun-
tians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur,
quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes. Hic igitur
mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcunque
enim illarum veniam, vir ad caput uniuscuiusque tramitis,
in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porri-
git, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque il-
lorum, solum se rectam nosse, ceteros vero errare, qui
nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes pos-
sint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de
sua via promittit, & aliis detrahit ; & ille, qui iuxta hunc
est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur via-

ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἢν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀΦικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

27 EPM. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης.

ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὐθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἀνδρας μετεληλυθόσι.

EPM. Πῶς τοῦτο φῆς;

ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνην, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτω;

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Φιλονεικίζοντες. V.

rum multitudo, earumque ratio dissimilis me perturbat, & in consilii inopiam coniecit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contententes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

Herm. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris.

Lyc. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce [comite] usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime?

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνῃ ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ Φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀΦίκται πρὸς τι τέλος, καὶ εἶδέ τινα πόλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολυτεύσασθαι, ἢ δεόν εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἀδελφον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνῃ πόλιν ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκείνός ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-

12 Οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν . . .) Τὸ παροιμῶδες μίτισις. ἐκείνο· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς. V.

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberaſti me dubitatione, fed adhuc aequę ignoro, cui viatorum magis credendum ſit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde ſciam vera illum dicere. Verum veniſſe illum ad finem quendam, & vidiffę civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius cives eſſe tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum eſſet, ille Babylonem delatus Corinthum ſe vidiffę putarit, illud mihi quidem adhuc obſcurum eſt. Neque enim quiſquis urbem vidit, Corinthum vidit, ſiquidem non ſola urbs eſt Corinthus. Quod autem maxime inopem me conſilii reddit, illud eſt, quod novi, unam neceſſario eſſe veram viam, quippe cum

ρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μὴ τις οὕτω σφόδρα παραπαίοι, ὥς οἶσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλ-
λαχόσε ἄγει.

- 28 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρὰς δεῖ βου-
λῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦ-
το δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες
φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς
εἰς Κόρινθον ἀγωγῆς, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων
ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ
ἐπιτρέπειν, ὥς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ καὶ
ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡντινα-
οῦν. δυνατόν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ
ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν οὕτω

& Corinthus una fit, reliquas autem quovis potius quam
Corinthum ducere; nisi in tantum quis desipiat, etiam eam,
quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum
ducere.

Herm. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum
aliorum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Hermotime, non parva delibera-
tione opus est ad electionem viarum pariter ac ductorum: ne-
que id, quod est in proverbio, hic agemus, Quocumque nos
pedes tulerint, eo imus: alioquin imprudentes pro ea, quae
Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra du-
cit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae per-
mittere, ut qui forte optimam capeffituri simus, licet sine
examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Ete-
nim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in
longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non pu-

μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτεῖν, οὐδ' ἐς στεγὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία Φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴονιον διασπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὀμηρικῷ τοξότη ὑπῆρξεν. ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὃ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τραυθήσεσθαι καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἐν ἑξ' ἀπάντων. ὃ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὰς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἅμενον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥαδίον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῶ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια

2 Ὡς ἡ παροιμία φησὶ) Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλίοι. V.

to oportere periculosam temere aleam iacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha Aegaeum* Ioniumve mare ausos *traicere*: ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum sit inter mille mendacia: quale quid nec Homericō illi sagittario contigit, qui, cum columba deiicienda esset, lineam telo rupit; Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum, ut de multis *quiddam* [*quodcumque sit*] feriarur, & in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, prorecta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire iam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*,

λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεισθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὐριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλουσι· καὶ, νῆ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῇ, οἴαν διαρκέσαι πρὸς τηλικούτον κλύδωνα.

- 29 EPM. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὖροις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθελήσης γε ἀδικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις εἴη, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἵχνη προίων· ἄλλως δέ, ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Ὅρας τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικουρῶ ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς

- solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago iactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus; &, per Iovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

Herm. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest.

Lyc. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Co-

τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιάτατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὐρω-
 μεν τάληθ' ὑπισχνούμενον. Ἐπεὶ Φέρε, εἰ καθάπερ νῦν 30
 ἔχω ἀγνοῶν ἐτι ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ Φίλω, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότες τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπο-
 ρήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσσει Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· αἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῶέν με, καὶ, νῆ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοντο, λέ-
 γοντες, ὦ βέλτιστε Λυκίνε, τί παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πι-
 στεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθές καὶ πρῶην γενο-
 μένους, μῆτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μῆτε πειραβεῖς ὅλως ὧν Φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐ-

rinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem de-
 negare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola ta-
 men Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam i-
 ris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circum-
 stantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi impetu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius ter-
 tius natos, nobis multum natu maioribus, qui neque ser-
 monem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dict-
 mus, exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis re-

τοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέισθην
 Φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἂν, οἷδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκί-
 νε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν,
 οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγιγνώ-
 σκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαίταῖν, ἀνδρὶ πιστεύσαν-
 τα· μίαν ὁδὸν ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκρι-
 βῶς κατανοήσαντι. οἱ δὲ γε νομοβέται, ὦ Λυκίνε, οὐχ
 οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἑτέ-
 ρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἔαν λέγειν ὑπὲρ ἑαυ-
 τοῦ, ἃ οἶεται συμφέρειν, ἀλλ' ἐμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶ-
 σθαι, ὡς ῥᾶον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὐρίσκειεν
 τὰληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίε-
 ναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα
 31 εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. Ἡ τὰχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροιστό
 με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκίνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ
 πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ

spondeam? Satisfine mihi erit dixisse, Hermotimo, amico ho-
 mini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Ly-
 cine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus;
 neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, ne-
 que contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac
 fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam,
 & forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum
 latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec
 alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non
 pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, compa-
 ratis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inve-
 niant: & si tamen ita non fecerint *iudices*, provocandi ad
 aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos il-
 los veri simile est. Aut forte illorum aliquis praeterea me
 interroget, Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios
 nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo

τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιοπῶν διίσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμῶθι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἄρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμῶσε, οὐδὲ, νῆ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὅποιά ἐστι, Φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλευεῖς;

ΕΡΜ. Οὕτω· δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τούτου οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τούτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φήσει πρὸς μὲ ὥδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε,

32

quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum asseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse albos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum, quales sint, noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniore? aut quid consulis, Hermotime?

Herm. Sic est: iustissime enim illum mihi videtur increpuisse.

Lyc. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non iam novi, an aequè tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

Herm. Quale id est?

Lyc. Subiiciet nempe vir ille, & ita fere mecum ager: Hac igitur ratione ac proportionè servata ponatur nobis

τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μὴ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἴα τὰ τῆς στοᾶς ἔστι, καὶ ἃ ἐκείνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰδώς. οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

ERM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκείνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὥς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιούντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καὶ κεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεὶς αὐτός.

33 ΛΥΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον,

aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis regnum, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Porticu, & quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia illa sua pedem protulerit? Quid vis illi respondeam?

Herm. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum dogmata, & praecipue quidem illa, ediscere, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

Lyc. An putas hic tacituros Platonem, & Pythagoram,

καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκίνε, ὁ ἐταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοὶ τοῖς ἀντιδίοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἶεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὅποια ἂν ἐκεῖνοι Φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἰδὴ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν αἶρα, ἢ πύξ κενὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθύς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥάδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὅπότεν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὐ; μὴ τοίνυν μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥαδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμα-

& Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes iuvenis lusus, victoriam verum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, ifque victum se fassus fuerit; alias vero non? Ne igitur Hermotimus ex eo, quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur:

σιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἀσθενῇ, εὐθύς ἀνατρέ-
 πουσιν, ἢ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρ-
 Φη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πήξαντες, οὐ
 πόρρω προθέμενοι, στοχάζονται ἀφίεντες· καὶ ἦν τύχω-
 σί ποτε, καὶ διαπεύρωσι τὰ κάρΦη, ἀνέκραγον εὐθύς,
 ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος
 διὰ τῶν Φρυγῶνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν,
 οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κι-
 νούμενοι ἀφ' ἑπταν, ὥς τὸ παλὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δέ,
 καὶ τὰ τοξεύόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἐστῶτα, οὐ-
 δὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἐστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδι-
 δράσκοντα ὥς ἐνι μάλιστα, θηρία γέ τοι ὥς τὸ πολὺ
 κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἦν δέ ποτε
 καὶ ἐπὶ σκοποῦ δὲ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς,
 ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοοῖν προθέμενοι, διε-
 λαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δι' ὅπλων σφίσι.

cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum
 infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui
 sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colliga-
 tas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, at-
 que ad eas deinde collineant: & si quando feriant, traii-
 ciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno faci-
 nore, si farmenta telum transierit. Verum ita Persae certe
 non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed pri-
 mō ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant:
 deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non
 stare & exspectare sagittam, dum incidat; sed fugere quan-
 tum licet maxime. Bestias enim ut plurimum deiciunt sa-
 gittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad sco-
 pum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum, quod
 ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergo propofi-
 tum traiiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas

χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. εἶπε τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμωτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ Φρύγανα προβέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἴτα Φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ Φαίμεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκείνα, ἃ Φησὶ περὶ τοῦ Ἑκτορος,

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσουσι μέτωπον.

ταῦτα μὲν οἱ ξυμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλά- 34
των δ' ἂν μοι δοκεῖ καὶ διηγῆσασθαι τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδῶς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, Φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαθεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς ταλμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δὴ τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, ταλμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ,

transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita farmenta sagittis transiicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrium vero quicque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vulsumque minasque tueri Nostrae.

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque eius novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os aiunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero, ad coniugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam

παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός, μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλεσίον, οἰθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἄτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, Φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἄγνοεῖ ὅποια τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρυσίππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὀρμήσαιμι, πιστεύσας τινὲ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὠμιληκότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυνελὼν Φημι, ἄχρῃς ἂν ἀδελφον ἢ τίς ἀληθῆς ἐστί προαίρεσις ἐν Φιλοσοφίᾳ, μὴδὲ μίαν αἰρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον.

35 EPM. Ὡς Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀ-

1 Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός) Τούτο καὶ περὶ Διᾶνος ἱστοροῦσιν τοῦ Προυσαίως· ὃν καὶ διὰ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ἐπωνόμασαν. V.

13 Ὡς Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας) Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορ-

κοῦ· αὕτη γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, αἰτιᾶται, καθ' ἣ καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς Φιλίαν αὕτη συνάγει διὰ τῆς κατ' οἶκον εὐχάρας τοῦτο προμηθεύμενον. V.

vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quocumque miscuisset, putasse, viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia aio, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquis.

Herm. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere: neque enim

τρεμῆν εἰσώμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐ-
τοῖς· νῶϊ δέ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσω-
μεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ Φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγώ
Φημι αὐτὸ εἶναι· Αἰθίοπας δέ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα,
τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι
δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη·
θαυμαστὸν γάρ τι ἔρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι
μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμανθόντα, εἰδέναι τὰ ληθῆς ἀπὸ
τούτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων
ἕκαστα. οὕτως δὲ σκόπει, ἢ τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον
τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελεῖ-
σιν, ἄρα δεήσει περιῖόντα σὲ πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων,
ὅσοι ἀριθμητικοὶ, μὴ τις ἄρα εἴῃ πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων
αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

6 Ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν) Procul faceffant. G.

cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam;
& tu per nos ipsos quaeramus, fitne tale quid philoso-
phia, quale ego aio esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxo-
rem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat?

Lyc. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi vi-
dentur ad nostram disputationem: tu vero iam dicito, mi-
rabile enim quiddam videris dicturus.

Herm. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri pos-
se, ut aliquis, qui sola Stoicorum placita didicerit, sciat ex
his verum, etiamsi aliorum sententias non persequatur, at-
que ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi so-
lum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere,
numquid opus est, te in circuitu interrogare reliquos, quot-
quot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quin-
que aut septem dicat eas esse; an vero statim noris vera
illum dicere?

ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε.

ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τὰληθῆ, πείβεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδόμενα ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' αὖ μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν.

36 ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητούμενοις εἰκάξεις, πάμπολυ αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί αὖ Φαίης; ἔστιν ὧ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἑπτὰ ἢ ἑνδεκά αριθμὸν ἀποτελεῖν;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' αὖ ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων.

ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ. μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

Lyc. Statim, Hermotime.

Herm. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam, quae quatuor sint, quinque posse fieri, neque si sexcenti Platonēs aut Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne, quem videris, qui dicat, binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere?

Herm. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat.

Lyc. Quid vero? incidistine unquam (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non diffiderent de initiis rerum aut de finibus?

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὥ γενναῖε, καὶ ταῦτα, Φίλον ὄντα ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἱ τινες ἀληθεύουσιν ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντίθεναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὅποταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι οἱ Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφη, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβῶν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἐνθα δὴ κρίσεως μάλι-

Herm. Nequaquam.

Lyc. Vide igitur, ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, qui bis duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei, vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse; Epicurei autem id, quod suave sit? & cum vos dicitis, corpora esse, quaecunque sint; Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse? Tu vero, quod modo dicebam, iniuste sane id ipsum, de quo disceptatur, comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adiudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus,

Lucian. Vol. IV.

D

στα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων τὰ δις δύο, τέτταρα ἠγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δοξομεν.

37 EPM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις.

EPM. Εἴσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δῆπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὅποτερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν Φιάλην.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

EPM. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ubi sane iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

Herm. Non videris mihi, Lycine, intelligere, quid mihi voluerim.

Lyc. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale [*quale ante intelligebam*] dices.

Herm. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim, duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem omnino alteruter.

ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν;

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὐρῆς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΥΚ. Πρόδηλον.

ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὐροιμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεῦνης οὐδὲ οὕτω δεῖ.

ΛΥΚ. Ἔχει γάρ.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὐροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Σταϊκοῖς τὴν Φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιόσομεν, ἔχοντες ὁ πάλαι ἐζητοῦμεν ἢ τίνας γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν;

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὐροῖτε, καὶ εὐρόντες ἔχοιτε εἰ- 38
δέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ εἰ ὅλως γινώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ Φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολ-

Lyc. Quī non, siquidem perdita fit?

Herm. Igitur si apud priorem illam inveneris, non iam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, & nihil perscrutatione neque sic opus est.

Lyc. Habet enim *alter*.

Herm. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cuius rei gratia plus laboris sumamus?

Lyc. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis fit donarium. Iam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut, necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valdè multi.

λοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὃ, τι ποτέ ἐστιν, εἴτε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ Φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὐρῆς Φιάλην χρυσῇ, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοὶ ἀποδυτέον.

ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ Φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθεῖη, ἀλλ' αὐτὶ γε χρυσῇ ἅπαντές Φασιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνωρίσιμον γένοιτο, ὥς Φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῇ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὐροῖς Φιάλην χρυσῇ, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὕτη

Deinde ipsum, quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona. Quot enim sunt sacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit; sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii et stanno esse, dicunt. Necesse igitur est, quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis, quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud, quod periiit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes aiunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desi-

ἦν ἡ τοῦ Θεοῦ ἢ οὐκ οἶει πολλὰς Φιάλας εἶναι χρυσᾶς;
ΕΡΜ. Ἐγώ γε.

ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ
παρ' ἑκάστῳ εὐρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα,
εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν Θεῖον κτῆμα οἶ-
σθαι. Καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, 39
τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τὴν
πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, Φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον·
καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου·
εἰ δὲ ὁ ἔχει, τοῦτο ἱερὸν ἐστίν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοί-
νυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ἂν τινὰ ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε,
καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις
ὁ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑφηρημένος· ἐστὶ γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν.
τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον
εἶναι τὴν ἀπολομένην Φιάλην. Θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπο-

nes. Neque enim planum est, sitne haec ipsa, quae fuit Dei:
aut non putas, plures esse phialas aureas?

Herm. Ego vero.

Lyc. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque
apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia,
& sic facere coniecturam, quid tandem illorum divinam pos-
sessionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubi-
tationem affert, illud est, quod eorum, qui exuentur, unus-
quisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius
coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius
ex argento: utrum vero, quod habet quisque, id ipsum sac-
rum sit, nondum patet. Necessè igitur omnino est dubi-
tare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent
omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit, qui Dei *cime-
lia* furrupisset: licet enim privata quoque habere. Causa
autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem
non habet desiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deside-

λωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναβέντος, ἦττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις.

ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἶε, πολλάκις γάρ, καὶ πολλαχόθι.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀθλοβέτας αὐτοὺς ἐκαβέζου;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἕνα γχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαῖα τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἥλείου Θεᾶν μοι προκαταλαβόντες ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδικαῖς γιγνόμενα.

ΛΥΚ. Οἷσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὃν τινα ᾧτινι χορὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδῶν.

rari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, defineremus exuere alios, & molestiam illis faceffere. Puto autem, te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos.

Herm. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis.

Lyc. Numquid igitur unquam prope ipsos sedisti certaminum praefides?

Herm. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodicarum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus. Cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent.

Lyc. Itaque nosti hoc quoque, ut fortiantur, quem, quicum, aut lucta certare aut pancratio oporteat.

Herm. Novi enim.

Lyc. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν, παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθε- 40
τοῦντος, Φύλλα δάφνης.

ΛΥΚ. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἀ δὲ εἶδες
ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾷ πρόκειται ἱερὰ τοῦ Θεοῦ, ἐς
ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροί, ὅσοι δὴ κυαμιαῖοι
τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν,
εἰλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν πλείους οἱ
ἀθληταὶ ὧσι, δύο αἰὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες.
προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ
Διὶ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλῆ-
ρων ἓνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστῶς μαστι-
γοφόρος ἑκάστῳ, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων
ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἀπάν-
των δὲ ἢ δὴ ἔχόντων, ὃ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλ-
λανοδικῶν αὐτῶν εἰς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι)

Herm. Olim quidem, praefide certaminis Hercule, lauri
folia.

Lyc. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex pro-
pinquo vidisti, ea narra.

Herm. Urna argentea proposita est, Dei sacra: in hanc
parvae fabarum instar sortes iniiciuntur, inscriptae. Inscri-
bitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo
deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes
eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unus-
quisque, & Iovem precatus, demissa in urnam manu, for-
tium unam extrahit, & post illum alius; adstantque unicui-
que flagellifer manum illius retinet, nec finit illum videre,
quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam iam
habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodi-
carum, hoc enim non iam recordor, circumiens inspicit

περιῶν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἐστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀν-
εσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ
τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁ-
μογράμμους κατὰ ταῦτά. οὕτω μὲν γὰρ, ἦν ἄρτιοι ὥσιν
οἱ ἀγωνισταί, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἦν δὲ
περιττοί, πέντε, ἑπτὰ, ἑνέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ
κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον
ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περι-
μένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντί-
γραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ,
τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

- 41 ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα, τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα·
οὐκοῦν ἐννέα ὄντες, ἀνεσπάμασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσιν
τοὺς κλήρους, περιῶν δὴ, (βούλομαι γὰρ σε Ἑλλανο-
δίκην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμμα-

fortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum, cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos eiusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, v. g. οκτώ, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem, litera quaedam impar & ipsa, uni tantum forti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extraxerit, subfidet, exspectans, dum illi certaverint: nec enim habet ex adverso sibi respondentem literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

Lyc. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque (volo enim te iam pro spectatore Hellenodicam facere) inspice literas, nec prius puto didiceris,

τα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ Ἐφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκίне, τοῦτο Φῆς;

ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὐρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν Ἐφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὐροις, οὐ μὴν εἶσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· οὐ γὰρ προεῖρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν Ἐφεδρον· ἀλλ' ἐπειδὴν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὐρών, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχῶν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρῃς ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνασταγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί 42 ποιήσεις;

ΛΥΚ. Οὐ μένου. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδόχῃς, ἐθέλω εἰ-

quis subseffor ille fit, quam veneris ad omnes, eosque comparaveris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non potest, ut statim invenias literam illam subsefforis indicem; aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subsefforem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum, qui alteram A habet, eoque invento, illos iam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverbo responderet.

Herm. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies?

Lyc. Minime, quid ego facturus sim, quaeritur. Sed tu Hel-

δέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντας ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστὶν ὥς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴσοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν, ὦ Λυκῖνε, ῥαδίως ἂν μάθοιμι, ἐπὶ γούν τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὖρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ἅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὰ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακῶς, ἔφεδρός ἐστι.

ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαπέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντίπω τάγε μοι δοκοῦντα, ὅποια ἂν ᾖ;

lanodica, scire volo, quid factururus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subseffor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo, nisi omnium fortes videris, non discas subsefforem.

Herm. Quin, Lycine, facile discam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsefforem.

Lyc. Quid ita, Hermotime?

Herm. Hoc modo: A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse subsefforem.

Lyc. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

ΕΡΜ. Νῆ Δία, διαπορῶ μὲν τοι ὅ, τι ἂν εὐλογον ἀντειπεῖν ἔχῃς πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων 43
 γραμμάτων, εἰρήκας, οἷον, πρώτου τοῦ (Α) δευτέρου δὲ
 τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἐν αὐτῶν τελευ-
 τήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιά-
 σιν οὕτω γίνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε
 γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ)
 καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, δι-
 πλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτῶ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ)
 μόνον ἐπὶ τοῦ ἐννάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν
 ἔΦεδρον, τί ποιήσεις πρώτον εὐρῶν τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ
 ἔΦεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢ μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν
 εὐρῆς οὐδὲν αὐτῷ συμφονεῖν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ
 τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσάποκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ. Ἰδοὺ δὴ καὶ ἐτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί 44

Herm. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

Lyc. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo fortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subfessorem: quid facies, si primum Ζ invenias? quamam re intelliges subfessorem esse, qui illam habeat, nisi ad omnes accedens invenias, nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile est ad respondendum, quod rogas.

Lyc. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid

γὰρ εἰ μὴδε γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν εἰσόμεν, ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐστι· Φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἀπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροι, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνες δύο, τῷ δὲ ἐννάτῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον· ἦν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢ μὴ περιβεωρήσης ἅπαντας ἐπιῶν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

45 ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδὲν ὥστε ἦν ἐβέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιάλην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἀρίστα ἡγησόμενον ἡμῶν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην

enim, si neque literas scribamus in fortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis pingentes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus fortibus, duos in duabus equos, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse, quae subfessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

Herm. Non habeo, quod tibi, Lycine, respondeam.

Lyc. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam est, quod responderi possit. Itaque si voluerimus vel eum, qui auream phialam habeat, invenire, vel subfessorem, vel opti-

τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαιῶς ἀφιζόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τάληθες ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλος μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι, Φιλοσοφίας περὶ, ἣν τινα Φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὃ τὰ ὑπὸ πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδῶς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μᾶς ἀπείρατοι ᾧσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἀπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢ μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἰώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδῶν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα, καὶ ἢ μὴ τοῦτο εὕρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποῖα δήποτε

num illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuerpes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in censum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *sententiae* sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi credamus, nisi sciamus, omnes illum homines vidisse. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, scire non possit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro solum, sed pulcherrimo opus habemus: & hoc nisi invenerimus, nihil nobis profecisse videbimur. neque enim satis habebimus in pulchrum quodcunque in-

καλῶ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν εἶναι.

46 EPM. Ἀληθῆ.

ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν, μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθὼν, ὥς μόνῃ ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινες τοιοῦτον εὔροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

EPM. Οὐ ῥάδιον, ὦ Λυκίνε, τοιοῦτον ἄνθρωπον εὑρεῖν.

47 ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράττομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἄρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης

cidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

Herm. Vera sunt ista.

Lyc. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora, & Platone, & Aristotele, & Chrysippo, & Epicuro, & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, solam ducere recta ad felicitatem? Talem enim si inveniamus, laborare desinemus.

Herm. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

Lyc. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non fit ducis eiusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quem-

προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ERM. Ἐοικεν ἀπὸ γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ἧ, ὃ μικρῶ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ράδιον ἐπιδόγτα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὁδὸν, ἀναδραμεῖν αὐθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὥς Φῆς κατασχεθῆσομένῳ;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι Φράσω, τὸ τοῦ Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καὶ τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσιμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξιέναι.

ERM. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἣ πόθεν τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ ἑταῖρε· δοκῶ γὰρ μοι εὐρηκέναι, οὗ τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἂν.

ERM. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

que incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus?

Herm. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt: modo illud paulo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se vento passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur?

Lyc. Dicam tibi. Thesei illud consilium imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, sodalis, esto. Videor enim mihi invenisse, quod tenentes egrediamur.

Herm. Quod igitur illud est?

ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶν σοφῶν, τὸ νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἐξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἀν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

48 ΛΥΚ. Εἴεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' οὐτουσύν, οἶον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἦν οὕτω τύχη, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκείνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳ·νι Θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὲν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

1 Τὸ νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν) Ἐπιχέρμου ἀπόφθγμα τοῦτο. V.

Lyc. Non meum dicam, sed cuiusdam sapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, sed tanquam iudices illud faciamus, relinquentes etiam his, qui sequuntur, dicendi copiam, facile fortasse Labyrinthos illos effugiamus.

Herm. Bene mones, hoc igitur faciemus.

Lyc. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocunque, verbi gratia a Pythagora, si usu ita veniat, quanto putamus tempore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitror. Sin minus *hoc placeat tanquam nimium*, at viginti quidem certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii: verum etiam Aristoteli non pauciores.

ERM. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγεις ἱκανά.

ERM. Οὕτως.

ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὥς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκείθεν μάθοις ἂν, ἣν ἐννοήσης ὅσοι οὐδὲν ἄλλοι οὐκ εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικουρείοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς αὐτοῦ αἰρέσεως ἕκαστος, ὥς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρυσίππος γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἂν καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν Φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ' οὖν ταῦ-

Herm. Non fane.

Lyc. Chrysippo autem non iam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix sufficere.

Herm. Ita est.

Lyc. Tum deinceps Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogennarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio: viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi con-

Lucian. Vol. IV.

E

τα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας
 θεῖμεν τὰς αἵρέσεις ἐν Φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφαιροῦμεν τὸ τέταρτον, ὡς πενή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν [ἔτη] ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον;

49 ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι
 ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς
 εὐθύς ἀρξάμενοι.

ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι
 τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογη-
 μένα, ὡς οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον,
 μὴ οὐχὶ πειραθεῖς ἀπάντων; ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἰ-
 ρούμενον, μαντεία μᾶλλον, ἢ κρίσει τάληθες ἀναζητοῦν-
 τα, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἢ-

summaverint forte, si decem folas ponamus philosopho-
 rum sectas?

Herm. Supra ducentos, Lycine.

Lyc. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum
 & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

Herm. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos
 vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde
 statim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res
 habet? Evertendane, de quibus iam inter nos convenit, nem-
 pe eligere non posse quemquam ex pluribus, quod sit opti-
 mum, nisi exploratis omnibus, tanquam is, qui citra expe-
 rimentum eligat, divinatione magis, quam iudicio, verum
 requirat? Nonne ita diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione necessarium, eo usque nos vi-

μᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἰρήσεσθαι, ἀπάντων πειρα-
θέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαν-
τες εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ,
Φασιν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπτάιοντες,
καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ
ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἶδέναι τὰληθές.
εἰ δὲ καὶ εὖροιμεν ἄλλως κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην περι-
πεσόντες αὐτῶ, οὐχ ἔχομεν βεβαίως εἶδέναι εἰ ἐκεῖνό
ἐστὶν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέ-
γοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τὰληθέστατον.

ΕΡΜ. ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὐλογα μὲν δοκεῖς 50
μοι λέγειν αὐτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τὰληθές,) οὐ μετρίως
ἀνιᾶς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον.
ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον
ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με
πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέ-

vere, si & bene eligere velimus exploratis omnibus, &
electione facta philosophari, & per philosophiam felices esse.
Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt,
faltabimus, offendentes ad quaecunque obvia, & quidquid
primum in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur,
qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere,
bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus
tamen, unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod quae-
rimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unum-
quodque se verissimum esse contendat.

Herm. Nescio, quī fiat, Lycine, ut rationalia quidem di-
cere mihi videaris: sed, dicitur enim verum, non medio-
cri me molestia afficis, persequendis illis & ad minutias us-
que perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelici-
bus hodie auspiciis domo exisse videar, & egressus in te in-
cidisse, qui me, cum prope spem iam essem, in consilii ino-

βληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὔρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἐταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἢ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῇ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὔρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

51 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς αἰεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφούντας ἀποσκάπτεις.

ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοί, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσούτον οἶδα, ὥς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτῇ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύ-

16 Παρευδοκιμεῖται) Νικάται, ἥτοι εἰς δόξαν ὑπερφαινεται. V.

piam coniecero, ostendendo, quam supra vires nostras veritatis sit inventio, quae tot annis indigeat.

Lyc. Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo Menecrati & matri, quocunque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque, homo qui sit. At ego tecum confiderans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

Herm. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Spe-

δους παραπολύ. εὐπρσσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παρήρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις; καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τὰ ληθές ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρῶμεν ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ραδίων ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὥου τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἀνθρώπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σέ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὥου ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἶων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, Φῆς, ὡς οὐ φιλοσο- 52
Φητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτοὺς, ἰδιώτας καταβιῶναι;

ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ

ciosius enim hoc, eaque causâ iucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulentî conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & iam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, eiusque te futurum compotem sperasses, quod hominem putares; ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

Herm. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus.

Lyc. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego phi-

γὰρ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφῆτέον φημί, ἀλλ' ἐπεὶ περ φιλοσοφῆτέον, ὁδοὶ τε πολλαὶ εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν θάσκουσαι, ἥδ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἀδελος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δὲ γε ἡμῖν ἐφαίνεται, πολλῶν προτεθέντων, ἐλέσθαι τὸ ἀρίστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἴτ' ἂν πῶς μακρὰ ἢ πείρα ὤφθη. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτ' ἂν πρῶτ' ἐντύχης, τούτ' ἔφη, καὶ συμ-φιλασοφῆσεις; καὶ κείνος Ἑρμαιον ποιήσεται σε;

- 53 EPM. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἶόν τε εἶναι Φῆς, ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιῶν, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι;

ΛΥΚ. Τίνας Φῆς τοὺς πολλοὺς εἰδὼτας, καὶ πεπει-

9 Ἑρμαιον) Τὸ ἀπροσδόκῃτον
κέρδος. V.

11 Ἡν μὲν Φοίνικος ἔτη βιῶν) Φοίνικα, τὸ Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

losophari nos veto, sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, dixi. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere obiectum?

Herm. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini?

Lyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui

ραμμένους ἀπάντων; εἰ γὰρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἰς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δεήσει. ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδόμενους λέγεις, οὐδὲν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεται με πιστεύειν, ἄχρις ἂν ἡ μὴδὲν, ἢ ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων ἀποφαίνωνται.

ERM. Μόνος δὲ σὺ τάληθες κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι Φιλοσοφοῦσι.

ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημι πῇ ἑμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὡς ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδόμεναι τάληθες ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατενόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ERM. Ἄλλ', ὦ Λυκίνε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν 54
χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὡς Φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως

7 Ὅσοι φιλοσ.) Τὸ τῆς σκεπτικῆς ἰσικας, ὦ Λυκίνε, ληρεῖν. ἐπεὶ γὰρ καὶ κείνη ἀκαταληψίαν πρὸς βεβαιότητα ἀνεπὶ κριτοῦ ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δέομενοι τοῦ ἐπιχειροῦντος. ἄνθρωποι δὲ τοῦτό φησιν ἀμύχανον γενέσθαι. καθότι

οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθεύς. ἀλλὰ καὶ γὰρ φησιν. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα ληρὴν ἄνθρωπος, ἐν μέρει καὶ σὺ τῆς σῆς παραπολῇ ἀκροβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογιστέως παρὰ γὰρ τοῖς νοῦν ἔχουσιν. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἀλώσῃ πτεροῖς. M.

sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec iam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum adducet, dum aut nihil, aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur.

Lyc. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

Herm. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi,

εἰλίσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ
 πείρᾳ ἐκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον,
 ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὃν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα.
 ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ράδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ
 πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν
 τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ'
 ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο,
 κατ' ἄξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθεῖς· καὶ σὺ δέ, ἢν τις
 σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατα-
 καλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἀνθρωπός ἐστι τὸ
 κεκαλυμμένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἰδῆς. καὶ τοῖνυν
 τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ράδιον κα-
 ταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπερακριβές
 τοῦτο, καὶ μακρὰς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ
 ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἴρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἐνεστὶ
 κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

6 Ὀνυχα μόνον λέοντος.) Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λέων. V.
 eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec ali-
 ter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed
 experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridicu-
 lum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi
 vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec mul-
 ta mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phi-
 diam puto, solo conspecto leonis ungue, ex illa portionis
 aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex digni-
 tate unguis effectus. Et tu sane, si quis manum tibi solam
 ostenderit hominis, reliquo contexto corpore, scies, puto,
 statim, hominem esse, quod tegitur, etiam si totum corpus
 non videas. Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
 facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis ex-
 quisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris ele-
 ctionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest
 diiudicari.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρη- 55
 κας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ
 τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰ-
 δὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι
 καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καὶ μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φειδίας ἂν
 ποτε ἰδὼν ὄνυχά λεόντος, ἔγνω ἂν ὅτι λεόντός ἐστιν, εἰ
 μὴ ἐωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα
 ἰδὼν, ἔσχες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον
 εἰδὼς μὴδ' ἐωρακώς ἀνθρώπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ
 ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν

6 Ἰδὼν ὄνυχά λεόντος, ἔγνω ἂν)
 Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι
 σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ καταστρέ-
 φαν χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. πλὴν
 ἐστὶ καὶ μερικὴ γνώσις αὐτόπιστος
 καὶ ἀληθής, καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου
 διορίηται. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ
 δύο καὶ ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συ-
 γκεντρικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ
 δέκα ὁ ἑκατὼν, καὶ τούτου ὁ χίλια,
 καὶ κείνου ὁ μυρία· οὐδὲν μίντοι κα-
 λύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον
 εἰδῶτα, μὴ δὲ γε τὴν τῶν ἀριθμῶν
 ἅτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπί-
 στασθαι ἀπαραγκλίτως, ὡς μία καὶ
 μία δύς, καὶ δις δύο τέσσαρα. ὥστε
 οὐ πάντῃ γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος
 τὸν τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθ-
 ὅλου τις εἶδη οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος.

τοῦναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ
 ὅλον συλλογίζεται, καὶ ἡ τῶν κατὰ
 μέρος ἁθροῖσι πρὸς γνῶσιν τοῦ καθό-
 λου λεγομένου κατ' ἐαυτὴν ὑφιστα-
 μένη. ταύτη καὶ ὁ σοφὸς ὁμῶν Ἀρι-
 στοτέλης περὶ τίσματα που τῶν ἐαυ-
 τοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε
 καὶ ὁ τοῦ λεόντος ὄνυχ' αὐτὸ τὸ μέρος
 γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας τῷ Φειδίᾳ, εἰ
 καὶ μὴ τὸ ὅλον εἰδὼς, τὸ γοῦν μέγε-
 θος παραστήσαι τοῦ θηρίου οὐδὲν πε-
 ποίηκεν ἐμποδὼν, εἰ δὲ καὶ ἀναλο-
 γίαν ἀναιρήσει, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς
 ἄλογον πάντων συνωθήσει, καὶ τῶν
 ὄντων ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζῴην;
 καὶ φθόνος οὐδέεις σοι τῆς σιφῆς ταύ-
 τῃς ἐμπληξίας· δὲ ἦν καὶ πρὸς τοὺς
 λύκους ἀποπιμφοθήσῃ ὡς λυκίνος τῷ
 ὄντι καὶ ὄν καὶ καλούμενος. V.

Lyc. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti,
 dum postulas, ex partibus nos cognoscere tota: ego vero
 contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse
 etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo
 scire totum. Sic illud etiam mihi responde: Phidias, unguem
 leonis videns, num leonis eum esse cognovisset, si totum
 nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns
 an posses nobis dicere, eam esse hominis, si prius neque
 novisses, neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego
 pro te necessaria respondeam, te non posse, videlicet. Igi-

εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὁμοίαι τῷ μὲν γὰρ Φειδία καὶ σοι οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἶδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὥς
 56 καλὰ; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὐ μέρη ἐκείνά ἐστιν. Ὁ δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκοῦσαι ἀπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἰόνται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιούσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτως μὲν ἀκούσαντας, ἀποφῆναι ῥάδιον, καὶ ἔργον οὐδέ· εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τάληθ' λέγων ἐστίν, ὅρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δεῖται, ἢ τί

tur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integram nossetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cuius illae partes sunt. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cuiusque, & fines, & quid Deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nullus. Scire vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide, ne non

γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας
καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράψασιν, ὥς
πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἅ
σοι ἐδόκει ράδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι,
δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρείττωνων, εἰ
μὴ ἀνέχη τὴν διατριβὴν, ὥς ἀκριβῶς ἐλεσθαι αὐτὸς
ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας· ἐπίτομος γὰρ
αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκάς, οὐδ' ἀναβο-
λάς, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κε-
φαλαίων ἀπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλ-
λάξει γὰρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ
τοῦ ἱερείου ἥπατι ἅ τινά σοι αἰρετέον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ 57
ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὥς μὴ ἱερεῖα
καταβύης ταυτὶ, καὶ θυσιάξῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν
μεγαλομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβα-
λὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοῦ-

tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid il-
lis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos mille-
nosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe,
vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discen-
tibus obvia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam
ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua cu-
riose confiderata unaquaque re integra, eligas ipse omnia.
Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens per-
plexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum au-
dis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis
enim te molestiis Deus liberabit, ostendens in hepate victi-
mae, quae tibi eligenda sint. Si vero vis, etiam aliud quid-
dam tibi minus etiam molestum subiiciam, ut non mactes
ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacer-
dotem aliquem magna mercede conducendum: sed conie-
ctis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum

νομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιβαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὃ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τοιοῦτον κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνον, ὅστις ἂν ᾖ, Φιλοσόφει.

58 EPM. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἥδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις.

ΕΡΜ. Ἄρ' οὖν πρῆνεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλον, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἶνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

ΕΡΜ. Χρὴ γὰρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι.

ΛΥΚ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἴχες ἂν εἰπεῖν ὅποιος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

inscripta habentibus, iube puerum impuberem patrimonium matrimoniumque accedere ad urnam, & extrahere, quaecunque tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde secundum eum, cuius fors exierit, qui demum cunque fuerit, philosophare.

Herm. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipsene unquam vinum emisisti?

Lyc. Et saepe quidem.

Herm. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, degustans & comparans, & inter se conferens vina.

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare.

Lyc. Per Iovem.

Herm. Et de parvo illo gustu dicere poteras, universum vinum quale sit.

ΛΤΚ. Εἶχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπεί-
δὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, ὅτε μοι, ὧ οὔτοι, ἐκ-
πιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὥς διὰ παντὸς ἐπεξ-
ελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι
ῶνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶε καταγελάσαι σου
αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοῖς, τάχ' ἂν καὶ
προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΤΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι.

ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δέ· ἐκ-
πιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰ-
δέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστίν;

ΛΤΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὧ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδρά- 59
σκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἄλλ' ὦνησάς γε· οἴομενος γὰρ
ἐκπεφευγέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας.

ΕΡΜ. Πῶς ταῦτ' ἔφη;

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens ad caupones diceres, quando-
quidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, ebi-
bere totum quisque dolium, ut, ubi per omnes iero, intel-
ligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum
sit. Haec si dicas, non putas, te ab illis derisum iri: si vero
molestus esse pergas, forte etiam aqua iri perfusum?

Lyc. Equidem arbitror: nec fiat mihi iniuria.

Herm. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere do-
lium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale
sit universum?

Lyc. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus ef-
fugis? Quin tu adiuvisti me! dum enim effugisse te putas,
in nassam eandem incidisti.

Herm. Quid ita?

ΛΥΚ. Ὅτι αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιώτατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος Φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ Φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὕτως δ' ἐπισκοπήσωμεν ὃ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον Φῆς τὸν ἐν τῷ πύθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιοτο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πύθος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, Φιλοσοφία, καὶ οἱ Φιλοσοφῶντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ

Lyc. Quod rem, quae ipsa se fatis prodit, & notam omnibus, vinum, fumis, eique affimilas diffimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit,

τὸν Ὀδυσσεῖα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἀπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

60

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἶόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἶδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' αἰετ' ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος αἰετ' ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἐταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίης τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις; ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δέήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ οὐποτ' ἂν εὖροις τὸ νεκτάρειον ἐκεῖνο πόμα, οὐ πάλαι διψῇ μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶε τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὥς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ Φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὴν πῆχ' τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἐνθεὸν εὐθύς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν.

2 Ἀπέχρη) Ἡρμει. V.

te apud illum mansisse, Ulyssis illius instar circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

Herm. Quī enim possit res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum illum, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, & paulum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis aiunt antistitam, cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, & respondere accedentibus. Sed non ita se res habere vi-

ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύγ' οὖν ὑπὲρ ἡμῖσι τοῦ
 61 πίθου ἐκπεπωκώς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες. Ὅρα τοίνυν
 μὴ τῶδε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι
 μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ
 πανσπερμία τις πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύα-
 μοι, εἴτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, Φακοί, εἴτα ἐρέ-
 βινοί, καὶ ἄλλα ποικίλα πρόσ. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι
 ἐβέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ-
 περ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἄρα
 οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέ-
 βινοὶ καθαροὶ, καὶ οἱ Φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι
 οὐ διάκενοι;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνός, ὧν φήσῃ
 τις τοῦ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποῖά ἐστιν· οὐ γὰρ
 ἓν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις,

detur. Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio, te
 circa initia adhuc esse dicebas. Vide igitur, ne huic potius
 similis videatur philosophia, quod dicam. Maneat enim ad-
 huc dolium, & mercator. Inesto autem non iam vinum,
 sed feminum quaedam omnigena congeries, triticum su-
 pra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentescens, deinde ci-
 cer, & alia insuper varia. Si igitur tu emturus esses de femi-
 nibus, & ille de tritico auferens aliquid, ubi illud erat, spe-
 cimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur pos-
 ses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad
 coquendum lens, & fabae non cassae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philosophiam ab uno aliquo, quod
 primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque
 unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, &
 similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid

ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὥφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ Φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίατο, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθانا γευόμενος· Φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πίνης, οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπὶρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνείχετο, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἢ ἀφέλης τί, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν 62

Φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσης βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι Φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοι-

10 Ἐπὶρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν) Ἄλλην μὲν ἐξαντλούμενον, ἢ δ' 16 Ὅτι φαρμάκῳ) Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. ἐπὶρρεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. V. V.

esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum ceteris, ipse initio dicebas non parvum esse malum. Ceterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absurda sua gustatione auxerit: philosophiae autem nihil tale usu venit; sed quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio est, res illa, quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio: illud enim, quidquid infunderetur, non continebat, quin statim diffunderet; hic autem, si quid abstuleris, plus fit quod superest. Volo autem aliud quoque de gustu philosophiae simile dicere; neque maledicere me putaveris, si veneno illam pernicioso similem di-

κεν, οἷον κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνειν ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἀκρῶ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιοτο, ἀλλὰ ἦν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρεῖ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἡξίους τοῦλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γνῶσιν.

63 EPM. Ἐστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκίνε. τί οὖν ἐκὰς τὸν ἔτη χρεῖ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως Φιλοσοφῆσαιμεν;

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδέν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρὴ· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθιμερὸν ἡμῖν πρὶν δύναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο.

EPM. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκίνε, καὶ συνελαύνεις ἐς

xero, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, si quis minutissimum quiddam & individuum, summo inde ungue abrasum degustet: sed nisi tantum, quantum opus est, & quomodo, & cum quibus; non moriatur, qui sumferit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

Herm. Sint ista, uti vis, Lycine. Quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet?

Lyc. Non, Hermotime: neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero, nescio qua causa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias.

Herm. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a

στενὸν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ Φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ, τηλικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἕα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἔας σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι, ἢ μὴ πειραθῶ ἀπάντων.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιάσθαι αὐτὸν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τὰδε πολλῶ βιαιότερα Φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρῆς, ἐμὲ ἴσως αἰτίασῃ.

me affectus iniuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti.

Lyc. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice.

Herm. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero, illa omissa, me forte accusabis.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴτι ἄρρητον καταλέλειπται αὐτῶ.

64 ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί Φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν.

ΕΡΜ. Τίνος τούτου;

ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὧ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἷαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσουσαν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἐωραμένα εἴη. ἀποδοτέον σὺν Φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλγόν, καὶ προβέμερον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μῆτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἐκάστου, μῆτε σχῆμα, ἢ δοῶν ἐπὶ σοφία αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιῶντα, οἱ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὥς μὴ ἐς τοὺς λέ-

Herm. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

Lyc. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut iam eligere, quod optimum est, queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse.

Herm. Quonam illo?

Lyc. Iudicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris, teque suffineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscuiusque, qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris iudicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad

γοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιν, καὶ τότε ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἐλόμενῳ Φιλοσοφεῖν.

ERM. Μετὰ τὸν βίον Φῆς. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἑαστον ἀκριβῶς ἐπιθεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίναι, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον Φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ οὕτως εὐρεθῆναι Φῆς τὰληθές, ἄλλως δὲ οὐ.

ΛΥΚ. Ὅκνῳ γὰρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ 65 τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μὲν τι εὐρηκέναι βέβαιον, εὐρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθύς παμπόλλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπειδὴν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπᾶκαμεν.

ea, quae dicuntur, respiciant: tum demum licere, post firmam electionem, philosophari.

Herm. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum iudicemus, eligamusque iudicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

Lyc. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem iam fatis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γὰρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρᾷ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθαι νεῖν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπαντας ἑλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθα ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί Φῆς; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πῶ εὐρημένον.

66 ΕΡΜ. Πῶς οἶόντε;

ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κυάμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ,

Herm. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

Lyc. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natare didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iuerimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque horum quisquam omnino illud habet?

Lyc. Obscurum: nisi forte fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

Herm. Quī fieri illud possit?

Lyc. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi

ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἥ γάρ;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδὲνα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει ἢ τί Φῆς;

ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφούντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν αὖ καὶ τούτων ἓν τι εἶναι τὸ εὐδαιμόν· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα καὶ εἰκόκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς

divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est?

Herm. Est sane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri sic posse.

Lyc. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est, horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportet.

τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον Φανερόν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τὰληθές, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδώς τῶν Φιλοσοφούντων· εἴτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ὃ πειστέον ἐστίν.

ΕΡΜ. Ὡστε, ὦ Λυκίνε, τοῦτο Φῆς, ὅτι οὐ δ' ἂν διὰ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἔσομεν τὰληθές εὐρεῖν.

ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθε, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐστ' ἂν ἀδελον ἦ, εἰ ἐν τι τούτων ἐστίν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

67 ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσομεν, οὐδὲ Φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ Φιλοσοφεῖν. τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀν-

7 Τὰληθές εὐρεῖν) ἴνα καὶ εὐρη- σεις; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ τίς ἂν εὐρήσει, βδελυρώτατε, ἀν- οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κεκριμένον καὶ θραπός ἂν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύ- ἀδιέπαιστον. Μ.

bat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda.

Herm. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc omnino nos posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

Herm. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam

θρώπῳ γε ᾧτι. ἀξιόις γὰρ τὸν φιλοσοφῆσειν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἢ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβοῦς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἴτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅπως ἐκάστη ἡλικία ἐστίν, ὑπερέξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεάς ἄλλας, ὥς ὑπερήμερον γίγνεσθαι τάληδες τοῦ ἐκάστου βίου. τελευτῶν δέ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὖρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τάληδες, εἴτε καὶ μή.

ΛΤΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὖρηται πρὸς αὐτῶν;

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμῶσαιμι.

ΛΤΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκάν σοι, ἐξετάσεις μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

68

homini nato non licere. Postulas enim, eum, qui philosophaturus sit, eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *sestae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, necne.

Lyc. At tu, Hermotime, num possis iuratus dicere, eam inventam ab illis esse?

Herm. Equidem non iuraverim.

Lyc. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

Herm. Quae?

ΛΥΚ. Οὐκ αἰκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι Φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἐκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγινῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδόντων μὲν, Φασκόντων δὲ, οὗ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὥς μὴ σε λάβῃ ὁ χεῖρων προκριθεὶς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἐκὼν παρήκας, δεδιώς μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ

Lyc. Nonne audis, qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide ceteroquin homines?

Herm. Vera ista.

Lyc. Discernere igitur eos, qui sciunt, & dignoscere ab his, qui, cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerisque certe illorum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & iudicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermissi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum

ἀναγκαϊότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοισ τε, καὶ ἀμφιβάλοις, ἐν τούτῳ ἐστίν, οἶμαι. καὶ μόνῃ σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀληθείαν τε καὶ εὗρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἥτισσούν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἃ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκορμένα· καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἥεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι ὥς οὐδὲν κωλύσει σε τῆς ῥίνος ἔλκεσθαι ὑφ' ἐκάστων, ἢ θαλλῶ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τὸ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι εἰκῶς ἔσῃ, ἐφ' ὃ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τίς, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος· ἢ καὶ, ἢ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ παραπαταμία πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, καὶ μικρά τις αὔρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

12 Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) Τῷ καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστιακῆς τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχυμένῳ, ὃ διὰ δακτύλῳ ὀχνηγούντι αὐτὸ φιλεῖ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρίγχεσθαι, ὅπως οὕτως ὑπάρχει καὶ τοῖς τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρῳ μένον, ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. V.

& maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecunque nulla, quam si iudicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis agentariorum, dignoscendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum, quae dicuntur, examen accedas, bene habet: sin vero minus, nihil, mihi crede, obstat, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcunque te in partem summo quis digito trahat, sequare; aut, per Iovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam & minuta quaevis aura fla-

69 Ὡς εἴ γε τίνα εὖρης διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδώς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τὰληθές ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεύδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, Φιλοσοφῆσεις, καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ.

ERM. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικούς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὡς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥάδια ἦδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγὼ γε ἦδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

tu suo commoveat. Itaque si quem magistrum invenias, qui de demonstratione atque dubiorum diiudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum defines. Statim enim quod optimum est tibi apparuerit, & verum demonstrativae illi arti subiectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & iudicio, philosophare, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona possidens coniunctim omnia.

Herm. Euge, Lycine, multum enim ista meliora dicis, & cum spe non mediocri coniuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate instruat, & quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, & molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiarium hanc nobis optimamque viam inveneris.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν σὺδέπω χάριν ἂν μοι εἰδείης εἰκότως. εὐδὲν γὰρ σοι ἐξευρηκῶς ἔδειξα, ὥς ἐγγυτέρω σε παιήσῃν τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ, πολὺ πορρώτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἔσμεν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς; πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἔρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἐταῖρε, καὶ εὖρωμεν ὑπισχνούμενόν 70
τινα εἰδέναι τε ἀποδείξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, σὺκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. καὶ τούτου εὐπορήσομεν, ἀδελφον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγινώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινόντα, ἢ μὴ. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἀρίστα κρίνειν δυνάμενον; ὅρῳ ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὥς ἀπέραν-

12 Εἰ ὁ ἐπιγνώμων) Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

Lyc. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc absumus, &, quod est in proverbio, post multum laborem, ut ante habemus.

Herm. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

Lyc. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui iudicare possit, an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte iudicaturum, necne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus diiudicare eum, qui iudicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat,

τον γίγνεται, στήναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δύναμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὅσας οἶοντε εὐρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄφει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θεόντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν.

71 EPM. Οἶά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακὰς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφῆνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς.

ΛΥΚ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢ ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγα-

& ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad idem initium & dubitationem rediimus.

Herm. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris! ut videtur, periire mihi tot anni & labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus, Hermotime, moleste feres, si cogitaveris, non solum te speratis bonis carere, sed omnes,

θῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιάς μά-
 χονται οἱ Φιλοσοφῶντες. ἢ τίς ἄρα δύναίτο δι' ἐκείνων
 ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς
 λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὅμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἰ-
 τις δακρυοὶ, καὶ αἰτιῶτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀν-
 ελθεῖν ἐς τὸν οὐρανόν, ἢ ὅτι μὴ βύβιος ὑποδύς ἐς τὴν Θά-
 λατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ
 ἀρθεῖς πτηνὸς αὐθιμερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τε-
 λεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπίκει, οἶμαι, ἢ ὅναρ
 ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρό-
 τερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὐχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώ-
 που φύσιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυ-
 μαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκ-
 θορεῖν ἐποίησεν. εἴτα ὀργίξῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλ-
 μούς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ραδίως ἀποσειόμενος ὕφ'
 ἡδονῆς ὧν ἐώρας. πᾶσ' αὖτε δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μα-

16 Τὴν κενὴν μαχορίαν) Κενὴ μα-
 χαρία ἢ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγ-
 γινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς
 ὀνειρώττουσιν ἐμποιούσα τὰ εἰς τρυ-

ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut
 quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse
 & ipse negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac si quis
 ploret & cuius fortuna queratur, quod ascendere in coe-
 lum nequeat, aut quod non profundo mari mergens a Sici-
 lia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatum ex
 Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero eius
 doloris hanc habeat, quod speraverit, puto, aut visio forte
 tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explo-
 rato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quae-
 que humanae naturae convenient. Et sane tibi quoque,
 sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio,
 ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix ape-
 riens oculos, & non sine difficultate somnum prae volu-
 ptate visorum excutens. Ufu illud venit etiam iis, qui va-

καρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τᾶλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ραδιοῦργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὔσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, καὶ πτηνὸς θέλη τις γενέσθαι, καὶ κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅρη ὅλα χρυσᾷ εὐρίσκειν. ἦν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἢ φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τούνοικιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὥς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκείνα τάγαθὰ,
 72 καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ρῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάβης αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας

φῶν καὶ εὐετηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διεξι-
 σι λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὅσον
 ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑπο-
 βάλλομεν, κενὴ δὲ ὅτι μηδὲν ἔστις
 ἔχει καὶ βίβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ

ὕπνου καὶ τὴν εὐμερίαν ἀφίπτα-
 ται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ θεολόγου
 Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀ-
 θήνας ἀνέμαζε, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐν
 ὕπνοις εὐετηρίας διαφερούσας. V.

nam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant, & ceteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu iam exspectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morfu nasum puero auferant. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam maio-

ὑπὲρ Φυεῖς ἐννοοῦντα, καὶ τινὰς ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλ-
 πίζοντα, Φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου,
 ὀνειρώ ηἰδὲ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνειρώ γε συνόντα· διαναστάν-
 τα δὲ, ἀξιώ πράττειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε πα-
 ράπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα Φρο-
 νοῦντα. ἐπεὶ ὃ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν
 ἵπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει,
 καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι καὶ ποιητὰ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι
 ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενά πώποτε, οὔτε γε-
 νέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεῶς πιστεύουσιν
 αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα,
 διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιῶ 73
 τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπὲρ Φυῆς τὸ κάλλος,
 ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ
 πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς

res, quam natura paritur, agitantem, & spes habentem,
 ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non pas-
 sus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem,
 sed somnio tamen, versari; sed surgere iubeo, & facere
 quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id, quod
 superest, vitae dimittere possit communi illo sensu praedi-
 tum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippo-
 centauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam dif-
 fert, & quaecunque alia somnia & poëtae & pictores pro
 sua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque
 fieri possunt. Et tamen maior pars populi credunt illis, &
 videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe,
 quod peregrina sunt & absurda. Et tu sane cum ex fabula-
 tore quodam audisses, mulierem esse, quae puchritudine
 naturam supergressa, vel Gratias ipsas aut coelestem illam
Venerem vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, &
Lucian. Vol. IV.

γῆς ἡ ἀνθρωπος αὕτη, ἥρας εὐθύς, ὥσπερ Φασι τὴν Μή-
 δειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μά-
 λιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους
 δὲ, ὅποσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γε
 μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκείνον περὶ τῆς
 γυναικὸς, ἐπεὶ περ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθὴ λέ-
 γει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ
 διὰ τοῦτο εἶλκεν ὑμᾶς τῆς ρινὸς, ἐπεὶ περ ἅπαξ τὴν πρῶ-
 τὴν λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπω-
 μένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥάδια γὰρ, οἶμαι, τὰ
 μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἐτι ἐπίστρεφόμενος εἰς τὴν
 εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθὴς ἐστι, καὶ εἰ μὴ ἔλαβε, καθ'
 ἣν οὐκ ἔχρην εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευ-
 κότων ἰχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡ-
 γούμενον, δεόν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθύς
 74 σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. Ὁ δὲ Φημι, σαφέστερον

9 Λαβὴν) Ἀφερμὴν, μέμψιν, ἐπαφίν. V.

fitne terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coe-
 pisti, ut Medeam aiunt ex infomnio amore Iasonis corre-
 ptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit,
 alioſque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quan-
 tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere
 praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi ve-
 ra diceret, ea subiunxit, quae consequentia & cohaerentia es-
 sent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, & propter
 hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
 velut ansam ei dedissetis, duxitque ad amatam recta, quam
 dicebat, via. Facilia enim, reor, cetera, neque quisquam
 vestrum ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset via,
 exploravit, & num forte imprudens, quam non oportebat,
 institisset? sed praeceuntium sequebatur vestigia, uti oves
 suum solent ducem, cum deceret ad introitum & princi-
 pio statim videre, intrandumne sit? Quod autem dico, aper-

ἀν μάβοις, ἦν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραβερῶσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἀν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθύς ἀκολουθῶν ἀν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἐξ, καὶ ὦτα ἐξ, καὶ Φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡΐφει, καὶ ἥσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ εἰ πολεμεῖν δύοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἐκάστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἢ μὲν, πέλεκυν κατέφερον, ἢ δὲ, λόγχην ἡΐφει, ἢ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρήτο. καὶ τίς ἐτι ἀν ἀπιστήσκει ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἦν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῶς, ἐπιρρεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὐποτε στήσεται, καὶ

tius intelligas, si consideres & conferas eiusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit, sed fide illi habita; ille statim consequenter subiungat cetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumsisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam deiecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, possentne recipi, & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent,

τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ράδιον, ἐπεὶ περ ἀκόλουθα, καὶ ὁμοία ἐστὶ τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ὥστε καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἰσόδον ἐκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλκόμενοι, οὐκ ἐννοούντες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῷ, καὶ ψεύδος ὄν. οἶον, εἴ τις λέγοι τὰ δῖς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσεις αὐτῷ, μὴ ὑβριμῆσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλασθῆναι, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ἐβελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. κάκεινθ' ἂν τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιῶσασα, οὐδὲ συστήναι δυνάμενα, σημεία τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἐπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαβοῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρ-

ipsumque illud negare fidem non iam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit. Prae amore enim & studio, non ante explorato uti se vobis habeant, quae sunt circa unumquemque ingressum, proceditis, tracti a consequentia, non advertentes animum, si qua sit quod sequatur ex illis, & idem sit falsum. Ut si quis dicat, bis quinque septem esse, tuque fidem illi habeas, non & ipse apud te dinumerans, inferet scilicet, etiam quater sumpta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi aequum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis similia inaedificat, & postulat vera ad demonstrationem di-

χῆς ὁρμωμένη. Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75
 ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς,
 καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἢ
 γεῖσθε εἶναι, ψευδῇ οὖσαν. ἔτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνή-
 σκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τὰληθές, καὶ καταγνώ-
 ναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶ αἰσθωνταὶ
 ἐξαπατημένοι, ἀψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν
 ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄν-
 τας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες
 οὐ συνίεσαν, ὡς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης,
 καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὅσους ἀν' ἑὺνῶνται,
 προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἀν' μὴ μόνοι ἐξαπατημένοι
 ὦσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλ-
 λους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κακεῖνο ὀρώ-
 σιν, ὅτι ἦν τὰληθές εἴπωσιν, ἀνὰ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν

4 Ἔτα οἱ μὲν ὑμῶν ...) Opti-
 me torqueri possunt in fratrum
 Collegia; & quod dicit, ἀλλ'
 ἔχωσι παραμυθίαν, in Dial. Achil-

lis & Antiochi dixit, φέρε δὲ πα-
 ραμυθίαν καὶ ἡ κοινονία τοῦ πράχ-
 ματος. G.

cere, initio a falsis principiis facto. Eodem modo vos quo-
 que, concessis sectae cuiusque principiis, his, quae sequun-
 tur, fidem adiungitis, & signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae & ipsa tamen falsa est: deinde alii
 quidem vestrum spei suae immoriuntur, antequam verum
 viderint, suosque illos deceptores damnaverint; alii vero,
 licet sero denique fenes iam facti deceptos se sentiant, redi-
 re tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat,
 id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tra-
 ctasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, &
 laudant praesentia, & quotquot possunt, ad eadem hortan-
 tur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod
 multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rur-
 sus illud quoque vident, si verum dicant, se non iam gra-

καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἅφ' οἷον ἐκπεσόντες, ὅμοιοι ταῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἰδ' οὖν τίνι τοιοῦτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήθῃ τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, Φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν Φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνῃς, καὶ τοῦ προ-
76 τιμᾶσθαι βούλεσθαι. Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαν-
τα μὲν ἂ ἐφην, ἑάσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ
λήθῃ τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχον-
τος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθήν

13 Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρ-
χόντος πραχθέντων) Ἐν τῷ Πελο-
ποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι
τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι λ' τυ-
ράνους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἱ τινες
παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν,
μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς

λοιποῖς. Καταλυθέντων οὖν τῶν τυ-
ράνων, καὶ γενεαίτου μετ' αὐτοὺς
Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησι-
καχῆσασιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται,
συνθήκας ἰποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐ-
κλείδου ἀνηξέταστα εἶναι. V.

ves, ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias satis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios, qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum voca, & frugi, & iustum, & si vis, etiam philosophum. Huic enim soli nominis huius honorem non invidiam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se putent; aut, quod sciunt, occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecunque dixi iam relinquamus hic deposita omnia, sitque eorum oblivio, ut eorum, quae ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamusque, hanc Stoi-

εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἠντιναῶν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἐστίν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούως θαυμαστάς τινας, ἥνικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἔξιν τὰ τῶ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ ταῦτα δέ, σὺ ἄμεινον εἰδέης, εἴ τι νιν ἐντετύχηκας Στωϊκῶ τοιοῦτῳ καὶ Στωϊκῶν τῶ ἄκρῳ, οἷώ μῆτε λυπεῖσθαι, μῆτ' ὑΦ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μῆτ' ὀργίξασθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καταφρονῶντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ πάντα πλείω ἔχη. εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

77

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἐκόν. εἰς τί

corum philosophiam veram esse, aliam vero quamcunque nullam: ac videamus deinde, num illa talis sit, ad quam pervenire, & quam assequi aliquis possit; an vero frustra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promissa, de eorum felicitate, qui ad fastigium eius delati sint: solos quippe illos vera bona habituros in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & summum Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia maior sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non est, nondum, *inquam*, est beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Lyc. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris pru-

γούν ἀποβλέπων Φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μῆτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μῆτε τὸν ἐκείνου μῆτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μὴδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαιμόνα γεγεννημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχη καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ αὐτοῦ ἔστι, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἑστῶς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττειν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον αὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν οἶον ἐστέρηται. εἶτα, ἵνα πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δῶσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτὸν καὶ παραδεδράμῃ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδία, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα, καὶ εἰσαυθὺς πονήσεις, ὡς Φῆς, ἅλλα εἴκοσιν ἔτη τοῦλάχιστον, ἢ ὀγδοηκοντούτης γενόμενος· ἢ τίς ἐγγυητής ἐστὶ σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὁμῶς ἥς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἶει

8 Διαλλάττειν) Διαφίρειν. V.

dens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum, neque si ad decimam quasi generationem ascendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse? Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aequè extra limen est & sub divo, tam qui ad ianuam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod ille magis excrucietur, qui e proximo videat, quibus sibi bonis carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex, (& quis sponsor tibi est, te tantum viturum?) tamen sis illorum unus, qui nondum beati sunt?

τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἰρήσειν διώκων, ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὑψύτεροι παραπολὺ διώκοντες οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε 78 ὅλον συλλαβάν. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τὰ γαθόν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, Φασίν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων· εἰ μή τι ἐς ἄλλον, ὃ γενναῖε, βίον προγυμνάξεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιοῦν ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσούτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνή- 79 σων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάβῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρεῖς. Ἀλλὰ μὴν, οὐδ' ἐκεῖνό πω κατανεόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δήπου ἐστίν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεία· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἰ-

7 Τὸν ἕτερον πόδα . . .) In *Apologia* dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ περιμέτῳ ἔχοντα. G.

nisi forte solum te putas illud consecuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri, & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt. Sed comprehende etiam, si ita viderur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus equiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex iam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum iam pedem, quod aiunt, habens in capulo? nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod est eiusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo iuste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittent-

πω, τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων Φημί,) ἀφέντες
ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε,
καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ
βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὅς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς,
καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκα-
λον τούτονι θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσο-
μιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέ-
σθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι, καὶ ἐς
ἄφουκτα ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες
(οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν Φλοιὸν ἀσχολεῖ-
σθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμι-
λίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστίν, ἀ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε,
πάντες ἑωθεν ἐς ἐσπέραν;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Ἡ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις Φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς
θηρεύειν, ἑάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄψεως τὸ σύφαρ,

16 Τὸ σύφαρ) Ἡ γοῦν τὸ δῆμα. V.

tes ista quaerere & facere, in vuculis miseris exercemini
& syllogismis, & dubitationibus, & maiorem vitae par-
tem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram
vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa
hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem,
quod qui secum colloquantur in dubitationem coniicit, &
quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus at-
que fraudibus quomodo utendum, & ad inciras quomodo
redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in ope-
ribus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invi-
cem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia,
quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam?

Herm. Non, sed haec ipsa.

Lyc. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpo-
re umbram captare, aut exuvias serpentis, tractu ipso ac

ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ; μάλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὀλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπὲρ αὐτοῦ σιδηρῶ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλλῃ, Φασί, τοὺς ἄμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἡδὴ ἔρεσθαι 80 σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα εἰσικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ Φιλόνεικος ὢν, καὶ Φιλήδονος, νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ.

ERM. Τισί γε.

LYC. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγῆσομαι ἃ πρόην ἤκουσα ὑπὲρ Φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γε-
γνηρακότος, ὃ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφία πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μι-

1 Ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ) Ἀμελήσαντες τοῦ ὀλκοῦ, ἢ γούν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφιος, ἀπὸ τοῦ ἔλκα λέγεται ὀλκός, καὶ ἀπὸ τοῦ τοῦ ἰχθὺς, ἢ γούν ἢ κοινῶς συρμῇ. ὥσπερ ποῦς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἰχθὺς. V.

3 Προὔργου) Προὔργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλεόν. Ἰσωκράτης φησὶν. ἵνα προὔργου τί γίνηται, ἀντὶ τοῦ πλεόν. V.

4 Τοὺς ἄμους πτίττων) Πτίττων ἀντὶ τοῦ πτίσσαν, ὃ περὶ τῆς ἄχνης λέγεται ὅθεν πτίσσαν τὸ ἐν-
θύμα τῆς ἄχνης. V.

volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod aiunt, humeros. Et concede mihi, ut hic te iam interrogem, velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae fordidus, aequae contentiosus uti sis, aequae voluptuarius: *talīs enim est per Iovem*, licet vulgo talis non videatur.

Herm. Quibusdam certe.

Lyc. Vixne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audiivi quendam pro philosophia dicere hominem plane fenem, cuius domum multi admodum iuvenes sapientiae causa frequen-

σθόν, ἡγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρό-
 θεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν
 ἐκτετικέναι τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ ἐπὶ
 81 ταῦτα ἡγανάκτει. Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου,
 ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 παυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέ-
 γων, εἰ ρημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω ἐκτετί-
 καμεν διάφοροι· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις
 καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἑλάττον γέγονέ σοι τῶν μαθημά-
 των· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι
 τὸν νεανίσκον, ὃδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ, ὃς
 τοῦμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπά-
 σας, παρθένον οὔσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε
 βιαίαν, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλη-
 μα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ
 πρώην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκο-

8 Διάφορον) Ἀνάλομα. G.

14 Πλημμέλημα) Ἀμάρτημα. V.

tant? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, in-
 dignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non sol-
 visse debitum, quod solutum iam ab illo oportuisset, sexde-
 cim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita
 quippe convenisse. Adstans autem avunculus adolescentis,
 homo rusticus, & ad haec vestra imperitus, Desine, inquit,
 homo admirabilis, dicere, maxima te affectum iniuria, si pro
 verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae
 vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quid-
 quam deceffit tibi doctrinarum. Ceterum quarum rerum de-
 siderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus
 ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini
 mei filiam virginem rapuerit, & aegre iudicium de vi effu-
 gisset; nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo homine
 Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea

μίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχοι σύμβολας, οἶμαι, καταθεῖ-
καί τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργήν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυν-
τίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεύδος, μακρῶν τινι ἄμεινον
εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦ-
τα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ περ ἐκεῖνα εἰδέναι,
ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν θεομένους, ἐπὶ
τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον,
καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πα-
τὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης,
μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίστε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀνα-
Φύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ,
γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος
τὰ ὡτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινάς, καὶ σχέσεις,
καὶ καταλήψεις, καὶ Φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ
ὀνόματα διεξιῶν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ
θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτη-
κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν

1 Κάδον) Μίτρον οἰνηρόν. γυλὸς 7 Ὡς Κροκόδειλος) Ὁλεθρι,
ὑπὸ Σολέων. καράμιον ὑπὸ Ἰώνων. V. πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτοῦ. M.

cum sub veste efferret cadum, ut haberet, puto, quas con-
ferret symbolas. Quantum ad iram, excandescentiam, im-
pudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore
anno, quam nunc, habuit. Atqui volui ego in hisce potius
illum a te iuvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos ni-
hil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum
rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondisset
pater nescio quid; aut, necesse esse, si dies sit, non esse
noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone ne-
scio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, &
maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quos-
dam, & *relationes*, & *comprehensiones*, & *visa*, & nomina id
genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non
in coelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, & lapi-

ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα
 ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τοῦτον,
 ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν καλύψει με μόνον πλού-
 σιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα
 82 καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ
 ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος, ὅρα οἷαν ἀπόκρισιν ἀπε-
 κρίνατο, ᾧ Ἑρμότιμῃ, ὡς πρεσβυτικῇ. ἔφη γάρ, ἀλλ'
 εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἶμι μακρῷ χεῖρῳ ἂν
 αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐ-
 τῷ ἢ Φιλοσοφία, καὶ ἢ πρὸς ταύτην αἰδῶς, καὶ διὰ τοῦ-
 το, μετρίωτέρος ἐστὶν ὑμῖν, καὶ Φορητὸς ἔτι. Φέρει γάρ
 τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος
 καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὲ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ
 αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὦν βελτίῳ ἀπέ-
 φηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε,

9 Δημίῳ) Τῷ κολάζοντι τοὺς παρανόμους. V.

des, & animalia, ad res usque contemptissimas. Ac cum ma-
 ter ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas,
 nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, re-
 liquos vero mancipia & purgamenta ad me putare. Haec
 ille cum dixisset, quod responsum ei philosophus dederit,
 iam vide, Hermotime, quam senile. Dixit enim: Verum
 nisi se ad me applicuisset, nonne putas, multo illum dete-
 riora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tra-
 dendum? adeo iam frenum illi quoddam philosophia im-
 posuit, & adversus eam reverentia, atque ob id ipsum mo-
 deratior vobis est & adhuc tolerabilis. Affert enim illi pu-
 dorem quendam, si indignus isto habitu & nomine isto vi-
 deatur, quae nimirum sequuntur illum, & paedagogi in
 morem continent. Itaque dignus sum, si non eorum, in qui-
 bus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at

αὐτὸν μὴ δέδρακεν, αἰδούμενος Φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τί-
 θαι τοιαύδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς
 ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι
 δύνωνται, ἀλλ' οὖν Φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένον-
 τες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαι μοι δο-
 κῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐβέλης τῶν εἰδόντων τὰ ἡμέτερα, ἥκέ
 μοι ἐς αὐρίον παραλαβὼν, ὅψι τε ὅπως ἐρωτᾶ, καὶ
 πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀν-
 ἐγνώκε βιβλία, περὶ ἀξιομάτων, περὶ συλλογισμῶν,
 περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικί-
 λα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἐτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε,
 τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσα-
 τε αὐτῷ. Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας 83
 ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν Φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν
 εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο Φιλοσοφοῖμεν, ὡς μηδὲν τῶν Φαυ-
 λωτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς
 Φιλοσοφεῖν ἤξιούμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι

certe eorum, quae philosophiae reverentia facere intermi-
 sit: quandoquidem nutrices etiam parvos in scholam cen-
 sent mittendos, cum si nondum bonum quidquam possint
 discere, certe mali nihil, dum ibi manent, faciant. Equidem
 reliqua mihi omnia implevisse videor, & quocunque vo-
 lueris eorum, qui nostra non ignorant, assumto, cras ad
 me veni, videbisque, ut interroget, ut respondeat, quot res
 didicerit, & quot iam legerit libros, de axiomatis, de syl-
 logismis, de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si
 vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem, quid ea
 ad me? neque enim paedagogum me illi prae fecistis. Talia
 senex pro philosophia dicebat. Tu vero & ipse forte di-
 xeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophemur,
 ne quid peius faciamus: aut num alia spe philosophari
 ab initio postulavimus? non ideo, ut idiotis decentiores

εἴημεν περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνη καὶ τοῦτο;

ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσοῦτό μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθῆς ὦν, καὶ οὐδύρομαι ὅσον ἄβλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθοῦς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφω, ὁρῶ οἷα μὲν ἐστὶν ὦν ἥρων, ὅποσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

- 84 ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκεῖνο πάνυ συνετόν, οἶμαι, ὃν Αἰσώπος διηγείτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὲ τὴν κερδῶ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν παρελθόντων ἔνεκα; δεόν τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπεῖτερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν

12 Κερδῶ) Ἀλάπεκα. V.

circumiremus? Cur igitur non respondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abest, quin illacrimet? adeo in animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miser temporis infumiserim, mercedes insuper non parvas laborum meorum persolvens. Iam enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia sint, quae amabam, quae autem propter ea perpeffus sim.

Lyc. Et quid lacrimis opus est, o bone? valde enim prudens consilium arbitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ira tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus

ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσει τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἥνπερ εὖ Φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, 85 ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσῃς κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃσο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοᾶν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ERM. Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὥς 86 μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὅψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθύν, οὔτε δῖαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἀνετα πάντα,

6 Ἐπανηρημένον) Προηρημένον, δέλοντα. V.

vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte facis, senem hominem, mutatis quasi partibus, ad id, quod melius est, transire. Ceterum haec, quaecunque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitias dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam, uti nunc, hirsutam & prolixam, neque vitum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte

Lucian. Vol. IV.

H

καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι,
ὡς εἰδῆεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων
μέτεστιν· ὡς εἶθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα
ἐκείνα, ὅποσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν
ᾤκησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ
ὁ Χρῦσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐννοήσαιμι ὧν Φασι. σοὶ
δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παρα-
φερόμενον ὑπὸ Φολεροῦ τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος,
ἐπιδιδόντα ἑμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοὴν συρρέοντα τῷ ὕδατι,
ἀνέσπασας, ἐπιστὰς τὸ τῶν τραγωδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ
μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ
ξυρῆσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγιῶν
ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἄτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων,

10 Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς)
'Επὶ τῶν παραδείξων καὶ παραλό-
γων. οἱ γὰρ τῶν τραγωδιῶν ποιηταὶ
ἐστὶν εἰσάγαγον εἰς τὴν σκηνὴν ἢ
τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεα-
τὰς πρὸς τὰ εἰρημῆα καὶ ἡρεῖν τοὺς
ὑποκρίναις ὀξύνοντας, ὡς ἀνάξια πε-
πνυμένους ἢ μισῆσαι τοὺς πεποικί-
τας καὶ παρανομήσαντας, εἰσάγει

θεοὺς εἰσάγειν· οὐκ ἐπ' αὐτῆς τῆς
σκηνῆς ὀρμαίνουσιν· ἀλλὰ ἐξ ὕψους
ἀπὸ τινὸς μηχανῆς ἢν ἐβλεπον μὲν
πρότερον οἱ θεαταί. κατ' ἐκείνην δὲ
τὴν ἡμέραν ὁ φοβούμενος εἰδείχυνε τὸ
τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ
στολὸν τοῦ δράματος, ἐλέγετο δὲ
θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mi-
hi iam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat,
quaecunque ex illis audiui! Et noris, me non cunctanter hel-
leborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus
ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in
mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non par-
vam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque
aspero, cum iam cessissem fluctibus, & secundo flumine
cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens tanquam ille in
Tragoediis praefens ex machina Deus. Videor autem mihi
non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e nau-
fragiis fervantur liberi, quippe qui & ipse salutis recupe-
ratae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amo-

τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. Φιλοσό-
 Φω δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶ ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ
 τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

ta caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invi-
 tus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averfabor,
 ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ.

1 ΗΡΟΔΟΤΟΥ εἶθε μὲν καὶ τὰλλα μιμήσασθαι δυνατόν ἦν. οὐ πάντα Φημί, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσΦυές, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττόν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκείνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἑλλήσι γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησάμεθα. πλεύσας γὰρ οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος

1 ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ) ἑαυτοῦ περιειργάζετο λόγους. V.
 Σημειῶσαι ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδει- II Οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Ἡ
 ξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄγαν κίττων τοῦς Ἀλικαρνασσοὺς γὰρ τῆς Καρίας. V.

HERODOTUS SIVE AETION.

UTINAM Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, maius enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sententiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Ceterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerissime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse,

γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περιεστούντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγήτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικράν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. οὐκ οὖν ἤξιον διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν· ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατόν εἴη, εἰς τοὺς πρὸς λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίσταται οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, ταῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, εὖ μάλιστα ἐγλίχeto, πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἅπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνελεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθοδόμον, εὖ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρέιχεν ἑαυτὸν, ἄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλὼν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννεα καὶ αὐτὰς οὐσας. Ἡδὴ οὖν ἅπαντες αὐτὸν ἠόδεσαν πο- 2

10 Ἐγλίχeto) Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. V.

tum si quid scripssisset, fieret. Iam circumire, & nunc Atheniensibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Noluit igitur negotium hoc distrahere, neque disperse ita & minutatim conciliare & cogere sibi notitiam hominum: verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos aliquibi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna Olympia: & Herodotus, rem ipsam putans, venire sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concilio, collectis undique iam proceribus, ingressus in posticum templi Iovis Olympii, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, & eo usque demulcens hos, qui adessent, ut Musae ipsius libri, qui & ipsi novem essent, vocarentur. Iam igitur multo ipsam

λὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτοὺς. καὶ οὐκ ἔστιν
 ὅστις ἀνήκοος ἦν ταῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ
 ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως
 ἡκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ που γε Φανείη μόνον, ἐδεί-
 κνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός
 ἔστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγρα-
 Φώς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαύτ' ἐκεῖνος ἀπέ-
 λαυσε τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάδημόν τινα κοι-
 νὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ
 ὑφ' ἐνός, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν
 3 ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατανοή-
 σαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γινῶσιν, Ἰππίας
 τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος,
 καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος,
 καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς
 τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεὶ ἐγίνοντο.

magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec
 esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod
 ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex
 concilio venerant, percontando percepissent: & sicubi con-
 spiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus
 est, *dicentium*, qui proelia cum Persis Ionico fermone con-
 scripsit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille
 talem historiarum suarum fructum cepit, in uno conventu
 publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium
 qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane prae-
 cone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum
 essent. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe
 compendiarium quandam ad notitiam hominum viam, Hip-
 pias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus,
 & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequen-
 tes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ 4
 συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγ-
 γράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς
 Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξα-
 σθαι, ὥστε Προξενίδα, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡθέν-
 τα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα. Καὶ 5
 τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ἥρετό τις, ὥς τὸν Ἑλ-
 λανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψα-
 σθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰτα-
 λίᾳ, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θάλα-
 μός ἐστι περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφική· καὶ ἡ Ῥω-
 ξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν
 ὀρώσα, αἰδουμένη ἐστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες
 μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τῆς κεφα-
 λῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσιν τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥω-
 ξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον

11 Θάλαμος) Confer cum Philostrati imagine. G.

nobiles brevi tempore facti sunt. Et quid tibi antiquos illos
 Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo
 etiam Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes & Alex-
 andri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam
 ostendisse, *successu eo*, ut Proxenidas, iudex certaminis qui
 tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assume-
 ret. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis,
 ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi,
 nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-
 di, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherri-
 mus, & lectus nuptialis: & affidet Roxane virgo undique
 pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis
 Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter qui-
 dem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, osten-
 ditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane

ἐκ τοῦ ποδός, ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πανυ βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δέ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. ⁴πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡθαιστίων συμπάρεστη, δάδα καιομένην ἔχων, μεираκίῳ πάνυ ὠραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαί, ἐστίν. εὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοῦνομα. ἐτέρῳθι δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχβοφόρους, ὅποτε δοκῶν φέροντες, βαροῦντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὑπτίον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς ⁶Θοβῆσειεν αὐτοὺς ὅποτε κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροντες. Οὐ

5 Πάροχος) Ὁ ἀναβαίνειν εἰς τὸ ἄρμα ἢ τὸ ζεύγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφε, παρὰ τὸ παρέχειν οἷσιν τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι

γὰρ τὰς νύμφας ἦγον. V.

13 Ὀχάνων) Δάρων, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.

demit pede fandalium, ut iam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephæstion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est; neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, baiulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in clypeo iacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in curru* trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina iacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur. Ceterum non lusus ista

παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα· καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέληστο. πλὴν ἀλλ' ἡ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσασμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπ' ἀνείμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) 7 ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὥς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ τὰ μὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε

1 Περιείργασται) Περιγίνεται. κατασκοπεῖ. περισσὸν ποιεῖ. V.

sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque, cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Ceterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxénidae filiam: discessitque *pictor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, & *appendicula quasi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias. Herodotus igitur (ad hunc enim redeo) aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, [victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Iovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego igitur illud certe simile viri illius accide-

ὅμοιον παθεῖν Φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα
 τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἑμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅ, τι μοι χρη-
 στέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν ἀπασὶ γνω-
 σθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰ μά-
 τὸ δ' αὐτὸν περιόντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους ξυγγίγνε-
 σθαι πόλει ἐκάστη, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρή-
 σαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον
 δεῖξαιμι τὸν λόγον, ἐς θεόν οὕτως ἀποβήσεσθαι μοι τὰ
 8 τῆς εὐχῆς. Αὐτοὶ τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ
 ὄφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μα-
 κεδόνων ἀπάντων καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὔσα
 οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκείβι στενοχωρίαν,
 καὶ σκηνας, καὶ καλύβας, καὶ πνίγος. οἱ τε αὖ πανη-
 γυρισταί, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον
 Φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέ-
 μενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν

9 Ὅτι περ ὄφελος) Ἀπὸ τοῦ, οἱ μίγιστοι καὶ ἀξιολογᾶται. V.

re mihi confirmo, quod iam declarabo. Cum enim primum in
 Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum
 considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane
 innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid
 essem, ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum ci-
 vitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc
 vestrum conventum observarem, ac tum progressus in me-
 dium dicendi facultatem ostenderem, sic sperabam votum
 mihi meum recte eventurum. Iam igitur & ipsi conveni-
 stis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est,
 caput ipsum & flos omnium Macedonum: & suscepit vos
 urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Iovem, ne-
 que angustiis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Por-
 ro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spe-
 ctacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum
 putantes Herodotum; sed Rhetorum, & Historicorum, &

οἱ δοκιμώτατοι ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοῦμὸν παραπο-
 λὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν
 ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεω-
 ρήτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ
 πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἑμαυτοῦ
 μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσι-
 μος ὑμῖν δόξαιμι, ὥς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν
 ἔμοι γ' οὖν καὶ τοῦτο.

3 Παραθεωρήτέ με) Ἀπὸ τοῦ συγκρίνετε, ἐξετάζετε. V.

Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam *laboro*, ne mea
 haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum
 si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Mi-
 lonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis
 audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis
 abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non
 omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio:
 fatis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Ἰ **Ε**ΝΑΓΧΟΣ ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπήεικ
οἶκαδὲ, προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκόστων πολλοὶ, (κω-
λύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς Φίλους ἤδη
ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδεξιούντο, καὶ θαυ-
μάζουσιν ἐώκεσαν. ἐπιπολὺ γοῦν παρομαρτοῦντες, ἄλ-
λος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῆνουν, ἄχρι που καὶ ἐρυθρία-
με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολει-
ποίμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες
ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπешημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμ-
μάτων ξένην οὔσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν.
μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεθέγ-
γοντο ὦ τῆς καινότητος. Ἡράκλεις τῆς παραδοξολο-
γίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς ἐπι-

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

NUPER cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione*,
ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me audi-
torum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud
vos amicos iam meos dicere) accedentes igitur complecte-
bantur me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim
prosecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut eru-
bescerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum il-
larum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis
erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scri-
ptionum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin
praeestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere:
Vah novitatem! Admirabilis Hercules oratio! hominem ad inve-
niendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis no-

φαίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκε-
 κίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν
 εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄν-
 θρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς Φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλ-
 λα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἡνία ὁ 2
 ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυ-
 τὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν· οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς
 ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνῆθῃ, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς
 ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν
 ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περινοίας
 τινός, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ'
 ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοῦμόν· οὐ γὰρ ἂν παρέν-
 τες αὐτὰ ἐκείνα, ἐπὶ ἡνιόχον μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέ-
 σεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὦμην, ὅποτε ἀνα-
 πηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσ-

vum. Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum
 ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi causam
 habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de
 cetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me
 (dicetur enim) ista laus eorum non mediocri afficiebat mo-
 lestia, & cum tandem post illorum discessum, solus essem,
 ita cogitabam: Ergo illud solum iucundum meis scriptis
 inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum
 reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem
 pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu
 acuto, aut excogitandi solertia, aut venustate Attica, aut
 compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus arti-
 ificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Ne-
 que enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam
 laudarent novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At
 vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum confurgerent,
 forte quidem hoc ipsum etiam eos alleciturum esse, cum

- ἀγεσθαι αὐτούς· ἀληθές γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ὠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἡξίου, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτὴν. τὰ δὲ τῶ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκούοντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἓνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινέσθαι πρὸς αὐτῶν.
- 3 Ἐβέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγῆσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημῶδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, αἱ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρά-

verum sit Homericum illud, *novam cantilenam iucundam esse audientibus*; at non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cuiusdam instar, ornamentum allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque *nonnihil* collaturam; ea vero, quae serio ac folide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter iam elatus fueram, & prope fuerat, ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enimvero, in carbonem, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroes puta, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper

το, καὶ τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῃ
 τὴν ἀκριβείαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις
 τολμήμασι, καὶ Θήλειαν Ἴπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐ-
 τὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίῳ Ἴππο-
 κενταύρῳ διδύμῳ, κόμιδῃ νηπίῳ. τῆς εἰκόνης ταύτης ἀν-
 τίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ
 τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλ-
 λας ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων
 εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι,
 καταδύσης τῆς ὀλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν
 γραφὴν. πλὴν ἀλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνης εἶδον, καὶ
 αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ᾶ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν
 Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ
 πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερ-
 θαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ
 σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐθα- 4
 λοῦς ἡ Κένταυρος αὕτῃ πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ

tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset,
 in eo *demum vim* & accurationem artis summam ostendebat.
 Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem
 pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, ad-
 modum infantes. Tabulae huius exemplum nunc est Athe-
 nis, exacta regula inde translaturum. Ipsum vero archety-
 pum Sylla Romanorum imperator dicebatur cum aliis in
 Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi
 perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem
 certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum eius pote-
 ro, ostendam; non profecto, ut qui picturae peritus sim,
 verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris
 cuiusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum
 artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius decla-
 randa iuverit. In viridi molliter gramine Centaurus haec

χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοῦπίσω οἱ πόδες·
 τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ'
 ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ
 οὗτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν
 ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὡν καμπύλος ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ,
 ὃ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιλαμ-
 βάνεται, οἷόν εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τῶν
 νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις,
 καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μα-
 στόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλι-
 κὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς
 Ἴπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη
 ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος
 φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον
 ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδιξαιτο
 5, σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς,

facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans exten-
 tis retrorsum pedibus; quantum autem illius muliebre est,
 sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non
 iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus *Centauri*,
 sed alter quidem gemiculanti similis, incurvatus subdu-
 cta ungula; sed alter contra infurgit, humique nititur, qua-
 les sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alte-
 rum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more la-
 ctat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex
 equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero ta-
 bulae parte, quasi e specula quadam *Centaurus* aliquis, il-
 lius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despi-
 cit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque
 equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extol-
 lens, quasi per lusum terrere velit parvulos. Reliquas igitur
 picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus,

ἐὺ ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντῃ ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ἑλὼν ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀποτείνειν τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκαιρον τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἀρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἶδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξιδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπήνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον τὴν θῆλειαν δὲ, 6 ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαί

non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum filii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego verò illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento variè divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe iactantem, hirsutum maiori ex parte, non quae equus est modo, sed etiam altera parte humana, & sub humeris eius quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum. Ita quidem illum: feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & fessio-

εἰσιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὠτῶν, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυράδῃ ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμογὴ τῶν σαμάτων, καθὼ συνάπτεται, καὶ συνδέεται τῷ γυναικεῖω τὸ ἵππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀβρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λαμβάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερὸν, καὶ τοῦτο θαυμαστόν, οἷον ἔδοξε μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ὤρετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπήνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ καὶ μὲν πρῶτον ἐπεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν

2 Σατυράδῃ) Χερυτικά. V.

rem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima, praeter aures: illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commixtio vero & commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sensim, non subito transiens, & accessu, qui vix sentiat, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens uterque partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero iam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arte inhaerentes, & quam proxime matrem assistentes. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admitti? Laudabant vero maxime omnes eadem, propter quae me nu-

ἐγνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἡγνοη-
 μένην οὔσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεῖς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ
 ὑπόθεσις καινῇ οὔσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
 παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων,
 ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίον, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε
 ἥδη τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, οὔτοι
 γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ', ἐφ'
 ὧ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν
 ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν
 ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, 8
 οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δέ, ὁ Σωτὴρ ἐπι-
 κληθεὶς, καὶ οὗτος ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς
 Γαλατίας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγῆσθαι καὶ τοῦτο,
 ὅποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ
 πλήθει παμπόλλους ὄρων, καὶ τὴν Φάλαγγα καρτε-
 ρῶς συναραυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας

per isti: inventionis novitatem, argumentum picturae re-
 cens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis;
 occupari illos ab argumento novo, & ab arte contemplanda
 abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam confide-
 rent, Age, inquit ad suum discipulum, Miccio, involve iam
 tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum artis no-
 strae laudant: eius autem, propter quod debebat laudari, si be-
 ne & ex arte se habet, non multam habent rationem; sed exqui-
 sitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.
 Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius. Antiocho au-
 tem, Soteri cognominato, simile quiddam usu venisse dici-
 tur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque,
 ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim, hos viros fortes
 esse, & numero plurimos esse videret, & phalangem va-
 lide densam, & in fronte quidem tegentes primam aciem

τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων
καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἐκατέρω-
θεν τὴν ἵππον δισφυρίαν οὔσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἄρ-
ματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκον-
τα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν,
πάνυ ποτηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκεί-
νων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκείνης
παρασκευασθεΐσης, οὐ μεγαλωστί, οὐδὲ κατ' ἀξίαν
τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τού-
των πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμῆτες δὲ,
ὑπὲρ ἡμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη
σπένδεσθαι, καὶ τινα εὐπρεπῇ διάλυσιν εὐρίσκεσθαι
9 τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ρόδιος, ἀνὴρ γενναῖος,
καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἶα παρὼν ἀβυμεῖν. καὶ ἦσαν
γὰρ ἑκαταίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευ-

9 δις τοσαύτας) Δισφυρίας. V. mini. G.
10 Πελταστικὸν) Τοξικόν. V. ibid. Ψιλικὸν) Πεζόν. V. Levis
Pelta scutum breve, si bene me- armaturae, puto. G.

loricatos aere, introrsus vero & in versum stantes in acie vi-
cenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti
millium equitatum; e media acie prorupturos currus fal-
catos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum:
haec, inquam, videns, male sane de rebus suis speravit,
qui invicta ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore com-
parato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate
belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltastas
plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra
dimidiam exercitus partem erant. Itaque iam videbatur illi
pacisci, & honestam belli dissolvendi rationem reperire. Ve-
rum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei pe-
ritus, cum adesset, non passus est animum abiicere. Erant
enim etiam sexdecim Antiocho elephantum. Hos iussit Theo-

σεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαν-
 τας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ·
 ἐπειδὴν δὲ σημήνη ὁ σαλπιγκτῆς, καὶ δὴ συμπλέκε-
 σθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἵεναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων
 ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες
 τὴν Φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ
 τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ' ἐκάτερα τοῖς
 ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἀρματηλά-
 ταις, καὶ συναρισταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθή-
 σονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὐ-
 θις ἐμπεσοῦνται Φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ γὰρ 10
 πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὀψεως ἐταρά-
 χθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον
 τετριγύτων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλ-
 βοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντὸς σώ-
 ματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἀρπαγὴν ὑπεραιω-

15 Τετριγύτων) Ποῖον ἦχον ἀποτελούντων. V.

dotas tum quidem, quantum eius fieri posset, occultos ha-
 bere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi
 vero classicum cecinisset, & iam concurrendum esset, at-
 que veniendum ad manus, invehereturque iam hostium equi-
 tatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & dis-
 cedentes emitterent; tum quaternos elephantes, singulis
 utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra
 immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fie-
 ret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos
 Gallograecos fuga irruent. Idque ira factum. Cum enim
 nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi
 illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum pertur-
 bati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito so-
 lo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insigni-
 tius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & ro-

ρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἵππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

οἱ ἵπποι δ' ἐπεῖπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νῆ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν Φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταραχῇ τοσούτῳ κατεβάλλοντο, εἶποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναρρίπτουντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὁδοῦσι περιπεύροντες, καὶ τέλος,

8. Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον) καὶ συντριβόμενοι ἔχον ἀπετίλουν. Αἰρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, V.

stris tanquam ad rapinam sublati; ante teli iactum, inclinati fine more modoque fugerent: ubi pedites quidem confixi mutuo fuorum iaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent; currus autem, relati & ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur, sed ut est apud Homerum,

Dederunt sonitumque ruinamque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre elephantos non possent, deiectis aurigis, currus cum strepitu vacuos raptant, secantes, per Iovem, & lacerantes falcibus, si quos amicorum deiecissent; multi vero, ut in tanto tumultu, deiiciebantur. Insequebantur vero elephantum etiam, qui conculcarent, & rostris in altum iactarent corpora, & corripere, & confoderent dentibus: & tandem hi suis vi-

οὗτοι κατὰ κράτος παραδιδάσσι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην. Οἱ Γαλάται δέ, οἱ μὲν ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ τοῦ Φό- 11
 νου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάντῃ
 ὀλίγοι, ὅποσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μα-
 κεδόνες δέ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιάνιζον καὶ
 προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα,
 καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δέ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν,
 Αἰτχυνώμεθα, ἔφη, ὧ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν
 ἑκααίδεκα ταύτοις θηρίοις ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν
 τοῦ θανάτου ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς
 ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο
 μηδὲν, ἐλέφанта δὲ μόνον ἐγκολάψαι. Ὡρα τοίνυν με 12
 σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ᾗ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν
 ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξένα
 μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὀρώντας, καὶ θαυματοποιία,
 ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινέουσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποί-
 ς Ἐπαιάνιζον Ἀλαλάζιν ἐπὶ νίκῃ. V. 6 Ἀνιδούν Ἐστιφάνου. V.

ribus tradunt Antiocho victoriam. Gallograeci autem par-
 tim in proelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-
 vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes pe-
 tiere. Paeonem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant
 Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem
 cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At
 ille, nec sine lacrimis, pudeat nos, inquit, milites, quorum
 salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi percussisset
 hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tro-
 paeo autem iussit aliud nihil, quam solum elephantem, in-
 sculpi. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, An-
 tiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proelii, indigna visa
 sunt attentione: elephantum autem quidam sunt, & peregrina
 spectantibus terculamenta, & praestigiae: temere quidem
 illa laudant omnes. Ast quibus ego confusus fueram, horum

θειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστίν· ἀλλ' ὅτι μὲν Θήλεια Ἴπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται, καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινόν, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξει δι-
 ποίηται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint, theatro quae ostendantur!

Α Ρ Μ Ο Ν Ι Δ Η Σ.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ ὁ αὐλητῆς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον ἰ
 διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε,
 πῶς ἂν ἑνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιῶντα,
 εἴσονται με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ
 ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀ-
 κριβες, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ
 ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ
 πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ
 σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρμο-
 νίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἑν-
 θεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν,
 τῆς Ἴωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμε-
 μάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύ-

1 ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Ad eruditissi-
 mum quendam de suis sermoni-
 bus scribit, cuius iudicium vi-
 detur plurimi facere. G.

3 Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε)
 Παράλκει τὸ ἔφη, καὶ περιττὸν ἴστω
 Ἀθηναίων ἔθελ. V.

H A R M O N I D E S.

HARMONIDES tibicen interrogavit olim magistrum suum
 Timotheum: Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in
 arte fieri possum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoscent?
 Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate
 tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modula-
 tum, & admoveere commode digitos sublatione crebra ac positione,
 & incedere ad numeros, & ut captus consentiat choro, & modi
 uniuscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum
 afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii,
 & Ionii denique venustatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxi-

μησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἢ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δέικνυσθαι τῷ δακτύλῳ καὶ ἦν που Φανῶ, εὐδὺς ἐπιστρέφεισθαι πάντας εἰς ἐμέ, καὶ λέγειν τούνομα, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμονίδης ἐστίν, ὁ ἄριστος αὐλητὴς ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἰκοῖσθαι ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἑμμανεῖ, τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τούνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν ἀλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν Φανῆς, συνθέουσιν ἐπὶ σέ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα ταῦτ' ἐστὶ δι' ἅπερ ἠυξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λαμβάνων. οὐδὲν γὰρ ὁ Φελος ἀπορρήτου, Φασί, καὶ ἀΦανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλ-

ma vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conspicuus sim in multitudine hominum, & monstretur digito, & ut, sicubi appaream, statim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic est ille Harmonides, tibicen optimus! quemadmodum cum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens succinivisti Pandionidi, vicistisque in Aiacе furioso, modulos faciente tuo illo cognomine; nemq̃ erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam conspicendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad nosquam aves. Haec sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignota contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae enim, aiunt, nullus est respectus Musicae.

λὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρη-
 στέον κάμαυτῶ, καὶ τῇ τέχνῃ καὶ σοι διττὴν εἴσομαι
 τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ
 τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῶ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ',
 ὦ Ἀρμονιόδη, ἔρας μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγ-
 ματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γι-
 γνώσκεισθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δέ, εἰ μὲν οὕτωςί
 πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορί-
 ζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ἅπαντες
 εἴσονται σε· ποῦ γὰρ ἂν εὐρεθείη ἡ θέατρον, ἢ στάδιον
 οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἕλλησιν; ὥς δὲ
 ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς
 εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑπαθήσομαι σοι· σὺ γὰρ αὖλει
 μὲν καὶ πρὸς τὰ θεάτρα ἐνίστε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω
 σοι τῶν πολλῶν. ἢ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν
 ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι,

*Verum tu, inquit, & hæc doce me, quomodo & me ipso & arte
 utendum sit: & duplicem tibi habebō gratiam, & de canendi fa-
 cultate, &, quod maximum, gloriæ etiam, quæ inde contingeret,
 ipsius nomine. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero, in-
 quit, Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem &
 gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero
 si sic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, præ-
 stare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint.
 Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in
 quo tibia canas Græcis omnibus? Quo vero facto innotescas illis,
 & ad finem voti tui pervenias, id ipsum quoque ego tibi subiiciam.
 Cane tu quidem etiam theatri nonnunquam; sed parum cura vul-
 gus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via ista
 est: si nempe elegeris Græcorum optimos, & paucos illorum, qui*

καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοὶ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρα πῖστοι, εἰ τούτοις (Φημί) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπασιν Ἑλλήσι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνῶριμος ἐν οὕτῳ βραχεῖ καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθῃμι. εἰ γὰρ οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἰσονται σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἳ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἁμείνον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς οὗτος λεῶς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάνηυστοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅτινα δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεῖσθαι τούτον ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ εὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἳ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κροτῆσαι ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μετὰξὺ γὰρ αὐλῶν, Φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, Φιλοτιμότερον ἐμ-

I 'Επ' ἀμφοτέρα πῖστοι) Πρὸς τὸ φέγειν καὶ ἐπαίνειν. G.

capita sunt, & extra controversiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: [sive vituperent sive laudent] his, inquam, si distenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrum. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint, te probatum tibicinem esse; quid vulgo tibi opus est, qui omnino sequetur hos, qui melius iudicare possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem ignorant meliora, sellularii maiorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non sine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem spectatores sunt eatenus, ut plaudent aliquando vel sibilent: iudicant vero aut septem, aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris

Φυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλῆσας ἐν Διουυσίοις. Ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, οὐκ 3 αὐληταῖς, οὐδ' Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαι μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἑμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθεῖν πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἐπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτω πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνῶμων, Φασί, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τὰ μᾶ, καὶ σὺ ἐπαινήσεις αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας
 13 Γνώμων) Γνώμων λέγεται ὁ σοφιστὴς καὶ κατοικικὸν τι μηχανικόν, καὶ σχῆμα γεωμετρικόν. V.

cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam, quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas iure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput est, norma, aiunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (atque utinam ita tibi videatur!) scilicet ad finem me spei venire putabam, in uno qui suffragio ferrem universa. Aut

λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἐλόμενος, οὐχὶ παρα-
 παίειν ἂν εἰκότως νομισθεῖν; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνὸς
 ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν
 εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λό-
 γους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἓνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων
 συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ᾗσα. οἱ μὲν
 γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάστου
 μίαν ψῆφον Φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν, δύο
 ἔφερον. σὺ δέ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόν-
 των προσέτι, καὶ ὅλως ἀπάντων ὁ πολυψηφώτατος ἐν
 παιδείᾳ. σὺ γε καὶ μάλιστα ὅσω τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ
 σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαρρεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ,
 διὰ γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως
 ἂν φοβηθέντα. καί κεῖνο δέ, νῆ Δία, προσέτι καὶ αὐτὸ
 θαρρεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τὰμα εἶναι

4 Ἐπιδεικνύμην) Ἡ ἐπιδεικνύ-
 μην ὑπερσυντελικόν, ἢ ἐπιδεικνυοί-
 μην εὐκτικόν. V.

II Τὴν λευκὴν) Δύο γὰρ ψῆφοι

τοῖς νενικηκόσιν ἀνέκλειντο, λευκὴ
 καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις
 ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. V.

quis est, quem tibi si praeferam, non merito infanire vi-
 dear? Igitur verbo quidem in uno homine iacimus aleam;
 re autem vera idem est, quasi omnibus undecunque ho-
 minibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim est, te &
 singulis, & collectis in universum omnibus, esse praestan-
 tiorem. Lacedaemoniorum reges, calculos reliquis singu-
 los habentibus, foli habebant binos. Tu vero & ephoro-
 rum, & senum insuper, calculos; & omnino omnium in
 doctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea maxima de
 causa, quod candidum semper & salutare fers calculum:
 quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui pro-
 pter rei, quam conor, magnitudinem merito perterrear. Ad-
 haec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non
 plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam

σοὶ δὲ πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ πάντος τοῦ ἔθνους· ὥστε ἦν που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς προστιθεῖς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδόν παρά σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω. Καὶ 4 γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανόν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἐνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνειράτά, Φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθές, ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δοξάν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα, δοξάμεν γὰρ, ὧ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βε-

9 Ὑπνέμια) Ἀβίκαia. V.

faepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum vero publice cum gente univerſā. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque ſint meliores, tu adieſto illo Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis iam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod aiunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem iam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium — Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ra-

βαιώσατε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὥς τὸ
λοιπὸν θάρρουντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ
ἤδη στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα
νευικηκότι.

tio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut
reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procede-
re possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei,
magna qui Olympia vicerit.

ΣΚΥΘΗΣ Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΥ πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήνα-
 ξε, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τό-
 ξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ Φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων Φιλομαθῆς τῶν ἀρίστων οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ
 βασιλείου γένους ὢν, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυ-
 θῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ
 ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δέ ἐστι, δύο βοῶν δεσπό-
 την εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ'
 ἀπῆλθεν ἐτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε
 καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ
 Ξένῳ Ἰατρῶ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τοῦνομα, ἥρως γε-
 νόμενος, ἐπεκτῆσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
 ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπια-

II Ἐντέμνουσιν) Ἐναγίζουσι. V.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NON primus e Scythia Athenas venit Anacharxis Grae-
 cae disciplinae causa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens
 vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque instituto-
 rum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque
 pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiōrum,
 quales apud illos sunt, qui Oetipedes vocantur: hoc autem
 significat boum duorum dominum esse, & unius plaustrī.
 Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis
 mortuus est. Neque ita multo post pro Heroë est habitus,
 sacrificantque illi, ut *HOSPITI MEDICO* Athenienses:
 hoc enim nomen, cum Heros esse iuberetur, accepit. Cau-
 sam vero cognominis, & cur in Heroas relatus sit, & pro

Lucian. Vol. IV.

K

δῶν εἰς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὥς μάρτυρα οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὄν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίους ἐξεῖναι
 2 θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεύσαι εἰπεῖν Ἀθηναίους, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς στενωποὺς οἶνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συγχάκεις γενόμενον, οὐ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμοὺς τινὰς πονηροὺς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁδῷ, εἴτε ἄλλο τι πλεον εἰδὼς ὁ ἥρωας ὁ Τόξαρις, ἅτε ἱατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἐτι καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δειμαίνετή προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ

5 Ἀρχιτέλους γυνὴ) Ἡ Δειμαίνετη. G.

6 Ἐπιστάντα) Multo ante vita vita functum. G.

Aesculapii posterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut discatis, non Scythis modo patrium esse immortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin; sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia Scythas. In magna illa pestilentia visa sibi per quietem est videre Architelis Areopagitae uxor, adstantem sibi Scytham, qui iuberet dicere Atheniensibus, *a pestilentia ipsos vexari desituros, si vicos urbis vino multo conspergant.* Hoc faepius factum (neque enim neglexerunt, qui audierant, Athenienses) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapores quosdam malos odore delente vino, seu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur equus albus, in ipsius monumento immolatus, *illo ipso loco*, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de

τοῦ οἴνου. καὶ εὐρέθη κειβὶ ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαίᾳ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἰδίῃς ἀν' αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῖν, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ' ἔστεπταί γε αἰεὶ, καὶ Φασὶ, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. Ἀλ- 3
λὰ γὰρ οὔπερ ἔνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκῶς, ἀνῆει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὲ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τε-
9 Χῶμα) Tumulus. G.

vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus iam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scythia, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra dimidiam eius partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim iam abolevit. Est autem non multum a Dipylo, *sive Iano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi iacens columella. Verumtamen coronata semper est, & aiunt, febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit. Verum enimvero, cuius rei causa mentionem illius inieci, superstes erat Toxaris, cum Anacharxis navigatione modo finita, a Piraeo ascendit, tanquam peregrinus & barbarus non

ταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοφοδὲς
πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρῆσαιτο ἑαυτῷ. καὶ
γὰρ συνίει καταγελῶμενος παρὰ τῶν ὀρώντων ἐπὶ τῇ
σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέ-
μελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς
Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθύς ὀπίσω χωρεῖν καὶ πλοίου ἐπι-
βάντα, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ πολλὴ ὁδὸς
ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἰκαδὲ εἰς Σκύθας. οὕτως ἔχοντι
τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς
ἀληθῶς, ὁ Τοῦξαρὶς ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν
πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὔσα·
εἶτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι
τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ
ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖ-
νον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπέξυ-
ρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον,

1 Φεφοδὲς) Τοῦς φόφους φοβού-
μινος, τουτίστι δειλός. V.

10 Κεραμεικῷ) Τόπων. V.

11 Ἐπισπάσατο) Allexit. G.

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, stre-
pitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, ne-
scius: sentiebat enim, derideri se ob habitum & arma; &
linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum
viae ipsum iam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat,
visis modo Athenis, retro legere vestigia, conscensoque na-
vigio navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa
domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi,
obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius,
Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius
qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nos-
se Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e
principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret po-
pularum suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non
cinctum, sine ferro, iam affabilem, indigenarum iam unum

αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἓνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπε-
 ποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρης Σκυθιστὶ προσ- 4
 εἰπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις,
 ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ
 ὁμόφωνον εὐρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότες ὅστις ἦν ἐν
 Σκύθαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὦ ξένε;
 καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρης τοῦνα-
 μα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοι κατ'
 αὐτό. μὼν, ἔφη, σὺ ὁ Τόξαρης εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὡς
 τις Τόξαρης ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ γυναῖ-
 κα ἐν Σκυθία, καὶ παιδίᾳ νεογνᾷ, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας,
 καὶ νῦν διατρίβοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων;
 ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καὶ μοῦ λόγος ἐτι παρ'
 ὑμῖν. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἴσθι
 με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης,
 ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην
 ἀποδημήσας, ἤκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσου

Atticorum? adeo ab ipso iam tempore immutatus fuerat. Sed
 Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anachar-*
sis es, *Dauceti filius*? Lacrimari prae gaudio Anacharsis,
 quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque
 gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu*
vero, hospes, unde nosti nos? Et ipse, inquit, *inde sum, &*
vobis: Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus
sim. Numquid, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audiui ego,*
Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & par-
vis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse
apud optimos quosque? Ille ipse, inquit, *ego sum, si quis de me*
adhuc sermo apud vos est. Tum, *Noris ergo,* inquit *Anachar-*
sis, discipulum me tuum factum esse, & aemulum amoris, qua
fluebas, videndae Graeciae. Huius negotii studio profectus ve-
 nio tibi, sexcenta perpeffus mala ab interieffis gentibus. *Ac nisi in*

ἔθνεσι. καὶ εἶγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἤλιον
 δῦναι, ὁπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐτεταράγ-
 μην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκι-
 νάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρώων ἡρῶν θεῶν, σύ
 με, ὦ Τόξари, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ
 κάλλιστα τῶν Ἀθήνησιν, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλ-
 λάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτί-
 στους, καὶ ἦθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ
 πολιτείαν, δι' ἧς σύ τε, καὶ γὰρ μετὰ σέ, τοσαύτην
 ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιόδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέ-
 5 ψοντα. Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξарис, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴ-
 ρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷχεσθαι ἀπιόν-
 τα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· οὐ γὰρ ἂν, ὥς Φῆς, ἀπέλθης,
 οὐδ' ἂν ἀΦίῃ σε ραδίως ἢ πάλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ
 θέλγητρά ἐχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλή-
 ψεταιί σου, ὥς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παιδίων, εἰ σοι

15 Θίλγυτρα) Θίλγυτρα, τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην,
 καὶ ἀπάτην. V.

te incidissem, deoretum iam erat, ante solis occasum retro rursus
 descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina &
 ignota mihi viderem omnia. Sed per ego te acinacem, & Zamok-
 xin, patria numina, obsecro, tu me, Toxari, assumtum tan-
 quam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima
 sunt, ostendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros
 praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem & admini-
 strandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum
 itineris fecimus; neque patere, me his non visis domum redire.
 Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro amatore dicebas, te,
 ad ipsas cum ianuas venisses, abitum parasse. Verum bono es ani-
 mo: neque enim, ut aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec
 dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed
 valide te complectetur, adeo ut neque uxoris iam, neque liberorum,

ἤδη εἰσι, μεμνησθαι ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἰδοῖς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα πολλὰ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, οὐ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὅψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πλὴν διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτόν, ὥστε καὶ νομοθέτη χραῖνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιούσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ἐστὶ, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἶδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ. Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, 6 ἔφη, ὦ Τόξари, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδισα, μὴ δυσπρόσοδον καὶ ἐν

7 Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Nota frugi hominem. G.

si qui tibi iam sint, memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerissime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subiiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, ceterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est, quod maius tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Anacharsis, sed prehensum me ad ipsum deduc. Verum illud timeo, ne difficiles accessus ha-

παρέργω θῆται σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμει, ἥδ' ὅς, ἐκεῖν' αὖ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἄνδρα εὐποιίας· ἔπου μόνον, εἴση γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν, ὃ ἐπὶ συννοίας, ὃ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἡ ἡκῶ ἄγων, ξένον ἄνδρα, Φιλίας δεόμενον. Σκύθης δὲ ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ ὅμως τὰ κεῖ πάντα ἀφείς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ ἐπιτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνῶριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς

11 Ταύτην ἐξεῦρον) Τὴν ὁδὸν, αὐτοῦ ἔση. V. Ibid. ex altero MS. puta. G.

in fol. ad eadem verba legitur:

15 Καὶ προξενήσεις) Πρόξενός

Ἄντ' τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένοιτο. V.

beat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba! inquit, quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo: scies enim, quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens: & simul Solonem allocutus, Huc tibi, inquit, donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae. Scythia autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem compendiarium hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem effi-

τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔσθην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα εἰράκαας ἤδη Σόλωνα ἰδὼν· τοῦτο αἰ Ἀθηναί· τοῦτο ἡ Ἑλλάς· οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε Φιλοῦσι· τηλικαῦτόν ἐστι τὸ κατὰ τὸν πρεσβύτην τοῦτον· ἀπάντων ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἄλλα, τοῦ ἔρωτος τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δείγμα τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ Φίλῳ χρησῇ αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγῆσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθαι 8 ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὰ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ Φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπῶς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μὴδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ

10 Ἡρόδ.) Laetatus est. G.

cies. Et, Quod tibi paulo ante dicebam, Anacharsis, omnia vidiſti, viſo Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non iam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc ſene. Omnium, quae ſunt in Scythia, oblivionem capies, cum hoc ſi fueris. Habes praeſentia peregrinationis tuae, ſinem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philoſophiae ſpecimen. Ita igitur iudica, te eſſe feliciffimum, qui cum Solone futurus ſis, & amico illo ſis uſurus. Longum fuerit iam commemorare, quam delectatus ſit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, inſtitueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharſin, & bonis eum Graecorum ad-moveret, omni ratione curans, uti quam ſuaviſſime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharſis, ſapientiam huius admiraretur, nec latum pedem ab illo ſua voluntate

Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γινώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπέειθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυθήθῃ μόνος βαρβάρων Ἀναχάρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρή Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίῃ; ὥρα γοῦν εἰδέναι οὐ τινός μοι εἶνεκα, ὃ Ἀναχάρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν ἤκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ Ἀθήνηθεν. Φημὶ δὴ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσῃτέ μοι τῆς εἰκόνος,

6 Δημοποίητος) Δημοποίητος ἐστὶν ὃ ψήφη δῆμου πολίτης γεγοιῶς. V.

discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Neque enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori, obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admiffus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante iure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus. Vuln' igitur iam inducam etiam finem & coronidem fabulae, ne sine capite oberret? Iam enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Aio nimirum, simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per ego vos Gratiarum *nunc* rogo, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii

εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ
 καί κεῖνος, καὶ οὐδὲν τι Φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς Φαυ-
 λοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασι-
 λικὸν εἰσποῖαί τὰ μὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δέ
 ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην
 μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμ-
 πολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ
 λαμπρότητα πᾶσαν ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦ-
 τα, καὶ οὐκ ἐξήκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώ-
 της ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου
 οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην,
 ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν
 ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει
 πόλις. Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρα- 10
 κτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαι ἔδεδω-
 κτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παραδεύσας τη-

9 Νησιώτης) Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in *Odyssæa* *Homerus* ait. G.

generis viro me affimilavi. Barbarus enim & ille; neque
 Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego
 vero, non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem
 illam affecto, sed quantum ad illa *priora*. Cum enim pri-
 mum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem
 percussus sum conspecta magnitudine, & pulchritudine, &
 civium numero, & reliqua omni facultate ac splendore.
 Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi;
 quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai do-
 mum. Et debebam ita animo affici, qui viderem urbem
 in eo culmine constitutam, &, secundum poetam, bonis
 omnibus florentem, queis vigere urbes solent. Ita nempe
 habens, quid agendum esset, iam confiderabam. Et facul-
 tatis quidem dicendi specimen vobis præbere, decretum
 olim fuerat. Quibus enim præberem aliis, si silentio ta-

λικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ, (οὐδ' ἀποκρύψομαι τᾷ ληθές) οἱ τινες οἱ προύχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελθὼν, καὶ συγγράψαμενος προστάτας, συναγωνισταῖς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὧς ξένη, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσούτους εὐρεῖς ἄνδρας ἀγαθοὺς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῖν ἄνδρε ἀρίστῳ, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πλεὺ προύχοντες ἀπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἂν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὐνοία, πᾶν ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τοῦτ' ἐγίνετο, ὅ, τι ἂν οὗτοι ἐβέλωσιν, ἐβέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ἢ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους Φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτοι

12 Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Τὸς ρας Ὑπερίδην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς περὶ Δημοσθένην λέγει δέκα ῥήτο- λοιπούς. V.

lem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adfictis, deinde auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere: *Mulii quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque, quidquid hi volunt: volunt enim, quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relin-*

ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον,
καὶ τὸ εὐπρόσδοον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγῆσαι, πειρα-
θεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μίᾳς II
καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἔστων, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ
τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς· ὁ δὲ
υἱὸς, καὶ ὁφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε, οὕτω μέγας
ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ
Φθέγγαιτο μόνον, οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδη-
σάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανί-
σκος ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπαντα κεχρηνότες ἀκούουσιν
ὅπότε ἂν δημηγορήσων παρέλθοι· ὁποῖον Φασὶ τοὺς τότε
Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον
τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠρά-
σθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἢ πόλις οὐ φιλεῖ
μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἄξιοι, καὶ ὅλως, ἐν τοῦ-
το ἡμῶν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἀπα-
σιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέ-

¹² Κλεινίου) Ἀλκιβιάδην. V.

quunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant,
& quam sint placidi, quam faciles accessus habeant, tute aliis
enarrare poteris, periculo paulo post facto. Utque magis mireris,
ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si So-
lonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero,
ubi primum videris, statim te amicum sibi abducat, ita procerus
est, & virili quadam formositate pulcher; si vero locutus solum
fuerit, illicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Vene-
rem habet iuvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt, quoties
in concionem prodierit, id quod aiunt Atheniensibus, qui tum erant,
in Cliniae filio accidisse: nisi quod illos quidem non ita multo
post amoris illius, quo profecuti Alcibiadem fuerant, poenituit;
hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia iam dignatur.
Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, & maxima omni-
bus utilitas, hic vir. Si igitur & ipse & ipsius pater recipiant te.

ξαιντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπισεῖσαι χρή τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νῆ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρή καὶ ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν· οὐχ ἔδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος Φησὶν, ἀλλὰ χρή πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς Φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιτο· ἦν γὰρ τοῦδ' ὑπάρξη, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς οὐρίος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

6 Ὁ Κεῖος) Ἀνακρίων. G. (fallitur; vid. notam nostram. *Solan.*)

Et amicum sibi faciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec, ita me Iuppiter, (si iusiurandum adiicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi iam experiēti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceus poeta ait, iam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ΑΒΔΗΡΙΤΑΙΣ, Φασί, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύον-
τος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὃ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυ-
ρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεῖ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς
πρώτης εὐθύς ἐρῶμενως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ περὶ
δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ
ιδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν.
ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περιίστη τὰς γνώμας αὐτῶν·
ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν παρεκινούντο, καὶ ἱαμβεῖα
ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπί-
δου Ἀνδρομέδαν ἐμονώδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν
ἐν μέλει διεξέησαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπán-
των καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

2 Ἀβδηρίταις) Initium artifi-
ciosissimum, quo mira ingenii
dexteritas Luciani patet, ob com-
parationes. G.

11 Ἐμονώδουν) Μονωδεῖν τὸ
θρηνεῖν, ἐπισεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ
συνῆς ὁδοῦ ἐν τῇ τραγωδίᾳ θρῆνοι
εἰσι. V.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABDERITAS dicitur Lyfimacho iam regnante morbus
invasisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim
primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, &
febri continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis co-
piosus naribus fluens, aliis sudor superveniens largus &
ipse, febrim solvit. At illa *febris* in ridiculam quandam af-
fectionem mentes illorum coniecit. Omnes ad tragoediam
vitioso motu impellebantur, & iambica proferebant, &
clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam so-
litario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem mo-
dulate persequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus
& extenuatis septiduanis illis tragoedis,

Σὺ δ', ὦ Θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοῶντων, καὶ τοῦτο
ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον,
ἔπαυσε ληρούντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιού-
του παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγωδός, εὐδοκιμῶν τότε,
μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας
αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξει τε ἀπὸ τοῦ Θεάτρου
τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγω-
δίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀν-
δρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ
2 Μεδούσῃ, τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς οὖν
ἐν, Φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκείνο πά-
θος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελή-
λυθεν· οὐχ ὥστε τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρ-
έπαιον, ἀλλοτρίοις ἱαμβείοις, οὐ Φαύλοις κατεσχη-
μένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κενύηται, ὁ

*Tuque, o Deorum hominumque saepe rex, Amor,
& reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diu-
que, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio il-
lorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur huius-
modi eventus prae buisse Archelaus, Tragoedus ea aetate fa-
vore hominum florens, qui media aestate, multo aestu,
Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi
febricitarent, & surgentes deinde in tragoediam delaberentur,
cum suavitate quadam obverfante memoriae ipsorum
Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus unius-
cuiusque adhuc volitante. Si igitur unum, quod aiunt, al-
teri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
que eruditorum multos comprehendit: non illos quidem,
ut tragoedias agant; minus enim sic delirarent, si iambis
alienis, nec malis occupati essent. Sed ex quo praesens hic*

πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
 τρεῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστο-
 ρίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδο-
 τοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀλη-
 θές ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἀπάντων πατήρ· εἰ γὰρ
 καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ.
 Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, 3
 τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιπ-
 πος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράτ-
 τοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ
 δὲ, λίθους παραφέρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους,
 ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν
 χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ
 μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν
 ἐχρήτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλᾳ καὶ
 αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πῖνον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνα καὶ

5 Πόλεμος ἂ. π.) Τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος φησὶν, ἥτοι τῶν ἐναν-
 τίων τὴν μάχην. V.

motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vul-
 nus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo
 est, quin conscribat historiam: potius vero Thucydides no-
 bis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut vi-
 detur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una
 tot historicos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem
 me & audientem Sinopenfis illud subiit. Cum enim iam du-
 cere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari
 omnes & trepidare, arma parare alius, alius afferre lapi-
 des, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium
 firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent,
 ministrare. Diogenes vero, videns ista, cum quod ageret
 non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem ute-
 batur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse
 dolium, in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cra-

κάτω τοῦ Κρανείου· καί τις τῶν συνήθων ἐρομένου, τί
ταῦτα ποιεῖς, ᾧ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πί-
θον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.
4 Καὺτὸς οὖν, ᾧ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφανος εἶην ἐν οὕτω
πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρη-
μα, κεχηγῶς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέ-
λαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστο-
ρίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ οὐ-
τω μεγαλότολμος ἐγὼ, μὴδὲ τοῦτο δέεισθαι περὶ ἐμοῦ·
οἶδα γὰρ ἡλικίος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίοι-
τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοῦμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ
πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μά-
λα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν
τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς
μεθέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐστὼς, ἐγὼ σοι
φράσω· τούτου μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντί-
1 Τοῦ Κρανείου) *Ονομα τόπου. 5 Δορυφόρημα) Τὸ κενὸν προσπα-
G. πίων. G.

nio: & familiarium interrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes? respondere, Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque cœmici satellitii instar hiantē ore praeterveherer, decere arbitratus sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim, quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, inprimis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli iactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluætu, & curis, quae scribendo adiunctae sunt, abstinebo

θῶν, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ
ποιῶν. παραινέσιν δὲ τινὰ μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας.
ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὥς κοινωνήσαι-
μι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς,
ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσαψάμενος. Καί-
τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται σφίσιν ἐπὶ
τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν,
ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον, καὶ πρόχει-
ρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράφαι, ἣν τις ἐρ-
μηνεύσαι τὸ ἐπελθὼν δύνηται· τὸ δὲ, οἷσθ' αὖ ποῦ καὶ αὐ-
τὸς, ὡς ἔταίρε, ὥς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ραθύ-
μως συντεθῆναι δυναμένων τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λό-
γοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς Φροντίδος δεόμενον, ἣν τις,
ὥς ὁ Θεοκυδίδης φησὶν, ἐς αἰὲ κτῆμα συντιθεῖη. οἶδα μὲν
οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ

§ Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως -) πολλοὶ δεῖν οἶον τε φασὶν ἐπὶ τὸ
Γραι. καὶ τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πρᾶγμα. G.

me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quan-
dam, & pauca haec praecepta subiciam scribentibus, ut
in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione
nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digi-
to lutum attigerim. Quamquam neque admonitione pleri-
que opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis
quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut
edendum: sed facillimum omnino, & promptum, & unius-
cuiusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae
in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quo-
que, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis,
quae negligenter componi possint, sed *hoc esse*, si quid est
in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si qui-
dem aliquis *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinendam*,
ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore,
ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odio-

πάνυ ἐπαχθῆς δόξων, καὶ μάλιστα ὅπόσοις ἀποτετέλε-
 σται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ
 ἐπὶ ἡγήται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, ἢ γε ἐλ-
 πῖς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσὶ τι
 τῶν ἀπ᾽ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους
 αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χειρόν καὶ πρὸς αὐτοὺς
 ἐκείνους εἰρήσθαι, ἢ εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ,
 ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ
 πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις ἀπάντων ἤδη κεχειρω-
 μένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον
 προσάγοντες, ἥνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ,
 αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥσπερ καὶ νῦν, με-
 τρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται,
 ἢν πάντῃς Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγωδῶσι.

6 Διπτοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ

II Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε) ἡ παρορθώσις τυγχάνοντων, μίμνει
 Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν δι' ἀναγωγῶν προαιρουμένων. V.

fus etiam quibusdam videar, illis praeferam, quibus iam per-
 fecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam lau-
 data sit ab audientibus, infania fuerit sperare, retractatu-
 ros aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel fir-
 mata auctoritatibus & quasi in aulas regias reposita sunt.
 Verumtamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta
 haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celta-
 rum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (ne-
 que enim contra nos quisquam aufit *tales quid*, perdomitis
 iam omnibus) habeant, quomodo componere melius pos-
 sint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur
 esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc
 etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur,
 si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.
 Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere do-

αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέρε πρῶτα εἰπω-
 μεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν
 μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἀ-
 μάρτοι τῆς ὁρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε οἶαν
 αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἢν τινὰ τοῖς ἔργοις ἐΦαρμοστέον,
 καὶ μέτρον ἐκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ δις ἐνδιατρι-
 πτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμη-
 νεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἥδη εἰπώμεν, ὅπόσαι
 τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν
 κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἀμαρτήματα. ἐν τε Φωνῇ,
 καὶ ἀρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μα-
 κρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρουσίας ὑποθέσεως οὐκ
 ἴδιον. κοινὰ γάρ, ὡς εἶπην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν ἀμαρ-
 τήματα ἐν τε Φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ. Ἄ δὲ ἐν ἱστορίᾳ δια- 7
 μαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὖροις ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ μοῖ

13 Τῆς παρουσίας ὑποθέσεως) Praesentis instituti. G.

cet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugien-
 da sint scribenti historiam, & a quibus purum esse opor-
 teat; deinde, quibus rebus usus non aberret a vera via,
 quaeque recto itinere ducat, quo initio illi sit incipiendum,
 quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscuiusque
 mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum
 sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis ex-
 plicanda omnia & inter se committenda, atque devincien-
 da. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Iam nunc
 vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae
 quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in
 lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua;
 longum fuerit persequi, & huius argumenti minime pro-
 prium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis ora-
 tionis vitia sunt in lingua & compositione. Quae vero in
 historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qua-

πολλάκις ἀκρωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ᾧτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεύσαι ἓνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμένων καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο· ἡλικὸν ἀμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαινοῖς ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι τοὺς μὲν οἰκείους, ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῶ τῷ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. εἰ γέ τῳ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἐνὸς μέλει, ὅπως οὖν ἐπαινεῖσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον αὖν Φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὼν ἡ ἱστορία, οὐδ' ἀκαριαῖον

2 Καὶ ἀπομνημονεύσαι ἓνια) Αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. V.

lia mihi etiam, qui saepius audiui, videbantur, & maxime si omnibus illis parulas aures praeberis. Neque vero intempestivum, interea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae iam ita scripta sunt. Et primum quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo determinata & separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; &, ut musicorum voce utamur, octava duplici, id est, eo, quod maximum est, intervallo illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocunque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, si per mendacia finem illum consequi detur, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod

ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν παῖδες
 Φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἂν τι ἐς αὐτὴν κα-
 ταποθέν. Ἐτι ἀγνοεῖν εἰκάσιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς 8
 μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες
 ἰδιοὶ ἱστορίας δέ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευ-
 θερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ
 κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύ-
 ξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων
 ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσσηται, Φόβος οὐδείς, οὐδ'
 ὁπότεν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας,
 αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δέδιασι, μὴ ἀπορρά-
 γεισῃς ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλ-
 λά καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδείς ὁ κω-
 λύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ
 ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι,
 τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων

forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aspe-
 ram arteriam recipere quidquam in illam glutitione dela-
 tum, narrant medicorum filii. Ignorare porro tales viden-
 tur, poëticae artis & poëmatum aliud esse institutum, &
 sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim im-
 moderata libertas, & lex una, quidquid visum poëtae fue-
 rit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Musis obsessus
 sit, etiam si alatos curru equos velit iungere, & si alios su-
 per aquas, aut per summas aristas decursuros imponat,
 invidia nulla est: neque, cum illorum Iuppiter una catena
 tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa,
 conterantur delapsa illa omnia. Verum etiam si laudare Aga-
 memnonem velint, nemo est, qui intercedat, Iovi quidem
 illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Ne-
 ptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum

Θεῶν γενέσθαι δὲ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ
 ἰκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' ὁ Ἄρης, μόνος ἑκα-
 στος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δέ, ἥν
 τινα κολακεῖαν τοιαύτην προσλάβη, τί ἄλλο, ἢ περὶ
 τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης
 ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατεῖαν γυμνὴν τῶν μέτρων,
 καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν,
 μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδῆ τις χω-
 ρίξεν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ
 ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας κορμῶματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ
 ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ-
 τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνίων,
 ἀλουργίστι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἐταιρι-
 κῷ, καὶ Φύκιον ἐντρίβοι, καὶ ψιμνύθιον τῷ προσώπῳ.
 Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσασαιτο, αἰ-
 9 σχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. Καὶ οὐ τοῦτο Φημι ὡς οὐχὶ

compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes
 filium. Neque enim par Iuppiter, neque Neptunus, neque
 Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Hi-
 storia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid
 aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico qui-
 dem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta
 reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua
 ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plusquam ma-
 gnum illud vitium, si quis separare, quae historiae sunt, &
 quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis
 inducat, fabulam *puito* & encomium, & qui sunt in utro-
 que excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum
 numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura
 induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet ceru-
 famque faciei: quam, Hercules, ridendum illum reddide-
 rit, quam ipso cultu turpem! Neque illud dico, quasi non

καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσή-
κοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ
μὴ ἐπαχθεῖς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅ-
λως, πρὸς τὰ ἐπεὶτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μι-
κρὸν ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἰόνται καλῶς διαιρεῖν
εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνόν, καὶ χρήσιμον, καὶ
διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς
τερπνόν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὅρας ὅσον
τάληθους ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδηλῶ τῇ διαι-
ρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρή-
σιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνόν
δὲ, ἅμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ
καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρα-
κλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάδαν
ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ
αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ

14 Νικόστρατον) Ἐοικεν Νικό-
στρατος οὗτος ἀθλητὴς τῶν κατ'
ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἀλ-
λας δὲ τὸ πρόσωπον ποτηρὸς καὶ τὸν
Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν
ἀνάγκη δὲ ἔχειν ἐρώμετον. M.

& laudandum fit nonnunquam in historia: sed tempore
opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in
quantum ea laus non molesta fit futuris lectoribus, & omni-
no ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut pau-
lo post demonstrabimus. Quotquot vero putant, bene se
historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob
eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut iucun-
dum quiddam, & lectores exhilarans, vides, quantum aber-
rent a vero: primo quidem divisione quod utuntur falla-
ci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex
vero solo colligitur. Iucunditas vero, melius quidem est,
si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo; sin minus,
nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostra-
tus Isidori, generosus vir & utroque colluctatorum suo-
rum fortior, licet aspectu esset foedissimus; Alcaeus autem

καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς Φασι, τοῦ Νικοστράτου ὄν. καὶ τοῖνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἀν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον
 10 τοῦ κάλλους Φροντιεῖ. Ἐτι κακεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν· ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσας, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νῆ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἂν τι λάβοι παραδραμὸν, ὅξύτερον μὲν τοῦ Ἀργου ὀρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἑκάστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθύς ἀπορρίπτειν, παραδέχασθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔνομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν,

Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut aiunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem iucunditatem corollarii cuiusdam instar adiiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque iucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faciem populi, & plebem cogites, sed hos, qui iudicium more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula, quae dicuntur, explorantes, ut adulterina abiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant; ad quos videlicet inter scribendum oportet respice-

τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, καὶ διαφράγῳσιν ἐπαι-
 νοῦντες. ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τοῦ μετρίου
 τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαινοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπεΐᾳ,
 τάχιστ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρα-
 κλεΐ. ἐώρακέναι γάρ που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ
 Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάντῃ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευα-
 σμένον, ἐκείνην μὲν, τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην,
 καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δηθέν οὖ-
 σαν, αὐτὸν δέ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνον-
 τα, καὶ παϊόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ
 καὶ τῷ θέσφατι αἰσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθῆς τοῦ σώ-
 ματος, καὶ μὴ προσίζανουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες
 ἀσχημόνως καταβηλυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως I I
 καὶ ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκείνοι, ὧν σὺ
 καταφρονεῖς, μάλα ἡδύ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὀ-
 ρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλη-
 τον τοῦ πράγματος. ἐκάστου γὰρ δὴ ἰδίον τι, καλόν

re, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando.
 Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis &
 laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam similem red-
 dideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum
 te vidisse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum pla-
 ne alieno: illam quidem leonina tectam, clavamque manu
 tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in cro-
 coto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales
 percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod rece-
 dit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in
 Deo virile est, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem
 haec ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu
 contemnis, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, viden-
 tes rem absurdam, incongruam, & combinari nesciam. Sin-
 gulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum

ἔστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ παρὰ
τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἔω λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν
ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς
καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχουσιν· οἷους
αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ
τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι
τοῦ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ
γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, αὐδ' ἐπισκιάζουσι
τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπί-
12 θὰνα, καὶ γυμνὰ διεξίσουσιν. Ὡστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὐ
μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν,
μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ
ποιούντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνθρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν.
ὥσπερ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάν-
δρου, καὶ Πύρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα
τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾧετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγι-

vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum
suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte iucun-
das, illi nempe, qui laudatur, ceteris vero graves, inpri-
mis si immodicos excessus habeant, quales vulgus scriben-
tium facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, benevo-
lentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam
omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc face-
re norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu,
conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur.
Adeo ut neque affequantur id, quod maxime concupiscunt.
Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, &
tanquam adulatores averfantur: bene illi quidem, maxime
si virili & magno sint animo. Quemadmodum, cum solita-
riam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus,
& illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat
enim maximam se a rege gratiam initurum, quod men-

στα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγγανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἑμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσειν τὸ ὅρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις κομιδὴ ἀνότητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὣν παρὰ πόδας οἱ ἑλεγχοί· ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γε τὰ γυναικα τοῖς γραφεῦσι παρακελεύόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἷονταί γάρ ἄμεινον ἔξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ

14 Παρὰ πόδας) Ἑγγύς, πλησίον. G.

tiendo fortia quaedam facta illi adstrueret, & opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, (commodum autem in Hydaspes fluvio navigabant,) praecipitem in aquam abiecit, addens, *te quoque oportebat, Aristobule*, ita tractari, qui istam pro me pugnam susceperis, & iaculo elephantos interficias. Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, se Athonem statuam ipsius facturum, & in regis simulacrum transformaturum esse montem. Sed adulatorem statim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia similiter, *ut antea*, usus est. Ubi igitur in hisce iucunditas, nisi si quis plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gaudeat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit? ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi

γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ
 λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. τοιοῦτοι τῶν
 συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον,
 καὶ τὸ χρεῖωδες, ὃ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι,
 θεραπεύοντες. οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ
 παρὸν, κόλακας προδῆλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοῦ-
 πιόν δέ, ὑποπτονταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν
 ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται κα-
 ταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀ-
 ληθείᾳ τερπνά ἐστίν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου·
 ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισ-
 14 κυκλοῦσιν. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγῆσομαι ὅποσα μέμνη-
 μαι ἑναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νῆ Δία,
 ἐν Ἀχαΐᾳ πρῶν ἀκούσας τὸν αὐτὸν τούτον πόλεμον διη-
 γουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς
 λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἐστὶ καὶ ἐπωμοσάμην,
 εἰ ἀστείον ἢ ὄρκεν ἐντιθέναί συγγράμματι· εἰς μὲν τις

ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento ad-
 misceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tem-
 pori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia,
 ferviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem
 adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis
 excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero pu-
 tat, omnino iucunditatem admixtam esse debere historiae,
 ille reliqua adspargat, quae cum veritate iucunda sunt in
 aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea,
 quae nihil ad rem faciunt, inculcant. At ego etiam enar-
 rabo, quaecumque memini nuper in Ionia ex historicis qui-
 busdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc
 bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro, nemo
 his, quae dicentur, fidem deneget: vera enim esse iurare
 etiam possim, si urbanum esset iusiurandum scripto interpo-

αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὲς
 ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιούτῳ εἶδει
 τῶν λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ
 μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἵκαζε, Θερσίτη δέ, τὸν τῶν
 Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων
 ἦν αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ
 πρόσθεν μὲν ἔΦευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ'
 ἀμείνων. εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς
 ἄξιός εἰη συγγράψαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὐ-
 σας. ἤδη δέ κατιῶν, ἐπῆνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλη-
 τον; προστιθεὶς, ὡς ἀμεινον ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὀμήρου,
 μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ Προί-
 μίου ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν
 αἶρεν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν

2. Εὐμελὲς) Εὐρυθμός. V. Συνετή. G. (Εὐριθμός male edit.)

nere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium
 fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum ad-
 moveant. Vides, quam concinnum principium, & conve-
 niens historia, quaeque tale orationis genus deceret. Tum
 paulum ingressus Achilli quidem nostrum principem com-
 parabat, Therisitae autem regem Persarum, ignarus, tan-
 to sibi praestantior futurum fuisse Achillem, si Hector-
 rem potius, quam Therситеm, interemisset, & si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum prae-
 stantior alter. Deinde subiunxit de se encomium quoddam,
 quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Iam
 vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subii-
 ciens, melius hac in re facere se, quam Homerum, qui
 mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooe-
 mii pollicebatur totidem verbis & dilucide, se elaturum in
 maius res nostras, barbaros autem bello, quantum posset,

καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας
οὕτως, αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν· ὁ γὰρ
μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος,
ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. οὗτος μὲν, τοιαῦτα.
15 Ἄλλος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ
ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ
ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν,
καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσας· ὅρα γὰρ, Κρε-
πέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης, συνέγραψε
τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέ-
μησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυνισταμένου·
ὥστε μετὰ γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέ-
γοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον
αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοι-
μὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ
Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρθρον, πλὴν μόνου τοῦ Πε-

8 Καὶ ἐσπέριος καρποῦ) Γραι. Κρισπέριος. G.

& ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo histo-
riam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus*
enim, qui que pessime pereat! Vologesus, bellare coepit propter cau-
sam eiusmodi. Hic quidem talia. Alius vero, summus Thu-
cydides imitator, praeclare ad exemplum illud suum com-
positus, etiam initium, ut ille, a suo nomine fecerat, sua-
vissimum omnium exordium, & quod thymum Atticum
redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus,*
descripsit bellum Parthorum & Romanorum, ut inter se pugna-
runt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est. Ut post
tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Arme-
nia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeo-
rum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes
non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuo
conferim totam a Thucydide, excepto solo *Pelasgico*, &

λασγικῶν, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμῶξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλείῳς γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδῶς καὶ ὅσα ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἐπεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἰεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου εἰκότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ καὶ κείνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν Φαίης, οὐ δὲ αὐτὴν, νῆ Δία, καὶ κείνα ὀλίγου θεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὥς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὥς ἐκείνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὥς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττι-

7 Τὸ γὰρ ---) Οἷος πανταχοῦ τῇ γελίᾳ ἐνιυδοχιμῶν ὁ κατάρτος οὗτος. M.

longis munitionibus, in quibus habitabant, qui tum laboraverant pestilentia? Ceterum etiam inceperat ab Aethiopia, ita ut deinde in Aegyptum descenderet, & in regis terras multas; & bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepelientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens discessi, cum accurate nossem, quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent, hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, Ut ipse quoque dicas, Non propter eandem, profecto, Et illa parum aberat quin omitterem. Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, & fossam, ut illi, & pontem, & similia dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista

κῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ
 16 πάντως συνάδοντα. Ἄλλος δὲ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν
 γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν,
 καὶ χαμαιπετές, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπη-
 λός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώ-
 τερός γε ὁ ιδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν,
 οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν
 μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον ἠτιασά-
 μην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώ-
 τερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλι-
 μόρφου ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτῆς ἱστοριῶν Παρ-
 θικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἐκάστη ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ
 Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρφυχρον ἐποίησεν, οὕτω συν-
 αγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἱατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἶγε

interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles fecerit, quae fiunt quotidie, describens, aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enimvero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis, quam pro fortuna librorum, tragico, *Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthicarum*; & subscriptus erat uniuscuiusque libri numerus. Etiam, me Iuppiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiares esse medico scribere*

ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰαδί γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέλθεν, ἱατρειὴν μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ἑμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνὴρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν 17 ὄνομα ἐν ἀΦανεῖ κείσθω, τὴν γνῶμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶν ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτικά, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ

historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps: & quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit, ἱατρειὴν dicens & πείρην, & ὁκόσα, & νοῦσοι; reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia petuntur e trivio. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro iaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, solum nempe sapientem decere historiam scribere. Deinde, paucis interiectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis hic fuit ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen ex-

ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγ-
 μένα καίκεῖνα. καὶ μὴν καίκεῖνο Φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ
 ἡκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολὺ καὶ βαθεῖ
 πρέπον, τὸ ἐν τῷ προομίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει
 ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὕγε τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη
 συγγράφειν ἀξιούσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν
 18 ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. Καὶ μὴν
 οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονεύσαι, ὃς τοῖανδ' ἀρχὴν ἤρξα-
 το· Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ
 μικρὸν ὕστερον· ἔδει γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς· καὶ
 πάλιν· ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι·
 καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ,
 παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, οὗτος δέ, Ἡροδότῳ εὖ μά-
 19 λα ἑώκει. Ἄλλος τις αἰσίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θου-
 κυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πά-
 σας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμούς

6 Τὸ γὰρ τοιοῦτον) Γραι. τῇ γὰρ τοιούτῃ ἴδει. G.

tra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam.
 Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & mi-
 nime virum philosophum, & barbam canam prolixamque
 decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum no-*
strum principem, cuius actiones etiam philosophi scribere iam di-
gnentur. Tale quid enim, si modo omnino veri quid subest, no-
 bis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum
 dicere. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere
 illius, qui hoc coepit exordio: *Venio dicturus de Romanis &*
Persis. Et paulo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rur-
 sus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyroën appellant.* Et alia id
 genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste
 quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat si-
 milis. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi
 autem similis ipse quoque, aut paulum illo melior, qui ur-
 bes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diser-

ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς
 ὤτεο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψει·
 τοσαύτη ψυχρότης ἐνὶν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ
 τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ἢ γοῦν ἀσπίς ἢ τοῦ αὐτο-
 κράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ
 Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ
 κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἰριοειδής,
 καὶ δράκοντες ἐλικηδόν, καὶ βοστρυχηδόν. ἢ μὲν γὰρ
 Οὐολογέσου ἀναξυρίς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡρά-
 κλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπὶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν
 ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄν-
 τρον κατέφυγε κίττου, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς
 ταυτὰ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων
 αὐτό· σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς
 οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἤδειμέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. Ὑπὸ 20
 γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν
 λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκ-

tissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat,
 illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum fri-
 gus inerat supra Caspiae nives & glaciem Gallicam. Cly-
 peus igitur imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est,
 & Gorgo in umbone, & oculi illius ex caeruleo & albo ac ni-
 gro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in
 cincinnos plexi. Vologesi quidem bracciae, aut frenum equi,
 Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! &
 qualis caesaries Ofrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in
 quale antrum confugerit, hederæ & myrti & lauri, inge-
 nio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique fa-
 cientium. Vide, quam ista sint necessaria historiae, & quam
 sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!
 Prae imbecillitate enim in utilibus recte versandi, aut igno-
 rantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descri-

Φράσεις τρέπονται· καὶ ὅπότεν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, εἰκάσιν οἰκέτη νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότης κληρονομῆσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθλὴν οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδῆσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλεται ἔττους τινός, ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πᾶν ἀπίθανον, καὶ θανάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τραβείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ ἑκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον. ἔτι δέ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς εἰσέυσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἕξ πρὸς διακοσίους· Ῥωμαίων δέ,

6 Ὑπερεμπίπλεται ἔττους) Ἀττικὴ ἢ συνταξίς. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀττικόν· αὐτεῖ γὰρ ἰθα-

γον, Φασί, τοῦ ἄρτου, καὶ κατὰ γὰρ τοῦ κρανίου. ἔττους πᾶν ὄσπριον ἐρικυβίν. V.

ptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere; sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut falsamentum, usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epistolis, mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties & septuagies mille ducentos & sex;

μόρους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα. ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ Φρονῶν, ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν καὶ κεῖνο 21 λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομίδῃ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἤξιώσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σατουρνῖον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανόν, καὶ τάλλα πολλῶν γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπτότατον δοῦναι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δὲ, καὶ ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰστήκει περιμένων ἐστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῶν ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ

6 Σατουρνῖον λέγειν) Σάτουρνον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

Romanorum vero solos duos, faucios autem factos novem. Haec nescio an sanæ mentis aliquis ferat. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticisimi studio, & accuratissimæ circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia: hoc enim molliissimum mortis genus illi visum: ignorans, totum, quod ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem, dum fame periret Severianus, & oh id ipsum per septem dies non supervixif-

- 22 ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, που αἶντις θεῖῃ, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσὼν, μεγάλως ἐδόυπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας. Ἐδέσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὀπλοῖς περιεσμαραγεῖτο, καὶ ὄττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκείνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἴτα μεταξὺ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ ἐγχεύοντα, καὶ, ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίνοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι τραγωδῶν, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβατοῦ ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ
- 23 δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἰδοὺς αὐτῶν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπῖσαι θαυμα-

6 Ὀττοβος ἦν καὶ κόναβος.) Ἦτοι κρότος καὶ θόρυβος, καὶ φόβος. ὁσαύτως καὶ κόναβος. G.

fe. Eos vero quo quis loco ponat, iucundissime Philo, qui poëticis in historia verbis utuntur, deditque stridorem machina, procumbensque murus tonuit vehementer? Et rursus in alio libro praeclaræ historiae, Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuisse & tumultus illa omnia. Et, Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat. Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia, & mendicorum propria, multa inculcata erant, Epistolavit campidultor domino, &, Milites mercabantur illa, quibus indigebant, &, Iam loti ad illos aderant, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres, te mira quanta

στὰ ἡλικία τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ που Ἐρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτάνος περικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, "Ωδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συναδόν τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἶη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποδέν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ ἀσπίς οἰσυνή, καὶ χοιρινή περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόνοους τοιοῦτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἐμπάλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσεταιρίζονται

5 Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς) Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπιφθεγμα. V. Parturient montes) Proverbium tritum. G.

6 "Ωδινεν ὄρος, καὶ ἔτι καὶ μῦθ. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα

μὲν ὑπισχυομένων, καὶ οὐδενὸς ἀξία τελούντων. V.

10 Οἰσυνή) Ἐκ λόγων πιπλεγμένη. V.

13 Νανώδει) Μικρῶ. G.

post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subiungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur, qui audiere, illud subiiciunt: *Parturiunt montes*. Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & eiusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis confusus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim fatis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpuscule: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas aggressos; qui etiam suarum partium esse volunt Xenophon-

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσά-
τιδος παῖδες γίγονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν
οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς
24 πολλοὺς, ὡς ἐν ἄλλοις δείζομεν. Καίτοι ταῦτα πάντα
Φορητά ἐστίν, ὅσα ἢ ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως
ἀμαρτημάτων ἐστὶ· τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς
ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθ-
μοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕτω ραθύ-
μως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρω τινὶ ἐντυ-
χῶν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ
τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου
λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπης, κεῖται μὲν ἐν τῇ
Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα,
ἀπώκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρη-
σεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα,
αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ.

7 Παρασάγγας) Εἶδος μέτρου
Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια κ'. V.

15 Τὰ Σαμόσατα) Σαμιοῦ ὅτε
Σαμοσατῆς ὁ Λουκιανός. V.

tem, qui ita coeperit, *Darii & Parysatidis filii nascuntur duo*;
& alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam, quae
vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant,
ut monstrabimus alias. Verumtamen illa omnia tolerabi-
lia sunt, quaecunque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non pa-
rafangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bo-
narum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res con-
gessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, ne-
que, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes
audisse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero*
sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota;
condiderunt illam Edesseni. Neque satis hoc illi fuit, verum
etiam Samofata, patriam meam, ipse vir fortis eodem in li-

ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν ἐν χρῶ παραμειβομένων, καὶ μονοουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με Φέρων ὁ Θαυμαστός συγγραφεὺς ἀπάκισε. Νῆ Δία, καὶ κείνο κομιδῇ πιθανὸν 25 περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐβελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε Φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἀψασθαι, ἀλλὰ τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑάλᾳ, τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἐγνωστο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντως

15 Σκύφων) Ὁ σκύφος ἀρσενικᾶς. G.

bro sublatam, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa aluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnium hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito iureiurando, dixit, se profecto audisse quendam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum, & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri

τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον
 εὔρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκός· ὁ θάνατος γέ-
 26 νοιτο. Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς
 πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσα-
 το χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς
 πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θου-
 κυδίδην, ἡ ἄμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγα-
 λοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιον τινα
 Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς
 τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτόρευσεν αὐτῷ, ὥστε μετὰ
 τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος·
 καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ
 λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμμένοντο
 τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα
 ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ
 τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάν-

7 Θάψας) Παύου, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πίπαισται. μέχρι πόσου
 διαγίλασαι τοὺς καταράτους; M.

ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit,
 ut certe virilis illi & heroica mors contingeret. Deinde
 quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit pri-
 mis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit, dicen-
 dum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum
 Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in
 Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit
 Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Si-
 lonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui ta-
 lia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum
 fane lacrimarum risus mihi excusserit, & maxime, cum ora-
 tor Afranius in peroratione, lacrimans cum eiulatione ma-
 ximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coena-
 rum, atque propinationum, deinde sumtam ab Aiakis fa-
 bula coronidem imponit. Stricto enim ense generose fane,

τῶν ὀρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρήτορευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινεῖσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τᾶλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἡτiasάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε. Πολλοὺς δὲ καὶ 27 ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἥδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιολημνόμενα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα

& ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iusculorum & patinarum meminisset, illacrimareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecisset antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est. Ceterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum iam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae inscitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque

πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπαινοῖ, μὴδὲ τοῖς οὐκ εἰδῶσιν ἐξηγοῖτο· τοῦ ὑποποδίου δὲ, τό, τε εὐθυεργές καὶ τὸ εὐξεστον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς
 28 Φροντίδος διεξιῶν. Ἐγὼ γ' οὖν ἤκουσά τινας, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν πρᾶσθήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρος τις ἱππεύς, Μαυσάκας τούνομα, ὑπὸ δῖψους πλυνόμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν αἰγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἴτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν Φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἰστιάσαντο· καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδοδημηκότα κατὰ αὐτὸν ἐς τὴν Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῶ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι

copiose admodum studiosèque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Iovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos proportionem; eaque multa cum cura persequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquae [clepsydras] impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut Maurus aliquis eques, Mausacas nomine, prae sit per montes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus

τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐ-
 τὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολ-
 λούς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλί-
 γου δεῖν καταβρωθεῖν, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν
 Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείς τὰς
 ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελά-
 σεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀν-
 τιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν
 Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παρμε-
 γέβεις ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νῦν κατέλαβε, τάχα
 καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκευα-
 σμένων. ἄπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ,
 μεγάλας αὖν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἤμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥω-
 μαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ
 εὔρε πιεῖν, ἀλλ' ἀδειπνὸς ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.
 καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν

10 Ἀξίους) Εὐώτους. G.

*frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, & narra-
 tiones, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, & ut vidis-
 set elephantas multos una pascetes, & ut parum absuerit, quin a
 leone devoratus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et hi-
 storicus admirabilis, omiſſis tantis caedibus, quae circa Eu-
 ropum factae sunt, & invasionibus, & induciis necessariis,
 & custodibus, & his oppositis custodibus aliis, ad seram
 usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Caes-
 areae scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox
 oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris
 iam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia,
 magna nos ignorassemus, & iactura Romanis intoleranda
 fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non in-
 venisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quor-
 alia longe magis ridicula prudens ego nunc praetermitto!*

παρίημι; ὥς καὶ αὐλητρίς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὥς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης, αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τοὺς τοιούτους, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ
 29 αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδών, ὧδε ἤρξατο μέμνημαι γάρ ὧτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τῶς μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκ-

ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim, exorsus est, Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, milites draco ducit) vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paulo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri,

δεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, θεὸς ἐμποιεῖν ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιάσι τοῖς πολεμίοις ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστῶς ὁρᾷν αὐτὸς, ἐν Ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖ γε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἶχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἐωράκει· ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἔσδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ κατα-

12 Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρνην) Ἀπόλοιτο, μισρὲ, αὐτῇ γελοιοποιίᾳ καὶ εἰρωνείᾳ. G.

ac e longinquo, dum invadant, terrorem iniicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios, cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisoſque. Haec vero ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet longissimum iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint, neque acierum

λοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν
 μὲν τὴν ὀρθίαν Φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ
 30 μετώπου ἄγειν. Εἰς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς
 εἰς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συ-
 ρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν
 Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέ-
 γραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι
 Φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ
 βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχianoῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερο-
 νίκου (δόλιχον γὰρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει) τῶν
 ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥω-
 31 μαίοις νῦν πραχθέντων ἀφῆγησις. Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ
 τὰ μέλλοντα συγγεγραφέτος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν
 Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβλη-
 θήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόθητον ἡμῖν
 Θρίαμβον οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν
 5 Ἐν Μηδίᾳ Μεσοποταμία. V. 16 Θρίαμβ. Θρίαμβος ἐπὶ δειξίς τινος. G.
 aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc age-
 ret, *directum aciem* vocat *obliquum agmen*: in cornu vero ducere
 dicit, quod est *ducere in frontem*. Unus autem aliquis prae-
 clarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes,
 quaecunque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopo-
 tamia, quae ad Tigrim, quae in Media acta sunt, quingentis
 non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit,
 historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin
 maiorem libro, inscripsit eiusmodi, Antiochiani, in sacro
 Apollinis certamine victoris, (cursu, credo, aliquando, puer
 vicerat) eorum, quae in Armenia, & Mesopotamia, & Me-
 dia a Romanis modo gesta sunt, enarratio. Iam vero au-
 divi etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, &
 captivitatem Vologesi, & Osrois caedem, ut leoni obii-
 ciendus sit, & super omnia desideratissimum nobis trium-
 phum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem iam

ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖςπραχθῆσόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοί, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πᾶς δέχονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζούριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδεύ- 32

7 Κορύζης) Κόρυζα ἡ μεμωραμένη καὶ μυζῶσα. G.

scriptionis properavit. Verum etiam urbem iam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam*, & *pulchritudine pulcherrimam*: illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacificam*. Et istud quidem nondum iudicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque mucro historico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, iam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae iam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes iam Indum flumen traiecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet. Talia multa prae

σίας ληροῦσι, τὰ μὲν ἀξιόρατα οὐδ' ὀρῶντες, οὐτ' εἰ βλέποιν, κατ' ἄξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δέ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὐ καὶ αὐται, παγγέλοιοι· τοῦ δεινὸς Παρθικῶν νικῶν, τοσαύδε· καὶ αὐ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον παραπολύ. ἀνέγγων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικῆ· οὐδ' ὡς ἐν γέλῳ ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς οὔσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἀν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα Φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν οὗτος προσεῖληθε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθεὲς ἐκείνῳ Φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἢ πατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντ-
 33 εἰσάγει. Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἀν ἀκριβῶς

15 Τῶν ἀμίσων) Ἄμισον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἡμισον, εἰ μὴ λευκόν, οὐ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαῖδον, ἢ ἐρυθρόν, ἢ πυρρόν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant; excogitent vero & confingant, quidquid in linguam illam importunam, aiunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoriarum tot libri*: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanus. Legi enim Demetrii *Sagalassensis Parthonica*. Neque vero eo ista commemoro, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam iam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alterum*. Et sane

ὄνακεκάθαρται, καὶ αἱ τε ἄκανθαι, ὅποσαι ἦσαν, καὶ
 βάτοι, ἐκκεκομμένας εἰσι, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια,
 ἥδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν
 ἐστίν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἥδη, καὶ αὐτὸν ὡς δεξιῆς,
 οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ἂν, ἀλ-
 λά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὁ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ'
 οὐδ' ὁ Μᾶμος μωμήσασθαι δύναται. Φημὶ τοῖνυν τὸν 34
 ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυ-
 Φαιότατα οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν,
 καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς Φύ-
 σεως δᾶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συν-
 εχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη
 ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβού-
 λου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς
 μὴ παρὰ τῆς Φύσεως τοιούτους Φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βι-
 βλίον· ἐπεὶ πολλοῦ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον,

area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinæ,
 quotquot erant, & rubi, excisi sunt: rudera aliorum iam
 elata, & si quid asperum fuerat, iam laeve est. Itaque iam
 ut aliquid aedifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui
 non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid
 ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse qui-
 dem Momus possit reprehendere. Aio igitur, eum, qui
 optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime
 capitalia domo ad eam rem afferre debere, prudentiam ci-
 vilem & vim eloquendi: alteram quidem ingenii munus,
 doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, &
 perpetuo labore, & antiquorum æmulatione acquisita sit.
 Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia
 consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos,
 qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit:
 alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, &

εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύ-
νατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ
κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτρο-
35 Φίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέ-
χνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποιήσιν
τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν·
οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων,
καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς, οὐχ ὑπόσχοιντο ἂν σοι
τοῦτον Περδικκᾶν παραλαβόντες, εἰ δὴ αὐτός ἐστιν ὁ τῆς
μητριᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληνῶς, ἀλ-
λὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης,
ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένη τῷ Θασίῳ,

3 *Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον)
Τίτορμον τῷ βουκόλῳ φασὶ περιτυ-
χεῖν τὸν Κροτανιάτην Μίλωνα με-
γαλοφρονούντα διὰ τὴν ῥάμην τοῦ
σάματος. διασάμενος οὐκ μέγα τὸν
Τίτορμον τὸ σῶμα, ἐβούλετο λαβεῖν
αὐτοῦ ἰσχύος πείραν. ὁ δὲ Τίτορμος
ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν· κατα-
βὰς δὲ εἰς τὴν Εὐνεν, καὶ δοιμά-
τιον ἀπιδύς, λαμβάνει μέγιστον λί-
θον, καὶ πρᾶκτον μὲν ἔλκει πρὸς αὐ-
τὸν, εἰτα ἀπωθεῖ. καὶ δις καὶ τρις
τοῦτο ἐποίησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐ-
τὸν ἦεν ἄς εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέ-
λος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν
ὥς ἐπ' ὀργυιᾶς πεντήκοντα, καὶ ἔρι-

ψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον
ἐκίνησεν. εἰτα ἐπὶ τὴν ἀγίλην ἦλθεν
ὁ Τίτορμος, καὶ τὴν μέγιστον ταῦ-
τον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ πε-
δός. καὶ ὁ μὲν ἀπαράναι μὲν ἔπει-
θεν, οὐ δὲ ἐδύνατο. παρίοντα δὲ ἑτε-
ρον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ
ποδὸς ὁμοίως εἴχε. Θεασάμενος ὁ
Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας κτείνας
ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρα-
κλῆν ἔτερον ἑσπείρας; ἐντεῦθεν ῥηθῆ-
ναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος
οὗτος Ἡρακλῆς. V.

7 Καὶ Ἴκκος κ. Ἡρόδικος κ. Θ.)
Γυμνασταὶ περιώνυμοι οὗτοι. Μ.
Γυμναστὴς περιάνυμος αὐτός. ed. Cl.

instaurare talia posset, aut ex plumbō aurum facere, vel
argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex
Leotrophide Milonem efficere. Sed ubi artis & consilii usus
est? non ad creanda, quae adeste debent, sed ad usum il-
lorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodi-
cus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint
tibi assumtum hunc Perdiccam (si modo hic est ille, qui
novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum con-
tabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam de-
periens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasiq

ἡ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουςσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην Φαμὲν ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι ἐΦευρηκέναι. οὐ γὰρ ὄντινοῦν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα Φαμὲν, ἀλλὰ τῷ Φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδοὺς τινὰς ὁρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος, ἴαττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τοῦ σκοπίν. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνετὸν 36 εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν, καὶ ἥλπει, καὶ πάντα ἂν ἡπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθῶν, οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δὲ τινος, ῥᾶστα τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μετα-

Theagene, aut Polydamante Scotuffaeo comparari possit: verum hoc promiseris, se datam sibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcunque de medio arreptum reddituros historicum; sed ei, qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, ostensuros vias quasdam rectas: siquidem tales videantur eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecit, quae oportet, atque ad scopum pervenerit. Neque enim hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac disciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulsaret, & inflaret tibias, ac nosset omnia. Iam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Verum si quis illi ostendat; facileque discat, & bene deinde

- 37 χειρίσαιοτο ἐφ' αὐτοῦ. Καὶ τοῖνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ
 μαθητὴς νῦν παραδεδοσθῶ, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ
 ἀγεννὴς, ἀλλ' ὅξυ θεδορκῶς, οἷος καὶ πράγμασι χρή-
 σασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν,
 ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγι-
 κὴν ἔχειν, καὶ, νῆ Δία, καὶ ἐν στραταπέδῳ γεγωνός
 ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταπτομένους στρατιώτας
 ἑωρακῶς, καὶ ὅπλα εἰδῶς, καὶ μηχανήματα ἓνια, καὶ
 τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ
 ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν· καὶ
 ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ' αἷος πιστεύειν μόνον
 38 τοῖς ἀπαγγέλλουσι. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων,
 ἐλευθέρως ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδὲνα,
 μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις
 δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ
 δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκ-
 κεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπο-

fuo ipse Marte tractet. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis, qui domi desideat, quique credat solum narrantibus. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astere Am-

λίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος αἷος ἦν δει-
 χθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου
 σφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς
 ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ
 ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰ-
 πεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ
 σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ
 ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τε-
 λευτήν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπιπον, καὶ ὡς
 ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δι-
 καιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν
 αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπρά-
 χθη διηγῇται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μνηστὴς ἦν
 ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ κατα-
 δύων ἐστὶ, καὶ Φεύγῳσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ
 μὴ εὖξασθαι δεόν μὴ τι παρέλιπεν· ἐπεὶ τοί γε εἰ σιω-

phipolite fagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis
 ostendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede
 crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur; neque
 Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & re-
 gnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum furiosum-
 que esse hominem; neque universa Atheniensium civitas,
 si Siculas clades enarret, & Demosthenis captivitatem, &
 mortem Niciae, & ut sisierint, & qualem aquam biberint,
 & ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim,
 quod res est, a nemine fano vitio sibi datum iri, si, quae
 infeliciter aut parum prudenter facta sunt, ea, quemadmo-
 dum contingere, enarret: neque enim ipse auctor illorum est,
 sed index. Itaque cum navali proelio vincuntur, non ille
 est, qui submergit; &, si fugiant, non ille, qui tergis in-
 stat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermiserit.
 Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narran-

πήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τοῦναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι
 ἐδύνατο, ῥᾶστον ἦν ἐνὶ καλᾷ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην
 ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα,
 καταδύσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριῆρη, καὶ τὸν κατάρρα-
 τον Γύλιπον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀπο-
 ταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς
 τὰς ληθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν
 Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκι-
 βιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ
 Κλωθᾷ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἀτροπος μετατρέψειε.

- 39 Τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο
 δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἄχρις ἂν ἡ Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰα-
 τρὸς αὐτοῦ ᾖν, ἡ ἐλπίζῃ κἀκὸν πορφυροῦν, καὶ στρε-
 πτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μι-
 σθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαύων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ
 ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ

13 Κάνδυν) Χιτὼν ὁ Περσικὸς. V.

do, corrigere potuisset; *facillimum* erat Thucydidi, tenui
 uno calamo evertere munitionem Epipolis impositam, &
 Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum
 confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis inter-
 cludit; & tandem Syracusanos quidem in Lautumias con-
 icere, Atheniensibus vero *hoc praestare*, ut Siciliam atque
 Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione com-
 plecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clo-
 tho retro glomerare potest, neque retrahere Atropos. Hi-
 storici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere.
 Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen me-
 tuet, cuius sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, &
 torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem
 suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fe-
 cerit, iustus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim

καὶν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὰ
καινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς
ἐχθρας· καὶν Φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἀμαρτάνοντος. ἐν
γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέαν τῇ
ἀληθείᾳ, εἰ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀ-
πάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυν εἰς, καὶ μέ-
τρον ἀκριβεῖς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας,
ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμ-
μασιν. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κο- 40
λακευόντων μερίδος εἰκότως ἀν νομισθεῖν, οὐς πάλαι ἡ
ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτε, οὐ μείον ἢ κωμω-
τικὴν ἢ γυμναστικὴν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπο-
μνημονεύουσιν· ὡς ἡδέως ἀν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν,
ὦ Ὀνησίκριτε, ἀποθανόν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ
ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν, εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι,
καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἶονταί γὰρ οὐ μικρῶ

quosdam oderit, multo sibi magis necessariam iudicabit rem-
publicam, & veritatem pluris faciet, quam inimicitias; &
si quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut
dixi, hoc historiae proprium est, & soli litandum veritati,
si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero
omnium cura abiicienda. Atque in universum, norma una,
& mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc
audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versa-
buntur. Si quis vero, quod praefens est, modo observet,
adulatorum merito partibus adscribetur, quos olim histo-
ria ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars com-
tricem illam *mangonum* averfata est. Alexandri quidem illam
quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, in-
quit, *Onesicrite*, vel ad parvum temporis spatium post mortem
meam reviviscerem, audiendi causa, quomodo ista lecturi sint, qui
tunc erunt homines. Nunc vero ea si laudant & amplectuntur, mi-

τινι τῷ δαλέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρῳ γοῦν, καὶ τοῖς πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινες ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὐρίσκουσιν οὐ τινος ἕνεκα εἰψεύδεται ἄν.

- 41 Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός Φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ Φιλία νέμων, οὐδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυρόμενος, ἢ δυσωπούμενος ἴσος δικαστῆς εὐνοῦς ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θάττω τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἀπολις, αὐτόνομος, ἀβασιλευτος, οὐ τί τῶδε, ἢ τῶδε
- 42 δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν

*rari noli: putant enim, ea se non parva quadam esca piscaturos esse nostram quisque benevolentiam. Homero sane, licet fabulose pleraque scripserit de Achille, iam ad credendum quidam inducuntur, solum illud ad veritatis demonstrationem magnum signum ponentes, quod non de vivo scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur, inveniunt. Talis igitur mihi sit historicus, metus expertus, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, scapham dicat scapham*: non odio, neque amicitia tribuens cuiquam quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid akeri iusto plus tribuat, hospes in libris suis, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit. Non fine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque &*

ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφεὶν, ὁρῶν μάλιστα θανα-
μαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆ-
ναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ Φησι μᾶλλον ἐς
αὐεὶ συγγράφειν, ἢ περ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ
τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γε-
γεννημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρή-
σιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπόβοιτο ἱστορίας,
ὥς εἴ ποτε καὶ αὖτις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησί,
πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
τοῖς ἐν ποσὶ. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγ- 43
γραφεὺς ἡκέτω μοι τὴν δὲ Φωνήν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας
ἰσχύν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συν-
εχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ
τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμέ-
νος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακεί-
μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέ-

12 Κάρχαρον) Τραχίαν. G.

vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione vi-
deret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. *Possessionem enim potius in perpetuum*
scribere se ait, quam commissionem, quae in praesens tantum pla-
ceat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis poste-
ritati se relinquere: subiungitque utilitatem, quemque finem,
si quis recte sapiat, constituat historiae: *ut si quando rursus*
fimilia ingruant, habeant, inquit, *respicientes ad ea, quae olim*
scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus. Ac talem qui-
dem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero
ad linguam, & eloquendi facultatem attinet, vehementi qui-
dem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis
contorta, ceteraque vi oratoria, non admodum acutus &
inhorrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum ac-
cedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio

- Ξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν
 44 τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως
 σκοποὺς ὑπεθέμεθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ
 καὶ τῇ Φωνῇ αὐτοῦ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δη-
 λῶσαι, καὶ Φανάτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μῆτε
 ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μῆτε τοῖς ἀγοραίοις
 τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὥς μὲν τοὺς πολλοὺς
 συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ
 σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευ-
 τον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν
 45 ἐσικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοι-
 νωνεῖτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον
 μεγαλήγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ'
 ὁπότεν παρατάξεις, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις,
 συμπλέκηται. δέησει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου

5 Μῆτε ἀπορρήτοις) Scriptit
 Caesar, tanquam scopulum vi-
 tandum esse inauditum atque in-
 solens verbum. Hinc sunt, qui ita

verbis utendum putant, ut num-
 mis publicaue moneta. Horatius
 ait, ut *silvae foliis* &c. G.

autem dilucida & civilis, quæ quam clarissime designet ma-
 teriam. Quemadmodum enim animo scriptoris metas po-
 suimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguæ illius
seu dictioni, scopus unus primus, dilucide explicare, & cla-
 rissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu no-
 minibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sum-
 tis*, sed quæ vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum fi-
 guris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quæ mi-
 nime videantur quaesitæ: alioqui offis per nimia condimen-
 ta corruptis similem orationem faciunt. Ac mens quidem
historici participet aliquid, adfisciscatque sibi, poëtices, qua-
 tenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est,
 & maxime cum aciebus, & pugnis. & navalibus proeliis,
 implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu,

ἐπουριάσοντας τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντας ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κομάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μὴδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἵπποφυφία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν περὶ συμπαραβεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφίππιου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς. Καὶ μὴν καὶ 46 συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ) οὔτε ρυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν

qui secundo flatu vela impleat, celsamque per fummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum eius licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes, esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne ab impetu equi destituatur. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rhythmo paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud

- 47 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι. Τὰ δὲ πρά-
γματα αὐτὰ, οὐχ ὥς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ Φιλο-
πόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
κρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ
δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ
οὓς εἰκάσειεν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν
ἀΦαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κἀνταῦθα ἤδη
καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου
48 ἔστω. Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶ-
μα ποιεῖτω ἀκαλλές ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἴτα ἐπιθεῖς
τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωρνύτω τῇ λέξει,
49 καὶ χρηματίζετω, καὶ ρυθμιζέτω. Καὶ ὅλως, εὐκίετω
τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Δίῃ, ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρη-
κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μουσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ

13 Χρηματίζετω) Χρηματίζειν τὸ χρηματίζει ἢ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.
καὶ τὸ πρᾶγματι χρῆσθαι σημαίνει, Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλ-
καὶ τὸ, πρᾶγματι σχολάζειν, ὡς, λέγειν. V.

vero infuave audientibus. Res autem ipfas non temere con-
nectere oportet, sed cum labore & aerumnabili quadam
diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime
quidem, quae quis ipse praesens inspexit, *scribet*; sin vero
minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos
coniiciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtra-
here quidquam rebus gestis, vel adicere. Et hic iam ad con-
iecturam acutus sit, & qui argumentis elicere, quid sit pro-
babilius, queat. Et cum collegerit omnia aut pleraque,
primo quidem commentarium quoddam illorum contexat,
& corpus faciat informe adhuc, & artubus suis nondum
distinctum. Tum ordine adiecto pulchritudinem inducat, &
dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet,
& compositioni studeat. Et omnino tum Homérico illi Iovi
similis sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti
terram, nunc vero Myforum. Eadem enim ratione ipse

καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδία ὁράτω, καὶ δη-
 λούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνεται αὐτῷ ἅφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρ-
 τι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχονται. καὶ ἐν
 αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἐν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς
 ἓνα ἱππέα, ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν,
 ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν· ἐς τοὺς στρα-
 τηγούς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κα-
 κέينو ἀκούετω, καὶ ὅπως, καὶ ἥ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ
 ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ
 ζυγوستατεῖτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα,
 καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω. Καὶ πᾶσι τούτοις 50
 μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ
 νεαρῶς, ἀλλὰ ραδίως ἀπολυέσθω καὶ στήσας ἐνταῦθα
 που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαίνειτω, ἢν κατεπείγῃ· εἴ-
 τα ἐπανίτω λυθεὶς ὅπότεν ἐκεῖνα καλῇ καὶ πρὸς πάν-
 τα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μετα-

quoque iam res Romanorum singulatim inspiciat, & qua-
 les sibi visae sint ex alto contemplanti, enarret; iam vero
 Perfarum; tum utraque, si pugnent: & in ipsa adeo acie
 non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem
 vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut De-
 mosthenes exscensum prohibeat: ad duces quidem primum;
 & si quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomo-
 do, & qua mente, & consilio iniunxerint. Postquam ve-
 ro ad manus ventum, commune sit spectaculum, & quasi
 trutina suspendat, quaecunque geruntur; & persequentes
 comitetur, & fugientes. Et modus adsit hisce omnibus, ne
 ad satietatem, neque imperite, neque iuveniliter narret; sed
 cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco
 his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat ex-
 solutus, ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quan-
 tum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat,

πετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ροι-
 ζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὥς μηδενὸς
 51 καιροῦ ἀπολείποιο. Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ εἰκυῖαν
 παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀβόλῳ, καὶ στυλπνῷ, καὶ
 ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξηται τὰς μορφὰς
 τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ,
 ἢ παράχρουν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς
 ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι,
 καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ
 εἰπεῖν αὐτά· ὥστε, οὐ τί εἰπῶσι ζητήτεον αὐτοῖς, ἀλλ'
 ὅπως εἰπῶσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγρά-
 φοντα, Φειδία ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰσκέναι, ἢ Ἀλκα-
 μένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνοι χρυσόν,
 ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποιοῦν· ἀλλ'
 ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προὔποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθη-
 ναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπλάττον μόνον,

transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero
 stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nul-
 lum non tempus consequatur. Maxime vero speculo simi-
 lem praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & cen-
 tri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam
 illas ostendat; perversum vero, aut alieni coloris, aut fi-
 gurae diversae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris
 scribunt *historici*: sed dicenda *prae*sto sunt, & dicentur *omni-*
no; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque
 dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed
 quomodo dicant. In universum vero putandum est, histo-
 riae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere,
 aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim
 illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam
 faciebant: verum illa quidem aderat, & subiecta illis erat,
 Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditantibus:

καὶ ἔμπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεν, καὶ ἐκόλλων, καὶ
ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέ-
χνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ
τοὶ καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαβέσθαι
τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδεί-
ξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα
ὄραν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τό-
τε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπέιληφε τὸ
ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ. Πάντων δὲ ἡδὴ παρε- 52
σκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ποτε ποιήσεται
τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπεύγῃ τὸ πρᾶγμα, προ-
δικησάσθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε
Φροιμῷ χρήσεται, τῷ ἀποσαφύντι περὶ τῶν λεκτέων.
Ὅπότεν δὲ καὶ Φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, 53

14 (Ὅπότεν) Ἔργα γὰρ τοῦ προοι-
μίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν καὶ
εὐμάθειαν καὶ εὐνοίαν ἀπεργάσα-
σθαι. ὃν τὰ δύο πρόηλον ὅτι ἀπὸ
τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὐνοία.
τὸ μὲν οὖν τὸν ῥήτορα ἀφελήσει ἡ
εὐνοία, ἵν' εὐμενῶς δέξονται [οἱ ἀν-
θρώποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ

εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν
ἐστίν. ἐκείνους γὰρ οἰκνῆσι ταῦτα
ὥσπερ καὶ ἡ προσοχή· ὃ μάλιστα
μεγαλονοίας δέσσεται ῥήτορας, εἰ-
δότες καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖ-
ξαι, καὶ ὥσπερ δελιάτι τοὺς ἀ-
κροατὰς εἰλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λό-
γον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥήτορος

at ipsi formabant tantum, & secabant ebur, poliebantque,
& conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem
inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout
opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum
ornatu disponere res gestas, & quam potest lucidissime eas
demonstrare. Et ubi, qui audit, postea putat se vidisse ea,
quae dicuntur, & postea laudat, tunc fane tunc elabora-
tum accurate, & propriam sibi laudem consecutum est opus
historico nostro Phidiae. Omnibus autem iam paratis, &
sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non val-
de postulabit praeferui quidquam in prooemio. Vim qui-
dem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea, quae
dicenda sunt, declaret. Cum vero utetur prooemio, a duobus

οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας
 παρεῖς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπαρίσει τοῖς ἀκούουσι.
 προσέξουσιν μὲν γὰρ αὐτῷ, ἣν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ
 ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἔρει. εὐμαθὴ δὲ καὶ
 σαφῇ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος,
 54 καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων. Τοιού-
 τοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο.
 Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γένομενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ
 γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα,
 νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς.
 Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι,
 καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων,
 ἐκείνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ πάθήματα ἐν αὐτῷ με-
 55 γάλα ξυνέβη γενέσθαι. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλο-
 γον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον·

ἐντρέχειαν γενήσεται. ἐπ' ἀφελίαν
 μίντοι καὶ αὐτὴ τῶν ἀκροατῶν. ὅστε
 τριῶν ὄντων, μόνῃ ἢ εὐνοίᾳ τὸν ῥήτορα
 ἀφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς

ἀκροατάς. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις
 ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥή-
 τωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζε-
 ται. M.

tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso il-
 lo, quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docili-
 tatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit,
 se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus
 dicturum: docilem autem, & ea, quae sequuntur, dilucida
 reddet, exponendis ante causis, & praefiniendis rerum ge-
 starum quibusdam capitibus. Talibus prooemiis optimi hi-
 storiorum usi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso
 tempore evanescent, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque
 Graecas victorias indicent, & clades barbarorum; Thucydides
 autem, magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum,
 & maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque ma-
 gnas in illo contigisse. Magnum vero prooemium, pro rerum
 ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus

εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετά-
 βασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστο-
 ρίας, διήγησις μακρά ἐστίν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως
 ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊ-
 οῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοι-
 λαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς
 ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγ-
 μάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ
 πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐ-
 τοῦ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακε-
 κόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις πα-
 ρακειμένας, ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γει-
 τνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκράσθαι
 κατὰ τὰ ἅκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μά- 56
 λιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη καὶ τοῦτο πορίζε-
 σθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ρημάτων,
 ἔσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραθείσις μὲν τὰ

porro & sequax fit transitus ad narrationem. Nam omne
 prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Ita-
 que virtutibus narrationis ornata fit, mollique & aequabili
 vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut ne-
 que emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicui-
 tas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi,
 rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & con-
 summata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens
 inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam in-
 tercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri ad-
 iectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo fit,
 sed continuum, & extremis suis permixtum. Celeritas utilis
 in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: ea-
 que paranda non tantum a nominibus aut verbis, quan-
 tum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva &

μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ με-
γάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτεον πολλά. οὐδὲ γὰρ
ἦν ἐστίας τοὺς Φίλους, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα,
διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρέοις, καὶ
λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωῖς,
καὶ ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ
τι καὶ κείνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέ-
57 ρων. Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τει-
χῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπει-
ροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκαίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν,
παρεῖς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαιψάμενος, τοῦ
χρησίμου καὶ σαθοῦς ἕνεκα, μεταβῆσθαι, ἐκφυγῶν τὸν
ἕξον τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λι-
χνείαν, οἷον ὅρας τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ.
καίτοι ποιητὴς ὢν, παραβῇ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξί-
ωνα, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ

5 Λοπάσι) Λοπάς τὸ βρῶμα καὶ
ἢ περιχαιμένη ἐξωθεν τοῦ κορυμίου λι-
πῆς, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησθαι

Ἀριστοφάνους λόγοντος, ἔξῃς δὲ
πάντα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα χαλ-
κῇ γέγονεν. V.

minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa
etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis
amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria,
& aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & fumi-
na, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam pa-
rata sit; verum viliora negliges. Maxime vero sobrie ver-
sandum est in montium, aut moenium, aut fluminum de-
scriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi osten-
tare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed
ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transi-
to, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effu-
gito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Home-
rus faciat. Quantumvis poeta sit, transcurrit Tantalum, &
Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut

Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἶε ἔπεσι
 τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἴ-
 τα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης
 αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος.
 σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήμα ἐρμηνεύ-
 σας, ἢ πολιιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
 χρειῶδες ὄν, ἢ ἐτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λι-
 μένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῇται, καὶ μακρὸς
 εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐνόησον· εἴη γὰρ οὕτω.
 τὸ τάχος, καὶ ὡς Φεύγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται αὐ-
 τοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δέ ποτε καὶ λό- 58
 γους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν εἰκότα
 τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι εἰκεία λεγέσθω·
 ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφέϊται σοι
 τότε καὶ ῥητορεύσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δει-
 νότητα. Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, 59

Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, versibus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot aliis circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse, parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obfisionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas cogita: sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant. Si quando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin tum etiam permixtum tibi est rhetoricari, & vim dicendi ostendere. Laudes quidem aut vituperationes omni-

καὶ περισκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀπο-
δείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δι-
καστηρίου ἐκείνοί εἰσι καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν
ἔχεις, Φιλαπεχθιμόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων,
καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν
60 μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴν καὶ μῦθος
εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάν-
τως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐβέλωσιν, εἰ-
κάσουσι περὶ αὐτοῦ. σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον
61 ἐπιρρέπτεστος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (παλ-
λάκεις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν
γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλ-
λὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπει-
τα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν
μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ, ἐκεῖνος
μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεστὸς, οὐδὲν

no moderatae, & circumspectae, & a calumnia remotae
sunto, & cum demonstratione coniunctae, & celeres [bre-
ves,] nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt,
idemque, quod Theopompus, crimen sustinebis, qui inimi-
citarum quodam studio plerosque accuset, in eoque ne-
gotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt
enarrat. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda qui-
dem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in
medio, ut, prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero
tutus, ac in neutram partem propensus. In universum au-
tem, illud mihi memento, (saepius idem dicam) & non ad
praesens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homi-
nes te laudent, & in honore habeant, sed ad omnis aevi
memoriam quasi collineans, his potius scribe, qui post erunt,
& ab illis scriptionis mercedem reposce, ut de te etiam di-
catur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil ne*

οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ
 πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοῖ τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπί-
 δας θεῖτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὕσας. Ὅρᾳς τὸν Κνί- 62
 διον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ
 τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔρ-
 γων ἀπάντων, ὥς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλο-
 μένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροντο
 εἰς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὥς φασιν, οὕσαν,
 καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδομή-
 σας οὖν τὸ ἔργον, ἐνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ
 ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύ-
 ψας, ἐπέγραψε τοῦνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
 ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάντῳ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα
 μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ,
 ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτήρσιν
 ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκείνος ἐς τὸν τότε

*que adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus. Hoc, si
 quis sapiat, super omnes huius vitae spes, quae parvi adeo
 temporis sunt, posuerit. Videsne tu Cnidium illum archi-
 tectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam in
 Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimum-
 que, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus
 longe in mari, ne in Paraetoniā deferrentur, difficillimam,
 ut aiunt, & unde effugere non posset, si quis incidisset in
 scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem
 in ipsis saxi suum nomen inscripsit. Inducta vero calce cum
 texisset, ipsi tectorio inscripsit nomen regis, qui tum erat;
 qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interiecto
 tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in
 conspectum vero prodiret Sostratus Dexiphanis Cnidius, Diis
 servatoribus, pro his, qui fluctu iactantur. Ita neque ille ad tem-*

καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον εἰῶρα, ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρις ἂν ἐστήκη ὁ πύργος, καὶ
 63 μένη αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ περὶ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δεόν ἡμῖν γέγραπται· εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πῖθος ἐν Κρανείῳ.

pus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc, quod nunc est, quodque futurum omni aevo, quamdiu turris steterit, ipsiusque manserit artificium. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se patiantur, bene habuerit, & recte nobis processerit scriptio: sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἱ ἐπιμέλειαν ἡσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων Φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὲ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναι τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὲς ἢ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, 2 εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἢ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχ-αγωγίαν, ἀλλὰ τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουσον ἐπι-

Ἱ ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑ-
ΤΩΝ. Inscript. Scholiast.
9 Ἀνεῖναι) Γραι. ἀνίναι. G.

11 Ἀνάγνωσις) Γραι. ἢ ἀνά-
παυσις. G.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

QUOMODUM athletic, & his, qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportuna etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non in-

δείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων Φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλγῶς ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς ἡνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων· οὓς καὶ ὀνομαστὶ ἀν' ἔγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῶ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνῶριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἄτερπῇ δ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελό-

eruditam suppeditent, quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poetarum, & historicorum, & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant. Scripsit Ctesias Ctesiochi filius Cnidius de Indorum regione, & his, quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto

μῆνοι, συνέγραψαν, ὡς δὴ τινες ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμώτητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τῶν ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἑτερατεύσατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τοῦ ψεύσασθαι μὲν, 4 οὐ σφόδρα τοὺς ἀνδρας ἐμεμφάμην, ὅρῳν ἤδη σύνηθες ὃν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ᾖ τῆς

II (Ὁρῶν ἤδη) Ταῦτα εἰς Πλά- λιστα δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς πολι-
 τανα ἀποτίνεται πολλαχοῦ μὲν τείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ἔξῳ διεξιόν-
 καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογούντα, μά- τα. V.

scripsere velut suos quosdam errores, & peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister eius scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoo, ventorum servitia, & coclites, crudivorosque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & versos in animalia medicamentis quibusdam focios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum causa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solemne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi

ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῶ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶ ἐν γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι, οὗτοι δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γεγενῆσθαι δυναμένων. διὸ δὲ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς ὧς πιστεύειν αὐτοῖς. Ὀρμηθεὶς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφείς ἐς τὸν ἐσπέριον Ὠκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέμῳ τὸν πλοῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα μὲν σιτία

libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum, multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audiavi ab aliis; ad haec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint. Iam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Causa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Huius igitur rei causa, magnam vim ciborum, & aquae quod fatis esset im-

ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνῶμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολὺ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν οὖν 6 καὶ νύκτα οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνισχοντι, ὃ, τε ἄνεμος ἐπιδίδου, καὶ τὸ κύμα ἠϋξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὁθόνην δυνατόν ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἐβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, καθορῶμεν οὐ πόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, οὐ τραχεῖ περιηχουμένην τῷ κύματι· καὶ

14 Καθορῶμεν -- νῆσον) Τὰ μὲν πρὸς ραστώνῃ καὶ εὐκαιρίαν τεύγοντα εἴτε ἐγρηγορότων ἐνθύμια, εἴτε καὶ καθυπνούντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφύμισαν.

ταυτὶ δὲ πάντῃ (leg. τὰ νῦν τι) καλίσσομεν, Λουκιανὲ, πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπιρχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχρᾶσιν; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κενὴν κακοδαιμονίαν. G.

posueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adiunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem aca-tium, ut ad magnam violentamque navigationem, firma-veram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo ven-to navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie eius diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum iam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undecoginta dies iactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul in-sulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu cir-

γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. διαναστάντες δὲ ὁμῶς, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν Φύλακας τῆς νεῶς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατα-
 7 σκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην χαλκοῦ πεπονημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν Ἄχρι τούτων Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀΦίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἵχνη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θά-
 τερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, προήειμεν. εὖπω δὲ πολὺ παρήειμεν, καὶ ἐπιστάμεθα ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷός περ ὁ Χιῶς ἐστιν. ἀφθονον δὲ ἦν τὸ ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ

cumfonantem. Etenim maior tempestatis pars refederat. Appulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi iacuiamus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae statum, peterent. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum iugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Dūs*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adflamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo

ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῆει οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνῆεν παρὰ τὸ ρεῦμα καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὔρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρυῶν, παρὰ δὲ τὴν ρίζαν ἐκάστης, ἀνέρρει σταγὼν οἴνου διαυγούς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμὸς. ἦν δὲ καὶ ἰχθύς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἶνω μάλιστα καὶ τὴν χροῖαν καὶ τὴν γεῦσιν προσεικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν· ἀμέλει καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθύς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἶνοφαγίας. Τότε δὲ τὸν 8 ποταμὸν περάσαντες, ἥ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνῆς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν,

tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret disce-
re, unde oriretur fluvius, adverso itinere iuxta profluen-
tem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed
multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero
uniuscuiusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde col-
ligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre
multos, vino, quantum ad colorem & gustum, similes. Nos
enim captos eorum aliquot cum devorassimus, inebriati
fumus: quin & resectos invenimus faece ac vinaceis ple-
nos. Deinde vero illud commenti fumus, ut aliis de aqua
piscibus admixtis temperaremus, quod in vinoso cibo ni-
mium erat. Tum traiecto flumine, ubi vadosum est, prodi-
giosum vitium genus invenimus. Quod enim terrae conti-
nens est, truncus ipse viridis & crassus: superius autem
Lucian. Vol. IV. P

ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ἦσαν βοτρυῶν. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἔλιξτε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρουσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἡσπάζοντό τε καὶ ἐδεξιούντο, αἱ μὲν Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικήν, αἱ πλεῖσται δὲ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ Φιληήεις, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπώμενός· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἐταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνέρριζοντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἔλιξε περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρ-

12 Καὶ δύο τινὲς) Εἰς Ὀμηρον Ὀδυσσεύς ἐταίρους ταῦτα μυθοποιοῦσά περ διὰ τοὺς λατοφάγους ποιήσας. V.

mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline iam iam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Ceterum accedentes nos salutabant & prenfabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam osculabantur: at is, quem osculo contigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non praebebant, sed prae dolore exclamabant, eo detracto. Quaedam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam sociorum congressi illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipsis radicibus permixti sunt: iamque palmites, qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi,

ποφορήσειν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν 9
 εὐεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόν-
 τες, τὰ τε ἄλλα, καὶ τῶν ἐταίρων τὴν συμπλοκὴν, καὶ
 τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ
 ὕδρευσάμενοι τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι,
 καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀτήχθημεν οὐ
 σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δέ, οὐκ ἔτι
 τῆς νήσου Φαινομένης, ἄφνω τυφῶν ἐπιγενόμενος, καὶ
 περιδιήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, οἷον ἐπὶ σταδίου
 τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω
 μετέωρον ἐξηρημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἰστίοις, ἔφερε
 κολπώσας τὴν ὁδόν. Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας 10
 νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα με-
 γάλην ἐν τῷ αἰέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαι-
 ροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσεν-
 εχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὀρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκο-

9 Σταδίου τρισχ.) Ὅσον στα-
 δίου τριακοσίου τρισχιλίου. G.
 (Referebatur in Coll. G. ad vo-

cem ἐπεφύκειαν, quam nullibi re-
 perio. Nec quid sibi voluerit,
 assequor. Solan.

iam iam fructum & ipsi laturo videbantur. Nos autem reli-
 ctis illis ad navim fugere, & his, qui remanserant, narrare
 tum reliqua, tum illam sociorum complexionem & com-
 mixtionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aqua-
 ti cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in
 ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis ve-
 hementi solvimus. Circa meridiem, cum iam disparuisset in-
 sulula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim
 ad tria millia stadiorum sustulit, nec demisit iterum in ma-
 re, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, ea-
 que sinuans, abstulit. Septem dies & noctes totidem per
 aëra vecti, octavo terram videmus magnam, in aëre, in-
 sululae instar, splendidam, globosam, & multa luce illustra-
 tam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus; explora-

πούντες δὲ τὴν χώραν, εὐρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ
 γεωργουμένην ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεωρῶ-
 μεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι
 νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ
 τὴν χροάν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ
 πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμούς· ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκά-
 11 ζομεν. Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προελθεῖν, ζυν-
 ελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις,
 ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἱππογυποὶ οὗτοί· εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ
 γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς
 ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπί-
 παν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐν-
 τεύθειν· νεὼς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἰστοῦ, ἕκαστον τῶν
 πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν
 τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται περιπετομένοις τὴν γῆν,
 εἴ τις εὐρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ

raque regione, habitari eam colique invenimus. Ac interdiu
 quidem nihil inde videmus: superveniente vero nocte, aliae
 in conspectum nobis. veniunt in propinquo insulae, maio-
 res, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & ur-
 bes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & mon-
 tes. Hanc igitur nostram esse, coniecimus. Cum vero pla-
 cuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui
 Hippogypi [*Equivultures*] apud illos vocantur, in quos in-
 cideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus
 vestiti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi
 vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum
 inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae
 magnae navis malo maiorem crassiolemque habent. His igi-
 tur Hippogypis iniunctum est, uti circumvolantes terram,
 si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos

ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὧ ξένοι; συμφησάντων δὲ ἡμῶν, πῶς σὺν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσούτον αἶρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξήει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοῦνομα Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθεῖη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαρρεῖν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ὢν δεόμεθα. Ἦν δὲ καὶ καταρθῶσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω 12
 νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἀπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶ κείνος ὥσπερ καὶ ἡ Σε-

quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspexit nobis coniectura ex habitu ducta, *Graeci ergo, inquit, vos estis, hospites? Fatentibus nobis, Quomodo igitur, inquit, huc venitis, tanto superato aëre?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, *ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse iussit, & periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia. Si vero, inquit, bellum feliciter confecero, quod iam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam viveitis. Interrogantibus nobis, quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?* ille *Phaëthon, inquit, rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu iam bellum ad-*

λήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθη ἀποικίαν ἐς τὸν ἰωσόφορον στείλαι, ὅντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοῖνον Φαέθων Φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἴππομυρμῆκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δέ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἦν οὖν ἐβέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἓνα ἐκάστω, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὖριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδὴ σοι δοκεῖ.

- 13 Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἐστιαθέντες, ἐμείναμεν ἑώθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσημαῖνον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν αὖν πλῆθος τῆς στρατιᾶς, δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἀνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν

versus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum. statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via obiciens nobis in Hippomyrmecibus [Equisformicis.] Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Iam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quod si ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regibus singulos, & armaturam reliquam. Ceterum crastino die egrediemur. Ita fiat, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie eius diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores. Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones, & machinarios, & pedites,

ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἰππόγυπαι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ αἰερί ἀνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς Φορᾶς τοῖόςδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἰστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχασι πελτασταὶ εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν

& auxilia peregrina: nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia, qui Lachanopteris [*oleripennibus*] vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Iuxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [*iaculatores milii*] & Scorodomachi [*alliis pugnantes*]. Venerant etiam de septemtrione auxiliares, trigies mille Pfyllotoxotae [*pulicisagitarii*], quinquagies mille autem Anemodromi [*venticursores*]. Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talaras substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permifere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in proeliis peltaestae sunt. Dicebantur vero etiam de stel-

- ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἦξεν, Στρουβοβάλανοι
 μὲν ἑπτακισμύριοι, Ἴππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τού-
 τους ἐγὼ οὐκ ἔθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ
 γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ
 14 καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο. Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυ-
 μίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτὴ· κράνη μὲν
 ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι
 καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ Φολιδωτοὶ πάντες θέρμιοι·
 τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦνται θώ-
 ραικας· ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος,
 ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.
 15 Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἵ-
 χον οἱ Ἴππόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ
 αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἤμεν· τὸ δ' εὐάνυμον οἱ
 Λαχανόπτεροι· τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι·
 τὸ δὲ πεζόν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριά-

lis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum
 [passeriglandium] septuaginta millia, Hippogeronumque
 [equigrum] millia quinque. Hos ego non vidi: neque enim
 venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere:
 prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur. Atque
 hae Endymionis copiae. Ceterum arma omnium eadem.
 Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robu-
 stae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nem-
 pe pelliculis confutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim
 ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii
 Graecis similes. Cum vero opportunum iam esset, aciem
 formabant eiusmodi. Dextrum cornu Hippogypi tenebant,
 & ipse rex, qui circa se habebat quosque fortissimos; in
 his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem
 auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad

δας· ἐτάχθησαν δὲ οὕτως. ἀράχλαι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων τήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου αἶρα. ὥς δὲ τάχιστα ἐξεργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρ-
 ἔταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιάν-
 νακτος, τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐάνυμον 16
 εἶχον οἱ Ἴππομῦρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θη-
 ρία δὲ ἐστὶ μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρ-
 μηξι προσεικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος
 αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ'
 αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγον-
 το δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ
 δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκῶνωπες, ὄντες καὶ οὗ-
 τοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κῶνωψι
 μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ Ἀεροκόρα-

| 11 Καὶ δίπλεθρος ἦν) Τὸ πλείθρον ἔχει πόδας ρ'. πῆχεις ἑστ'. V.

sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos mul-
 tae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis
 singulae multo maiores. His obtrexere imperavit interiectum
 Lunam inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto,
 paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem,
 quam ducebat Nycteron Eudianaëtis [*Nocturnus Sereni re-
 gis*] filius, cum tertio collega. At hostium sinistrum cornu
 tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Anima-
 lia autem sunt maxima, volucra, formicis nostris similia,
 a magnitudine si discefferis: maximum enim illorum vel
 duorum iugerum erat. Pugnabant autem non sessores mo-
 do, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quin-
 quaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant
 Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii
 omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aëro-

κες, ψилоί τε ὄντες καὶ πεζοί, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέβησκει δὲ, δυσσομίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῶ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὀπλίται ὄντες, καὶ ἀγχεμάχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῶν οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερυγῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ καί κείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης

II Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες) Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐ-

τὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσαντος τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ σισσιρεῖναι τοὺς ἀσθράπους. V.

coraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis iaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paulum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare iussi Caulomycetes [*Caulifungi*], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani [*Caniglandarii*], quos submiserant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis caputibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arceffiverat funditores, tum Nephelocentauri [*Nubicentauri*]. Verum illi acie iam inclinata venerunt, &c

ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὥς μήποτε ὦφελον· οἱ σφεν-
 δονῆται δὲ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόπερ Φασὶν αὐτοῖς
 ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώ-
 ραν. τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπήει παρασκευῇ. Συμ- 17.
 μίζαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἦρθη, καὶ ὠγκήσαντο
 ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρω-
 νται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐ-
 τήκα ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξόμενον τοὺς Ἴππογύ-
 πους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν
 ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου· καὶ ἐπεξήλθον οἱ
 Ἀεροκῶναπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζοὺς· ἐνταῦ-
 θα δὲ κακείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες,
 καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν
 νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ
 μὲν ζῶντες ἠλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνιρροῦντο, καὶ τὸ

6 Ἐκατέρων οἱ ὄνοι) Γόης, τερα-
 τολόγε· οἷς οὐ παῖσαν ὄνοι, οὐ γὰρ
 ἐπισημῆται τούτο, πᾶς σαλπικταῖς

τοῖς οὐχ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. V.
 12 Ἐπασαν ἐγκλίναντες) Γραι.
 ἔφυγον ἐπικλίναντες. G.

utinam nunquam venissent! funditores autem plane non ve-
 nerunt: propterea aiunt iratum deinde illis Phaëthontem,
 regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaë-
 thon inibat proelium. Cum vero commissa esset pugna, sub-
 latis signis, ruditique ab afinis utrinque edito, (his enim
 utuntur loco tubicinum) certabant. Ac sinistrum Heliota-
 rum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hip-
 pogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum
 cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto
 persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic
 vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt,
 & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum
 effuse iam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi
 vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis

αἷμα ἔρρει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βᾶπτεισθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνονται· πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὕσαι τὸν

18 Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνος θανάτῳ. Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θεάμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκεείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ Ροδίου Κολοσσῶς ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω· τῶν δ' ἵππων, ὅσον νεῶς μεγάλης Φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα, μὴ τῷ καὶ ἄπιστον

5 Ὅμηρος) Τὸ σκάμμα εἰς Ὀ-
 μρον. G. σαῦ) Τριάκοντα πηχίων, ἐξήκον-
 14 Ὅσον τοῦ Ροδίου Κολοσσ-
 χίων. V. τα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πη-

fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo quidem ut conicerem ego, numquid forte tale quid olim apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluisset Iovem ob mortem Sarpedonis. A persequendis hostibus reversi tropaea duo statuimus: alterum de pedestri proelio, in araneorum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat, cum accederent, admirabile inprimis spectaculum, ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne cui incredibilis vide-

δοξῇ, τοσούτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τοὺς Φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὐθις ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων, ἐξώγρησαν. ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὐθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἴστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερόν, τῷ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀποκόμματι. Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ αἰέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφε-

retur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Saggittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem, misso nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaeque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrum ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Iamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interiectum est aeris muro interposito absciderunt, ut splendor a Sole non iam pervenire ad Lu-

- λατόν· ὥστε σαφὲς ἐκλείψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ
 νυκτὶ διηνεκὲ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ
 Ἐνδυμίων, πέμψας ἰκέτευε καβαλεῖν τὸ οἰκοδόμημα,
 καὶ μὴ σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνέι-
 το δὲ καὶ Φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ
 μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἠθε-
 λεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δις ἐκκλησίας,
 τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστε-
 ραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις.
- 20 Κατὰ τὰδε συνθήκας ἐποίησαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ
 σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ
 τῷ καταλύσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ
 μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς
 αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἑκάστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σελη-
 νίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας,
 ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ

nam posset : iam murus ille duplex erat nubibus constans.
 Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua no-
 cte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion,
 legatione missa supplicavit, ut demoliretur illam munitio-
 nem, nec reiiceret se degentes in tenebris : promisitque tri-
 buta pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare,
 obfidesque harum rerum causa obtulit. Phaëthon autem cum
 suis concilio bis habito, priori quidem irarum nihil remi-
 fere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem
 pax his legibus : *In has condiciones foedus fecere Heliotae ipso-
 rumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem
 demoliantur munitiorem interpositam, nec amplius irruptionem in
 Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos
 convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui iuris esse patiantur
 stellas reliquas ; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia po-*

ἀλλήλων, ἣν τις ἐπὶ Φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἐκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, θρόνου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής. Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος 21 καθηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδωσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἡσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἳ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἡξίου μείναι τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν

10 Τὸ τεῖχος καθηρεῖτο) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὡφεῖλε γὰρ οὕτως· εὐθὺς δὲ, τοῦ τεύχους καθαιρεθῆντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους

ἀπέδωκαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸν προκείμενον φεύγει τὸν πλαγιασμόν σαφηνείας χάριν. V.

eius mittant invicem, si quis illos invadat: tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille, eiusque rei obsides det decies mille: coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem eius veniat aliorum etiam quisquis voluerit: inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Iurant in hoc foedus Heliotarum Pyronides [Igneus] & Therites [Aestivus] & Phlogius [Flammeus]; Selenitarum vero Nyctor [Nocturnus] & Menius [Menstruus] & Polylampes [Multilucius]. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio deiecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus, se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim

ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουں ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὃν πείθειν, ἀπο-
 22 πέμπει ἡμᾶς, ἐστίασας ἐπὶ τὰς ἡμέρας. Ἄ δ' ἐν τῷ μετα-
 ξῷ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ πα-
 ράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
 γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων·
 γάμοις γὰρ τοῖς ἀρρεσὶ χρώνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναι-
 κὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν,
 γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτός· κύουσι
 δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδίῃ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὴν
 γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρό-
 νῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐ-
 τὰ πρὸς τὸν ἀνέμον κεκηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι
 καὶ ἐς τοὺς Ἑλληνας ἐκείθεν ἤκειν τῆς γαστροκνημίας
 τοῦνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μετ-

11 Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον
 φησί. G.

apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi
 passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret,
 persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas
 dimittit. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus
 sum, tempore nova atque admiranda animadverterim, ea
 dicere iam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mu-
 lieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulie-
 risque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & vi-
 ginti annos nubit eorum unusquisque: ab eo inde tempore
 alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in furis:
 cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque ali-
 quando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad
 ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos
 descendisse surae nomen, quam *surae ventrem* appellant, quod
 ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc maius etiam

ζον δὲ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρίται· γίγνεται δὲ τὸν τρόπον τούτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτερόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον Φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ Φύλλα· ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ Βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὴν οὖν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολλήπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν. Ἐπειδὴν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀπο- 23 θνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ ὁ καπνὸς διαλυόμενος, αἴρῃ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτὴ· ἐπειδὴν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ αἱρί πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, περικαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι

1 Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων) Σπαρτοὺς λεγομένους ἀποσκάπτει, τοὺς ἐκ δρακοντείων ὀδόντων ἐκφύοντας. V.

16 Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν) Ἡροδότου διασύρει τὸ περὶ

Σκυθῶν αὐτῷ ἰστορούμενον περὶ τῆς βοτάνης, ἧς καίμενης τοῦ ἐκθυμιαμένου καπνοῦ σπῶντες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγονται. V. (C. κάπτουσι. Nihil aliud.)

aliud enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, [Arborei] quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coeunt, suosque nuptos subigunt. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis affant : sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum, in quo affantur, focum,

Lucian. Vol. IV.

Q

τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτω μὲν δὴ
τρέφονται τοιούτῳ ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀῆρ ἀποθλι-
βομενός εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιείς ὥσπερ δρόσος· οὐ
μὲν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρην-
ται, ἥπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν
ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν
γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τέτρημένοι. καλὸς δὲ νομί-
ζεται παρ' αὐτοῖς, ἣν που τις Φαλακρὸς καὶ ἄκομος ἦ,
τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν
ἀστέρων, τὸναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν·
ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ
μὲν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ
ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μο-
νοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστῳ αὐτῶν κράμβη
ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς αἰεὶ, καὶ

6 Ἰγνύαις) Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπι-
ῆ εὐθεία εἰρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς· σθεν τοῦ καλαμον τοῦ σκέλους.
ἀφ' οὗ καὶ γράφεται ταῖς ἰγνύσιν V.

furgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac
cibo quidem nutriuntur eiusmodi. Potus vero illis est ex-
pressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar
dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque al-
terius rei causa secedunt: quin neque iisdem, quibus nos,
locis perforati sunt. Sed neque praebent, quod pueri nostri,
amatoribus, sed supra suram poplites: ibi enim perfora-
ti sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus
& sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Con-
tra ea in Cometis [*stellis comatis*] comatos pro pulchris ha-
bent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam
narrarent. Barbas tamen habent paulum supra genua. Un-
gues in pedibus non habent, sed unum modo omnes ibi di-
gitum. Supra podicem braccia unicuique enata est magna,
caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis

ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται 24
 δὲ μέλι δριμύτατον· κα̃πειδαν ἢ πονῶσιν, ἢ γυμνάζων-
 ται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυροῦς
 ἀπ' αὐτοῦ πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαν-
 τες· ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πᾶνυ λιπα-
 ρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς
 ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥάγες τῶν βοτρυῶν εἰσὶν ὥσ-
 περ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδαν ἐμπεσῶν ἄνεμος
 διασειῇ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς κατα-
 πίπτει ἡ χάλαζα, διαῤραγόντων τῶν βοτρυῶν. τῇ μέντοι
 γαστρὶ, ὥσπερ πῆρα χράωνται, τίθεντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέον-
 ται. ὀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστίν·
 ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον,
 ὅτι δασεῖα ἔντοςθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ
 νεογνά, ἐπειδαν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθῆς 25
 δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνῃ, μαλθακῇ· τοῖς πένησι δὲ,
 χαλκῇ ὕφαντῇ· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ

4 Πήγνυσθαι) Γρ. πήγνυται. G. τινῶν περὶ τῶν θαλαττίων σελαχῶν
 12 Κλειστή ἐστίν) Εἰς τὸ ὑπὸ ἱστ: ρούμενον διαπαίζει. V.

supinus cadat. Emungunt mel acerrimum, & cum aut la-
 borant, aut exercentur, lacte totum corpus diffluunt, adeo
 ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. O-
 leum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti in-
 star fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uva-
 rum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus
 ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvīs decidit apud
 nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant,
 quibus opus est: aperiri enim ille potest, & rursus claudi.
 Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi
 hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut
 etiam recens nati, cum frigent, in eum irreparent. Vestis di-
 vitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris
 enim feraces illae regiones, tractantque illud, effusa pau-

ἐργάζονται τὸν χαλλὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἷους ἔχουσιν, ὁκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει· ἐστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθέμενος, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρυσάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλοὺς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ 26 μόνοι ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κείται ὑπὲρ Φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ Φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγόμενων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστῶς ἐκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκίους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν

cula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult, exemptos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac multi, cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servant plures. Aures ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim foli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi, universamque patriam. Utrum

πατρίδα· εἰ δὲ καὶ κείνοι με εἰώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν. ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω. Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς 27
 ἄμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτῶνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κῆτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἴππογύπους χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων. Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας 28
 παρημείψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρήμεν τὸν ἥλιον, ἐν ἡρῶ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καί-
 τοι πολλὰ τῶν ἐταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἐφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐβαλῆ τε, καὶ πῖονα, καὶ εὐώδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες

vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando & ipse eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget. Tum igitur, salutato rege & ipsius amicis, consensa navi solvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum Hippogynos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum fumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram illam praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent

29 δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ
 Φαέθοντι, ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐν-
 σπόνδους, ἀπεχώρησαν. Ἦδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυπτοι ἀπ-
 εληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιούσαν νύκτα, καὶ
 ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα εἰς τὴν Λυχνόπολιν κα-
 λουμένην, ἥδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὐ-
 τῇ κεῖται μετὰ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων αἵματος,
 ταπεινότερα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἀν-
 θρωπον μὲν οὐδένα εὔρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέον-
 τας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβον-
 τας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλί-
 γους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς
 καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳς
 ἐκάστω πεποιήντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ
 ἄνθρωποι, καὶ Φωνὴν προιέμενων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν
 ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενία ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ,
 ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ οὔτε δειπνῆσαι, οὔτε ὑπνῶσκέ

nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem mili-
 tant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos com-
 prehendi, recefferunt. Iamque Hippogypi etiam discesse-
 rant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum
 deorsum persecuti, cum versus vesperam delati sumus in
 eam, quae Lychnopolis vocatur. Iacet urbs inter aërem, qui
 Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco.
 Exscensione facta, hominem vidimus neminem; lychnos ve-
 ro multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum
 versantes, parvos alios, &, ut ita loquar, pauperes, pau-
 cos vero de magnorum & potentium numero, claros omni-
 no atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum uni-
 cuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Au-
 didimus etiam voces emittere: neque ulla nos affecerunt
 iniuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo

τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποιήται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάκατός ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην ὅπως ἔχοιεν, ὃ δέ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ἐπιούσῃ δέ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῇ· οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγρα-

fecius timere, neque cibum capere, neque somnum quicquam nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte fedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suae desertor. Mors autem est exstingui. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia [*Nubicuculia*] urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Ceterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis filius [*Cornix Merulae*]. Ac recordatus sum Aristophanis poetae, viri sapientis ac veracis, cuius

ψεν ἀπιστουμένου. τρίτη δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρα, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἑωρῶμεν· γῆ δὲ οὐδαμοῦ, πλήν γε τῶν ἐν τῷ αἰερί. καὶ αὐταὶ δὲ, πυρραεῖδεις ἤδη, καὶ ὑπεραυγεῖς ἐφαιτίζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, 30 ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιοούμεθα, καὶ ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὔσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ κῆτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπ' αὐτοῦ δὲ κεκχρῆνός, καὶ πρὸ πολ-

9 Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα) Γραι. καὶ ἀπορρίψαντες ἐνηχ. G.

scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis iam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque iam igneae & supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque, in mare depositi sumus. Cum vero tangeremus iam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisi simus: coenamque omnibus pro praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abiicientes natavimus; forte enim serenitas erat, & tranquilum mare. Videtur vero maiorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine: contra nos autem veniebat hians &

λοῦ ταραττον τὴν θάλατταν, ἀφρῶ τε περικλυζόμενον,
καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν Φαλ-
λῶν ὑψηλοτέρους, ὅξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας,
καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστα-
τον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένο-
μεν τὸ δὲ ἡδὴ παρῆν, καὶ ἀναρρόφῃσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηϊ
κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη συναρράξαι τοῖς ὁδοῦσιν, ἀλ-
λὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἶσω διεξέπεσεν.
Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐ- 31
δὲν ἐωρῶμεν ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἶδομεν κῦ-
τος μέγα, καὶ πάντῃ πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυ-
ριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ
ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ
πλοίων ἱστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ
φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ
δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλῦος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη γοῦν

2 Φαλλῶν) Ἐν τῇ περὶ τῆς Συ-
ρίης τοῦ λόγου μέμνεται τῶν φαλ-
λῶν τούτων, ἐφ' ἃν καὶ ἀναβαίνου-

σι λόγῳ ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ οἱ φαλ-
λοὶ οὗτοι τριακασίων ὀργυῶν τὸ
ὕψος. V.

longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente,
dentes exferens, multum phallis apud nos excelsiores, pa-
lorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos.
Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, ex-
spectare: at ille iam adest, & resorbens ipsa nos cum navi
haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed
per interstitia eorum navis illapsa est. Cum vero intus iam
essēmus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Post-
ea illo hiante, videmus cetum magnum, [*specum alvi*] &
latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille ho-
minum in eo urbs habitaretur. Proiecti in medio & pisces
minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum
vela atque ancorae, & hominum ossa, & farcinae. In me-
dio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo,

ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα
 ἐβεβλαστήκει, καὶ ἑώκει πάντα ἐξεργασμένοις· περί-
 μετρος δὲ τῆς γῆς σταδιοὶ διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα.
 ἦν δὲ εἶδεν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυό-
 32 νας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ
 ἔδακρύνοντες ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν
 ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες,
 καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα.
 παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων,
 καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ ἑωσφόρου εἶχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ
 διαναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλ-
 λοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανόν, πολλάκις δὲ
 καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἡσθάνόμεθα, φερομένου αὐτοῦ
 ὁξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐβάδες τῇ
 διατριβῇ ἐγινγόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδι-
 ζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος.

7 Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες) Τοὺς πυρεχολίτας λίθους λέγει. V.

quem glutiebat, confidentes. Igitur silva in illis & omnige-
 nae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultif-
 que omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta qua-
 draginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyo-
 nes, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igi-
 tur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me focis,
 navem firmavimus, atque igni filicibus excusso, coenam
 de his, quae ad manum essent, paravimus: iacebant autem
 copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de
 Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus,
 quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias
 coelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, fer-
 ri illum celeriter in omnes maris partes. Cum iam huius
 commorationis consuetudinem quandam contraxissemus,
 assumtis septem focis, in silvam ingressus sum, perspectu-

οὐπω δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσει-
δῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφή, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ
τάφους πολλούς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλησίον τε,
πηγὴν ὕδατος διαυγοῦς· ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούο-
μεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καὶ τινα καὶ ἔπαυ-
λιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα 33
πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασίαν τινα
ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχε-
τεύουσιν· ἡσθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν·
καί κεινοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἀναυδοὶ
παρεστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτερος ἔφη, τίνες ὑμεῖς
ἄρα ἐστέ, ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων,
ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ
ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάτ-
τιοι γεγόναμεν, καὶ συννηχόμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ
θρήνῳ, οὐδ' ὁ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν

rus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus,
Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque
multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, at-
que in proximo fontem aquae pellucidae. Ad haec canis la-
tratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habi-
tationem etiam coniecere quendam potuimus. Diligenter igitur
progreffi, seniori cuidam & iuveni adstitimus, studiose
exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in
eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: &
illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile est ad existi-
mandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram ali-
quam senex, *Qui vos igitur estis, inquit, hospites? Utrum ma-
rini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Ete-
nim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini iam facti
sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec ac-
curate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conii-*

γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοὶ ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμέν, αὐτῷ σκάφει πρῶην καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὰ γάρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνεται. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀφιομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε καθεύργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις τε ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἤγεन ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τᾶλλα ἐξήρτιστο· παραβείς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχείας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἂν ἐπεπόνθειμεν· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς διηγησάμεν, τὸν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν,

cimus, vivere tamen credimus. Ad haec ego, Et nos sane, inquam, homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausii. Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim & proluxa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, ut ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia iam esset, impertiisset; assumptosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olea & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, fatiatis interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua

καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τᾶλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος
καταδύσεως. Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει 34
τὰ καθ' αὐτὸν διεξήκει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὃ ξέ-
νοι, Κύπριος ὀρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρί-
δος μετὰ παιδὸς, ὃν ὁράτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν,
ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ νεῶς
μεγάλῃς, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως
ἑώρακατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύ-
σαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἀρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι
ἐς τὸν Ὀκεανὸν ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόν-
τες, καὶ αὐτάνδρῳ καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων
ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἐταίρους, καὶ
ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τουτονὶ τὸν βίον ζῶμεν,
λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρό-
δρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁράτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους
ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἡδιστος οἶνος γίνγεται· καὶ τὴν
πηγὴν δὲ ἴσως εἶδετε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος.
εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποισύμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον

ad descensum usque in piscem. Ille vero admiratus supra
modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exoritur: Ge-
nere, hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus
cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navi-
gavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam
forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde ve-
ro valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic
incidentes in cetum, & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis
reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno
aedicata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo
cibo piscibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut vide-
tis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit sua-
vissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidis-
simae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves

καίόμεν, καὶ ὄρεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ
 ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ
 θηρίου, ἐνθα καὶ λούμεθα, ὅποταν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ
 μὴν καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἀλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι
 τὴν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ἧ καὶ νη-
 χόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυ-
 πηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τῆς καταπόσεως ταῦτα
 35 ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνά-
 μεθα· οἱ δὲ γεῖτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλε-
 ποί, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἧ
 γὰρ· ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινὲς εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολ-
 λοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλό-
 κοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης, Ταρι-
 χᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ παραβοπρόσω-
 πον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς
 ἐτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένδη-
 τες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις εὐκότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς
 γαλεώταις ἥττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ

*auscupio capimus involantes, & vivos piscamur pisces, exeuntes in
 branchia belluae, ibi etiam, ubi volumus, lavamus: nam & lacus
 non porro est salus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omni-
 genos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus,
 quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti
 sumus, septem & viginti. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vi-
 cini nostri, qui iuxta habitant, difficiles admodum & graves sunt,
 infociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt
 in ceto? Multi vero, inquit, iique inhospitales, & figura horri-
 bili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Ta-
 richanes [Salsamentarii] habitant, gens anguillinis oculis, &
 vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus,
 ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte ho-
 minibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi iniusti*

δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε
 καὶ Φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν
 νέμονται Παγουράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον,
 καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ στόματι,
 τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάτ-
 τη. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον τοῖς Ψιττόποσιν
 ὑποτελῶν ἐκάστου ἔτους, ὅστρεα πεντακόσια. Τοιαυτὴ 36
 μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα
 τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν.
 πόσοι δ', ἔφη ἐγὼ, οὔτοι πάντες εἰσὶ; πλείους, ἔφη,
 τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔφη, πλὴν
 ὅστ' αὐτῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφη ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ
 μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτοὺς γε
 ὠπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοι-
 πὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν
 παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσε-
 σθαι, τοῦ Φόρου ἢ οὐκ ἀπόδοσις, ἥδη τῆς προθεσμίας

*sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires [cancrimani] & Thyn-
 nocephali [canicipites], qui belli societatem atque amicitiam inter
 se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psittopodes, bel-
 licosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae
 ori partes, desertae sunt maiorem partem, quod mari alluuntur.
 Tamen haec ego habeo, Psittopodibus vectigal pendens quingenta
 quotannis ostrea. Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum
 est, quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victum quo-
 modo quaeramus. Quot vero, inquam, hi omnes sunt? Mille,
 inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter
 spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis
 congregi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si
 vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad
 navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vectigal
 non solutum, cuius iam dies instaret. Atque illi quidem*

- ἐνεστῶσης. καὶ ὅθι οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦν-
 τες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγ-
 γέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι,
 χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο)
 37 μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήγεισαν. Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον
 ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ
 προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν
 τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὴν ἴδωσι παρεληλυθότας τοὺς πολεμίους,
 ἐπανίστασθαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ,
 κατόπιν ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε
 καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκινθαρός,
 καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ
 συμμίζαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ,
 τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδίωξαμεν, ἄχρι πρὸς
 τοὺς Φωλεοὺς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἐβδομή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἰς, καὶ ὁ κυβερνήτης τρί-
 38 γλης πλευρᾷ διαπαρεῖς τὸ μετὰφρενον. Ἐκείνην μὲν οὖν
 6 Ἐξαυλισάμενοι) Γραι. ἐξαυλισάμενοι. G.

misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum respon-
 so nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradæ
 irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu
 invaserunt. Nos vero suspicati invasionem, egressi do-
 mo exspectamus, agmine præmissis virorum quinque &
 viginti, quibus præceptum erat, ex insidiis, cum præter-
 gressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insur-
 gentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque &
 viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una
 pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes
 non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam ver-
 sos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt ho-
 stium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus
 gubernator, costa triglae traiectus a tergo. Illo igitur die

τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηλυσάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφίνος ἀναπῆξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες τὴν ἡσυχίαν ἤγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδάιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνήτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τοιοῦτον ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστεί- 39 λαντες, νεκρούς τε ἀνηρῶντο, καὶ περὶ Φιλίας διελέγοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδῆτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἄφῃκαν αὐτοὺς εἰς τὴν

ac nocte in pugnae loco manimus, tropaeumque statuimus, spina dorfi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re, adfunt: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, sinistrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam versos utpote nudos persecuti in silvam, campum obtinuimus. Neque multo post, caduceatoribus missis, & mortuos tollunt, & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit foedus: quin postridie eius diei contra illos profecti confer-tim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim, quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis, in mare

θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἢ οὐσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατακοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως, ἐώκειμεν τοῖς ἐν δεσμοτηρίῳ μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

40 Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνί, πέμπτῃ ἰσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἀνοιξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἐκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοιξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν, ὡς ἔφην, ἀνοιξιν· ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσῖαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνείρπυσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον

inde desilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae iam vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in universum similes videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum vixeramus. Sed noni mensis die quinto decimo, circa secundam oris apertionem, (semel enim in singulas horas hoc faciebat cerus, ut illis hiatibus signare horas possemus) circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines

ἡμισταδίαίους τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσ-
 πλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις εἰκότα
 ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ
 πάνυ δὲ ὑψηλαί, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἐκάστη τὴν περί-
 μετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ
 τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς
 νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις
 αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ εἰ ἐρε-
 μοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης
 ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἰστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον,
 σταδίαῖον τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῆς πρῶρας, ὅσον τεσσαρά-
 κοντα ἀπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα εἰκότες ἀν-
 θρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο,
 ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἰστίων, ὁ ἀνεμος ἐμπί-
 πτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἐκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐ-
 τὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ἣ ἐθέλει ὁ κυβερνήτης. κελευ-

14 Κορύθων ἐδέοντο) Τὸ τοῦ Ὁ- Δαῖτέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος
 μέρου διαγεγᾶ περὶ Διομήδους, τὸ ἀκάματον πῦρ.

magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis
 tanquam triremibus adnavigantes. (Novi, me incredibilibus
 similia referre; dicam tamen.) Insulae erant longae illae
 quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter cen-
 tum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duode-
 triginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus deinceps
 affidentes, ut remos trahebant cupressos magnas ipsis
 cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi,
 ut videbatur, gubernator excelfo in colle stabat, aeneum
 tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem
 eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes us-
 quequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim
 ignis erat,isque ardens. Itaque galeis opus non habebant.
 Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaqua-
 que erat, ventrus, sinuabat illam, impellebatque, quo vel-

- στής δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως
 41 ἐκινούντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. Τὸ μὲν οὖν
 πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον
 ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν.
 πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις,
 πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλε-
 κόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥαδίως ἀπελύ-
 οντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδεί-
 κνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώ-
 γρει δὲ οὐδεὶς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας με-
 γάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περι-
 πλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μὲν-
 τοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγ-
 42 γδις πλεθραίοις. Ἦγεῖτο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκένταυρος,
 τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχῃ αὐτοῖς ἐγεγένητο,

let gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde apparere vel sexcentae, quae intervallo capto proelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem iniiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Iactabant vero ostrea, quae singula plaustrum implerent, & iugeri magnitudine spongas, iisque se invicem vulnerabant. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes [*Maris potor*]. Pugna inter illos exorta, ut videretur,

ὥς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης
πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλα-
κέναι, ὥς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ
ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβωμμένων. τέλος δέ, νικῶσιν
οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν-πολεμίων κα-
ταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πενήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλ-
λας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαί,
πρῦμναν κρουσάμεναι, ἔΦευγον. οἱ δέ, μέχρι τινὸς διώ-
ξαντες, ἐπειδὴ ἐσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια,
τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνεΐλοντο.
καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγ-
δοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ
τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνα-
σταυρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ Θηρίον
ἠυλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια, καὶ ἐπ' ἀγ-
κυρῶν πλησίον ὀρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο
μεγάλαις, ὑαλίαις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαν-

fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges mul-
tos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire
dabatur, cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina
appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque
insulas hostium demergunt centum circiter & quinquagin-
ta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhi-
bentes ~~fagiunt~~. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub
vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potesta-
tem redegerunt, & receperunt sua: nam ipsorum quoque
insulae octoginta non minus submerfae fuerant. Statuerunt
vero tropaeum pugnae insularis, una insularum hostilium
in capite ceti suspensa. Illam igitur noctem circa belluam,
revinctis ab ea retinaculis, & iactis circa ancoris, transege-
re: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis.

τες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐ-
τοῦ, ἀπέπλεον ἠδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ἄδοντες.
ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepultisque in eo
fuis, solverunt laeti, & velut paeanas canentes. Ista sunt
circa insularem pugnam gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει εἰ δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανὴν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδράναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπεὶ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κήτος ἀποθακῇν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ραδίᾳ ἐμελλεν ἡμῖν ἔσσεσθαι ἡ ἐξόδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τοῦ καύματος· ὁ γόδη δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε· καὶ εἶποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμνε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἐνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκροῦτο, καὶ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

AΒ hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere: iamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abiecto, incendere silvam statuimus: ita quippe morituram belluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem, octavo autem nono aegrotare cum intelleximus: hiabat enim tardius, & si hiaret, statim os clauderat. Decimo undecimoque plane iam ad mor-

δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὥς, εἰ μή
 τις χανόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε
 μηκέτι συγκλεῖσθαι, κινδυνεύομεν κατακλεισθέντες ἐν
 νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὲ τὸ στόμα μεγάλαις
 δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὥς
 ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τᾶλλα ἐπιτήδεια· κυ-
 βερνήσειν δ' ἐμέλλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν
 2 ἤδη τεθνήκει. Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ
 τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ ἐκ τῶν ὁδόντων ἐξά-
 ψαντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες
 δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὰ
 τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (ἡννεμία γὰρ
 ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὲ πολλοῖς τῶν ἐκ
 τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν.
 καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ
 ἡμέρας μὲν τινὰς ἐπ' ἔλεον, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπει-

tem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem
 animadvertimus, nisi quis illo hiante discunearet maxilla-
 res, quo minus claudere illos posset, periculum esse, ne in-
 clusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis
 trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plu-
 rima imposita, & necessariis reliquis: gubernaturus autem
 erat Scinthus. Proxima luce cerus quidem iam erat mor-
 tuus. Nos vero extractum navigium, & per dentium in-
 terstitia traductum, suspensumque e dentibus placide in
 mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Ne-
 ptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo,
 quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de na-
 vali illo proelio mortuos incidimus, offendimusque, ac di-
 mensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem
 aliquot navigavimus aëre temperato usi: deinde borea flau-

τα βορέου σφοδρῶ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας ὥστε καὶ ἀποβάντας διαθέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ πνεύματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοῖόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφινάμενος, ἣν ὁ Σκίνθαρος.) σκάψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθύς· εὐρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπάσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὁδὸν, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρα δὲ πέμπτη ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο. Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίας 3 σταδίου, νήσω μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσνήχθημεν, ἀφ'

8 Πῦρ ἀνακαίοντες) Εἴτα βομολίχε, οὐκ ἐμείλλει ὁ πάγος θαλάπηνος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ κατακλυ-

σθέντες τέλει ἀπωλόμηναι; ὥστε ἀπίθανος ἢ πλάσις παρὰ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. V.

te vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus, ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem vento, cum ferre non possemus, tale quid excogitamus, consilii auctore Scintharo. Effosso intra aquam specu maximo, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, in cibo utentes piscibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero iam necessariis, aggressi navem gelu firmatam extrahimus, passoque velo, vehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia. Trecenta ferme stadia navigaveramus, cum delati sumus ad insulam parvam ac de-

ἥς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὔτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἡζίου. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἀμπελοι, βοτρυῶν πλήρεις· οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνωκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅψον μὲν ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρέειχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν χωρίων ἐλέγετο Τυρῶ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα
4 τὴν τιμὴν. Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ

sertam. Hic aqua hausta, iam enim defecerat, confectisque sagittarum ope silvestribus duobus bubus, rursus navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, sed, quod Momus censebat, sub oculis. Non ita multo post in pelagus intramus non aquae illud, sed lactis. Insula in eo conspiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec insula, caseus maximus plane compactus, uti postea edendo experti sumus, stadiorum quinque & viginti magnitudine: vitres porro uvis indutae. Verum non vinum inde, sed lac expresseimus. Aedes in media insula exstructa erat Galataeae [Lactiae] Nereidis, quod indicabat inscriptio. Quamdiu igitur ibi mansimus, cibum pariter atque opsonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regionibus dicebatur Tyro [Casea] Salmonei filia, hunc sibi honorem, postquam hinc discessit, nata. Morati in insula dies

ἕκτη ἐξωρμίσσαμεν, αὔρας μὲν τινος παραπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὁγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἀλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλούς, ἐπὶ τοῦ πελάγους διαθέντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεικόντας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ Φέλλινα εἶχον· ἅφ' οὗ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλῶ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δὴ τινος συνωδοπόρου ἡμῖν παραθέντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβιάδιζον, εὐπλοῖαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλῶ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ

quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non iam lacteo navigantes, sed falso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis: hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur, puto, Phellopodes [*suberipedes*.] Miramur igitur, cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam, & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello [*suberiam*] contendere. Et aliquosque iuxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt, felicem nobis navigationem precati. Post paulo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotun-

στρογγύλου Φελλοῦ κατοικουμένη. πόρρωθεν δέ, καὶ
 μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστα καὶ ὑψηλόταται, καὶ
 5 πῦρ πολὺ ἀπ' αὐτῶν ἀνεκαίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν,
 μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίου ἀπέχουσα οὐκ
 ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυ-
 μαστή τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης,
 οἷαν Φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν τῆς εὐδαί-
 μονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ρόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ
 ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἰών, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ
 δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλ-
 λεν ἡσθέντες δὲ τῇ ὁσμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων
 ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγγιγνό-
 μεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ
 πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διανγεῖς
 ἐξίοντας ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ
 ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ἄδον-
 τα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. αἷρ δὲ κοῦφος καὶ

do subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis
 quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat
 multus. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans
 non minus quingentis. Iam vero prope eramus, & aura
 circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem
 Herodotus historicus spirare ait a felici Arabia. Quale enim
 a rosa, & narcisso, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto
 praeterea & lauro, atque vitis flore, tam suave quiddam *ad*
nares nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque post
 longos labores dum speramus, brevissimo iam intervallo ab-
 sumus ab insula. Hic & portus videmus multos circum circa
 tutos a fluctibus & spatiosos, fluminaque pellucida placide
 exeuntia in mare: ad haec prata, & silvas, & cantrices aves,
 tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër por-

εὐπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δὲ τινες ἡδεῖαι διαπνέουσai, ἥρμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀπεσυρίζετο, εἰκότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοή σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατ- 6 ἤχθημεν· ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρουροῖς καὶ περιπόλοις· οἱ δὲ δῆσαντες ἡμᾶς ῥοδίναις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ ὁ Κρῆς Ραδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν

† Περιεκέχυτο) Ἀπὸ τοῦ περιέχεν, ὑπείληφε, περίβαλλεν, περιελίμαζεν. V. (περιλίμαζεν. V.)

‡ Εὐανθοῦς) Γράφεται εὐάνθητος. (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exstat.)

ro levis & molliter spirans circumfusus regioni erat, atque aurae quaedam suaves leni flatu silvam motabant. Itaque & a ramis motis, iucunda perpetuaque cantica sibilabant, similia cantibus, qui ab obliquis fistulis in loco deserto redduntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille tumultuosus; sed qualis oriatur in convivio, instantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis. Hisce omnibus dum demulcemur, allabimur; firmataque in portu navi, exscendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus fociis. Progreffi per pratum floridum, in praesidiarios litorisque custodes incidimus, qui roseis nos coronis vinctos (durissimum hoc apud illos vinculum est) ad principem abduxere: a quibus in via audivimus, hanc esse Beatorum, qui vocantur, insulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Iam deducti ad illum, quarti stetimus

- 7 τάξει τῶν δικαζομένων ἔστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ ἡ μὲν
 πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐ-
 τὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσι, εἴτε καὶ μὴ κατηγορεῖτο δὲ αὐ-
 τοῦ, ὅτι μεμῆνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολ-
 λῶν ρηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐ-
 τὸν πτόμενον τοῦ ἐλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἰπποκράτει
 τῷ Κῳ ἰατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ
 8 συμποσίου. Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικῇ, Θησεῶς καὶ
 Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐ-
 τὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθς, ἐδίκασε Μενελάῳ
 συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τσαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδύ-
 νεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ
 ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τὴν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ
 9 Μίνως θυγατέρας. Τρίτῃ δ' ἐδίκασθη περὶ προεδρίας,
 Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβῃ τῷ Καρχη-
 دونίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐ-
 10 τῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον. Τέταρ-

in serie eorum, qui iudicandi erant. Primum iudicium erat de Telamonio Aiace, utrum par sit, eum versari cum Heroibus, necne? Accusabatur autem hoc nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse manus sibi intulisset. Tandem cum multa utrinque dicta essent, pronuntiavit Rhadamanthus, *Iam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi respuisset, convivio adhiberetur.* Alterum erat amatorium iudicium, Theseo & Menelao de Helena contententibus, cum utro ea habitare deberet? iudicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causa tot labores, pericula tot, subisset. Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.* Tertia causa iudicata est de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginiensem, & primas deberi, visum est, Alexandro, ac sella ei posita iuxta Cyrum maiorem Per-

τοι δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόν-
τες, ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα
ἐξῆς διηγησάμεθα. οὕτω δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ
πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ
ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης
ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφώνησεν,
τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴν
ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥήτον χρόνον
μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν,
ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας,
μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτὰ. Τούντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν I I
στεφάνων περιρρέοντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν
ἡγόμεθα, εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν
ἡ πόλις πᾶσα χρυσῇ, τὸ δὲ τεῖχος περίκειται σμαράγ-
δινον. πύλαι δὲ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμι-

I 3 Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις) Εἰς τοὺς κατ' ἡμᾶς ὁ γόνος εἰσὶν ἁγίους προ-
φῆτας διαπαίζειν, ἐφ' οἷς οὗτοι περὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἰσχύταις ἡμέραις
συνενεχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξήλ-
θεν. V.

fam. Quarti nos admoti fumus. Atque ille quidem interro-
gat, *Qua re impulsi, vivi adhuc sacram regionem ingressi esse-
mus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero no-
bis secedere aliquantum iussis, diu considerat, suisque cum
affessoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in
consilio tum alii plures, tum Aristides iustus Atheniensis.
Cum vero visum ipsi esset, pronuntiavit, *Curiositatis quidem
& profectiois poenas nos, ubi mortui fuissetus, daturus: iam
vero dicto tempore in insula morati, & convitiu Heroum usi, abi-
remus.* Constituit autem etiam diem commorationis, ne
plus septem mensibus maneremus. Hinc sua sponte defluen-
tibus coronis liberati in urbem introducti fumus, ad bea-
torum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circum-
posita smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco

νοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τεί-
 χους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λί-
 θου ὠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονό-
 λιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἐκατόμβας. περὶ
 δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ
 πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν
 εὐμαρῶς. λουτρὰ δὲ ἐστὶν αὐτοῖς, οἰκοὶ μεγάλοι, ὑάλι-
 νοι, τῷ κινναμῳμῷ ἐγκαϊόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος,
 12 ἐν ταῖς πνέλοις δρόσος θερμὴ ἐστίν. Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται,
 ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ
 ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφήν δὲ καὶ
 ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν
 ἐστᾶσι, καὶ κινεῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιάσι.
 καὶ ὅλως εἴκε γυμνὴ τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν
 τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτό
 τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ

11 Ἀναφῆς) Γραι. ἀφανείς. G.

elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra mu-
 ros terrae est, eburneum: templa omnium Deorum e be-
 ryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una
 gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Cir-
 cum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cuius latitu-
 do centum cubitorum regionum; profunditas ea, ut facile
 sit natare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinna-
 momo vaporatae. Verum pro aqua in foliis ros calidus.
 In vestitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis.
 Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, carnis ex-
 pertes, figuram solam & speciem ostendunt, ac licet corpora
 non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emit-
 tunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illo-
 rum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Ni-
 si enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse

ὥσπερ σκιαί ὄρθαι, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδείς,
 ἀλλ' ἐφ' ἧς ἀν' ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει. οὐ μὴν οὐδὲ νύξ
 παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ
 καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἑώ, μηδέπω ἀνατείλαν-
 τος ἡλίου, τοιοῦτον Φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ
 ὥρων μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἕαρ
 ἐστὶ, καὶ εἰς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι 13
 μὲν ἀνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθη-
 λεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ
 μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ροιάς, καὶ τὰς μη-
 λέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαι-
 δεκάφορον· ἐνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δις
 καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες ἄρτους ἐτοίμους
 ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν
 πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἐξήκοντα, καὶ τριακόσιαι,
 μέλιτος δὲ ἄλλαι τσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μι-

2 Οὐδὲ νύξ) Εἰς τὰ ὑπὲρ Θου-
 λην περὶ τοιολογούμενα ἐπισκιάπτει.
 V.

13 Ἄρτον ἑτοίμον) Τὸ ἐξαγα-
 γνῆν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῶδει.
 V.

id, quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae, non ni-
 grae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea ma-
 net. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane
 clara: sed quale est mane diluculum, sole nondum exorto,
 talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempe-
 statem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus
 flat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantisque
 rum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies
 feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero ar-
 bores, & malos, & reliquas autumnus copias, dicebant etiam
 ter & decies ferre: bis nempe uno mense, qui Minous apud
 illos est. Pro tritico spicae panes iam paratos in summo
 producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quin-
 que & sexaginta supra trecentos, mellis totidem alii, un-

Lucian. Vol. IV.

S

κρότεραι μέντοι αὐταὶ καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἐπτά,
 14 καὶ οἴνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πε-
 ποίηται, ἐν τῷ Ἑλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμῶν δὲ
 ἐστὶ κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνή,
 ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ
 τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέ-
 ρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου
 γὰρ οὐδὲν δεόνται, ἀλλ' ἐστὶ δένδρα περὶ τὸ συμπόσιον
 ὑάλινα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς
 δ' ἐστὶ τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς
 κατασκευάς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴν οὖν παρὴν τις εἰς
 τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ἐν ἡ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων
 παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται· οὕτω
 μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ
 τᾶλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμῶνων
 τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίθει αὐτοὺς μετ'

6 Διακονοῦνται) Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων θερατολογούμενα τῶν Ἀσ-
 συρίων διασύρει. V. (Vid. Philostr.)

guenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis
 septem, & octo vini. Coenatio extra urbem structa est,
 in eo qui vocatur campus Elysus. Est autem pratum pul-
 cherrimum, & circa illud silva varia, densa, accumbenti-
 bus umbram faciens: stragula de floribus subiecta habent:
 ministrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam
 quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus est; sed
 sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro
 pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula
 varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis
 in coenationem, decerptum unum alterumque poculum fi-
 bi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt.
 Pro coronis, luscinae, & aves aliae cantrices, ex vicinis
 pratis flores rostris lectos instar nivis in eos spargunt cum

εὐδὴς ὑπερπετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὡδὶ νεφέ-
 λαι πυκναὶ ἀνασπάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ
 τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἡρέμα
 τῶν ἀνέμων ἀποθλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.
 Ἐπὶ δὲ τῷ δεῖπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν 15
 ἄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ Ὀμήρου ἔπη μάλιστα· καὶ αὐ-
 τὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσ-
 σέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ
 παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συναδουσιν, Εὐνομός τε ὁ
 Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ
 Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην,
 ἥδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὴν δὲ οὗτοι
 παύσωνται ἄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
 κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ οὗτοι
 ἄσσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων κατ-
 αρχόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχου- 16
 σι· πηγαί εἰσι δύο παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος,

cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in mo-
 dum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguen-
 tum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ven-
 tis, tanquam tenuem rorem demittunt. In coena musicae
 vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime car-
 mina. Et adest ipse quoque, & cum illis epulatur, accum-
 bens supra Ulyssē. Chori puerorum sunt & virginum.
 Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius
 Arion, & Anacreon, & Stefichorus. Etenim hunc quoque
 apud illos vidi, iam reconciliata illi Helena. Hi vero cum
 canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirun-
 dinum, ac lusciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum
 fane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus. Ma-
 ximum & illud ad hilaritatem adiumentum habent, quod fon-
 tes sunt duo circa coenationem, risus alter, alter vero

ἡ δὲ, ἡδονῆς ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐ-
 ωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες
 17 διάγουσι. Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὓς τινὰς
 παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ
 τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλὴν γε δὴ τοῦ Λακροῦ
 Αἴαντος· ἐκείνον δὲ μόνον ἔΦασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώ-
 ρῳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους,
 καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾶκα Ζάμολ-
 ξιν, καὶ Νουμᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκούρ-
 γον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον,
 τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου. εἶ-
 δον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχῶντα
 μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν
 Ὑάκινθος τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιδεύς Νάρ-
 κισσος, καὶ Ὑλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καὶ μοι ἐδόκει
 εἶναι τοῦ Ὑακίνθου τὰ πολλὰ δ' οὖν ἐκείνον διήλεγχεν.
 ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Παδάμανθος, καὶ ἡπει-

4 Ἐθεασάμην) Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθεασάμην. V.

voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bi-
 bunt, & quod superest iucunde & cum risu agunt. Dicere
 iam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Se-
 mideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, prae-
 ter Locrum Aiacem: illum solum dicebant in loco impio-
 rum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, &
 Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam
 Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Pho-
 cionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro
 excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci filium sermones
 caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hy-
 acinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas,
 & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: mul-
 ta fane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi

ἀγκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἣν Φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφείς τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθεῖσθαι πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι. Οἱ μέντοι ἀμφοῖν Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα 18
παρ' αὐτοῖς, ἐφέροντο, ἡδέεις τε ὄντες, καὶ κεχαρισ-
μένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἰσώπος ὁ
Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελοιοποιῶ χρώνται. Διογένης
μὲν γὰρ ὁ Σινωπεὺς, τοσούτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε
γῆμαι Λαΐδα τὴν ἐταίραν, ὀρχεῖσθαι τε ὑπὸ μέθης πολ-
λάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐ-
δεὶς παρῆν· ἐτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς
ὄρβιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ
πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρ-
τον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ Ἀκαδημαίικους ἐλεγον.

12 Τῶν δὲ Στωϊκῶν —) Οἷα φησὶ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαίικους
περὶ Στωϊκῶν, ἀνθρώπων; G.

16 Τοὺς δὲ Ἀκαδημαίικους) Οὐκ τοῖς Ἐφεκτικοῖς συνάπτει Λουκιανός. V. (συνάπτει, Λουκιανέ. Coll.)

Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum eieciurum, si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatione omiffa convivari. Plato solus non aderat, sed dicebatur ipse quoque civitatem habitare a se confictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti. Aristippus quidem & Epicurus primas hic ferebant, suaves homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Verum Sinopenfis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum confurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc ascendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quantum usus esset. Aca-

ἐθέλειν μὲν εἰσελθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι·
 μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆ-
 σός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδα-
 μάνθους, οἶμαι, κρίσιν ἐδοδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον
 αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὀρμηθέν-
 τας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπο-
 λείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν
 19 ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν ἀξιολογώτατοι
 τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ
 μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων
 οὕτω φρονούσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδόν, πάντων ὁρών-
 των, καὶ γυναιξί, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰ-
 σχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἥ μὴν
 καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ
 ἐπιорκεῖν κατεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκιν-
 θος, ἡ δὲ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἡρνεῖτο. αἱ

13 Ἡ μὲν) Ἀπὸ τοῦ ἑντος. V.

demicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere
 se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos per-
 cipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi,
 puto, iudicium metuunt, qui ipsum iudicandi instrumen-
 tum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu
 capto sequi eos, qui veniant in insulam, sed ignavia quadam
 deficere, ante quam assequantur, & de media via reverti.
 Hi quidem igitur eorum, qui aderant, maxime commemo-
 rabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post
 hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt.
 Miscent corpora publice, & in conspectu omnium, cum
 mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum
 hoc illis videtur. Solus Socrates deierabat, se caste acce-
 dere ad iuvenes: sed omnes peierare illum iudicabant. Sae-
 pe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur: at ipse ne-

δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναί, καὶ οὐδεὶς Φθονεῖ τῷ πλη-
σίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικάτατοι· καὶ οἱ
παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδ' ἐν ἀντιλέγοντες.
Οὐπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσ- 20
ελθὼν ἐγὼ Ὅμηρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν,
τάτε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἶη, λέγων τοῦτο μά-
λιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. οὐδὲ αὐτὸς μὲν
ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὡς οὐ μὲν Χίον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολ-
λοὶ δὲ Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε
Βαβυλώνιος, καὶ παρά γε τοῖς πολίταις, οὐχ' Ὅμηρος,
ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ
τοῖς Ἑλλήσιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ
τῶν ἀβητουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ
γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. κατ-

6 Λίγων τ. μ.) Γραι. λίγων τοῦ-
το μάλιστα. G.

10 Τίς πλείστοις) Γραι. τοῖς
πολίταις, οὐχ' Ὅμηρος. G.

14 Κατεγίνωσκον) Σημιοῦ διὰ
τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκει γιν-
κῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκει
σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ καὶ αἰτιατι-

κὴν ἀπιδύκειν. καταγίνωσκον τὴν
ψυχρολογίαν. ἦτοι οὖν Ἀττικῶς οὐ
συνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων
πολλῶν τοῦτο φηλοῦσι ποιεῖν τῇ
κοινῇ ἰναπτιούμενοι συνθεσία. ἢ τὸ
καταγινώσκει ἀπὸ τοῦ γελᾶν ἢ δια-
σύρειν εἰληπται. V.

gabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet
quisquam virō alteri, sed hac in re maxime sunt Platonicī.
Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes. Duo
nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Home-
rum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo
quaesivi, tum unde esset? dicens, illud maxime apud nos in
hunc diem disputari. At ille aiebat, illos ignorare, cum hi
Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero,
dicebat, Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari,
sed Tigranem: deinde cum obses [Homerus] apud Graecos ef-
fset, nomen mutasse. Ad haec de versibus illius reiectis inter-
rogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse

εγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦτ' ἰκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μνηίδος τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μῦθεν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καὶ κεῖνα ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδυσσεϊαν τῆς Ἰλιάδος, ὥς πολλοὶ φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αἵφου λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποιοῦν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσίων γὰρ ἂν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὅς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἐπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἐσκώψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος,

21 Ὀδυσσεῶς συνηγοροῦντος. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

7 Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Ἰστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ὀμήρου βίβ. V.

omnes confirmavit. Damnamus itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, cur tandem ab ira Achilles initium carminis fecisset? Et ille, ita sibi temere in mentem venisse. Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulyssaeam Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, inprimis secundum iudicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta iniuriae, a Therfite, quod contumeliose in ipsum lussisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulyse. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit,

τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις
 ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτε-
 λέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ
 δέξιόν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς,
 ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβον χρη-
 αὐτὸν ὀνομάζειν. ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ
 οὗτος περίεφθος, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος· οὐ μὴν
 παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ 22
 χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια.
 ἡγωνοῦντες δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ
 ἑβδόμον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ
 κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνί-
 κησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεύα περὶ τοῦ στε-
 φάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου
 τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέταπται, καὶ Ἐπειῦ,
 ἀλλήλοισι συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίβεται ἄθλα

16 Παγκρατίου) Τάχα διὰ τὰ θῆς ὁ ἐν ἁδου βίος, ἅτε σαρμάτων
 πληγαῖς βάλλισθαι τοὺς πυγμα- ἀπὸ πηλαγμίνων. V.
 χους, ὁ ἐκείσε ἀγὼν παρ' ὅσων ἀπα-

septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectif-
 que tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere
 aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum:
 hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Eu-
 phorbum, oporteret. Venit & Empedocles, circum uftula-
 tus, & toto affatus corpore. Neque tamen, quantumvis
 multis verbis supplicaret, receptus est. Procedente tempore
 certamen instabat, quae Thanatusia [*Mortualia*] apud illos
 vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum.
 Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enar-
 rabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de
 hac corona Ulyssæ. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegy-
 ptii, qui Corinthi sepultus est, & Epei, inter se congressio-
 rum, Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cur-

παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι ὅστις ἐνίκησε. ποιητῶν δέ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἄλλα ἦν ἀπα-
 23 σι στέφανος, πλακεῖς ἐκ πτερῶν ταωνίων. Ἄρτι δὲ τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀπαρρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον ἠγεῖσθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θράκα, καὶ τοὺς περὶ Σκείρωνα, καὶ Πτυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἠγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἦδη σωφρονῶν. καὶ συμμίζαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατορθώσαν-

8 Φάλαριν) Οὗτος χαλεποτάτας ἐπινοεῖ κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. motum, & in II Vol. ed. Amst. ad Ion. Trag. insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituiimus. Solan.)
 ibid. Βούσιριν) Οὗτος ὁμῶς ἦν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἰσθίειν. V.

9 Διομήδην) Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· καὶ οὗς ἐκράτει ἱβάλλειν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἐχεται τῆς Ἡπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed Echeius ille neque hic neque usquam apud Lucianum conspicitur. Solan.)

fu quis vicerit, non amplius recorder. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praeftabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona. Iam consummato autem certamine nuntiantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegypcio Busiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui iam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso proelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo

τος. ἤριστεύσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλῷ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον, καλὸς τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἐταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικη- 24 μένους, καὶ δῆσαντες, αὐτοῖς ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθσομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην· Ὀμπος, καὶ ἀπionti μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δὲ μοι ἔννεπε. Μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' οὖν κυάμους εἰψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὴν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰσιτιῶντό τε ἐπινίκια, καὶ

1 Καὶ Σωκράτης) Τὰ περὶ Σω-
κράτους ἱστορούμενα διασῶρει. V.
5 Παράδεισος) Τῶν ἀκρῆς βου-

λομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς
Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπέμπουσι τὸ
παράδεισος ὄνομα. V.

etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic postea convocatis sodalibus disputabat, Mortuorumque Academiae loco nomen faciebat. Victos itaque comprehensos victosque iterum remisérunt, magis iam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus afferendos. Verum postea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic proelia defunctorum.* Tum fabis coëdis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt ma-

εορτήν μεγίστην ἦγον· ὁ μόνος δὲ ταύτης οὐ μετείχε Πυθα-
γόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μουσαττόμενος τὴν
25 κυανοφαγίαν. Ἦδη δὲ μηνῶν ἕξ διεληλυθότων, περὶ
μεσοῦντα τὸν ἑβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα.
Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ
καλὸς, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ
οὐκ ἀφανὴς ἦν, ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολ-
λάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ
προὔπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν
ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμήχανίας ἐβουλεύσατο ὁ
Κίνυρος ἀρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ κακείνη ταῦτα,
οἷχεσθαι ἀπιδόντας ἕς τινὰ τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἥτοι
ἕς τὴν Φελλῶν, ἢ ἕς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πά-
λαι προσειλήφεσαν τρεῖς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς
Θραυστάτους· τῷ μέντοι πατρί, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπί-
στατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθήσόμενος. ὥς δ' ἐδόκει αὐ-

7 Ἐπινῶς) Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται
ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημείου δὲ τὸ
ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς.

ximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed
cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi
consuetudinem. Iam sex menses peracti fuerant, cum circa
medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scintha-
ri filius, magnus & pulcher qui esset, diu iam amabat He-
lenam, & ipsum iuvenem apparebat ad furorem ab illa
amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio,
& propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam.
Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia
agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulie-
ri quoque aufugere in quandam adiacentium insularum,
sive in Phello, sive in Tyroëssam. Coniuratos autem olim
assumerant tres sociorum meorum audacissimos. Patri ta-
men haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibendum

τοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλήν. καὶ ἐπεὶ νύξ ἐγένετο, (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένοι) οἱ δὲ λαβόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον 26 ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κεκῆν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴστη, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦει πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδάμανθυος. ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν πολὺ ἀπέχουσαν· οὕτω δὲ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυσ πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδῃ Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροέσσης, παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι· καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ἡσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ'

2 Οὐ παρῆμεν) Οὐ παρῆν, ὡς ἐν ἡλλοῖς κεῖται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ. V. II Διώκοντες) Γραι. ἐλαύνοντες. G.

iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente, (forte enim in coenatione obdormiveram) clam reliquos, assumpta Helena, festinanter avecti sunt. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexist. Die exorto, videre se navim dicebant speculatores, quae multum iam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, iussit fugitivos persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, iam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrimari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Ciny-

ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ
 τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὥς οὐδένα εἶπον, ἐκ
 τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶ-
 27 ρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας. Ἐψηφίσαντο δὲ
 καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν
 ἐπιούσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμεΐναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἠνιά-
 μην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὐ-
 θις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμβούντο λέγον-
 τες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς·
 καὶ μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοῦπιόν παρεδείκνυ-
 σαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥα-
 δαμάνθῳ, πολλὰ ἰκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑπο-
 δεῖξαι μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς
 τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κιν-
 δυνεύσαντα τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσδεῖ-
 ναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεῖκνὺς τὰς πλησίον νήσους

6 Ἐποτιόμην) Γράφεται ἠνιάμην τε καὶ ἐδάκρυον. C.

rum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadaman-
 thus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes,
 in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & mal-
 va verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra
 diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi
 facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacri-
 mari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi
 tamen consolari me, ac dicere, post annos non ita multos
 fore, ut ad se redeam, iamque mihi fellam, & accubitum
 in posterum assignandum ostendebant, propter optimos. Ego
 vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura
 mihi diceret, & navigationem praemonstraret. Respondit,
 venturum me post errores multos atque pericula in pa-
 triam. Tempus autem reditus non iam volebat adiicere:
 sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero

(ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτῃ πόρρω-
θεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀστεβῶν, τὰς
πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὄρας τὸ πολὺ πῦρ καϊόμενον.
ἕκτῃ δὲ ἐκείνῃ τῶν ὀνείρων ἡ πόλις· μετ' αὐτὴν δὲ, ἡ τῆς
Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὴν δὲ
ταύτας παραπλεύσης, τότε δὴ ἀφίξῃ εἰς τὴν μεγάλην
ἡπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένη. ἐνταῦθα
δὲ πολλὰ παθῶν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθῶν, καὶ ἀνθρώ-
ποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἤξεις εἰς τὴν ἐτέ-
ραν ἡπειρον. τοσαῦτ' εἶπε. Καὶ ἀνασπᾶσας ἀπὸ τῆς 28
γῆς μαλάχῃς ῥίζαν, ὥρεξέ μοι, ταύτῃ κελεύσας ἐν τοῖς
μεγίστοις κινδύνοις προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἰ
ποτε ἀφικοίμην εἰς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρα
σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδί ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον,
ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ
περὶ τὸν πλοῦν παρσκευαζόμεν· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν,

quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, e quibus, inquit, ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum civitas: post illam Calypsus insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratiss multis, inter homines versatus infociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, iubens, in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, ut neque gladio ignem foderem, neque lupinas ederem, neque puero duodeviginti annis maiore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam. Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum

συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθη αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ᾧν τοῖονδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

- 29 Μείνας δ' ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ἀνηγόμενη, τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάβρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὀγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ᾧ εἰ καταχθελίμην ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη αἴερα

8 Μείνας δὲ) Ἐνῆλλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ μόνον αὐτῆς κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὴν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης· ἢν δὲ καὶ τὸ πρῶτον

Ἀττικὸν, εἰ οὕτως ἔπειν μείνας ἐκείνης τῆς ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. V.

ibid. Τῇ ἐπιούσῃ) Γραι. τῆς ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. G.

illis epulatus sum. Postridie eius diei accedens ad Homerum poetam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus Divis carus felicibus isthaec

Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proximo solvi, deducuntibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypso. Miserat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii causa navigaremus. Cum vero bene olentem

προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὁδμή τε δεινὴ
 διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα
 καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσ-
 περ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπτωμένων· καὶ ὁ αἶρ ζοφερός, καὶ
 ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ ὁρόσος πιττίνη. καὶ
 μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἤκούετο, καὶ ριμωγὴ ἀν-
 θρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· 30
 ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιαύτῃ κύνῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης,
 καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, δέν-
 δρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς
 κρημνοὺς, προίμεν διὰ τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων
 μεστής ἀτραπῷ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόν-
 τες. ἐλθόντες δ' ἐπὶ τὴν εἰρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον,
 πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν
 γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοφι πάντῃ ἐξην-

9 Πίτραις τραχίσιν) Γράφεται
 πέτραις καὶ τράχωσι. V.

15 Σκόλοφι) Σκόλοφ, ἔξ ἐξ ὅλων
 ἑπὶ ἐπὶ γὰρ τοῦ τείχεος. παρὰ τὸ
 κολάπτω, κόλοφ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω
 σχόλοφ, καὶ σκόλοφ τὸ διεισχωμί-

νον καὶ ἀπεξυμῖνον ξύλον. G. (Hoc
 Scholium in ed. priori cum IV
 aliis reperiatur inter Scholia ad
 Pnt. Δ. Quae omnia cum ad hunc
 libellum pertinerent, suis sedi-
 bus singula reddidimus. Solan.)

illum aërem provecti exiissemus, statim cum taeter odor
 nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ar-
 dentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab
 ustulatis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo
 stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exau-
 diri, & ploratus hominum multorum. Ad reliquas non ac-
 cessimus: in quam vero exscendimus, ea erat eiusmodi.
 Tota in circuitu praeceps & squalida, faxis & asperis lo-
 cis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen re-
 pendo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis &
 aculeis obstitum, superataque regione deformi admodum,
 ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admira-
 mur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & acu-

θήκει, κύκλω δὲ ποταμοὶ περιέρρεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ
 δεύτερος δὲ αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας οὗ-
 τος καὶ ἀπέρατος· καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυμα-
 τοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθύς δὲ εἶχε πολλοὺς,
 τοὺς μὲν δαλοῖς προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξι
 31 πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Εἰσόδος δὲ
 μία, στενὴ διὰ πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων
 ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὁμῶς, τοῦ Ναυπλίου καθη-
 γουμένου, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασι-
 λέας, πολλοὺς δὲ καὶ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν
 εἶδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν
 αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιγηταὶ καὶ
 τοὺς ἐκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς κολάζον-
 ται· καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευ-
 σάμενοί τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τὰ ληθῆ συγγεγρα-
 φότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος,

14 Καὶ μεγίστας) Εἰτά σοι, βομολόχε γόνις, τί ἱποφείλεται τούτων
 ἔνθα. V.

leis undique effluit: in circuitu amnes tres fluunt, coeni
 unus, alter sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic &
 insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit;
 piscesque habet multos, torribus quosdam similes, mino-
 res vero prunis, lychniscos appellabant. Ingressus unus per
 universos tres amnes, isque angustus, cui ianitor adstat Ti-
 mon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vi-
 dimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam pri-
 vatos: quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam
 Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adiciebant mon-
 stratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas
 punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in
 vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripsissent; in
 quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi

καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον
 εἰς τοῦπιον τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεύδους εἰ-
 πόντι συνηπιστάμην. Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, 32
 οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύ-
 πλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ
 τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρά, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπασχε
 δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τὶ παραπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ
 προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ πορρωτέρω ὑπέ-
 βαινε. καταλαβόντες δὲ ποτε αὐτήν, καὶ ἐσπλεύσαν-
 τες ἐς τὸν Ἰπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν
 πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἥ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνης ἱερόν ἐστι
 περὶ δέιλῃν ὄψιν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν
 πύλῃν, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἐωρῶμεν. πρῶτον
 δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μὴδ' ἄλλω
 τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὅς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη
 Ὁμηρος, οὐ πᾶν ἀκριβῶς συνέγραψε. Κύκλω μὲν περὶ 33

4 Τὸν Ναύπλιον ἀπίπεμψα) Γραι. ἀπίπλευσα. G.

alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepī,
 qui nullius mihi mendacii essem conscius. Celeriter igitur
 ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram,
 salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somnio-
 rum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix di-
 stinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis
 simile. Recedebat enim accedentibus nobis, & subterfugie-
 bat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam
 teneremus, inveni in portum, qui Hypnus [*Somnus*] dici-
 tur, prope portas eburneas, ubi Alestryonis [*Galli Galli-
 naci*] sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressi-
 que intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo
 autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripse-
 rit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non
 satis scripserit accurate. In ambitu totius insulae stat silva:

πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολὺ τι πλήθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλὸς τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τὴν χορίαν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἶρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακειᾶς πεδῖον ἀποβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀπο-

1 Μήκωνες) Καταλλήλας ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τῶν ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα καὶ ναρκατικά. V.

9 Δύο μὲν) Ἄγαν ἑμφρόνας πρὸς τὸ τῆς βλακειᾶς πεδῖον ἀποκλίνειν πεπραγματεύεται, τὰς δύο τῆς ὀνείρων πόλεως πύλας· καὶ τοῦτων, τὴν μὲν σιδηρὰν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὐθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεὶ τοὶ καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλακᾶσι καὶ ραθυμοῖς αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερόν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκτονται, καὶ οὐκ ἐπ' ἂν μεταβάλλεσθαι πεφυκίαι ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυσται, τοῖς δὲ καὶ μετακινήσει

ἀντὶ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῶ περιλοίπῳ τῆς ἑμφρόνης γνώμης ὁψέποτε τοῦ χάρου ἀνευγχεῖν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιοῦτων ἀπαλλαγῆναι ματαίαν φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καταλλήλου τῶν φροντίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθεῖν. ἄλλας τε καὶ κεραμίνην τὴν πύλιν ἑκαίνην ἀπέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερὰ τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τὰ ὕπνια καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλοῦτος καὶ δοξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τῶ ἀνιῶντι καὶ εἰς ἀμνηστίαν εὐχελα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσματα, τῶ ἠδοντὶ καὶ εὐφραίνοντι ἐμμενετικά τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [*Noclivagus*] ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [*Inexperreflus*] & Pannychia [*Pernox*]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae eius sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commear dicuntur *somnia*.

ἀμρεῖν αὐτῶν οἱ τε Φοβεροὶ, καὶ Φονικοὶ, καὶ ἀσπηνεῖς·
 δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κε-
 ράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι.
 εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτῶον·
 σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυό-
 να· ἐκεῖναι δὲ πλησίον ταῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποιήται. ἐκ
 ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ὑπνου βασιλεία. οὗτος γὰρ δὴ ἄρ-
 χει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποieh-
 μένος, Ταραξιώνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτο-
 χλέα τὸν Φαντασιώνας. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγὴ ἐστίν,
 ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν καὶ πλησίον ναὶ δύο, Ἀπάτης
 καὶ Ἀληθείας· ἐνθα καὶ τὰ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ
 μαντεῖον, οὗ προειστίηκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν
 ὀνείρων ὑποκριτής, ταύτης παρὰ τοῦ Ὑπνου λαχὼν τῆς
 τιμῆς. Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε Φύσις, οὔτε ἰδέα 34
 ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν μακροὶ τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς,

11 Καρεῶτιν) Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιχινεομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν
 καταλλάττας ἀνόμενον. V.

terribilia, cruenta, crudelia; duae versus portum & mare,
 cornea altera, altera, qua nos transivimus, eburnea. Ingre-
 dientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc
 enim Deorum maxime colunt, & Alestryonem; illi vero
 prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni re-
 gia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas
 & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis filium
 [Terriculum Vanipori], & Plutoclen Phantasionis [Divitioglo-
 rium Imaginariū.] In medio foro fons est, Careotin [Gra-
 visomnem] appellant; & templa prope duo, Deceptionis ac
 Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cuius
 antistes propheta Antiphon [Contradictor], somniorum con-
 iector, hunc a Somno honorem nactus. Ipsorum autem
 somniorum neque natura eadem, neque species, sed alia
 procera, & formosa, atque iucunda, parva alia & infor-

οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσειοι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πτερωτοὶ τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεοὺς, οἷο' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἐωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσήσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατακοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τὴν τε ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους
 35 ἐπεδείκνυν, καὶ αὐθιμερὸν ἐπανήγον. Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταρράγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναβορόντες, ἀνήχθη-

9 Τὴν τε) Γραι. τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευάσαντες καὶ ὑπισχνούμενοι. G.

mia, & alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, inquam, inque alia eiusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus, dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati & exsistentes, cibariis navi impositis, solvimus,

μὲν ἐπισιτισάμενοι. τριτᾶϊοι δ' ἐκεῖθεν τῇ Ὠκυγίᾳ νήσω
 προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν
 ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιᾶδε·
 ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶ-
 τα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασά-
 μενος, ναυαγία χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας
 διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὅφ' ὣν ἐς τὴν
 οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς
 μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ'
 ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γε-
 νομένου, ἀνῆρέθην. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ,
 πάνυ μετανοῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ διαί-
 ταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν. ἦν οὖν
 καιροῦ λάβωμαι, ἀποδράς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα
 μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθεῖ-
 μεν. Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ 36
 σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλα-

Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus.
 Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant,
 legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S.* Noveris, me, cum
 primum abs te navicula constructa auctus essem, facto naufragio,
 vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem: a quibus do-
 mum dimissus, procos uxoris multos deprehendi, luxuriose nostris
 rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui
 ex Circe mihi natus fuerat, interemptus sum, & nunc in Beato-
 rum versor insula. Valde autem me poenitet reliquisse illam apud
 te commorationem, promissamque a te immortalitatem. Si igitur
 opportunitatem nactus fuero, fugam capeffam, atque ad te ve-
 niam. Haec significabat epistola, praetereaue de nobis ali-
 quid, ut hospitaliter tractaremur. Ego vero aliquantum pro-
 gressus a mari, speluncam inveni, qualem Homerus dixe-

σιουργούσαν. ὥς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὅποια τὴν εἶη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πά-
 λαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρύνομεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανέσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν.
 37 Ἔωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νησῶν ληστεύοντες τοὺς παραπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ. ἐπειδὴν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτήν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν· ἰστούς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀδόνης, τῷ Φύλ-

5 Καὶ εἰ σωφρονοίη) Γραι. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πά-
 λαι περὶ αὐτῆς. G.

rat, ipsamque intentam lanificio. Cum vero sumtam epistolam in sinum reposuisset, primo quidem multum lacrimarum fudit; deinde in hospitium nos invitavit, accepitque splendide, ac de Ulyssæ interrogavit, & de Penelope, qualis esset facie, adeone casta esset, prout Ulysses olim de illa sit gloriatus? Nos respondere ea, quibus delectari illam conciceremus. Tum reversi in navim, prope litus dormivimus. Mane vero, vehementiori exorto vento, solvimus. Biduo inde tempestatibus iactati, die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi sunt homines feri, de propinquis infulis latrocinia exercentes contra hos, qui prætternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, colocynthides excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo

λῶ τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πλη-
ρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυματίζον,
βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν.
ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημ-
βρίαν, εἶδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσ-
πλέοντας τοὺς Καρυοναῦτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλή-
λοις, ὥς ἐδείξαν. ἐπεὶ γὰρ καὶ κείνοι ἦσαν αὐτοὺς
ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὀλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκεί-
νους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπ' ἀράντες τὴν 38
ἀβόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους·
καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ
πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυ-
ροτέρων νεῶν μαχομένοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύ-
φη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἐκάστου
ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαί πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπε-
κρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τε τοὺς τραυματίας, καὶ το-

13 Κελύφη, καρύων) Κελύφανα λέπος. G. (At non oni hic, sed
(leg. κελύφιν) κελυφος τὸ τοῦ αὐτοῦ nucis, putamen. Solan.)

aurem foliis colocynthidis. Hi igitur, impetu in nos facto,
duarum navium focis pugnans, multosque vulnerant ia-
culantes lapidum loco cucurbitarum feminibus. Cum diu
aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a ter-
go Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas [*nucinautas*]: erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi
etiam, cum adventare hos sentirent, omittis nobis, con-
verfi ad ipsos pugnarunt de navibus. Nos interim velo sub-
lato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat,
victores futuros Caryonautas, ut plures: plenas enim fo-
cis quinque naves habebant, pugnantibusque de robustiori-
bus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, di-
midiatæ nucs & excavatae. Magnitudo uniuscuiusque nu-
cis dimidia in longum passus quindecim. E conspectu ho-
rum cum venissemus, curavimus faucios, atque ab eo tem-

λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἤμεν, αἰεὶ τινὰς ἐπιβου-
 39 λὰς προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὐπω γοῦν δεδύκει ὁ ἥ-
 λιος, καὶ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον
 ἑκοσὶν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι λη-
 σταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφίνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφα-
 λῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ
 δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἐνθεν
 ἔβαλλον ἡμᾶς σηπείαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκί-
 νων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέ-
 40 μειναν, ἀλλὰ τραθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆ-
 σον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὐσῃς,
 ἐλάβομεν προσωκείμενους Ἀλκυόνος καλλιᾶ παμμεγέ-
 θει. σταδίων πρὸς ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέ-
 πλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὡὰ θάλπουσα, οὐ πολὺ μείων
 τῆς καλλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κατέδυσε
 τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὥχετο γοῦν Φεύγουσα,
 γοεράν τινα φωνὴν προῖεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέ-
 12 Ἐλάβομεν) Ἀπὸ τοῦ ἀισαίοζήτος. V.

pore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati
 insidias. Neque frustra. Nondum enim sol occiderat, cum
 a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter
 viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos
 delphini sui tuto ferebant, exsultantesque equorum instar
 hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc il-
 linc consistentes iaculati in nos sunt sepias siccatas & ocu-
 los cancrorum. Nobis vero sagittas & iacula mittentibus,
 non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insu-
 lam. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudentes
 offendimus ad Halcyonis nidum maximum: stadiorum cir-
 citer sexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Halcyon
 ova incubans, non multo minor nido suo. Atque illa evo-
 lans parum aberat, quin mergeret navim nostram vento ala-
 rum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Descendi-

ρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδία
 μεγάλη προσεικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὶ
 δὲ καὶ ὡς πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου περι-
 πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο,
 καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἐν τῶν ὠῶν,
 νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν ἀδρότερον.
 Ἐπεὶ δὲ πλείοντες ἀπέσχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίου 41
 διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπε-
 σήμαινεν ὃ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτε-
 ρύζατο, καὶ ἀνεβόησε καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος Θα-
 λακρὸς ἤδη ὦν, ἀνεκόμησε καὶ τὸ πάντων ἤδη παραδο-
 ξότατον, ὃ γὰρ ἰστός τῆς νεῆς ἐξεβλάστησε, καὶ κλά-
 δους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὃ δὲ καρ-
 πὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὔπω πέπειροι.
 ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἶκος, ἐταράχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα
 τοῖς θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος.

7 Ἀπείχομεν) Γρ. ἀπέσχομεν. G. Διαπαίξει. V.

12 Ὁ γὰρ ἰστός τῆς νεῆς) Εἰς 16 τὸ ἀλλόκοτον) Γράφεται,
 τὴν Ἀαρὼν ῥάβδον ὁ παιγνίμων ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

mus, cum iam illucesceret, nidumque inspeximus, magnae
 rati similem, constructae ex arboribus: inerant vero ova
 quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Iam qui-
 dem pulli intus apparebant & crocitant. Securibus igitur
 ovo uno rescisso, pullum implumem excudimus, vulturi-
 bus viginti ampliorem. Cum vero navigando discessissemus
 a nido ad ducenta stadia, portenta nobis magna & mirifi-
 ca evenere. Nam cheniscus [*anserculus*] in prora subito con-
 cussis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redi-
 re coeperunt comae; quodque omnium iam admirabilissi-
 mum, malus navis germinavit, & emisit ramos, & in sum-
 mo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, non-
 dum maturae. Haec videntes perturbati sumus, ut facile
 est ad existimandum, & Deos rogavimus, ut averterent,

42 Οὐπω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἶδομεν ὕλην
 μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς
 μὲν εἰκάσαμεν ἥπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον,
 ἀρρίξοις δένδροις καταφυτευόμενον· εἰστῆκει δὲ τὰ δένδρα
 ὁμῶς ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπικλέοντα. πλησιάσαν-
 τες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχό-
 μεθα τί· χρή δρᾶν. αὐτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνα-
 τὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῇ ὑπῆρχεν, οὐτ' ἀναστρέ-
 φειν ῥάδιον ἔδοκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δέν-
 δρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἰρων ἐπὶ
 σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖ-
 σαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ
 οὕτως ἔδοκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν
 δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑπερβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς
 τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες
 γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δέν-
 3 ἄβυσσον) Ἀπὸ τοῦ ἥπειρον ἔχον βυθόν. V.

si quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta
 stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam &
 prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem pu-
 tabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat pro-
 fundum, arboribus radice carentibus confitum. Stabant ta-
 men arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appro-
 pinquantes igitur, universa re considerata, in dubio era-
 mus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbo-
 res poterat, quae densae essent & continuae: neque rever-
 ti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima,
 prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad sta-
 dia quinquaginta, aut paulo plura, esse silvam: tum mare
 rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas ar-
 borum, densae enim erant, impositam traducere, si pos-
 semus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim
 magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo per-

θρα, μόλις ἀνιμῆσάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἰστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθοῦντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε. Φησὶ γάρ που καὶ κείνος·

Τοῖσιν δ' ὕληντα διὰ πλόον ἔρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, 43 καὶ πάλιν ὁμοίως καταβέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χασματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγεννημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καβελόντων ἡμῶν τὰ ἰστία, ῥαδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δε-

7 Διελθόντες) Γραι. διελθοῦσι. V. θρὰν θάλασσαν διαστᾶσιν κριπτό-
9 Χασματι μεγάλη) Τάχα ὁ νων ἐπιπνοία, ἐπισκόπων αἰνίττε-
κινολόγος εἰς Μασία, καὶ τὴν ἐρυ- ται. V.

traximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promori. Hic mihi Antipnachi poetae versus in mentem venit, qui ait alicubi :

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum confisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessiones. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset, quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspicien-

ξία, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συν-
 άπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τῆς
 ἐτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἐτέραν διαρρέοντος. προσελάσαν-
 τες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκείνο παρεδράμομεν, καὶ
 44 μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὔποτε προσδοκή-
 σαντες. Τούντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προση-
 νές, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπροσίτως συνοικουμένη· ἐνε-
 μοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα
 ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν.
 ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σι-
 τίου ληψόμενοι, εἶποθεν δυνηθείμεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχο-
 μεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὔρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν
 ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμός πολὺς οὐ πόρρωθεν ἠκούετο·
 δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦν-
 τες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίω-
 κον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοι-

tes ad dextram videmus e longinquo pontem iniunctum ex
 aqua, quae iungeret utriusque pelagi summas oras, & ex
 uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *na-
 vim* remis cursum fleximus, multoque labore traiecimus,
 quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare pla-
 cidum & insula non magna, accessu facilis, habitata. Ha-
 bebant illam homines feri, Bucephali [*Tauricipites*], cor-
 nua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum
 exscendissemus, aquatum perreximus, etiam ciborum ali-
 quid, si possemus, ablaturi: nihil enim amplius habeba-
 mus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud
 vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus
 non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem
 esse putaremus, paulum progressi, stamus apud homines.
 At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem socio-
 rum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare con-

ποὶ, πρὸς τὴν θάλατταν κατεφεύγομεν. εἴτα μέντοι πάντες ὀπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιιδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων διαιρουμένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὗρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρήνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἰκετεύοντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρίμμυα, καὶ ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὀπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἓνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμεί-

fugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, sed victos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemptionis erant casei multi, & sicci pisces, & cepae, & cervi quatuor, trium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissetus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus. Iam-

- 45 ναντες, ἀνήχθημεν. Ἦδη δὲ ἰχθυῖς τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὅποσα γῆς πλησίον οὔσης σημεῖα προῦφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἰδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὑπτιοὶ κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφίνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνίοχεν· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς. οὔτοι ἡμᾶς οὔτε ἡδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες,
- 46 καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἐσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατωκείτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν

8 Ποδεῶνας) Ὡς ἐπὶ καδίᾳ τὰ ἄκρα τῆς ὀθῆνης ποδεῶνας εἴρηκα παίζων κἀνταῦθα. V.

9 Φελλῶν) Φελλὸς ὅρος ἐν Ἰτα-

λία ἐν ᾗ γίνονται πῦραι ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δένδρων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. V.

que pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paulo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Idem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua iacentes pudenda erigunt: habent autem luculenta. Ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos infidentes in suberibus, duos delphinos iunctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque iniuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate iuxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique. Vespera iam ingruerat, cum appulimus ad insulam non magnam. Habitat eam a mulieribus, ut pu-

ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα Φωνὴν προϊεμένων· προσήεσαν γὰρ, καὶ ἐδεξιούντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἐταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδῆρεις τοὺς χιτῶνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, Ὑδαμαρδία. λαβοῦσαι δ' οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπήγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς, οὐ γὰρ χρηστὰ ἔμμαντεύομην, ἀκριβέστερόν τε περιβλέπων, ὥρῳ πολλῶν ἀνθρώπων ὅσῳ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἰστάναι, καὶ τοὺς ἐταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἠυχόμεν αὐτῇ διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὀπλᾶς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτὴν, καὶ δήσας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε

4. Ἐκβαλοῦσα) Γραι. Καβαλοῦ-
σα. G.

5. Αὕτη Ὑδαμῇ) Γραι. Ὑδα-
μαρδία. G.

tabamus, Græce loquentibus. Accedentes enim nos pre-
fabant & complectebantur, ornatae more meretricio, for-
mosae omnes & iuvenulae, talaria vestimenta trahentes.
Insula vocabatur Cabalusa [*Deiciens*], urbs autem Hyda-
mardia [*Aquefcentia*]. Assumptos igitur nos mulieres suam
quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem.
Ego autem cunctatus paulum, cui nihil boni praesagiret
animus, & circumspiciens accuratius, video multorum ho-
minum ossa iacere & crania. Et clamorem quidem tollere,
& convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Mal-
vam autem depromptam multis verbis obsecravi, ut effu-
gere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post au-
tem ministrante hospita, video illius non mulieris crura,
sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vin-
ctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem,

δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνο-
 σκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς
 ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὴν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐ-
 τοὺς, συνευηθέϊσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας
 δὲ ταῦτα, ἐκείνη μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐ-
 τὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἐταί-
 ρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνουν αὐ-
 τοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἐδείκνυσον, καὶ ἦγον εἰς αὐτὴν πρὸς τὴν
 δεδεμένην· ἣ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν. ὁ-
 μως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος· τὸ δὲ αἶ-
 47 μα ἐγένετο. Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπε-
 πλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὴύγαξε, τὴν τε ἡπειρον
 ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ'
 ἡμῶν οἰκουμένην κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευ-
 ξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν
 ἐδόκει ἐπιβάσι μόνον, αὐθις ὀπίσω ἀναστρέφειν· τοῖς δὲ,
 τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν

sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas [*Afinicuras*] vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospiti-
 bus: *inebriatos enim, inquit, sopitosque in lectum adscitae in-*
vadimus. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo:
 consensu autem tecto, clamore convoco focios: congre-
 gatis indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vin-
 ctam. At illa statim in aquam diffuens, conspectum no-
 strum effugit. Tamen experimenti causa in ipsam aquam
 demitto gladium: hic aqua in sanguinem abiit. Celeriter
 itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, con-
 tinentem conspiciamus, quam coniicimus eam esse, quae ex
 adversum nostro orbi trans *Oceanum* iacet. Adoratione hic
 votisque peractis, quid deinde facto opus esset, delibera-
 mus. Atque aliis videbarur, post brevem descensum, iterum
 nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere ver-

Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὧσ' οὖν δε ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμῶν σφοδρὸς ἐπιτεσὼν, καὶ προσάραξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κῆτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρὰ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις διηγῆσομαι.

5 Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς) Καὶ τὸ τέλος ψευδίστα- τον, μετὰ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας. V.

fus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad *adventum* in alteram illam tellurem contingere mihi in mari, & per navigationem, in insulis, & in aëre, & post haec in ceto, & cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema illa apud Bucephalos & Onosceleas: quae vero in *illa altera* tellure gesta sint, ea proximis libris persequar.

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀνῆλθ' τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἀποκτείνων τὸν τύραννον· καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σάματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν ἰὺν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτίῃ δ' ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελθὼν, γίρας, ὡς τυραννοκτόνος.

Ascendit aliquis in arcem, tyrannum interfecurus. Et ipsum quidem non invenit. Sed in filii ipsius a se occisi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, confecto filio iam mortuo, eodem se gladio ipse interemit. Petit ille, qui ascerderat & filium tyranni interfecerat, praeium, ut tyrannicida.

Ι ΔΥΟ τυράννους ἀποκτείνας, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, μίᾳς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἤκω μίαν ὁμῶς ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεάν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προαηρημένον παρὰ τὴν τελευ-

ΤΥΡΑΝΝΙCΙΔΑ.

QUI duos eodem die tyrannos interfeci, iudices, alterum vigoris annos iam egressum, florentem alterum aetate, & ad iniuriarum successionem paratiorem, venio, unum tamen duorum causa petiturus praemium: unus ego omnium, qui unquam fuere, tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa suae vitae finem, filium

τὴν, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐ-
 τὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου
 τέθηκε μὲν ὑπ' ἑμοῦ, ὑπηρετήσῃ δέ μοι καὶ ἀποθανὼν
 πρὸς ἄλλον Φόνον, ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρί, με-
 τὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Τὴν μὲν οὖν 2
 τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα
 εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνῆλλαξα τῶν Φόνων, καὶ
 τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν
 μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνε-
 λών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ 3
 μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ὥμην γενήσεσθαι
 μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαριθμούς τοῖς
 ἀνηρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ
 τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχὼν, οὐδενὸς παραλελει-
 μένου κληρονομοῦ τῶν ἀδικημάτων μεταξὺ δὲ κινδυνεύω,

suum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxi-
 me admirabile est, suus ipse fieri tyrannicida coactus sit:
 filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus
 tamen alterius mihi caedis fuit minister; qui vivus quidem
 iniuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis
 interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem
 imposui ego, gladius perfector omnium meus est. Ordinem
 vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum ex-
 cogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat,
 ipse confeci; senem soli delegavi gladio. Ergo pro hisce
factis etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri pu-
 tabam, ac totidem me praemia accepturum, quot inter-
 fecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos libe-
 raverim, sed imminentium etiam spe malorum, liberta-
 temque firmam praestiterim, nullo relicto iniuriarum he-
 rede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare

τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέρατος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὓς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὕτως, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὡς Φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις 4 τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον. Ἰμεῖς δὲ ἀνάσχεσθε μου, ὧ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καίπερ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγούμενου· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη παλλάκις, ἀπλὴν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἐνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πάποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἐνὸς τυράννου εἶχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρούμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἦν παρὰ πολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς

adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque legum, quas *ab oppressione* servavi, compensatione caream. Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfestis, & ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit. Vos autem, iudices, ferte me quaeso paululum, dum vobis, accurate licet scientibus, ea, quae sunt in tyrannide, enarro: sic enim & magnitudinem beneficii mei cognoscetis, & ipsi magis gaudebitis, cogitantes, quibus *malis* liberati sitis. Neque enim, ut aliis saepe contigit, simplicem nos quoque tyrannidem, & servitutem unam sustinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, sed soli omnium, qui unquam in simili calamitate vivere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miseri iniurias distracti fuimus. Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras,

κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ᾤη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὀρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· καὶ πρὸς γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἰκὼν ἐκείνῳ· Φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπειθeto, καὶ ἡδίκηε ὅσα κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρετεῖ, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλές, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρπύετο τῶν ἀδικημάτων. ἐκείνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν Φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ

& ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia iniuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse ingenio esset, sed illi concederet, vir supra modum amans liberorum, quod suo exitu comprobavit. Omnia ipsi filius, illi obsequi: quidquid ille imperaret, iniuste agere: quos iuberet ille, supplicio afficere: omnia illi ministrare. Tandem sub illius erat tyrannide, satelles erat cupiditatum filii. At iuvenis aetatis respectu honore isti cessit, soloque imperii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis & caput ipse fuit: ut fida esset & segura potentia, a se praestitit. Fructum autem iniuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praefidia, qui subie-

τοὺς ἐπιβουλευόντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀ-
 νασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀν-
 ἤγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ
 χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάν-
 τα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκο-
 λούβει, καὶ συνηδίκηι, καὶ ἐπῆνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς
 ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητος καθεστῆκει·
 ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς
 ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδι-
 6 κημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν,
 μᾶλλον δὲ αἰδῖον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς
 παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότη, καὶ
 πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον, ὡς τοῖς γε
 ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπίς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ
 πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τε-
 θνήσκειται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκεί-

Etos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spa-
 dones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias affi-
 ceret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes;
 si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & con-
 tumeliae, omnia haec ausa erant iuvenilia. Senex autem
 ille obsequi, iniuriae socius esse, laudare solum filii sui in-
 iusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse, *inter omnes*
 constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanci-
 scuntur insuper potentiam, modum nullum iniuriarum fa-
 ciunt. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus;
 longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, &
 succeffione quadam traditum iri urbem; alii post alium do-
 mino, eique malefico, obventurum hereditate populum.
 Itaque ceteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt
 rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen iam*
desinet, verumtamen iam mortuus erit, & paulo post liberi nos

νων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἐωρῶμεν ἤδη ἔτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς 7 τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ξίφους ἀνήειν τοῦ συμμαχημένου, καὶ τὸ μέρος συντετυραννοκτονηκός, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τὴν τελευτὴν ἔχων, ἀλλαζόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ Φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ραδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἰέμην, ἐπὶ τὴν

erimus. In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum iam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admove-re operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum*, qui eadem, quae ego, cogitabant: sed spes omnis libertatis abiecta, invicta videbatur tyrannis, cum adversus ita multos conandum esset. Me vero ista non teruerunt, neque difficultate operis perpen-sa conatum abieci, neque ad periculi conspectum metu resilii: sed solus, solus, *inquam*, ad validam adeo & multiplicem tyrannidem, quin non solus, sed gladio meo comitatus escendi, qui auxilio mihi fuit, & pro sua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redempturus. Cum autem in primum praefidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem satellites, interfecto si quis occurreret, & quidquid ob-staret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum ro-

μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστάς τῳ τῆς ἀκροπόλεως Φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνδιστάμενον, 8 πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχε μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἤμεν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκῶς τοὺς Φύλακας, ἀπολωλεκῶς τὸν μέγαν ἐκείνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἑμαυτὸν, ὧ ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν ὁ περίλοιπος κολασθεῖν τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένος, καταισχύνων ἀκείνην τὴν σφαγὴν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δῆμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐ-

bur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistentem, multis vulneribus, interfeci tamen. Atque ipsa quidem tyrannis iam destructa erat, finem suum habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo fatellicite, desertus, forti manu iam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me agitabam. Bene iam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & iuvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est,

τὴν κερδαίνειν· ἰδέτω, κολασθήτω, παρακείμενον ἔχέτω τὸ ξίφος· τούτω τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμεν· ὁ δὲ, ὅπερ ἐγὼ προῦμαντεύσαμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρεμι οὖν 9 κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θάρρειν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὀράτε πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τιμῶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ τὴν τόλμαν τὴν ἐμήν· καὶ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου Φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἄξιόν δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν ὀφειλομένην δοῦναι μοι παρ' ὑμῶν δωρεάν, οὐ φιλοκερδῆς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρίδα εὐεργετεῖν προσηρμένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναι μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῇ-

eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adiacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio, ipse e vestigio disceffi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit. Adsum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo esse iubens universos, & laetum de libertate nuntium afferens. Iam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere licet, & in ius ire, & contra dicere secundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, postquam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec

ναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς
 10 ἀτελῇ καὶ γέρωι ἀναξίαν κεκριμένην. Οὐτοσὶ δὲ ἀντιλέ-
 γει, καὶ Φησὶν, οὐκ εὐλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλον-
 ται, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον,
 οὐδὲ πεπραῆχθαί μοι τί κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεὴν τι τῷ
 ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι
 τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβου-
 λήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή
 τις ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης;
 μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλ-
 λά πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ
 ἐλευθερία σαφής, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμαι
 ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδελφεοὶ, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς,
 καὶ εὐορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ
 τούτων ἀπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε
 παρεσχημένος; εἰ γάρ τις ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι

detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actio-
 nem, velut imperfectam indignamque iudicatam praemio.
 At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui
 honorari postulem, & accipere praemium: neque enim ef-
 fe me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam se-
 cundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut po-
 stulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid re-
 liquum a me poscis? non volui? non escendi? non inter-
 feci? non liberavi? numquis imperat? numquis iubet? num-
 quis dominus minatur? numquis me maleficorum effugit?
 Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent*
 omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, &
 matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus ex-
 pertes, & virgines securae, & communis felicitatis causa
 festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium?
 quis est, qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit?

δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρας, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμαυρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μέ τον δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας I I τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δέ, εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδέν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμέ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσά δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς εἴργασμαι τὴν σφαγὴν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἢ χεὶρ ἐκεῖνου. μὴ τοῖνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ'

Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis? *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an causam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab iniuriis. Hoc honoravit, hoc dignum iudicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere *iam* non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum

- εἰ μηκέτ' ἐστίν; εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει; ἐπεὶ καὶ
 κείνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσῃν τοὺς
 εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλ-
 λῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα
 τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευταίας παρέχων, ἀπή-
 τεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγὴν; ἢ ἐν-
 δεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώ-
 τερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἐν μόνον ἐξέταξε,
 τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν
 λείπεται, ἢ τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν
 συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικά, συκο-
 Φαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου,
 ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.
- 12 Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις,
 ἐκτὸς εἰ μὴ διὰ τὴν πολλὴν δουλείαν ἐπιλέλθῃμαι τῶν
 ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις

esse defierit? utrum a me illud habeat, quod defierit? Alio-
 quin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus be-
 ne meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut
 alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassent ty-
 rannum, obiecta illi necessitate moriendi, numquid tum
 etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut de-
 esse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori
 mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum so-
 lum exquire; illud reposce; circa illud curiosus esto: quis
 impiorum relictus sit? aut quae metus suspicio? aut quod
 calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pa-
 cata; calumniatoris est, modo & ratione facinoris ad hoc
 uti velle, ut intercipias praemium laboribus propositum.
 Quin ego hoc etiam diserte dictum in legibus memini, nisi
 per longam servitutem eorum, quae ibi dicuntur, oblitus
 sum, causas mortis esse duplices, si quis ipse interfecit;

αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μη-
δὲ τῇ χειρὶ ἑώρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν
ἀφορμὴν τοῦ Φόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐ-
τὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικάως. οὐ γὰρ ἐβούλετο
τοῦ πεπραγμένου ἥσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ
περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἴτα
τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δι-
καιοῖς; καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν
αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν
ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν 13
ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἡκολού-
θησε δὲ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος.
τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ
κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσό-
μενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὡς
οὐ τύραννος ὁ τεθνεὺς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγο-

aut si ipse quidem non interfecit, neque manu perpetra-
vit opus; coëgit autem, & causam caedis praeiuit: aequa-
liter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri:
iuste fane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *sup-
peditatam plenam faciendi facultatem*. Ceterum super vacuum
est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita inter-
fecit, punire ut homicidam iustum arbitraris, & nullo mo-
do vis dimitti; eum vero, qui eadem plane, qua hic, ratio-
ne beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene
meritos *praemiis* dignum censet? Neque enim illud possis di-
cere, me simpliciter illud *ac temere* fecisse, consecutum au-
tem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid
enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid
vero gladium in iugulo reliqui, nisi omnino, quod futu-
rum erat, divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non
fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, ne-

ρίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἠδέως
 ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε, ἀλλ' οὐκ ἂν εἶποις. εἴτα τοῦ τυράννου
 πεφονευμένου, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς,
 οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὡς τῆς πολυπραγμοσύνης.
 μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας,
 ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι
 προσαπαιτεῖς; καίτοι ὁ γε νόμος, ὡς Φῆς, τὸ κεφάλαιον
 ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσου πάν-
 τα ἑᾶ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ
 ἐξελάσας τις τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου;
 καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καὶ κεινὸς ἀντὶ δου-
 λείας παρέσχεται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγεννημένον, οὐ Φυ-
 γή, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπῖς, ἀλλὰ παντε-
 λῆς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ
 14 ριζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. Καί μοι πρὸς Θεῶν
 ἥδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι
 τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι τῶν

que vos de ipso, si moreretur, praemia plura libenter fuisset daturus. Tum tu, caeso tyranno, ei, qui causam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem, quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo, qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirat; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, iam praemium tyrannicidae accepit? Et iuste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exilium, non novae metus invasio- nis; sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne extirpatum. Et iam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem im-

προσεῖναι ὁ Φειλόντων τυραννοκτόνω. πρῶτα μὲν δὴ γνώ-
μην προὔπάρχειν χρή γενναίαν, καὶ Φιλόπολιν, καὶ πρὸ
τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσιν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ
τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἄρ' οὖν πρὸς τοῦτο
ἐνεδέξα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ
μέσου κινδύνων ἀπώκησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ
τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ
βουλευσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει·
ἐκ γὰρ τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἀξιούν,
ὡς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου
δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκότος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄ-
γνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες,
ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώ-
μης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;
Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύ- 15

*plendam pertinent, praetermissum sit: & si quid desit eo-
rum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo fane ani-
mum ante adesse oportet generosum, & amantem civita-
tis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte
salutem multitudinis emturum. Numquid igitur ad hoc de-
feci, emollitus sum, aut praeviso aliquo eorum, quae in-
tervenire solent, periculorum, conatum abieci? Non dixe-
ris. Mane vero in hoc iam solo, & puta me voluntatis so-
lius & consilii huius, etsi utile patriae non evenerit, & de
solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut be-
ne meritum, accipere. Si igitur non potuisssem, alius au-
tem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi,
aut irrationabile fuerit praestari mihi praemium? inprimis si
dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum
animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi re-
spondeas? Iam vero non hoc dico, sed etiam escendi, pe-*

νευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾶστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, Φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστον ἐστιν, ἀλλὰ τὰ Φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατάρθωσέ, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς Φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων κεκρατηκότι, καὶ κείνους ἀπαντας προνεϊκῆκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθῃμι, ἀλλ' ἐπὶ τούτων αὐθὺς μένω· Φυλάκῃς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀλύλακτον, ἀνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιός ἐπὶ τούτοις εἶναι σοὶ δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν Φόνον;

16 Ἄλλ' εἰ καὶ Φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' ἀναίμα-

richitatus sum, & sexcenta ante caedem iuvenis feci. Nolite enim putare, facillimum adeo, & proclive esse negorium, praefidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectū adeo difficile; sed ea, quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil iam adiicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis? Verum si caedem quoque

κτὸς εἰμι, ἀλλ' ἐργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφα-
γὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι Κοβεροῦ, δι' ὃν
ἀνεπιβούλευτος ἀκχεῖνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ
πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἄρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ᾧ οὗτος,
δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ
εἰ δορυφόρον ἓνα, τί δὲ εἰ ὑπέρτερον τινὰ τοῦ τυράννου ἀπ-
έκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἐδόξε καὶ
τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς
ὅπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου Φί-
λων; νῦν δὲ καὶ τὸν περὶονευσμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυ-
ράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπό-
της ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβρι-
στὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων,
καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιτολὴ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας
συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπράχθαι 17

poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed cae-
dem feci magnam & fortem, iuvenis in ipso vigore con-
stituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque
superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui
pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi ho-
mo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tan-
ta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum
tyranni unum, interfecissem? quid vero si servum illi ca-
rum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere ali-
quem, & in media arce, inter media arma, caedem face-
re alicuius amicorum tyranni? Iam vero interfectum vide
ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior,
& implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crude-
lior, & in facienda iniuria violentior: quod vero maxi-
mum, heres univerforum & successor, quique multum ex-
tendere calamitates nostras posset. Vis hoc solum a me per-

μοι; ζῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ
τούτοις αἰτῶ τί φατέ; οὐ δάσετε; οὐχὶ καί κεῖνον ὕφεω-
ρᾷσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρὺς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ
καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὁ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ
παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν
τύραννον ἀπέκτεινα ἐτέρῳ Φόνῳ, οὐχ ἀπλῶς, οὐδὲ πλη-
γῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταϊότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις
ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπη προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν
ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ Φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν
ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ
ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον.
ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφῃ δικαίων
τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὤμων τυράννων, αὐ-
τῇ τιμωρίᾳ πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθὺς
ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο
18 θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ

fectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium
equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? non-
ne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non
gravis? non intolerabilis erat? Iam vero caput ipsum rei
cogitare. Quod enim iste a me poscit, hoc ipsum, quam
poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede in-
teremi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi
quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed post-
quam illum dolore multo ante excruciaui, & ante oculos
ei ostendi, quod carissimum habebat, misere proiectum,
filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigo-
re, & patri similem, sanguine & rabo oppletum. Haec sunt
patrum vulnera, hi gladii iustorum tyrannicidarum, haec
mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot in-
iuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu* & cognitione
privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyran-

γὰρ ἡγνόουν, ὧ οὗτος, οὐκ ἡγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐ-
δεῖς, ὅσῃν ἐκεῖνος εὖνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ
ἂν ἡξίωσεν ἐπιβιῶναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δὲ,
καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον
ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ Φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον
προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρ-
χῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὖνοιαν, ἀλλὰ
διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθύς ἡπιστάμην τεθνηζόμενον αὐτὸν,
καὶ λογιούμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ
παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ
ἀθρόα περιέστησα, τὴν Φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνω-
σιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων
ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τε-
λευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὕμιν
ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθη-

ni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo,
non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille
adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel
pauillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem pa-
tres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quid-
dam praeter ceteros habuit merito, videns solum illum stu-
diosum & custodem tyrannidis, solum pericula pro patre
subeuntem, solum securitatem praestare imperio. Itaque
sciebam, etsi minus propter benevolentiam, at certe pro-
pter desperationem mox illum periturum esse, cum ita ra-
tiones subducturus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata,
quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi conser-
tim obieci, naturam, dolorem, desperationem, terrorem,
futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis usus sum,
& ad ultimam illam deliberationem eum adeg. Intéruit vo-
bis orbus, plorans, lacrimans, luctum lugens brevem il-

κὰς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί' καὶ τὸ
δεινότατον, αὐτὸς ὤ' αὐτοῦ, ὅσπερ θανάτων οἰκτιστος,
καὶ πολλῶ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

- 19 Πού μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τις
ἄλλου ὄπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκό-
μισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεί-
νον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν
κατορθωμάτων, μετὰ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσού-
τους φόβους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δωρεᾶς.
εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ἤτουν παρ' ὑμῶν, εἰ
γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐβελήσαντι τῷ τυράννῳ,
καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατεληγμένῳ, ξίφος τοῦτο
ἐμὸν ὑπηρετήσε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήρ-
γησε παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίζατε,
δεσπότην οὕτω δημοτικῷ κτήματος οὐκ ἂν ἡμεΐψασθε;
οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος

hum quidem, sed patri *conficiendo* qui *sufficeret*: &, quod
gravissimum est, *interiit* sua ipsius manu, quae miserrima
omnium mors est, multumque, quam si ab alio inferretur;
difficilior. Ubi est gladius meus? Num eum agnoscit alius?
numquid alterius cuiusquam relum illud fuit? quis illum
in arcem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis
eum isti immisit? O gladii, particeps & successor praeclare
a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligi-
mur, & indigni videmur praemio! Si enim pro hoc solo
honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyran-
no mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus es-
set, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *re-*
sistituendae unieuique adiutor fuit; hunc honore & praemio
dignum iudicate! dominum rei ita popularis nonne remu-
neraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum

ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν Θεῶν ἐκεῖνο
 προσεκυνήσατε; Νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πεποιηκέναι εἰ- 20
 κὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ
 γὰρ ὑπ' ἐμοῦ Φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς
 τραύμασιν ἐς τὰ Φανερά τοῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιστα
 λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώ-
 τῆς Θεᾶς διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοῶ-
 μενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ Βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ἥδει
 γὰς πρεσβύτην ὄντα καὶ ἁσθενῆ, ἀλλὰ Θεατὴν τῶν οἰ-
 κείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς
 ὅλης τραγωδίας γεγεννημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκρι-
 τῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοι-
 πὰ τοῦ δράματος· ἐπιστάς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν
 εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλη-
 σμένον τοῦ Φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῇ, καὶ πολ-
 λὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνηρήμεθα,

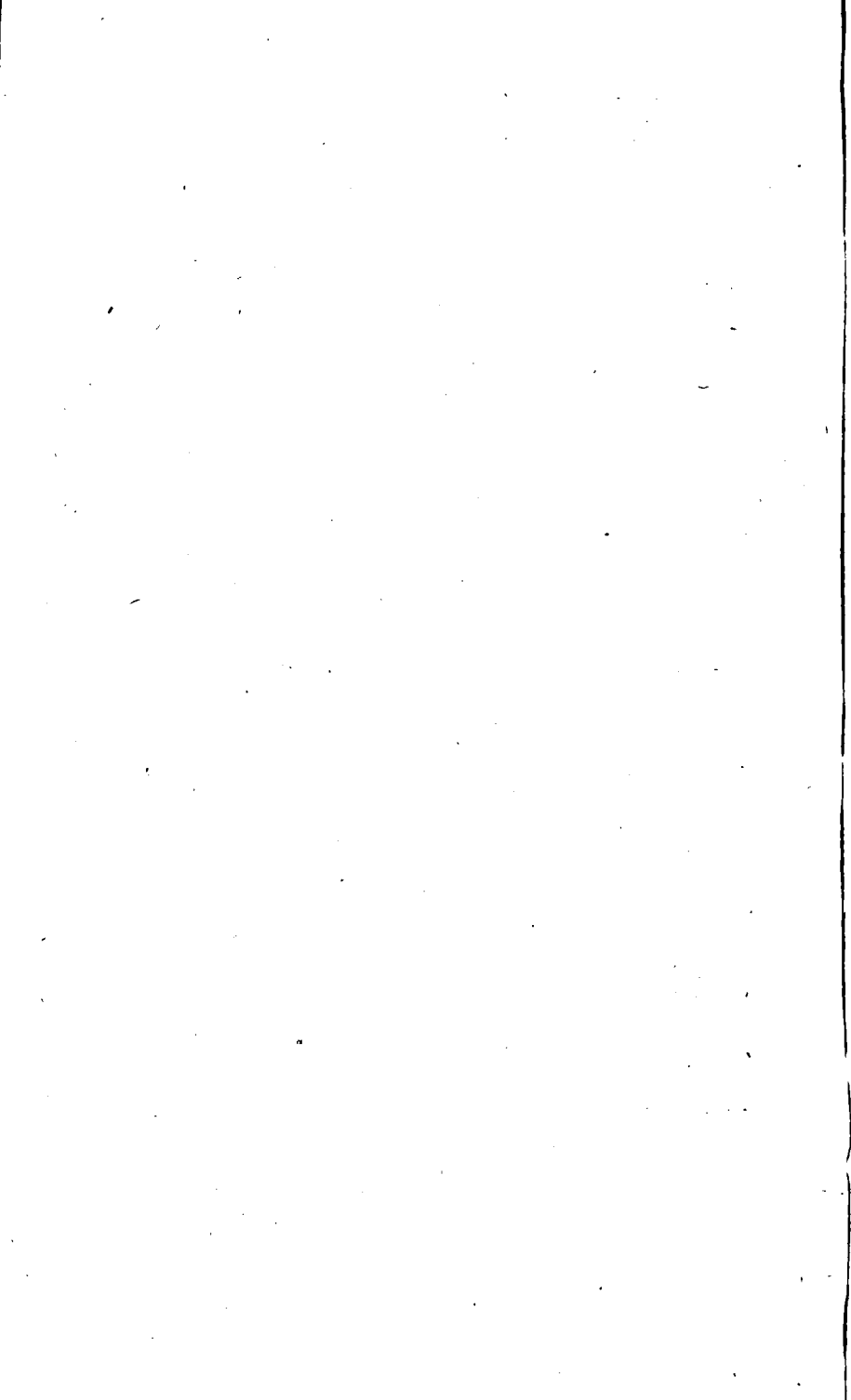
ensem in templi donariis reponeretis? non cum Diis illum
 adoraretis? Iam mihi animum advortite, quid tyrannum fe-
 cisse probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum
 enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in
 apertas partes corporis *infligis*, (ut nempe maximum dolo-
 rem patri obiicerem, ut primo illum spectaculo perturba-
 rem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, paren-
 tem advocans, non adiutorem neque auxiliarium, (norat
 enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum
 demesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius
 tragoediae, sed reliqueram huic actori mortuum, scenam,
 gladium, & reliqua fabulae *peragenda*: superveniens autem
 ille, videntque filium, quem solum habebat, vix spirantem,
 cruentatum, oppletum caede, vulneraque eius continua,
 & multa, & letalia, haec exclamavit, *Fili, perimus, truci-*

πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς 3
 τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει, διὰ σοῦ, τέκνον, προ-
 ανηρημένον; ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βρα-
 δύτῃτι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν Φόνον, καὶ
 21 μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέγων,
 ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἀνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ
 παιδί θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέξσε, πάλαι δ' ἦν
 ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρασκευασμένον, καὶ πρὸς τὰ
 μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τῆς
 σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, Φησὶ,
 Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαισον ξίφος,
 πατρί πενθοῦντι παραμύθιον ἔλθε, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ
 δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνη-
 σον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε πρώτως σοι ἐνέτυ-
 χον, εἴθε τὴν τάξιν προῦλαβον τοῦ Φόνου. ἀπέθανον ἂν,
 ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔχειν ἐκδικον.
 νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐκορῶν. καὶ
 ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυ-

*dati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui res
 me servat? cui me custodit, per te, fili, iam ante caesum? aut
 numquid senem contemnit? & ipsa tarditate ut puniat, extendit
 mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit? Et haec dicens
 quaerit enssem, inermis ipse, cum filio in omnibus confi-
 deret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me
 ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens
 nempe de caede & vulnere gladium, Paulo ante, inquit,
 me interfecisti: nunc vero recrea, gladii; veni lugenti patri sola-
 tium, & infelicem manum senilem adiuva: matris, tyrannum in-
 terfice, luctu libera! utinam prius in te incidissem! utinam ordinem
 caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed
 putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbus, nunc ut is,
 cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget cae-*

νάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύ- 22
ματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δω-
ρεαί; καὶ τέλος, ἐώρακατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προ-
κείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν
πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περιεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν
ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπον-
δὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος
ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὥς οὐκ ἀνάξιον γε-
γένηται τοῦ δεσπότη, καὶ μαρτυρούμενον ὅτι μοι πιστῶς
διηκονήσατο. τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν
νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθε-
λὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ· μεμέρισται δ' ἐς
πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα
ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ
τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρετήσεν.

dem, tremens, perficere nequiens, cum cuperet ille quidem,
sed viribus ad ministerium conatus deficeretur. Quot hae
sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyranni-
cidia? quot praemia? Denique vidistis omnes iuvenem qui-
dem iacentem in conspectu, opus neque parvum, neque
superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; per-
mixtum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Iovi fa-
scram pro victoria; eaque gladii mei opera: ipsumque adeo
gladium in medio utriusque ostendantem se, quam non in-
dignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi mi-
nistasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum
erat. Iam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius ty-
rannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum,
ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum fi-
lius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 3. ΛΥΚΙΝΟΣ) Ab hac persona recte incipiunt *I. H. & A.* Deest in *P. & Fl. & M.* in quibus nunquam in capite scribuntur personarum nomina. Sed *B. 2. Λυκίνου καὶ Ἑρμωτίμου.* Vid. infra c. 48, 49. Ceterum in personis per totum dialogum distinguendis Flor. plerumque integre exprimit *HERMOTIMOS & ΛΥΚΙΝΟΣ.* *l. 4. Τεκμηρῶσαι*) *Lege τεκμαίρεσαι* ex *Marc. Solan.* Sed nihil mutat *M.* nec edd. *l. 7. Σεαυτοῦ* ἑαυτοῦ *W.* at prius servant edd. *Pag. 2. l. 10. Παραπολλόμ.) παραπολλόμ. Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur. *Pag. 3. l. 5. Όλος* ὅλος *B. 2. & W.* Όλος edd. reliquae omnes. Sed ὅλον *L. l. 12. Οὐχ* οὐκ male *P. A. 1. S. &c. l. 13. Ὡδοιπρόρηται*) Sic recte *B. 1. & 2.* ac *W.* Ceterae edd. male ὁδοιπρόρηται prima brevi. *l. 15. Ἀρχόμεθα*) Ita bene *B. 2. & W.* Nam ἀρχόμεθα minus convenienter *H. Fl. S. P. A. 1. Pag. 4. l. 11. Ἰκανός* ἱκανῶς *W.* male. Prius servant edd. ant. & rec. omnes. *l. 14. Σε* δὲ *M. Σε* edd. omnes. *ead. Ἀνακουφίζει*) Sic edd. omnes bene, item *M.* Sola *I. ἀνακουφίζοι* male. *l. 15. Ἀναβεβηκώς* ἐναβεβ. rursus male *I.* Ceterae vulgatam tuentur cum *M.* *Pag. 5. l. 5. Συμπροθ.) Συμπροθ. W. l. 6. Ὑποφαίνει*) Sic edd. recte. Ὑποφαίνειν *W.* male. *l. 7. Μετὰ*) Sic edd. & *M.* *Pag. 6. l. 1. Εὐδείαν*) Ita habent *G. W. P. L.* Edd. vulgo εὐθύ. *l. 3. Ὑμῖν*) Sic edd. octo vet. & *Mf. M.* Sola *I. ἡμῖν.* *Pag. 7. l. 4. Παπαί)* Βαβαί *L.* Nihil vulgatam movent *H. Fl. I. P. &c. l. 5. Χαμαιπετεῖς*) Sic *Mf. G. P. L.* χαμαὶ tantum edd. omnes & *M.* *l. 6. Παντάπασιν*) πάντα παθεῖν *W.* male. *l. 8. Ἐρχόμενοι* ἐρπόμε. *Gron. male. Solan. l. 11. Εἰ*) Sic recte sine accentu *Fl. P.* Nam εἰ male *I. H. l. 13. Περιβαλεῖν*) Sic *W. P. L.* Παραβαλεῖν edd. *l. 17. Καί)* Deest in *W.* Agnoscunt edd. *Pag. 8. l. 4. Πότερον*) Ita recte edd. & *M.* Πρότερον male *Fl. Pag. 9. l. 12. ΛΥΚ.)* Male deerat haec persona in *I. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *A. 1. M.* duo puneta, quibus personae solent designari. *l. 14. Ἀνδρίαν* ἀνδρείαν *W.* *Pag. 10. l. 2. Ὅσα)* ὅσαι *W.* Ὅσα *I.* male. *l. 7. Διευκρινθῆν*) Conitans edd.

lectio & M. *l. 13. Ταῦτα) τὶ ταῦτα* Heinsf. *Pag. 11. l. 5. "Αν λυπ.) εἰ λ. W. l. 8. Μῆδ") μὴ δ' I. ead. Εἶναι)* Sic *H. P. B. 2. Fr. & P. Eī I. ἦ vero A. 1. Fl. & W. Pag. 12. l. 2. Πλούτου)* Sic *I. H. Fl. Fr. S. A. 1. Πλούτων P. sola. l. 4. "Επέστιν) ἐπεστιν W. Sed prius edd. constanter servant. l. 16. Παρὰ)* Sic recte Codd. *M. P. L. Περί vulgo edd. Pag. 13. l. 7. Διατεθεικεν)* Sic *Fl. H. P. & M. Διατεθήκεν I. l. 9. Δε) δαὶ W. prius vero edd. l. 16. Αὐτῷ) αὐτοῦ W. male. ead. Κατατρονούντα) κατατρονούντες W. Pag. 14. l. 15. Οὖν)* Sic *P. & L. Αὐ edd. Pag. 15. l. 2. "Επεπώκει)* Sic edd. *Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. l. 5. "Αριθμῶ) ἀριθμῶν Fl. male. "Αριθμῶ reliquae, item M. & P. l. 6. Παραδεδώκει) παρεδώκει B. 2. Alterum tuentur edd. rel. & M. l. 16. "Αναμωτὶ) ἀναμωτεῖ W. Pag. 16. l. 14. "Ετι συνοδ.) Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. A. 1. Edd. enim male ἐπισυνοδοιποροῖν. Pag. 17. l. 9. Γὰρ) γ οὖν Marc. l. 15. Μάθης)* Nihil hic variare Fl. neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, Solanus quinque repetit, ad verba *ἰδότε, ἐφίετε &c.* quae subiicere nihil attinet. *Pag. 19. l. 5. Δε) δὴ H. (add. Baf. 4 & S.) l. 12. "Υμετέρων) ἡμετέρων male Vorst. l. 17. col. 2. Δε)* Omisam hanc in edit. Cler. particulam inferuit Solanus. *Pag. 20. l. 2. Προειπὼν)* Sic edd. omnes & M. *Προσειπὼν legendum coniiciunt. vid. nott. l. 9. Τοῦ) τῶν male B. 2: Τοῦ ceterae & M. Pag. 22. l. 5. Οὗτοι δὲ &c.)* Vid. notas. *l. 11. "Ανῆρ)* Deest in W. Adest in edd. *l. 14. "Εποιεῖτο τὴν αἵρεσιν)* Haec & seqq. ad ἀξίων, sic, ut edidimus, legi in edd. & M. notat Solanus. *l. 16. "Αλλ' οἷσθα)* Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. *Pag. 23. l. 3. "Υπερεκπίπτον)* Sic *I. Fl. P. H. S. & M. Pag. 24. l. 10. "Αν) ἂν W. Sed edd. omnes ἂν. l. 13. Δυναμένος) δυναμένῳ W. Sed nihil a vulgata abeunt H. Fl. P. Pag. 26. l. 3. Πέρι)* Sic recte *I. Aliae περί. l. 9. "Επέπληξε)* Sic *I. H. A. 1. P. Item M. & P. "Εξέπληξε male Fl. & P. l. 12. "Η) εἰ B. 2. "Η reliqq. & M. Pag. 27. l. 7. Παραπολούμενον) παραπολλόμενον Fl. Sed pro vulgata stant H. P. S. &c. & P. Παραπολόμενον W. l. 8. "Αν σοι)* Rectius abest ἂν in W. *l. 9. "Εθέλεις) ἐθέλης I. male. "Εθέλεις quinque edd. priscoe, & M. Pag. 28. l. 15. "Ορῶσιν)* Nihil hic variare *H. I. & Fl. notat Solanus. Pag. 29. l. 13. "Επικατεχόντων)* Sic edd. *I. H. Fl. P. &c. l. 14. Κλαυθυριζομένων)* Sic recte *P. A. & M. Edd. reliqq. male κλαθυριζ. l. 16. "Αποσεισάμενον)* Sic edd. ant. *"Αποσεισάμενους Mf. P. "Αποσεισάμενος Angl. Pag. 30. l. 1. "Απορρίψαντας)* Sic *P. "Απορρίψαντας edd. & M. male. l. 3. Καὶ γυμνόν) καὶ deest in B. & Angl. C. Adest in edd. & M. l. 7.*

Φρατρίας) Sic recte *B. 2. S. & Schol.* Φατρίας corrupte *I. H. A. 1. Fl. F. P. & M. l. 9.* Οὐ πύθμεν) Sic *H. Fl. P. A. 1.* Οὐκ ἐπύθμεν *B. 2. & S. l. 12.* Εἰ γέ) Sic *I. H. A. 1. P. S.* Ὡς εἴγε *Fl. & W.* Sed εὔγε supra scriptum erat; vid. nott. *l. 13.* Καὶ ἦδη καὶ τὰδε) Sic esse in *Fl. H. & M.* notat Solanus. Sed & *B. 2. A. 1. P. & S.* ita habent. *l. 17. col. 1.* Ἐσσύμενον) ἐσσύμενον & ὀρμύμενον male in ed. Cler. Reitz. *Pag. 31. l. 3.* Οὐδὲ) καὶ οὕτω *Fl.* Οὐ τῶν *M.* Vulgatam servant ceterae & Cod. *P. l. 7.* Λιπαρές) Sic optime *G. P.* Erasum etiam α in *M.* Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. *l. 9.* Ἐπιδείξεται) Ita *I. H. B. 2. Fl. P. & M. l. 10.* ὄντα) εἶναι *Angl. & P.* ὄντα edd. omnes & *M. Pag. 32. l. 11.* Σοι μὲν ἐπὶ) Sic *I. H. Fl. P.* Σὺν μὲν ἔτι *P. Pag. 33. l. 1.* Ἐπὶ τὰς ἀρκτους) ἐπὶ τῆς *W. l. 2.* Εὐδρος) Sic edd. praeter *I.* omnes: haec enim εὐδρος, cui adstipulantur *P. L.* Et sic olim in *M.* fuerat. *l. 6.* Ἐναντιώματα) ἑναντιώματα *Ienf.* Nil mutant edd. nec *W. l. 7.* Καὶ ἡ. π. ἀ. ἐ.) Nihil hic mutant edd. nec *M. l. 9.* Ἐκαστος) ἐκάστης *Ienf.* Sed nihil mutant edd. nec *M. l. 13.* Ἄλλοις) ἀλλήλοις *W.* Ἄλλους. *B. 2.* male. *ead.* Δυναμένους) Sic *I. Fl. A. 1. & c. & M.* Δυναμένους *P. & B. 2. l. 15.* Αὐτοῦ) Nihil mutant edd. Αὐτῆς *Vorst.* male. *l. 16.* Παρ' αὐτῶ) παρ' αὐτὸν *W. P. L. ead.* Τὸ πληθός) Abest articul. a *B. 2. & M.* adest in omnibus edd. reliqq. *Pag. 34. l. 2.* Ὑπερδιατεινόμενοι) Sic *W.* Ὑπ. . . ταινάμενοι edd. *l. 11.* Μετελληλυθόσι) μετελληλυθός *W.* male. *l. 15.* Καὶ) Abest a *W.* adest in edd. *l. 16.* Οὕτω) Sic *H. I. P. S. A. 1.* Οὕτως *Fl. & M. Pag. 35. l. 10.* Ἡ δέον) ἡδέως edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἡ δέον recte margo *A. 1. W.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἰσως ὡς εἰδὼν *L.* Εἰ δέον *Heinf.* Aliter *Marcil.* quem vid. *l. 16. col. 1.* Ὅτινὰ) Male ἀτινὰ editum erat. *Pag. 36. l. 2.* Παραπαίσι) παραπαίη *Fl. & M.* a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq. *Pag. 37. l. 1.* Δεῖν) Sic edd. Δεῖ *P. l. 3.* Ἰόνιον) Recte edd. Ἰώνιον *Cod. M.* prave, vid. nott. *l. 6.* Τοῦ) τῆς *W.* Nihil mutant edd. vett. *l. 7.* Ὅς) Sic *I. Fl. A. 1. S. & M.* Ὡς *P. H. Fr. B. 2.* male. *l. 8.* Ἐτεμεν) ἐνέτεμεν *W. l. 10.* Τρωθήσασθαι) τιτροθήσασθαι *Pell. Pag. 38. l. 5.* Εἰς Κόρινθον) Κόρινθον δε *W. P.* Nihil mutant *Fl. I. H. P. & c. l. 12.* Πρὸς) εἰς τὴν *W. P.* Vulgatam retinent edd. omnes. *Pag. 39. l. 3.* Γὰρ) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *ead.* Τὸ τοιοῦτον) Sic edd. *I. Fl. H. P. A. 1.* Τὸ τοιοῦτο *M. Pag. 40. l. 11.* Ἀντεξέταζοντες) Ita recte *I. B. 2. & W.* Ἀντεξέταζοντας male *A. 1. H. Fl. P. S.* habebant. *l. 15.* Μὴ δὲ πώποτε) Sic *I. A. 1. & S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & *M.* Μηδὲ πώποτε *B. 2.*

*Pag. 41. l. 4. *H)* Sic *I. Fl. P. H. & M. l. 7. τοῖς ἄλλοις*) Ita edd. *I. Fl. H. &c. τῶν ἄλλων P. ead. οἷδας*) Deest in *W. & Ex. Fl.* Adest in edd. & *P. l. 10. Ἐπιπλήξαι*) Ita dedi ex *G. W. & P. Codd. & sic voluit Marcil. Ἐκπλήξαι* male edd. *Pag. 42. l. 2. Μὴ δέ*) Sic *I. H. Fl. Μὴ δέ P.* aliaque & *M.* quod hic non improbem. *Μὴδ' ἐπώποτε* iterum *B. 2.* iunctim. *l. 3. Μὴ δέ*) Aliae edd. hic rursus *μὴ δέ.* Sed nil refert. *l. 5. Πολλοῖς*) ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant. edd. & *M. l. 10. ΕΡΜ.)* Omissa *Hermotimi* persona in edd. restituta ex *Marcil. & punctis W. l. 15. Προσθεῖς*) *προθεῖς Vo.* Sed nil mutant edd. nec *M. l. 16. ΑΤΚ.)* Deerat in edd. *Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα*) Ita recte *I. S. & L. Ἡμέτερα* male *Ald. Fl. H. P. F. l. 7. Ὡς*) Sic *I.* Abest in ceteris edd. & *M. l. 13. Μὴ δέ*) Ita disiunctim *I. H. Fl. & M.* Reliquae fere *μὴ δέ. l. 17. τὸ τοιοῦτον*) Sic *I. Fl. H. P. &c. Pag. 45. l. 8. Οὐ γὰρ*) ὅτι οὐ γὰρ *W.* Abest ὅτι ab edd. *ead. Λεύσουσι*) *λεύσσουσι* apud *Homer.* legitur; sed nihil mutant edd. *Luciani. l. 10. Δοκεί*) Sic *L. & marg. A. i W. Δοκῇ* edd. *l. 14. Συννεσχεῖσαν*) Ita habere *I. H. Fl. S. & M.* notat *Solanus. l. 15. Παρὰ*) *περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P.* cum edd. *Pag. 46. l. 2. Μὴ δέ*) Sic *I. H. Fl. & M. Μὴ δέ ceterae edd. l. 12. τὸ τοιοῦτον*) Sic edd. constanter legere notat *Solanus. l. 16. col. 1. Καὶ*) Hanc coniunct. in edit. omissam supplevit *Solanus. ead. col. 2. Αἰτιᾶται*) Ex *M.* supplevit illa decem verba ab *αἰτιᾶται* ad *ἀποφαίνεται*, reliquaue vitiosa restituit *Solanus. l. 17. col. 1. Προϋσιαιώς*) Sic *C. & M.* In *V. Προϋσιέως* erat. *Solan. ibid. l. 18. Ἐπωνόμασαν*) ὠνόμασαν edit. Clerici, quam correxit *Solanus. ead. col. 2. Αὐτῇ*) αὐτῆς prave edit. Cler. Emendata ex *M. l. 20. col. 2. Προμνηθουμένη*) *προμνηθουμένη* editio eadem, emendata ab eodem. *l. 21. col. 1. Ἐξορκοῖ*) ἐξαρκοῖ prave edit. Cler. Sed correxit *Solanus. Pag. 47. l. 4. Δέ*) γὰρ *W. Pag. 48. l. 5. Ὡς*) Ex *Cod. W.* Male enim abest ὥς ab omnibus edd. ὅτι coniecerat *Ienf. ex B. 2. ead. Γένοιτο*) Sic *A. 1. H. Fl. F. B. 2. S. & M. Γένοιτο I. & P. l. 6. Λέγουσιν*) Ita edd. optimae & *M. Λέγουσι* male *Fl. l. 8. Πάμπλου αὐτῶν διαφέρ.*) Ita *Codd. W. & L. Πάνυ διαφέροντα αὐτῶν* edd. *Pag. 49. l. 6. Ὅπερ ἀδελφον εἰ οὕτως ἔχει*) Sic edd. & *M. l. 8. Ὑμάς*) Sic *W. L. & B. 2. Reliqq. edd. male ἡμᾶς. l. 10. Ἐπικούρει*) Ita constanter edd. Ἐπικούριοι *W.* semper. *l. 11. Ὑμεῖς*) Recte sic *H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς* male *I. l. 15. Αὐτὸ*) Nihil variant edd. *Αὐτοῖς Marc. Αὐτὰ W. l. 16. Ἐνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.)* Edd. hic cum *Cod. M.* conspirare notat *Solanus. Pag. 50. l. 2. Στωϊκῶν*) *Στωϊκόν ἐστὶ μόνον W. Στωϊκῶν ἐστὶ μόνον I.*

Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων *H. Fl. A. 1. P. B. 2. & S. l. 9. Τοιοῦτον*)
Sic I. H. Fl. P. &c. & M. l. 11. Ἀσκληπείον) *Sic edd. omnes*
& M. Sed Ἀσκληπείον M. Reg. 3011. Pag. 51. l. 4. Πρόδῃλον)
Πρόδῃλον γὰρ W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab edd. l. 13.
Ei) Abest ei in P. Adeft in edd. Pag. 53. l. 6. Αὐτὸ) *Ita habent*
I. H. Fl. &c. & M. Αὐτὸ male P. S. & G. l. 7. Ἀποδυσσομένων)
Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσσομένων edd. omnes
male. Pag. 54. l. 7. Παρὰ) *Sic W. Περί edd. l. 10. Ἡλείου*)
Ἡλείου l. Pag. 55. l. 3. Τὰ πάλας) *Sic edd. & M. l. 5. Ἀργυ-*
ρᾷ) *Edd. vulgo male ἀργυρά. l. 10. Γράμμα*) *γράφουσι male*
W. Nihil a vulgata abeunt edd. l. 14. Ἀνέχει) *ἀντέχει edd.*
omnes prave. Sed ἀνέχει Codices quinque, A. G. W. P. L.
Pag. 56. l. 5. Γὰρ) *Abest haec particula a W. l. 6. Οἶον*) *ὄλον*
Fl. & W. Ceterae edd. & P. vulgatam ruerunt. l. 7. Γράμμα
τι) *γράμματι una voce H. Γράμμα τι. Fl. Γράμμα τι S. & M.*
Γράμμα τι P. Sola Ald. recte γράμμα τι. l. 16. Ἐπισκοπήσον)
Sic edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W.
Pag. 57. l. 11. Ἐπὶ πάντων) *Ita habere edd. & M. notat Solan-*
us. Pag. 59. l. 1. Μέντοι) *Sic edd. & M. Sola B. 2. μέν τι,*
male. l. 7. Ἐξελόντες) *Ita bene edd. Ἐξελόντες male W. l. 9.*
Μέν γὰρ) *γὰρ abest in M. Comparet in edd. omnibus. l. 10.*
Γράφομεν) *Sic B. 2. & M. Ceterae edd. γράφομεν. Pag. 60.*
l. 7. Δύο ἀνθρώπους) *δύο insertum ex Cod. Pell. quod aberat ab*
edd. l. 9. Τὸ ἐπίσημον) *τοῦπίσημον W. quod magis Atticum.*
At nil mutant edd. Pag. 61. l. 2. Περιθεωροῦντες) *Sic I. Fl. P.*
H. &c. Παραθεωροῦντες W. l. 6. Πασῶν) *W. recte. Πάντων*
edd. ead. Αὐτῶν) *Sic I. H. Fl. B. 2. P. A. 1. & Cod. M. Αὐτῶ*
male S. & hanc secuta A. l. 14. Αὐτὸ) *Ita edd. Αὐτοῦ L. bene.*
l. 15. Οὐδὲν ἡμῖν πλ. πεπρ. ἦγ.) *Ita, ut dedi, habent I. Fl. H.*
P. S. & Cod. M. Pag. 62. l. 8. Ὅδον) *Ita edd. Ὅδῶν W.*
Utrumque bonum; prius tamen praeferrem. Pag. 63. l. 11.
Ἐξίναι) *Ita marg. A. 1 W. Vulg. ἐξῆναι. Pag. 64. l. 10. Μὴ*
Sic L. Μοι vulgo edd. l. 11. Πέντε ἔτη) *Sic W. Πέντε abest ab*
edd. l. 14. ΔΤΚ.) Deest haec persona in edd. Restituta ex I. &
P. l. 16. Νῆφε) *ἦφε ridicule edit. Sed correctio facilis, nec opus*
monere unde profecta. Pag. 65. l. 1. EPM.) ΔΤΚ. male habebant
M. & edd. omnes; recte EPM. I. & L. ex quibus etiam
deinceps ter eadem restitutae. Pag. 66. l. 4. Ἀφαιρούμεν)
ἀφαιρώμεν marg. A. 1 W. bene. ead. Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν)
Ita Codd. A. G. P. L. & marg. A. 1 W. Πεντεκαίδεκα edd. &
M. l. 5. Ὅλον) *Ἄν ὅλως; Pell. Pag. 68. l. 4. Ἡ τις*) *εἰ τις W.*
male, ait Solanus. l. 17. Παρευδοκμεῖται) *παρευδοκμεῖ pra-*
Lucian. Vol. IV.

ve edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C. *ead. *Εἰς δόξαν ὑπερφαινεται*) Pro *eis* editum legebatur *ὑπέρ*. Et pro *ὑπερφαινεται*, erat *ὑποφαινεται*. Emendaverat vero sic, ut dedit, Solanus, non addens unde; sed cum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mf. hauserit. *Reitz. Pag. 69. l. 14. Αὐτοὺς*) Sic recte P. Ceterae pleraeque male *αὐτούς*. *Pag. 70. l. 1. Γὰρ*) Abest haec particula in S. Adest in W. Item in edd. I. P. H. Fl. l. 2. *Ἐκάστη*) *ἐκάστην* male Cod. P. Vulgatam servant edd. optimae omnes. l. 3. *Καὶ*) Sic recte edd. Fl. H. I. P. & M. *Ἐπ'* male B. 2. l. 4. *Διαίρεσιν*) Sic edd. & M. l. 15. *Πεπειραμένους*) *πεπειραμένους* ridicule l. 17. col. 2. Td) τὸν prave edit. Cler. *Pag. 71. l. 2. Δέηση*) Sic I. P. Fl. H. & M. l. 3. *Αὐτῶν*) *αὐτῶ* S. & A. male. l. 4. *Ἡ μὲν δὲν*) ἡ delet Gronov. Adest in edd. I. Fl. H. P. & c. l. 6. *Δέ*) δὲ Pell. ironice. *Pag. 72. l. 7. Ἀναλελογίσθαι*) *ἀναλελογησθαι* Ex. Fl. At recte vulgat. tumentur I. P. H. & Cod. P. *Ἀναλλογίσθαι* marg. A. 1 W. *Pag. 73. l. 5. Οὕτω*) *οὗτος* Fl. & L. *Οὕτως* M. Edd. *οὕτω* servant. l. 6. *Ἰδὼν*) *εἰδὼς* P. Sed nihil mutant edd. l. 8. *Ἔσχες*) Sic habere I. H. Fl. notat Solanus. Sed & reliquae sic recte habent. l. 12. col. 2. *Καὶ*) Hoc deficiens καὶ supplevit Solanus. *ibid. l. 13. Τοῦ καθόλου λεγομένου*) Pro his & quae sequuntur, usque ad *ὑφίσταμένη*, in V. & M. legebatur sic: *Τὸ καθόλου ὑφίστησιν ἐπὶ μὲν δὲ τις φύσις*. Ex Solani annotatis. Sed pro *καθόλου* M. habet *κατὰ ὅλου*. *Reitz. l. 14. col. 1. Χρησίμω*) *χρησίμως* perperam legitur in editis: emendavit Solanus. l. 15. col. 2. *Τμῶν*) *Lege ἡμῶν*, quamvis in M. etiam *ὑμῶν* sit. *Solan. ibid. l. 16. Τῶν*) Aberrat in edit. Sed addidit Solanus. l. 18. col. 1. *Ὅ τέσσαρα*) Illud ὁ omissum fuerat in ed. Cler. pro *τέσσαρα* autem lege *ἕξ*. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt, quae de numeris affert, ut & reliqua absurdum & inepta. *Solan. l. 19. col. 2. Τῷ φιδίᾳ*) *τῶν φιδίᾳ* erat in edit. & Cod. M. Sed *τῷ* legendum quis non videt? *ibid. l. 23. Ἀναιρήσεις*) *ἀναιρήσης* M. l. 28. col. 1. *Τὸ καθόλου*) Ita pro vulgato *τὸν καθόλου*, iterum *τὸ κατὰ μέρος* pro *τὸν*, quod in edit. erat, exhibeo, iubente Solano. l. 29. col. 2. *Ὅντι*) Legendum coniicio *ὀνματι*. *Reitz. Pag. 74. l. 3. Ὡ παῖ*) *ὥπται* margo H. & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. *ead. Λέγων*) *γέλων* P. Nihil mutant edd. l. 7. *Ἰδοὺς*) Sic Fl. H. I. P. S. & M. *Pag. 75. l. 7. Καὶ*) Sic edd. & M. *Καθ'* B. 2. l. 10. *Ἐκάστοις*) *ἐκάστης* W. Nihil mutant edd. l. 14. *Καταθύης*) Sic B. 2. & M. Reliquae edd. male *καταθύεις*. In B. 2. tantum deest iota subscriptum. *Καταθύειν* Vorft. l. 15. *Παρακαλῆς*)

Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν edd. l. 16. Γραμματεῖα) γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae nostrae suffragantur l. P. H. &c. Item Codd. M. P. Pag. 77. l. 13. Εἶ) Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus edd. Pag. 78. l. 1. Ἀνθομολογούμενον) Sic edd. constanter. Anon. male ἀνθολ. dare notat Solanus. l. 5. Ἄρα) εἰ μὴ ἄρα legendum notat Solanus. ead. Κατὰ) καὶ B. 2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. l. 13. Ἀντίπω) ἀντίπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. l. 15. Ταῦτα) Ut Ienius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant edd. omnes & M. male. l. 17. Εἰκὸς ἔτι) Edd. & M. Εἰκοσιν ἔτη melius Solan. Pag. 79. l. 5. Ἀεῖ) Deest in M. l. 7. Ὡστε, ὥ ἐταῖρε &c.) Vorst. emend. ὥστε μὴ δὲν ὧ . . . καὶ ἄλλως . . . At in vulgatam conspirant edd. & M. l. 12. Διψῶ) Sic l. Fl. H. P. S. Sola vero P. iota subscriptum addit. l. 19. Σπάσαιο) σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. Pag. 80. l. 1. Σύγ) Ita Cod. L. edd. l. P. & S. Σύγ) male Ald. H. Fl. l. 3. Τῷδε) Sic edd. optimae & M. Τῷ γε P. l. 5. Ὑπεράνω) ὑπὲρ ἀνω edd. l. 7. Εἰ δὴ — ἀφελὼν) Nihil in toto hoc versu variare edd. nec M. notat Solanus. l. 14. Ὡ) ὃν Vorst. Sed nihil mutant l. Fl. H. P. &c. Pag. 81. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς) Ita edd. Sed abest ὧς in P. l. 9. Οὐδὲν ἐλάττων) οὐδὲν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant edd. priscae. l. 14. Εἰπείν) Ita M. B. 2. Fl. P. &c. Ἐπείν H. & l. male. l. 18. col. 1. Μὲν) μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ Solanus. Credo ex Collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum coniunguntur, vid. textum cap. 43 huius Dial. & cap. 17 de Merc. cond. Reitz. ead. Ἐξαντλούμεν) ἐξηντλούμεν perperam edit. Clerici. ibid. l. 19. Ἐπιρρέει) ἐπιστρέει erat in edito, ἐπειρρέει inde fecerat Solanus. Ego in ἐπιρρέει mutavi, quia id voluisse Solanum suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. Reitz. Pag. 82. l. 1. Κωνίῳ) Κωνίῳ ἢ ἀκονίῳ (sed posterius a recentiore manu depravatum est) W. l. 2. Ἀποκτεῖνοι ἂν) Sic l. P. H. &c. Ἀποκτεῖνη Fl. Ἀποκτείνει M. l. 5. Ἀποθάνοιο) Ita l. Fl. H. P. & M. &c. Pag. 83. l. 3. Ἐαυτοῦ) Sic l. Fl. H. P. &c. & M. l. 12. Αὐτὸν) Nihil mutant edd. Αὐτὼς Marcil. M. in litura v. Sic notat Solanus. Pag. 84. l. 3. Τῷ) Sic l. H. S. Τὰ P. l. 5. Ἐνδεῖν) ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. l. 15. Ποιούντα) Sic etiam l. Fl. & H. habere notat Solan. Pag. 85. l. 2. Ἐλωμένῳ) Ita recte Fl. P. H. B. 2. & M. Ἐλωμένῳ l. l. 4. Πάντα) Ex M. & L. dedimus. Πάντων edd. male. l. 5. Ἐπιδεῖν) ἐπιδεῖν discretim sola Ald. male. l. 6. Τὰρ) Sic L. P. M. & marg.

A. 1 W. Καὶ edd. omnes male. *l. 15.* Ψάμμω) Ψάμμον *P.* Vulgatam servant ceteri, & edd. *Pag. 86. l. 2.* Γάρ με) με γάρ *M.* *l. 3.* Διαδύναι) Sic bene *Fl. P. H. B. 2.* Διαδύναι *l. male.* Διαδύναι legendum adscripserat *Iuntinae* Solanus, frustra, ut postea ipse vidit. *Pag. 87. l. 1.* Ὁ δὲ πέντε) Haec addita ex *M.* Desunt in omnibus edd. *l. 3.* Ἡ γὰρ) ἢ *P.* At vulgatam lectionem tuentur merito edd. *Pag. 88. l. 1. Δ', οἶμαι) δέ μοι* male *W.* nihil mutant *I. Fl. H. P. l. 13.* Τοῦτο) ΔΥΚ. τοῦτο *M.* & edd. praeter *I.* quae sola recte omittit perfon. ΔΥΚ. ead. Ἐξ ὧν) Deest ἐξ in *S. I. Fl. H. & M.* Adest in *P. & B. 2. l. 16. col. 1.* Ὡν) Lege οὖν. Num autem illud ὧν error Codicis, an Solani sit, nescio. *Reitz. Pag. 89. l. 7.* Γίνεσθαι) Sic recte *I.* Ceterae, & *M.* γίνεσθαι. *Solan. l. 10.* Πάλαι) Sic edd. & *M.* habere, notat Solanus. Nescio quare. *l. 11.* ΔΥΚ.) Deest in edd. Adest in *I. W. & P. l. 13.* ΕΡΜ.) Deest in edd. Adest in *M. i. e.* designatur solitis punctis. *l. 14.* ΔΥΚ.) Deest in edd. *Pag. 90. l. 16.* Ὡν) οὗ *P.* Vulgatam servant edd. *prisca.* *Pag. 91. l. 5.* Καὶ ὑπάρχ.) καὶ deest in *W.* Adest in *I. Fl. H. P. & c. l. 9.* Ηις) ἄγεις *P. l. 10.* Κωλύσει) κωλύση *W. l. 11.* Θαλλῶ) Sic *Fl. H. P. Θαλλῶ l. l. 13.* Ὁ, τι) ὅτῳ *W.* Nihil mutant *Fl. I. H. P. l. 17. col. 2.* Τῷ) Pro τῷ, quod in *Cod. Voss.* erat, δ iubet legere Solanus. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz. ibid. l. 19.* Ὑπάρχων) Sic recte correxit Solanus pro ὑπάρχων, quod in *Cler. ed.* erat. *Reitz. ibid. l. 20.* Πεφυκός) Et hoc recte mutavit idem; nam prave in ed. eadem legebatur πεφύκοτι. *Reitz. Pag. 92. l. 15.* Οἶδα) Sic recte *Fl. P. B. 2. S. A. & M.* Εἶδα *Ald. H. Fr. l. Pag. 93. l. 4.* Παροιμιαζ.) προῖμιαζ. Ex *Fl.* At vulgatam tuentur *I. P. H. & Cod. P. l. 6.* Γάρ) γάρ τι *I. P. H. Fl. B. 2. S.* At ignorat illud τι *Cod. M.* & sic *Vorst.* voluit, quare id delevimus. *Pag. 94. l. 4.* Αὐτῶν) Sic edd. *Vorst. αὐτῶ. l. 6.* Τοῖς) ταῖς edd. *I. P. H. Fl. Τοῖς S. & Codd. P. L. l. 7.* Ὁμῶς) Ex *W.* Deest in edd. *l. 12.* Εἰργάσω) Sic recte *Codd. L. & W.* Ἐργάσω edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit *B. 2.* εἰργάσω exhibens. *Pag. 95. l. 2.* Ἡ τίς) εἴ τις *W. & Fl.* Nihil mutant ceterae. *l. 16.* Κενὴν μακαρίαν) κενὴν καὶ μακαρίαν male *W.* Sed recte abest καὶ ab edd. *I. Fl. H. P. & c. l. 18. col. 2.* Τὰ) Deerat in *V.* inferuit ex *M.* Solanus. *Pag. 96. l. 15. col. 2.* Καὶ) κατὰ erat in edito, sed mutavit Solanus. ead. Εὐήμεριαν) Sic etiam est in *C. Solan. l. 18. col. 1.* Μὴδὲν ἴστος) μὴδ' ὅλως *M.* Non agnoscit *Bourd. Solan. Pag. 97. l. 14.* Εἶναι) Sic edd. & *M.* Οἶμαι *L. Ἐκείνην Pell. & Marc. Καὶ Solanus. Pag. 98. l. 12.*

Ἐξήταζεν) Ita bene *I. Fl. H. P. & W.* Ἐξήταξεν male *S. l. 14.* αὐτῶν) Sic *I. H. P. P. & M.* Deest in *Fl. l. 15.* Εὐθύς) αὐτὴν marg. *A. 1 W. l. 16.* Εἰσιτητέον) Ita *Fl. I. P. S. &c.* Pag. 99. *l. 9.* Ταῖς) Ex *W.* Abest ab edd. Pag. 100. *l. 6.* Εἰ πη) Sic edd. & *P. F. 1 W. & Ex. Fl. ead.* Αὐτῶ) Ita habet *Cod. M. & edd. Ald. Fl. I. H. B. 2.* Αὐτῶν *P. S. A. l. 7.* Λέγοι) Sic *M. Λέγει* edd. *l. 10.* Ὅτου) Ita sola *I.* Ceterae ad unam omnes cum *M. ὅτα.* Sed *P. Cod. ὅτι.* Pag. 101. *l. 5.* Ἰδεῖν) ἰδῆ male *P.* Vulgata tuentur priscae edd. *l. 13.* Ἐχῶσι) Sic *I. H. P.* Ἐχουσι *Fl. M. & Coll.* Pag. 102. *l. 5.* Πειραμένους) Nihil hic mutare *I. Fl. P.* notat Solanus. Non invenit ergo variationem. At marg. *A. 1.* πειραμένοις habet. *l. 8.* Μόνῳ) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. item in *M. ac P. l. 9.* Ἡ οὐδ' ἐν) οἱ οὐδ' ἐν *W.* Nihil a vulgar. abeunt *I. Fl. H. P. ead.* Εἰδότες) Ex *P. L. & Angl.* Ἰδόντες edd. Pag. 103. *l. 4.* Ἡνίκα) Sic edd. *I. Fl. H. P.* Ἡλίκα *Gr. l. 5.* Πάντα) πάντας *W.* male. *l. 6.* Εἰδείς) Sic edd. Εἰδείς *W. l. 7.* Καί) ἐς *W. ead.* Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ) ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον *P. A.* Sed vulgat. servant *I. Fl. P. l. 8.* Ὑφ') Sic recte *Fl. S. A. & M.* Ἐφ' *I. H. P. Fr. B. 2. & Ald.* male; vid. nott. Pag. 104. *l. 6.* Ἐξω τοῦ αὐτοῦ ἐστὶ) ἔξω τῆς οὐδοῦ ἐσμὲν edd. Sed ἐστὶ *Codd. M. & L. l. 10.* Πλησίον) πλέον *P.* sola, male. *l. 15.* Ἡ) εἰ *B. 2.* Nil mutat *I. H. Fl. P. & M.* Pag. 105. *l. 8.* Τῇ σοφῷ) Sic *I. Fl. H. P. &c.* Τῷ *M.* Sed supra scriptum est τῇ. *l. 9.* Προγυμνάσεις) προγυμνάξης *M. ead.* Σεαυτὸν) Sic edd. priscae Ἐαυτὸν *W.* Pag. 106. *l. 9.* Ἀφικτα) ἀφικτα edd. omnes male. Ἀφικτα recte *M. Mf. B. & Angl.* Pag. 107. *l. 2.* Πτίττοι — πτίττων) Ex *Schol.* Πλήττοι & πλήττων edd. omnes. Πτήττοι & πτήττων *M.* unde vestigia verae lect. tamen apparent. *l. 9.* Δοκεῖ) δοκῇ *W.* Nil mutant edd. antiquae. *l. 10.* Τίσι γε;) Sic *M. & edd.* Τίσι γε *Fl. Τίσι γῆς;* *Graev. l. 18. col. 2.* Πλέον) Sequebatur ἐπανηρημένον, quod merito delevit Solanus, quia ex paulo post sequenti Scholio huc irrepererat, neque agnoscere *C.* annotat idem. *l. 19. col. 1.* Ὀλκὺς) ἄλκὺς prave editum fuerat, quod correxit Solanus. *ibid. l. 20.* Κοινῶς) Exc. *G.* idem habent. *Solan. ead. col. 2.* Τοῦ) Insuper articulum Solanus, qui in edito aberat; nec dubito, quin ex *Cod. V. Reitz. ead.* Ὁ περὶ τῆς ἄχνης) Exc. *G. & V.* ὁ περ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ (leg. ἀρτου). *Solan. ibid. l. 22.* Τῆς ἄχνης) Exc. *G. & V.* τοῦ αὐτοῦ (leg. ἀρτου). Cur a scriptura codicis *V.* tantopere recefferit Clericus saltem monere debuerat, & unde haec desumeret, quae reiectis aliis obtrudit. *Solan. Pag. 108. l. 1.* Ἐκπρόθεσμον) ἐκπρόθετον *W.* Sed in marg. notata est vulgata lectio.

l. 3. 'Επὶ ταῦτα) Sic Ald. *H. S. P. & M.* 'Επιτ. Fl. 'Επὶ ταῦτα *I. & L. l. 5. καὶ*) Omissum in *I.* habent Fl. *H. P. B. 2. & M.* In *Iun.* ἀνθρώπος per compendium scriptum sic: ἀνός. *ead.* ἑμέτερα) ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit *P. l. 12. Συναρπάσας*) Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum *P.* haberet συναρπάσας, id ex *I.* correxi. *l. 13. 'Εφυγε*) ἐφυγον habebant edd. & *W.* 'Εφυγεν sola *S.* recte. *Pag. 109. l. 1. Τον κάδον*) τὸν κάδον viriole omnes, praeter *I. & Fl. & W.* qui κάδον quoque exhibet. Marg. *A. i W.* sic quoque corrigit. *ead.* 'Εχοι) Ex *S. & A.* vid. nott. *l. 8. 'Αποδώσειν*) Sic recte *I. P. & C. & M.* 'Αποδόσειν male Fl. *ead.* 'Αποκρίνεται) Ita bene *B. 2. Fl. H. P. & M.* 'Αποκρίνεται male *I. l. 19. col. 1. Σολέων*) Εχς. *G. σολίων.* Non agnoscunt *C.* posteriorem hanc Scholii partem. *Solan.* *Pag. 110. l. 3. Κωλύσει*) κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata stant *I. H. P. & P. l. 15. 'Ων*) ὦν male *W.* 'Ων Fl. *I. H. P. Pag. 112. l. 2. Δέ*) δαὶ *W.* Nihil mutant vulgatam Fl. *I. H. P. Ald. l. 1. 3. Μου*) με *W.* solus. *l. 4. 'Ανάλωκα*) Sic recte edd. & *M.* 'Ανήλωκα *B. 2. l. 11. Κυματώγη*) Ita Codd. *G. L. M. P. & marg. A. i W.* Κυματώδη male edd. omnes. *Pag. 113. l. 3. Μεταμαθήση*) Sic dedi ex *W. & L.* Edd. enim male μεταθήση. *l. 8. 'Η*) καὶ male *P.* Nihil in vulg. mutant edd. *l. 9. 'Ηρησο*) Edd. ἥρησο *B. 2.* ἥρησο cum puncto subscripto. *Pag. 114. l. 6. 'Ενοήσαιμι*) νοήσαιμι *W.* ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. *l. 7. Παραφερόμενον*) περιφερόμενον edd. Sed prius habent *L. & marg. A. i W. l. 11. Δοκῶ*) δωκῶ *I.* sola male. *l. 13. 'Αξων*) ἄξειν Fl. & *M.* 'Αξων ceterae & Cod. *P. l. 14. col. 2. Οὐκ ἐπ' αὐτῆς*) ἐπ' αὐτοῖς edit. Clerici, quam correxit Solanus. *l. 16. col. 1. Γὰρ*) Aberat in ed. Inferuit Solanus. *ibid. l. 17. 'Η τάλμα*) ἡ τολμὰν *C.* Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *Solan.* *l. 18. col. 2. 'Ο φοβούμενος*) Mire sane haec corrupta. Ego malim οὐ φοβ. Et καταστολήν. *Solan.* *ibid. l. 20. Στολὸν*) σταλήν, εἶναι *C.*

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 6. Ἰωνία) Ἰονία male *H. & B. 2.* Ceterae recte Ἰωνία. *l. 9. Γνώριμος*) Deerat in edd. Aderat in *L. & I.* Item in marg. *A. i W.* *Pag. 117. l. 6. 'Αγείρων καὶ συλλέγων*) Graev. ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *I. Ald. Fl. F. H. B. 2. P. S. A. l. 12. 'Οπισθόδομον*) *I.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. *Pag. 118. l. 3. 'Εκ*) Gr. ἀπό. Nihil mutant edd.

sed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ. *l.* 10. Ὑφ' ἐνδς) ἀφ' ἐνδς male *Fl.* *Pag.* 119. *l.* 8. Ἡρετο) Sic *I.* *Fl.* *B.* 2. *H.* *S.* *Pag.* 120. *l.* 17. *col.* 1. Ἡ) Vocem ἦ, quae deerat, supplevi. *Solan.* *Pag.* 121. *l.* 13. Νίκας) Deest in edd. omnibus. Neque *Cod.* memoratur, qui habeat. *Pag.* 122. *l.* 9. Ὁ, τι) ὅτι edd. Sed correxi ex coniectura. *l.* 14. Δε) Abest a *Fl.* Adest in *I.* *H.* *P.* &c. *Pag.* 123. *l.* 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἢ δὴ) ὥς οὐ μ. δέος *Pell.* Sed vulg. servant *I.* *Fl.* *P.* *Vid.* *Dial.* seq. c. 3. *l.* 3. Παραθεωρήτε) π . . . εἴτε *Th.* *M.* Παραθεωρήτε *B.* 2. cum iota subscripto. Ceterae vulgatum tumentur. *l.* 5. Ἐπ' ἐμαντοῦ) Sic *L.* Ἐφ' αὐτοῦ *I.* *Fl.* *H.* Ἐφ' αὐτοῦ male *P.* *S.* *A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gronov.* *l.* 9. Συγκρίνετε) συγκρίνατε edit. *Cler.* Συγκρίνατε *V.* *Exc.* & *Coll.* Ego συγκρίναίτε, ἐξετάζοιτε, legendum censeo. *Solan.*

IN ZEUXIN AUT ANTIOCHUM.

Pag. 125. *l.* 8. Βαδίζω) Sic *I.* *Fl.* *H.* *P.* Βαδίζει *B.* 2. *l.* 15. Αὐτὸ τοῦτο) αὐτῷ τοῦτω *Fl.* Sed vulgatam exhibent *I.* *H.* *P.* & *Cod.* *P.* *Pag.* 126. *l.* 3. Νέμειν) Sic recte edd. octo. Sola *I.* male νέμην. *Pag.* 127. *l.* 3. Αὐτὸς) Sic habere *I.* *H.* *Fl.* notat *Solanus.* Quid tum? Habent sic & aliae. *Pag.* 128. *l.* 5. Ὡν) Sic edd. plurimae, & *P.* *Cod.* Sed ὁ *Fl.* sola. *ead.* Καμπύλος) καμπόλος credo fuisse in *I.* Sed ex aliis edd. correxerat *Solanus.* *l.* 6. Ἐπαρίσταται) ἐμπανίστ. *P.* male. *l.* 7. Οἶόν εἰσιν) οἶ—όν εἰσιν *I.* *Fl.* Sed saepe hae eiusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. *l.* 11. Σκοπῆς) Nihil variare edd. optimas hic notat *Solanus.* *l.* 13. Ὀλος) Sic edd. octo. Sola *I.* ὀλως. *l.* 15. Ἀνέχων) ἀνέχον *I.* *ead.* Δεδίξαιτο) δειδίξαιτο *Vorst.* Nihil mutant edd. *Pag.* 129. *l.* 6. Μέρων) μέρων sola *I.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων *Mf.* *Gr.* *P.* & *L.* *l.* 13. Αὐτοῦ) Sic edd. *I.* *Fl.* *P.* *H.* &c. Αὐτῷ *P.* *L.* & *marg.* *A.* 1 *W.* *l.* 15. Τῆν) Abest a *Fl.* Adest in *I.* *H.* *P.* *l.* 16. Θετταλαί) Nil mutare *Fl.* notat *Solanus.* Quare? quia a *S.* minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in edd. priscis sciebat, in nonnullis semper. *Pag.* 130. *l.* 7. Τῶν νεογνῶν) Sic *Codd.* *P.* & *L.* Τὸ νεογνὸν edd. *ead.* Ἐν τῶν νηπίων) ἐν τῷ νηπίῳ *Gronovius.* Sed nihil mutant edd. *Pag.* 131. *l.* 1. Ἠγνοημένον) Sic habere *I.* *H.* *Fl.* *B.* 2. notat *Solanus.* Sed & habent ita aliae. *l.* 7. Τῶν δ') ἰσως τοῦ *L.* *ead.* Ἐφ' ὅτφ, εἰ) ἐφ' ὅτφ δεῖ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant edd. *Pag.* 132. *l.* 3. Δυσμυρίαν) δυσμυρίαν male *I.* *H.* *B.* 2. *Fl.* *P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla ed. praeceunte corrigen-

dum fuisset. *l. 4.* Ἐκπιδέσσεσθαι) ἐπιβέσσεσθαι *P. & A. Codd.* At vulgar. servat *Cod. Fl. Et Mf. B.* Item *ed. Fl. l. H. P. &c. l. 7.* Αὐτῷ) Sic *P. Cod. Αὐτῶν edd. l. H. B. 2. Fl. P. &c. ead. Δι' ὀλίγου* Ita recte *P. & marg. A. 1 W. Δι' ὀλίγον edd. l. 10. Γυμνήτες*) Nihil variare *edd. annotat Solanus. Pag. 133. l. 1. Κατακρύψαντας*) κατακρύψαντα *P. l. 7. Ἐκάτερα*) ἐκατέροις *P. l. 15. Τετρυγόντων*) Delrio *τραχυτήτων*. Sed nihil mutant *edd. l. Fl. H. P. &c. l. 18. Τετρυγόντων*) Edit. male *τετρυγόντων. Pag. 134. l. 1 Πριν ἢ*) Sic habere *l. Fl. H. & B. 2. notat Solanus. l. 9. Ἐς*) *Sola S. omisit ἐς. l. 11. Ἀποβαλλόντες*) Sic dedi ex *Fl. & B. 2. Ἀποβάλλοντες P. Ἀποβαλλόντες male l. H. Ald. Fr. S. l. 13. Κατεβάλλοντο*) κατελαμβάνοντο *Mf. B.* Nihil mutant *edd. l. 17. col. 1. Ἀνεκνυβαλίαζον*) ἀνεκνυβάλιζον *edit. Cler. quam mutavit Solanus. Pag. 135. l. 4. Ὀλίγοι*) ὀλίγου *sola marg. A. 1 W. l. 5. Ἐπαιώνιζον*) Sic *l. P. S. H. Fl. Ἐπαιώνιζον Scholiast. & P. l. 9. Ἐγένετο*) *Ald. ἐγένεσο. Sed marg. eius ἐγένετο, quod iam habebant recte cett. edd. l. 16. Ἄλλως*) Nihil hic abire a vulgata, *l. Fl. H. S. notat Solanus. ead. Ἐπεποιθεῖν*) ἐπεπόνθειν *L. male.*

I N H A R M O N I D E M.

Pag. 137. l. 8. Ὑποβάλλειν) Sic *M. l. S. H. Fl. P. &c. l. 13. Ἐμμεμάθηκα*) καὶ μεμάθηκα *W. Pag. 138. l. 8. Ἐνίκησας*) νικήσας *edd. & M. ead. Ὁμωνύμου*) ὁμώνυμόν σοι *edd. omnes & M. Ὁμωνύμου σου Marc. Ὁμωνύμου σοι Pell. l. 11. Τὰ ὄρνεα — πεπόννηκα*) Tredecim illa verba defunt in *J.* Adfunt in ceteris ad unam omnibus. Adfunt etiam in *W.* nisi quod hic *Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον. Pag. 139. l. 13. Τοῦθ'*) Sic *edd. Τοῦτο W. Pag. 140. l. 1. Καὶ ἐπ'*) καὶ deest in *edd. Adest in W. l. 3. Ἐπαινέσονται*) Sic *M. recte & edd. excepta B. 2. quae vitiose ἐπαινάσονται* quod *Vorst.* tamen mutaverat in *ἐπαινέσονται*. Sed — ἴσομαι in prosa usitatus. *l. 5. Οὐς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὐς θαυμάζουσιν*) Quatuor verba ab *οὐς* ad *οὐς* omisit *Fl.* quae adfunt in *cett. l. 13. ἴσασι*) Sic dedi ex *L. Eisi* *edd. Quid M. habeat, nescio: abscissa enim haec sunt, Solan. l. 14. Δὴ δέῃ L. Δὴ Fl. l. P. &c. Pag. 141. l. 3. Οὐκ*) Deest haec particula in *ed. Fl. Adest in cett. & in P. l. 11. Οὐτος*) οὗτω *edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L. l. 17. Καγορικὸν*) κανόνιον *C. Pag. 142. l. 14. Αὐτὸ*) Sic recte *L. Αὐτῷ male edd. Αὐτὸν Pell. l. 15. Ἀλλότριον*) Ita *edd. l. Fl. H. P. &c.* nisi quod *ἀλλότρια B. 2. male. Ἀλλότρια Ienf. & Pell.*

quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito, quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον fervent. Pag. 143. l. 10. Ἐπὶ) Sic edd. omnes. Ἐπαίνων Angl. P. & L. item marg. A. 1 W.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΤΘΗΣ) ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte edd. Σκύθης. conf. c. 7 pr. l. 2. Πρῶτος) Sic B. 2. P. S. A. Πρῶτον Ald. Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. l. 6. Ὦν) Sic recte edd. vett. Ὦν male recentiores. l. 10. Ἀπέθανε) ἀπέθανεν W. Prius vero servant edd. l. 12. Ἰατρῶ) Ἰατροῦ male W. Pag. 146. l. 3. Παρά) Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περί male I. H. &c. l. 9. Ἐπαυσε) ἢ ἐποίησε L. l. 14. Ἐδείξεν) Pell. an εἰδὼξεν ut ante? l. 15. Περί) Sic edd. & M. Sola I. male παρά. Pag. 147. l. 2. Εἰ) Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam agnoscunt edd. ead. Ἐτι) Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in P. quare id servavi, etsi abesset a I. & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. l. 3. Ἐγκέκολαπτο) ἐκεκόλαπτο W. male. Pag. 148. l. 3. Παρά) Sic I. H. Fl. P. S. Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. l. 6. Πλοίου) Sic edd. I. H. Fl. P. Πλοῖον W. l. 7. Ὅδῳ ἐμελλεν αὐτῷ) Inverso ordine W. ἰμ. αὐτ. ἐδ. l. 13. τοῦ δοκιμωτάτου) τῶν δοκιμωτάτων Anglic. P. & L. At vulgatum tuentur edd. omnes & M. l. 15. Ὑπεξηρημένον) Sic edd. vett. & recentt. Ἐν χρῶ κεκαρμένον W. Pag. 149. l. 5. Εἰδὼτα) ἰδὼτα W. Nihil mutant edd. l. 12. Διατρίβοι) Sic W. Διατρίβει edd. Pag. 150. l. 1. Ἐθνεσι) Sic edd. Ἐθνεσιν W. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim edd. omnes. l. 13. Ἀπέλθης) ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant I. Fl. H. P. l. 17. Τὰ) Articulum in edit. omissum supplevit Solanus. Pag. 151. l. 17. Δυσπρόσδος) Nihil variare edd. notat Solanus; recte, nisi quod nonnullae δυσ πρόσδος seiungunt. Reitz. Rectius Mf. Reg. 2954 Δυσπρόσδοτον. Pag. 152. l. 1. Ἡμῶν) Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris edd. M. l. 4. Περί τοὺς ξένους) πρὸς τὸν ξένιον W. & L. Sed nil mutant edd. Pag. 153. l. 15. Διατρέψῃ) Sic L. Item Vorst. ac Gr. In W. videtur fuisse διατρέψῃ. Sed alia manus διατρέψῃ fecit. Διατρέψῃ corrupte etiam edd. omnes. Pag. 154. l. 3. Καὶ τοῦτο) τούτῳ solum, sine καὶ B. 2. Sed vulgatam tuentur I. Fl. H. P. & M. Καὶ τούτῳ L. l. 4. Ἐφίλουν) καὶ ἐφίλουν B. 2. Sed abest καὶ a reliquis & M. l. 5. Εἶναι) Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab edd. Comma

est in Fl. l. 8. Οὐδὲ) οὐδὲν l. male. l. 10. Ἐπαγάγω) Sic edd. l. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. l. 13. Ἐπαγομένω) Sic recte l. H. Fl. Ἐπαγομένω male Ald. & P. Pag. 155. l. 15. Τῶν λόγων) Ita recte edd. Τὸν λόγον male L. ait Solan. ead. Ὑμῶν) Et sic recte edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῶν male Fl. Pag. 156. l. 3. Συγγραψάμενος) Sic edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L. l. 9. Τοσούτους) Sic W. recte. Τοιούτους edd. l. 12. Δεκάδι) Sic edd. Δεκαδία W. l. 14. Οὗτοι ἐθέλωσ. ἔδ. γ. ο. τ. α.) Haec septem verba in edd. omissa, ex Cod. W. restituta. Pag. 157. l. 6. Ἀπάξεται) Sic edd. vett. & M. Ἀπάξεται male S. & A. l. 8. Οἰχίσεται) Sic edd. & W. Nisi quod in eo abest σε. l. 10. Ἀκούουσιν) αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abest pronomen ab edd. Fl. l. H. P. &c. l. 11. Παρέλθοι) παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant l. Fl. H. P. Pag. 158. l. 1. Φίλον ποιήσαντο) φιλοποιήσαντο W. l. 2. Ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα) ἐπισείσαι χρυστὴν χεῖρα W. l. 3. Δί) Δία Fl. & M. Ceterae edd. sic, ut dedimus. l. 4. Ἡδῆ) ἦδε S. & A. male. Ἡδῆ recte edd. vett. & W. l. 5. Ἐδοξαν) ἔδοξα edd. & M. l. 6. Φησὶν) φασὶν male Fl. Recte cett. l. 10. Θάλασσα) θάλαττα W.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 3. Πυρέττειν) Ita Codd. quatuor Angl. P. W. L. Πυρεταίνειν edd. l. 7. Οὗτος) οὕτως P. Sed prius recte servant edd. l. 9. Παρεκινούντο) παρεκινούν W. Sed prius edd. servant. l. 12. Μέλει) Sic M. & edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & margo A. 1 W. l. 15. col. 2. Πᾶσαι) Deerat in editis. Pag. 160. l. 8. Ἀναστάντας) Sic edd. & M. l. 14. Τοῦτο) οὕτω marg. A. 1 W. Pag. 161. l. 1. Ἀρμενία) Sic H. Fl. B. 2. P. Ἀρμενεία l. l. 6. Ὀρμῇ) W. P. L. & Anglic. & marg. A. 1 W. Πληγῇ edd. omnes. l. 17. Νεῖκος) In V. prave κείνος est, lege νεῖκος (vid. Diog. Laërt.) & sic C. Solan. Pag. 162. l. 1. Κρανίου) W. recte. Et marg. A. 1 W. Κρανίου edd. l. 7. Ὡς ἴστ.) ὥς deest in M. H. Fl. P. S. Ald. 1. B. 1. & 2. & Fr. Adeft in sola l. l. 8. Οὕτω) Sic edd. Οὕτως W. l. 10. Κυλίσαι) Sic edd. Κυλίοι W. Reitz. Cum W. consentit Mf. Reg. 2956, & ita rescriptimus. l. 14. Πῶς) Ita P. L. & marg. A. 1 W. Ὅπως edd. l. 16. Τοῦτου) Sic W. Τουτοῦ M. Τοῦ edd. l. 17. col. 1. Κρανίου) Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανίου scribendum, vid. nott. Reitz. Pag. 163. l. 1. Συγγραφεῖν) συγγραφεῖ W. & Mf. Gr. Vulgatam tuentur edd. l. 6. Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται) παραινέσαι αἱ π. δεῖναι ὄντες W. ead. Οἴονται σφί.

σιν) οὖν τε φασίν Coll. Οἶοντε σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus. *I.* 12. Ἀλλὰ εἴ τι) ἀλλ' εἴ τι *M.* *I.* 14. Ἐς αἰ) Sic recte *L.* & marg. *A.* 1 *IV.* Ὡς αἰ male edd. *M.* etiam, sed in litura, fuitque haud dubie ἐς αἰ. *Pag.* 164. *I.* 3. Μανία, εἶγε ἐλπίς) Liturae sunt hic in *W.* & vulgata lectio reposita. *I.* 4. Μεταποίησουσιν ἢ μεταγράψουσιν) μ. . . σωσιν ἢ . . . ῥωσι *W.* *I.* 7. Ἰν') ἦν *W.* *Pag.* 165. *I.* 1. Αἰρεῖσθαι) Sic *Fl.* *H.* *P.* & *Ald.* Αἰρεῖσθαι *I.* *I.* 11. Ἐν) τὰ ἐν marg. *A.* 1 *W.* sola. Non male. *I.* 12. Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία) τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell.* *Pag.* 166. *I.* 7. Ἐν διατρίβουσι) Marg. *A.* 1 *W.* Et *W.* Διατρίβουσι edd. *I.* 9. Καταρρίπτοντες) Sic recte edd. Καταρρίπτοντες *W.* *I.* 13. Εἰ γε) Nihil hic mutare *M.* *Fl.* *S.* & *H.* norat Solanus. Sed & sic *I.* *P.* & *Ald.* habent. *I.* 14. Εἰ) Deest in *W.* at ibi punct. post *ψευς*. *I.* 16. Ἀκαριαῖον) Sic edd. omnes. Ἀκαιρον *Angl.* & *P.* *Pag.* 167. *I.* 5. Ἀκρατῆς) Sic *B.* 2. *I.* *P.* *Ald.* *S.* *Fl.* & c. *I.* 8. Θέλη) ἐθέλη *M.* *I.* 10. Ἀπὸ) Sic *Angl.* item *W.* *P.* & *L.* Ὑπὸ edd. *Pag.* 168. *I.* 2. Οὐδ' Ἀρης) οὐδὲ ὁ Ἀρης *W.* *I.* 3. Ἦν τινα) *Ald.* male ἦν τινα. Sed correctum in marg. *I.* 8. Χαρίζειν) χορίζειν male *I.* *I.* 9. Ἐπεισάγοι) Sic *W.* & *I.* Novem reliquae edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *I.* 10. Ἐτέρας) Sic edd. omnes. Ἐταῖρας *Mf.* *Angl.* *P.* & *W.* Sed recentior manus ἐτέρας fecit. ead. Κομμώματα) σκώμματα male *W.* Vulgatam exhibent edd. *Fl.* *I.* *Ald.* *P.* *H.* *I.* 13. Ἀλουργίσι) Sic recte marg. *A.* 1 *W.* Ἀλουργῆσι edd. Ἀλουργῆς τι *Angl.* & *P.* *A.* εἰ *W.* *I.* 14. Ψιμύθιον) *ψιμύθιον* *M.* *S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Ald.* excidit μ. *I.* 16. Τοῦτο) Deest in *W.* *Pag.* 169. *I.* 4. Τὰ ἔπειτα) τοῖς ἐπ. *L.* At vulgatam tuentur *I.* *Fl.* *H.* & c. Τοὺς marg. *A.* 1 *W.* *I.* 6. Καὶ διὰ τ. ἐ.) κιβδήλω τῇ διαίρεσει χρώμεναι hic legit *G.* *Mf.* *I.* 8. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) τοῦτον ἐντυγχάνειν *G.* Τοῦτο *B.* 2. Vulgatum servant *M.* & edd. ceterae. *I.* 9. Κιβδήλω) ὥς εἴρηται ante hoc verbum inferit idem *Cod.* *G.* *I.* 12. Αὐτὸ) Nihil mutat *M.* nec edd. *Forf.* αὐτῶ. *Solan.* *I.* 14. Γεννάδαν) γεννάδα *W.* sed additum *v.* *Pag.* 170. *I.* 4. Ἐραστὰς) Sic marg. *A.* 1 *W.* *A.* *G.* *P.* Ἐργάτας edd. & *M.* *I.* 8. Πρόσαντες) Sic *M.* cum edd. omnibus. Ἀν πρόσαντες; Ἐπάχθες *Pell.* ead. Ἀκούουσιν ἦν) Sic *I.* & *P.* *G.* Ἀκούουσιν ἦν edd. & *M.* *I.* 9. Ἐπινοήσας) ἐπινοεῖ *Mf.* *Gr.* Ἐπινοῆσαι edd. & *M.* Ἐπινοήσας marg. *A.* 1 *W.* *I.* 11. Ἀκροασαμένους) Sic edd. omnes. Ἀκροασομένους *W.* ead. Παραδραμὸν) παρὰ δρόμον *W.* *I.* 16. Καὶ) Abeat a *W.* *Pag.* 171. *I.* 1. Φροντίζειν) Sic *W.* & edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροτίζειν. *I.* 5. Που σε) σέ που *W.* *I.* 10. Σανδάλω) σανδαλίω

W. l. 14. Σου σοι M. P. & marg. A. i W. Σου servant edd. & Ex. l. 16. Ἀσύμφυλον) Sic dedi ex Codd. L. P. W. & Anglic. Ἀσύμφυλον enim habebant edd. omn. praeter Fl. quae ἀσύμφυλον. Et praeter l. quae ἀσύμφυλον. Pag. 172. l. 7. Ἐξεργάσασθαι) ἔξεργάσεσθαι W. l. 14. Ἀριστοβούλου) Ἀριστόβουλος μ. γράφας Angl. M. & marg. Fl. Prius vero servant edd. & P. l. 15. Ἀναγνόντος) Sic edd. & M. Pag. 173. l. 2. Ἐκείνος) Deest in W. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) ἐν ἀκ. G. L. recte. Prius autem edd. & M. l. 8. Ὅς γε) Sic etiam M. Sed a recentiore manu. Pag. 174. l. 1. Ἐπανθήσῃ) ἐπανθήσῃ P. & marg. A. i W. Ἐπάνθισσῃ Angl. l. 2. Τοιοῦτοι) τοιοῦτοι πολλοὶ W. l. 3. Καί) Abest a Fl. Adest in l. H. P. & M. l. 4. Χρειῶδες) Sic edd. & c. Χρεῶδες W. l. 5. Θεραπεύοντες) θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem edd. recte tumentur. l. 8. Καταμεμίχθαι) καὶ τὸ μ. W. l. 9. Πάσῃ) Deest in W. & Fl. Adest in P. & cett. edd. ead. Tὰ) Abest articulus a P. & L. Adest in edd. Pag. 175. l. 2. Ἐμμελὴς) εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant edd. Coll. & M. l. 3. Περί πόδα τῇ ἱστορίᾳ) παρὰ πόδα ἡ ἱστορία edd. Sed περι exhibent Angl. P. W. & L. τῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Causaub. & Vorst. l. 12. Ποιοῖ) ποιοῖτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae. l. 13. Φροίμιου) Sic edd. vett. & S. Προοιμίου P. & A. Pag. 176. l. 3. Οὐολόγιστος) Nihil mutant edd. & M. l. 8. Θύμου) Sic ed. P. & marg. A. i W. Θυμού ceterae male & M. ead. Κρεπέριος) Sic edd. l. Ald. P. S. & c. Ἐσπέριος καρπού. γραι. Κρεσπέριος C. male. Κρεπέρκος M. l. 9. Συνέγραψε) Sic edd. Ἀνέγραψε P. l. 11. Ξυλισταμένου) Sic Fl. l. P. aliaeque. Καθισταμένου Thucyd. l. 17. Καρπού) Sic pro Καλπουρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error est manifestus. Reitz. Pag. 177. l. 1. Οἱ τότε) Probat Fl. l. P. Ὅποτε W. male. l. 4. Τὴν) τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν W. l. 6. Νισίβει) Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει. l. 8. Τοῦτο) τοῦτ' W. l. 10. Κάκεινα) κακία Fl. Vulg. serv. cett. Κακεῖνο M. sed a recent. manu. ead. Ὡς) ὅπως L. Nihil mutat Fl. l. H. P. l. 11. Νῆ) ἢ M. Ἰδία marg. A. i W. & P. Vulgarum tumentur l. Fl. H. & c. ead. Παρέλιπον) παρέλειπον W. l. 14. Ἀνέγραψε) ἀνέγραψε W. male. Pag. 178. l. 10. Προπεποννηκὼς) Sic Mf. Gr. Item W. & P. Πεποννηκὼς edd. omnes. ead. Ἡτιασάμην) Fl. Ἡτιασάμην iota subscripto ad latus posito. Pag. 179. l. 3. Ὅ, τι) Sic W. Ὅτι edd. l. 4. Ἰντρέιν) ἰντρέιν edd. omnes. M. in litura. l. 6. Τριόδου) περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου. l. 11. Ἀναγινώσκοντας) ἀναγινώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent Ald. l. P. H. & c. l. 12. Πρέποι) πρέπει Fl. Ceterae & M.

πρέποι. Pag. 180. l. 6. Τὸ γὰρ τοιοῦτον) τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ἔδει Coll. Nil mutant edd. & M. nisi quod *Fl.* τοιοῦτο. l. 7. Ἐδει) ἔδειπερ P. *ead.* Ἡ) μᾶλλον ἢ Pell. l. 8. Ἀμνημονεύσαι) ἀμνημονῆσαι W. l. 10. Κακῶς) κακῶς I. l. 12. Ὁρᾶς, ὁμοίος) Sic edd. Ὁρᾶς οὐχ' ὁμοίος Angl. & P. Pag. 181. l. 7. Ἰριοσιδῆς) Ita recte inveni in P. S. H. *Ald. Fl. F. B.* 2. Ἡεροσιδῆς male I. & marg. A. i W. & L. Ἐροσιδῆς Angl. & G. Ἰεροσιδῆς P. Vulgaræ vero assentitur M. l. 9. Οὐολογέσου) Sic legere I. *Fl. H. B.* 2. & M. notat Solan. l. 11. Τύγρητα) Nihil mutant I. *Fl. P. H.* & M. l. 14. Ὡς οὐκ) ὧν οὐκ P. l. 15. Αὐτῶν) Deest in W. l. 16. Γὰρ) Nihil mutant I. *H. B.* 2. P. *Fl.* & M. Pag. 182. l. 2. Ἄρτι τοῦ δεσπ. κλ.) Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι κληρ. τοῦ δ. inverfo ordine I. & W. l. 5. Ἐμπηδήσας) ἐκπηδήσας L. *ead.* Ὀρνίδων) ὀρνιθίων marg. A. i W. & μοχλαγῶν. l. 6. Ὑπερεμπίπλαται) Sic B. 2. *Fl. I. H. P.* & c. Ὑπερεμπίμπλαται W. l. 7. Ταρίχου) ταρίχους marg. A. i W. l. 11. Εἰκοσι) Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἐπτά καὶ ἑκτὼ edd. omnes absurde. l. 12. Ἐξέθανον) Ita G. & W. Ἀπέθανον edd. l. 19. col. 1. Λέγειν) λέγεται edit. Cler. quam correxīt Solan. Pag. 183. l. 1. Ἐννέα) οὐκ Angl. & P. Vulgaratam servant edd. & M. l. 3. Ὑπὸ) M. P. L. & *Fl.* Edd. cert. ὑπέρ. l. 6. Κρόνιον) Κρόνον edd. omnes, præter I. quæ Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονίον W. l. 8. Ταλλα) ἄλλα W. Τάλλα I. *H. S.* Ταλλα *Fl. P.* recte. l. 9. Σεβηριανού) Edd. fere omnes male Σεβεριανού, præter S. & B. 2. Aldina eodem vitio laborat, quæ paulo post tamen recte Σεβηριανός habet. Σεουνη—W. ubique. l. 14. Ἐπτά) ἐς ἐβδόμην W. Vulgaratam tuentur *Fl. I. H. P.* l. 15. Ὅσραν) Ὅσρὸν τις W. l. 16. Σεβηριανός) Hic rursus quædam male Σεβερ— præter *Ald. Fl. S. H.* & B. 2. *ead.* Διὰ τοῦτο) διατοῦτο I. uno verbo. Pag. 184. l. 1. Ἐπήγαγε) Sic *Fl. I. H. P.* Ἐπηγε W. L. & marg. A. i W. *ead.* Τῆς ἐβδόμης) τῆς ζ. *Fl.* l. 5. Ἐδεσσα) Αἰδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. I. H. P.* l. 6. Ὀπτοβος) ὀτοβος W. l. 9. Δημοτικά) Edd. male δηματικά secunda longa, excepta S. & B. 2. quæ ο habent cum Cod. M. l. 11. Ἐγχερίζοντα) Sic I. *Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχερίζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl.* i plane exprimit, ἐγχερρίζοντα exhibens. Pag. 185. l. 1. Μετὰ ταῦτα) μεταταῦτα iunctim I. *H. Ald.* & *Fl.* *ead.* Ἀκούσεσθαι) ἀκουσεσθαι W. male. l. 2. Ἐπάγοντας) ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. I. H. P.* & c. l. 6. Χρὴ δὲ) χρὴ δὲ οἶμαι W. At illud οἶμαι in nulla ed. invenio, alioqui facile admisiffem. l. 12. Ῥοδίου) Ῥοδίου L. l. 16. col. 2. Ὑπισχνομε.) In ed. Cler. male ἐπισχνο-

μένων. Pag. 186. l. 4. Δείζομεν) δειζόμεν W. Nihil mutant edd. priscae. l. 6. Περὶ) παρὰ W. & Fl. male. Ceterae recte περὶ. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Sic recte marg. A. i W. item Fl. S. & A. Ceterae pessime Ἐπικουρείων Epicureorum. Τῶ ἐπικουρίῳ W. l. 14. Ἀπώκισαν) ἀπώκησαν W. ead. Ἐδεσσαῖοι) Αἰδισσαῖοι W. Pag. 187. l. 7. Ἀπώκισε) ἀπώκησεν M. l. 8. Σεβηριανού) Sic iam bene edd. Σεουηριανού W. ubique. l. 15. Κατάξαντα) κατάζοντα W. Nihil mutant Fl. l. H. P. l. 16. Εἰς σφαγὴν) εἰς τὴν σφαγὴν W. Pag. 188. l. 1. Ξιφίδιον) ξιφείδιον W. l. 4. Ἐκείνου) Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant edd. l. 6. Οὐδὲν) οὐδενὸς marg. A. i W. l. 12. Ὁ ῥήτ.) Deest articulus in W. Adest in edd. Pag. 189. l. 1. Ἀπέσφαξεν) Sic habere l. Fl. H. & M. notat Solanus. Sed & habent ceterae. l. 5. Τάλλα) τᾶλλα l. Ald. ubique. ead. Κατεγίγνωσκον) καταγιγνώσκων W. l. 6. Λοπάδων) λοπαδίων Fl. Cum vulgata faciunt cett. & M. l. 10. Ὁμοίους) ὁμοίως W. l. 15. Ἰδιωτείας) ιδιωτίας W. Vulgatam retinent l. Fl. H. P. &c. Pag. 190. l. 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior v addidit. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ l. ead. Ἐξηγοῖτο) Ita restitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο edd. l. 7. Διεξίων) Sic edd. & M. in quo tamen videtur fuisse διεξίσι) sed mutatum est. l. 9. Ἀναλωκός) ἀναλωκότα Fl. Ἀναλωκός W. P. Ἀνηλωκός edd. omnes. l. 15. Εἰστιάσαντο) εἰστιασ. L. & Fl. l. 16. Τὴν Μαύρον) Sic recte edd. Τὸν Μαύρον Anglic. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl. Pag. 191. l. 6. Ἐν) Nihil variare edd. & M. notat Solan. ead. Ἐπελάσεις) Sic restitui ex marg. A. i W. & Codd. G. W. P. L. Ἐπελεύσεις enim edd. male. l. 8. Ἐφειστήκει) Ex W. P. & Fl. Cett. male ἀφειστήκει. l. 10. Ἀξίους) Ita recte edd. Ἀξίου M. erasa, quae prius fuerat, litera Σ. Πολοῦ ἀξ. Marc. prave. l. 11. Ἦδη) δὲ M. Sed notatum ut spiritum. l. 16. Τελειότερα) Ita dedi ex marg. A. i W. Ἀναγκαϊότερα edd. absurde. Pag. 192. l. 3. Πόρπην) πόρκην male W. L. & marg. A. i W. In vulgata probe conspirant edd. l. 9. Κεγχρεῶν) Κεγχριέων Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes edd. & Thom. M. Pag. 193. l. 5. Περισπειραθέντων) Ita restitui ex W. & L. Περιπειρ. edd. male. l. 12. Σοῦραν) Sic edd. & M. ead. Κρανίου) Sic W. Κρανίου edd. Pag. 194. l. 1. Ἐμελεν) Sic edd. & M. Ἐμελλεν l. l. 2. Ὀρβιαν) Deerat in omnibus edd. excepta l. Deerat etiam in M. l. 5. Τίγρητι) Sic L. M. B. 2. P. S. Τίγριτι l. & reliqq. conf. supra cap. 19. l. 6. Μηδία) Μηδεία W. male. Nil mutant edd. priscae. l. 10. Νενίκηκει) Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νενίκηκεν l. & W. l. 11.

Μηδία) Sic edd. omn. Μηδεία M. l. 13. Συγγεγραφέτος) Sic restitutum ex W. quod vel sine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφεκός habebant, ne I. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. l. 14. Ούλογ.) τὴν Ούλογ. W. l. 15. Τριπόθητον) Deest in W. Pag. 195. l. 2. ὤκισε) ὤκησε W. l. 15. Μουζουριδος) Μουζιριδος W. Nihil mutant Fl. H. I. P. Pag. 196. l. 1. Οὐτ' εἰ βλέπειν) οὐτε βλέπειν ἢ W. l. 3. Ὅτι κε) Sic dedit Solan. Edd. enim ὅ, τι κε. ead. Ἐπ' ἀκαιρίμαν) ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. & Cod. Fl. Ἐπικερ— Fl. Ἐπὶ κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. ead. Γλωτταν) γλώσσαν M. l. 9. Σαγαλασείως) Σαγαλασσείως emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur edd. omnes. Pag. 197. l. 3. Καὶ εἴτι τρ.) καὶ εἴτι καὶ τραχύδην P. ead. Δὴ) ἦδην Fl. Δὴ ceterae. In M. est δὴ, sed ἦ supra scriptum est a recentiore manu. l. 4. Αὐτὸν) Sic I. H. Fl. P. Ald. Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομῆς, & aberrat δει. l. 8. Συγγράφοντα) συγγράφοντα marg. A. 1 W. non male. l. 16. Ἄν) Deest in M. & Fl. adest in cert. Pag. 198. l. 2. Ἐκ κασσ.) Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cert. edd. l. 4. Ἀλλὰ ποῦ) Sic P. Ἀλλὰ που iunctim I. H. Fl. B. 2. S. Ἀλλὰ που P. sed interrogandi sign. ego addidi. l. 7. Ἡρόδικος) Ex marg. A. 1. Angl. & P. Ἰρόδικος Schol. Ἡροδίζης male edd. & M. l. 8. Οὐχ) Deest in M. & omnibus edd. Adest in sola I. Et sic emendarant Marc. & Vorst. ead. Ὑπόσχοιντο) ὑπόσχοιτο M. male. l. 10. Διὰ ταῦτα) Sic I. Fl. H. P. &c. Δι' αὐτὰ M. l. 14. col. 2. Ἐκίνησεν) Est apud Aelian. ἐκύνισεν. At nihil ab vulgato abit C. Solan. l. 17. col. 1. Τὸν) Deerat in edit. addidit Solanus, & ἰδεῖν, quod post σῶμα legebatur, delevit idem. ead. col. 2. Ἐσπενδεν) Sic ex C. restitutum, cum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed & ex Aeliano poterat restitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. Reitz. l. 18. col. 1. Σῶμα) σῶμα ἰδεῖν Aelian. Reitz. ead. col. 2. Οὐ δὲ) Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, & Solanus ου μὲν inde fecerat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in eiciendo uno μὲν ex tribus, cum iam bis μὲν plus quam satis sit. In Aeliano est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπενδεν, οὐ μὲν ἐδύν. Reitz. l. 23. col. 1. Πρῶτον) Ita pro edito πρῶτος restituit Solan. ex C. *ibid.* Αὐτὸν) αὐτὸν ed. Ἐαυτὸν Ael. Reitz. *ibid.* l. 24. Καὶ δις) Coniunctionem in edito exemplari deficientem implebat Solan. *ibid.* l. 28. Ὡς ἐπ') ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae I. Cler. ait: Aelianus habet ὅσον ἐπ' ὀργυιᾶς ἑκτῶ, in edi-

tionibus, sed in MS. est *πεντήκοιτα*, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἔπος γυνίας C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. *Reiz.* Pag. 199. l. 2. Ὑπόθεσιν) Sic W. & edd. vett. Ἀπόθεσιν S. male. l. 6. Ἐφευρηκέναι) εὐρηκέναι W. Nihil movent vulg. edd. vett. l. 9. Τοιαῦται) τοιαυτά W. solus. l. 11. Καίτοι) Sic edd. vett. & M. Pag. 200. l. 1. Ἐφ' αὐτοῦ) αὐτοῦ I. Sed nostram lect. habent Fl. B. 2. H. P. Ald. & M. ead. Ὁ μαθητὴς) ἔστιν δὲ μαθ. M. male. l. 6. Ἐχθρῶν) Sic edd. omnes praeter S. & hanc secutam A. quae ἔχων. Sed ἔχων etiam Cod. W. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Sic Fl. B. 2. P. H. & M. Ἀπαγγέλουσι I. Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Nihil hic a vulgata abire I. Fl. H. notat Solan. l. 3. Ὡμῶς) Et hic nil variare edd. nec M. norat idem. l. 6. Μανικὸς) μαντικὸς M. solus. l. 16. Μὴ εὐξ.) μὴ aberat ab M. Sed superscriptum est. Adest autem in Fl. I. H. P. ead. Παρέλειπεν) παρέλειπεν W. Pag. 202. l. 5. Γύλιπον) Sic I. Fl. H. P. & c. Γύλιππον W. l. 8. Πρώτων) Ita quoque in edd. optimis legi notat Solan. l. 10. Ἄν) Deest in W. & Fl. Adest in P. Cod. & edd. I. H. P. l. 13. Ἐλπίζῃ) Ita dedi ex marg. A. 1 W. & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. l. 14. Νισαίων) Νησαίων male W. Vulgatam non movent Fl. I. H. P. l. 15. Αὐτὸ) Sic edd. & M. l. 17. Χιτῶν) Forf. χιτῶνα Περσικόν. Solan. Pag. 203. l. 2. Ποιήσεται) ποιήσεται W. male. l. 3. Ἐχθρῶς) τέχνης Fl. Vulgatam servant Ald. I. H. P. & Codd. M. P. l. 4. Καὶ μ. S. τ. α.) Sic edd. Coll. & M. ut edidimus. l. 5. Εἴ τις) εἴ τι S. sola cum A. Ald. vero Fl. I. H. & c. cum W. recte εἴ τις. l. 11. Ἐξ ἀρχῆς) καὶ ἐξ ἀρχῆς M. l. 13. Ὡς) Sic sola B. 2. recte. Ὡς male reliquae. In M. δὲ superscriptum est. l. 14. Ὀνησίκριτε) Ὀνησίκρατες P. misere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. ead. Ὡς) ὅπως W. l. 15. Ἀναγινώσκουσιν) ἀναγινώσκουσιν M. Nil mutant I. Fl. H. P. Pag. 204. l. 4. Ἐπάγονται) Sic dedi ex I. licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. l. 10. Ὀνομάζων) Ex lens. emendatione, ὀνομάσων enim edd. Pag. 205. l. 3. Κτῆμά τε) Ex Thucyd. Κτήματα edd. Luciani. l. 4. Ἦπερ) εἰπερ male Fl. Ἦπερ cett. item M. & P. l. 10. Ποσὶ) Sic L. & MS. Golm. Πόλεσι male edd. item M. & P. l. 14. Ῥητορίας) ῥητορίας W. Pag. 206. l. 2. Συγγραφῶς) Sic W. & edd. vett. Συγγραφῶς male S. l. 5. Φανώτατα) Ex W. dedi. Φανώτατα edd. l. 8. Συνεῖναι) Sic Cod. P. & edd. I. P. H. Συνεῖναι W. & Fl. Pag. 207. l. 1. Ἐπουριάσαντος) ἐπουριάσαντος male W. l. 6. Κίνδυνος — μέγιστος) Sic L. Κίνδυνος — μέγιστος P. Ald. Fl. H. B. 2. S. Κ—ορμ—ον I. & M. ead. Τότε) Sic I. aliae τό, τε.

l. 8. Πειστέον) πειστέον male W. l. 9. Λόφοις) λόφοις prave M. l. 14. Ἀφιστάντα) Stephan. ἀφιστῶντα. Pag. 208. l. 2. Συν-
ακτέον) Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον edd.
omnes male. l. 10. Πρώτα) πρῶτον S. Sed πρῶτα Fl. l. P. H.
& W. ead. Αὐτὸν) αὐτὸν male S. & M. Αὐτὸν Fl. l. H. P. &
W. nam sic scriptum fuit. l. 13. Καὶ χρ.) Absunt haec duo
verba a Fl. ead. Ὀλος) ὅλος l. l. 14. Μὲν τῶν) τῶν μὲν S.
Pag. 209. l. 1. Καὶ αὐτὸς) καὶ abest ab S. ead. Τὰ) Abest in W.
l. 8. Ἀκουέτω) ἡκήκουστω Fl. Ἀκηκούστο M. Ἀκηκούσω P.
Vulgatam nostram obtinent edd. cett. l. 12. Ἐπέστω) Sic L.
G. P. & marg. A. l. W. Ἐπέσω edd. male. Pag. 210. l. 1. Μν-
δεῖαν) Nihil hic variant M. l. Fl. H. Cum Cod. iste alias Μν-
δεῖαν scribere soleat. Vid. c. 30. l. 4. Ἀδῶλφ) ἀδῶλφ P. l. 5.
Τὸ κέντρον) Ex W. & P. est. Τῷ κέντρῳ edd. Sed κέντρον quo-
que marg. A. l. l. 10. Αὐτὰ) αὐτῶ Fl. Sed vulgatam lectio-
nem firmant M. P. l. 12. Φειδία ἢ Πρ. χρ.) Φειδ. χρ. ἢ Πρ. Fl.
W. & M. l. 13. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') οὐ γὰρ οὐδ' M. & Fl. Pag. 211.
l. 3. Αὐτῶν) αὐτῶ M. Αὐτοὺς peius L. ead. Οἰκοδομήσασθαι)
Ita dedi ex Fl. & W. Οἰκοδομήσασθαι enim edd. l. 4. Τοι) τι
M. l. 7. Μετὰ) Sic legere l. Fl. H. notat Solan. nescio quare.
l. 11. Ὅταν) ὅπότε ἂν W. L. & Fl. Vulgat. servant cett. edd.
ead. Προδοικήσασθαι) διοικήσασθαι Fl. sola. l. 13. Λεκτέων)
λεκτῶν W. Pag. 212. l. 2. Ἡ) M. facere cum edd. notat So-
lan. ead. Εὐπορίσει) Sic l. H. P. Ald. Εὐπορήσει Fl. quod etiam
in M. fuit, sed vulgata rescripta est. l. 14. Μέγα) μετὰ male
L. Cum vulg. faciunt l. Fl. H. &c. Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Ex
emend. Solani; edd. enim omnes male αὐτῇ. l. 7. Ἐφην) ἔχην
male sola A. l. 10. Τρόπῳ) τρόπον L. Vulgatae adstipulantur
l. Fl. H. P. Pag. 214. l. 5. Λαγωαῖς) λαγωαῖς cum puncto
subscripto W. Sine puncto edd. l. Fl. H. P. &c. l. 6. Ὑπογασ-
τρίοις) ὑπογαστρίων L. ead. Ἐνθήσει) ἐνθήσει W. Nihil mu-
tant edd. vett. ead. Εἴ τι) Sic edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius
fuerat, id quod in l. quoque legitur. l. 14. Μεγαλόφρων) με-
γαλοφρόν, marg. A. l. W. Pag. 215. l. 6. Χρημα) Sic marg.
A. l. l. & Mf. Gr. Σχημα edd. ceterae omnes. l. 7. Χρειῶδες)
Sic edd. praeter l. quae χρηῶδες. ead. Ἡ ἔτι) ἦν ἔτι M. ma-
le. l. 8. Λομὸν) μὸν tantum M. l. 10. Αὐτοῦ) Deest in Fl.
Pag. 216. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Ridicule S. δὲ μὴν καὶ. Ceteras
vulgatam fervare cum M. notat Solanus. l. 7. Παραπέσοι)
παραπέσοι W. Vulgatam tenent l. Fl. H. &c. l. 9. Σὺ) Sic l.
& marg. A. l. W. Σοὶ M. & edd. praeter l. omnes. l. 11. Τὸ
αὐτὸ) τοῦτο l. Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent Fl. H.

*B. 2. P. Ald. &c. l. 12. Ἐπαινέσονται σ. κ. τιμήσωσιν) ἐπαινέ-
σονται σ. κ. τιμήσουσι Fl. & W. l. 16. Μεστός) μισθός male
W. ead. Οὐδέν) Deest in S. adeſt in Fl. I. H. &c. & W.
Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπές) Ita recte Fl. Fr. S. A. & W. Item
marg. A. 1. W. Δολοπρεπές male reliq. edd. l. 2. Σωφρονοίη)
Sic P. P. Ald. I. H. Σωφρονοῖ W. Σωφρονοῖ Ex. Fl. ead. Πάσας
τάς) τὰς πάσας W. l. 5. Ἔργων) ἔργον W. Vulgatam non
movent I. Fl. H. &c. l. 8. Παραιτονίαν) Παρατονίαν W. Nil
mutant edd. priſcae. l. 9. Ἀφυκτον) ἀφευκτον male edd. & M.
l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. l. 16. Πλωῖς.) Ita recte I. Fl. S. &
Ald. Πλοῖζ. prima correpta aliae & W. Pag. 218. l. 1. Αὐτοῦ)
αὐτοῦ edd. ead. Εἰς τὸν νῦν) καὶ τὸν ἔπειτα addit Marc. Sed nul-
la ed. id habet. l. 2. Ἐσθήκη) Sic I. Ald. H. P. & P. &c. Ἐσθή-
και Fl. l. 8. Ὁ πιθός) Sic recte M. Fl. marg. A. 1. W. P. S. A.
Πιθός male I. Ald. H. B. 2. & L. l. 9. Κρανίῳ) Sic fuerat in
W. Sed muratum in Κρανίῳ.*

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡ.) Ἀληθινῶν διηγημάτων
Schol. & Coll. Vulgatum tit. ſervant Fl. Ald. I. P. &c. l. 9.
Ἀνεῖναι) ἀνείναι C. Nihil vulg. mutat Fl. I. H. P. l. 11. Ἀνά-
πauς) Ἀλλ' ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. edd. vet. l. 12. Τοῖς
τοιούτοις) τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatam cett. editionum
firmat Cod. P. l. 13. Παρέξει) Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέξη
I. male. ead. Ψυχὰ γ.) Ψυχὰ γ. I. male. l. 15. col. 1. ΑΛΗΘ.
ΔΙΗΓ.) Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus
ἀληθὲς ἱστορία. Recte eodem redit. Cler. (sic etiam legitur in
C.) Pag. 220. l. 6. Τινὰς) Sic Fl. B. 2. & L. Τινὰ cett. omnes.
l. 12. Εἰπόντος) ἀληθεύοντος Fl. Vulgatam ſervant reliquae.
Pag. 221. l. 14. Κενοδοξίας) Vorſt. & ed. S. Καινοδοξίας cett.
l. 16. col. 1. Ταῦτα) τάχα erat editum; ſed ex C. correxit So-
lan. mox μὲν inferuit ac δὲ, item δεκάτω, quae omnia aberant
ab edit. Clerici. Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) ἀκάτας Fl. Nil mut.
I. H. P. & P. l. 7. Οὐρίῳ) Sic Fl. I. H. Ald. P. Εὐρῷ P. & L.
l. 8. Βιαιός) βιαίος I. male. l. 9. Ἐπεδίδου) Sic recte edd. prae-
ter I. quae ἐπεγίνετο. l. 10. Ἐπεγίνετο) ἐπεγίνετο Mf. Gr.
Ἐνεγίνετο edd. male. l. 12. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. l. 14. Καθο-
ρῶμεν) Hinc uſque ad δασειαν nihil a vulg. abire Coll. H. &
Fl. notat Solan. l. 15. Κύματι) Conſt. in Lex. πνεύματι, male.
Nihil mutant edd. Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Sic legere omnes

edd. notat Solan. *l. 5.* 'Ανελεῖν) Ex Cod. P. 'Επανελεῖν edd. omnes. *l. 10.* 'Ηρακλῆς) 'Ηρακλῆς *l.* sola male. *l. 13.* Προήμεν) Sic recte edd. & P. Προήμεν male *Fl.* *l. 14.* Παρήμεν) παρήμεν *Fl.* *Pag.* 226. *l. 7.* Λύδιον) Nihil a vulgata abire *l. Fl.* *H. & B.* 2. notat Solan. *l. 17. col. 2.* Ταῦτα) Ita correxit idem ex C. ταῦτα enim vulgatum erat, addiditque conferendum Homer. *Od.* I, 94. *Pag.* 227. *l. 3.* Συμπλοκὴν) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *l. 9.* Οἶον) Quidam ὄσον. *Bourd.* Οἶον *l. H.* *P. Ald. Fl. Fr. S.* *Pag.* 230. *l. 6.* Μέσον) Sic *l. & Fl.* Μέσον reliquae male. *ead.* Ὑπανθήσας) ὑπανθήσας *Fl.* sola. *l. 17.* Δέκα) i *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat. *Pag.* 232. *l. 15.* Ὡς ἕκαστοι) ὡς ἕκαστοις ἐδόκει *A. P.* *L.* Nihil mutant edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἐδόκει *marg. A.* *l. W.* *Pag.* 233. *l. 6.* Εὐδιάν...) *L.* Εὐδιάν... *Solan.* At vulgat. servant edd. *l. 16.* Ἀεροκόρακες) Sic *P. A. & l.* Ἀεροκόρδακες edd. cett. *Pag.* 234. *l. 3.* Καί) Male deest in *S. & A.* Adest in *P. &c.* *l. 4.* Δυσσομίας) Sic edd. Δυσωδίας *P. & A.* & *marg. A. l. W.* *l. 9.* Ἀσπαράγων) ἀσπαράγων male edd. *l. 13.* Κάκεινων) Nihil mutant *l. Fl. H. Ald. P.* Κάκεινοι *Vorst.* *l. 17. col. 2.* Ἐπιτολῆς) ἐπιτολῆς *C.* prave. *ibid.* Αὐτοῦ) αὐτῆς editum erat, & sic *V.* habet. Sed αὐτοῦ recte *C. & Exc. G.* *Pag.* 235. *l. 12.* Ἐφυγον ἐπικλιναντες) Alii ἐπαυσαν ἐγκλιναντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt *l. H. Fl. P.* *l. 16. col. 2.* Ὑπαρχ.) ὑπαῶσιν editum est; sed ex coniectura monuit Solan. ὑπάρχουσιν legendum, in quo me facile obsecundantem habuit. *Reitz.* *l. 18. col. 1.* Ἐπισημήνω) Ita Solan. correxit, pro vulgato ἐπισημαίνει idem σαλπικταῖς fecit ex vulg. σαλπικτοῖς. *Pag.* 236. *l. 1.* Πολύ) πολλοὶ male *Fl.* *l. 14.* Ῥοδίου) Sic *l.* item *A. & P.* Ῥοδίων edd. reliquae. *Pag.* 238. *l. 14.* Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων) ῤητοῦ ἕκαστου χρήματος *Fl.* Sed vulgatam servant cett. & *P.* *Pag.* 239. *l. 1.* Ἀλλήλων) Sic edd. Ἀλλήλοις *P.* *l. 16. col. 2.* Ἀπέδοσαν) Sic scribendum pro edito ἀπέδησαν, bene monuit Solan. *ead.* Τὸν προκειμένον) *N. L.* Scripturam *V.* Cod. expressimus. *Impr.* habet τοῦ προκειμένου. *Solan.* *l. 18. col. 2.* Σαφηνείας) σαφηνίας edit. *Cler.* Sed mutavit eadem manus, quae Scholion praecedens. *Pag.* 241. *l. 2.* Δενδρίται) Δενδρήται *H.* sola. *l. 6.* Πηχυαῖοι) Sic edd. Πηχυαῖαι aliquem legere Solan. addidit, non indicans quis ille sit. *l. 10.* Ταῖς) Sic etiam cum reliqq. *l. Fl. Ald. P. H.* Sed vid. nott. *l. 16.* Περικαθεσθέντες) περικαθεζόμενοι *A. P.* Παρακαθεζόμενοι *L.* Nulla ed. a vulgata recedit. *l. 17. col. 2.* Αὐτῶ) τοῦτο legebatur; sed mutavit Solan. *l. 19. col. 1.* Δρακοντείων) δρακοντίων

ediderat Cler. correxit Solan. *Pag.* 242. *l.* 2. Ποτὸν) Sic cuncti. etiam *l.* *Fl. H. P.* *l.* 6. Πυγαῖς) ἑδραῖς *A.* & *Fl.* Πυγαῖς *P.* cum edd. ceteris. *ead.* Ἰγνύσιν) *Ald.* ἰγνύαις *Coll. Schol.* *l.* 16. *col.* 1. Ἰγνύα) *C.* ἰγνύν. *ibid.* *l.* 17. Εἰρηται) *C.* Εὐρηται. *ibid.* *l.* 18. Γράφεται) Γάρ pro γράφεται editum erat; at in *Exc. G.* scriptum est Γρ', quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in *V.* etiam. *Solan.* *Pag.* 243. *l.* 2. Πονῶσιν) Sic edd. Ὑπνῶσιν *Mf. B.* quem alibi litera *R.* designat *Solan.* *ead.* Γυμνάζονται) γυμνάζονται male *l.* *l.* 3. Ἰδρούσιν) Sic *A. R. P.* Ἀλσίφουσιν habent edd. omnes. *l.* 4. Πήγνυσθαι) Ἀλὶ πήγνυνται *Coll.* Nihil mutant *l.* *Fl. H. P.* *Pag.* 245. *l.* 5. Αὐτὸν) αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae assentiuntur *l.* *H. P.* & *P.* *l.* 17. Εὐδρον) Sic edd. omnes & *P.* quin vel *Fl.* εὐδρον, quasi velit cavere, ne ἐνδρον legas. *Pag.* 246. *l.* 7. Ἄερος) Pell. an ἄσπερος; *Pag.* 247. *l.* 9. Ὅπως) πῶς marg. *A.* 1. & *P.* Nil mutant edd. *l.* 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Sic *P. B.* 2. *S.* Et sic Solanus in *l.* correxit: haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H.* *Pag.* 248. *l.* 3. Πυρῶσιδεις) Sic dedi ex *Codd.* *A. P.* & marg. *A.* 1 *W.* Πυρῶσις *l.* Πυρῶδης *Fl.* Πυρῶσις *Ald. Fr. P. S. B.* 2. & *H.* *l.* 8. Πᾶσιν) Deest in *Fl.* *l.* 9. Ἀπορρίψαντες) Ἀλὶ ἀποβάαντες *Coll.* Vulgatam servant edd. omnes. *l.* 14. Κῆτη) κύτη *L.* *Pag.* 249. *l.* 5. Περιβάλλοντες) Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. *l.* 7. συναρράξαι) συναρράξαι *Fl.* *l.* 10. Κύτος) Sic *Fl.* Κύτες cett. *l.* 18. *col.* 1. Μένονται) μίγνυνται *V.* male. Et post φαλλῶν legebatur τινῶν pro τούτων ac mox iterum τινές ante ἀναβαίνουσι, quod monente Solano delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργειῶν dedi. *Reiz.* *Pag.* 250. *l.* 14. Ὁξείας) ὀξείος *Fl.* male. *Pag.* 252. *l.* 2. Πάτερ) πάτερ σοι aliquem coniicere legendum notat Solanus. Sed nulla ed. id habet. *Fl.* vero ὁ πάτερ ἀνθρώποι, ita ut ἀνθρώποι bis legatur. *l.* 7. Καθεύργμεθα) καθεύργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam servant *l.* *H. P.* & c. & *Cod. P.* *Pag.* 253. *l.* 10. Ἀπήχθημεν) Nihil a vulgata abire *Fl. l. H.* notat Solan. *Pag.* 254. *l.* 7. Ταῦτα) Et hic *Fl. l.* & *H.* cum vulg. facere notat Solan. *Pag.* 255. *l.* 1. Θυνοκέφαλοι) Sic editum ex correctione Solani. Θυνοκέφαλοι *l.* *Ald. B.* 2. *H. Fl.* Κυνοκέφ. *P.* & *S.* *l.* 3. Ψυττόποδες) Sic edd. omnes. Ψυττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan.* *l.* 8. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *Fl.* sola. *ead.* Δυνσάμενοι) Ita habere *l.* *Fl. H. B.* 2. *S.* & *P.* notat Solanus. *l.* 9. Βιοτεύομεν) Esse constantem lect. notat idem. Sed Iensio monente ego correxi. *Pag.* 256. *l.* 6. Ἐξαυλισάμενοι) ἔξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A.* 1. *P.* & *L.* Ἐξαυλισάμενος vero est in *Coll.* ipsis aequae ac in edd. *Ald. l. Fl. H. P. B.* 2.

& S. *L. 16.* τρίγλης) Sic recte *P. B. 2.* & S. Τρίγλης maiore littera τ male *I. Ald. Fl. Fr. H. Pag. 257. l. 5.* Θυνοκέφαλοι) Θυνοκέφαλοι *B. 2.* Κυνοκεφ. reliquae. *l. 17.* Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. *Pag. 258. l. 6.* Ἀφύκτω) Sic iam recte edd. Conf. supra Dial. Deor. XVII, & Quom. Hist. c. 62. *l. 15.* Ἀπάντων ὄν) Sic dedi monente Solan. Nam edd. absurde ἅπαντα ὄν. *Pag. 259. l. 1.* Τὰς ἡλικίας) τὴν ἡλικίαν *P. & marg. A. 1 W.* Vulgatae affentuntur *I. Fl. H. Ald. P. l. 11.* Σταδιαῖον) Sic recte *I. H. P. & B. 1.* Σταδιαίων male *B. 2.* Πέντε σταδιαίων *Fl. l. 16.* *H) Sic *I.* item Codd. *P. L. Oī Fl. P. Ald. H. &c. l. 18. col. 1:* Διομήδους) Pro vulgato Διομήδην, reliquaue ex Hom. in nott. indicato restituta: deerat enim vocabulum πύρ, & δαδῶι, misere scriptum erat. *Reitz. Pag. 260. l. 11.* Ἐπερρίπτουν) ἐπερρίπτουν male *I. l. 13.* Σπύργους) Sic etiam esse in *I. Fl. & H.* notat Solan. *Pag. 262. l. 3.* Γυγνόμενα) γινόμενα *Fl.* Prius vero est in *I. H. Ald. P. Fr. S. &c.*

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 9. Ἀποθανεῖν) ἀποθανεῖν ἔμελλε Vorst. frustra. *Pag. 264. l. 4.* Μεγάλαις) μεγάλοις *Th. Magist. male.* Femin. gen. recte Luciani edd. *Pag. 265. l. 2.* ὕπ') ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *I. H. P. Ald. l. 20. col. 1.* Κατακλ.) καταλυσθέντες male in ed. correxit Solanus, non tamen addens unde. *Pag. 266. l. 13.* Παρεῖχε) ὑπῆρχε *Fl. Pag. 268. l. 16.* Τὰ) ὅτε *Ex. Fl. male.* Nihil a vulg. abit *P. Pag. 269. l. 10.* Ἐταίρων) ἐτέρων male *Ex. Fl.* Nihil mutat *P. H. I. P. &c. l. 12.* Περιπλοῖς) Sic *A. L. P. S. A. & Ald.* Περιπλοῖς edd. cett. *l. 16.* Ὁ Κρης) Ὁκρῆς male *Fl. Pag. 270. l. 3.* Κατηγορεῖτο) Sic edd. omnes. Ἐκατηγορεῖτο vult Graev. malé. *l. 14.* Μίνως) Sic *Fl.* aliaeque recte. *Μίνως I. & H. Pag. 271. l. 3.* Οὗτω) Edd. omnes. Οὗτος melius Solan. coniicit. *l. 13.* Εἰς) καὶ εἰς *Fl. sola. l. 15.* Κινναμ.) κινναμ. *I. & Fl. Κινναμ. B. 2. & P. Κινναμ. S. H. & Ald.* Eadem varietas mox iterum occurrit. *l. 18. col. 1.* Οὔτοι) οὗτος edit. Cler. Sed οὔτοι recte in *V. Pag. 272. l. 11.* Ἀναφῆς) Αἱ male ἀφανῆς. Coll. Nostrae edd. tamen recte in vulgatam conspirant. *l. 15.* Ὁμοιότητα) ὁμοιότητα *A. P. & marg. A. 1 W.* Nil mutant edd. *Pag. 273. l. 13.* Ἄρτους ἐτ.) ἄρτον ἑτοίμον *Schol. l. 15.* Ἐξήκοντα) ζ' *Fl. male,* pro ζ'. Cum vulgata nostra facit *H. & P. &c. l. 17. col. 2.* Ἄρτον ἑτοίμον) Sic pro ἄρτους ἑτοίμους, quod in nostris libris est, *V. Codex. Solan. Pag. 274.*

l. 12. Τρυγίσας) τρυγίσας I. Τρυγίσας recte aliae. l. 13. Γίγνεται) γίνεται Fl. Pag. 275. l. 17. Παρά) Sic A. & P. Περί edd. priores. Pag. 276. l. 9. Νομῶν) Ex Solani emendat. Νομῶν enim edd. l. 15. Ὑλλας) Sic Fl. H. I. P. Ald. & c. l. 16. Ἐκείνον δὲ ἰήλ.) ἐκείνῳ διελέγεται Vorst. emendat, ut infra cap. 23 f. Edd. nostrae nihil mutant. Pag. 277. l. 9. Τοῦτω) τοῦτων male Fl. Τοῦτω reliqq. & P. l. 16. Ἀκαδημαϊκούς) Sic I. H. Fl. P. & c. Ἀκαδημαϊκούς Coll. Pag. 278. l. 8. Ἀξιολογ.) λογικώτατοι Cod. Fl. Nihil mutant edd. praeter Fl. quae ἀξιολογικώτατοι. Pag. 279. l. 6. Λέγων τοῦτο) Nihil mutant Coll. & edd. l. 7. Εἰσέτι) εἰσέ—τι I. H. Fl. Ceterae recte, ut edidi. ead. Αὐτοὺς) Sic Pell. Αὐτὸς edd. absurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγοεῖν addit Cod. L. (vid. nott.) l. 9. Κολοφώνιον) Sic Anon. ap. Pell. Κολοφώνιον enim edd. l. 10. Πολίταις) Αἰὶ πλείστοις Coll. Prius habent I. Fl. H. P. l. 14. Κατεγίνωσκον) Sic Fl. & P. Κατεγίνωσκον I. & H. l. 19. col. 2. Ἐναντιούμενοι) ἐναντιούμενον male ed. Cler. Pag. 280. l. 15. Ἐσχωφε) ἔσχωφε male edd. plurimae. Ἐσχωφε recte L. B. 2. & S. l. 17. Περί) Aberat in edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inferere non dubitavi. Ρεῖν.) Pag. 281. l. 13. Κᾶρος) Sic B. 2. I. H. & P. cum A. Ceterae Κάρος. Κάπρος Palm. Κάρανος Gronov. l. 19. col. 1. Ἀργὸν) ἀναιρετὸν habet ed. Cler. Sed ex C. correxit Solanus. Qui postremam huius Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀππλλαγμένος. Pag. 282. l. 4. Πλακείς) πλακῆς I. sola male. l. 8. Βούσιριν) Βούσυριν edd. male. Pag. 283. l. 6. Ἐταίρους) Ex Cod. L. Ἐτέρους edd. priores omnes. l. 10. Κομίζειν) Deest in Fl. Adest in aliis, & in P. Pag. 284. l. 3. Περί μεσούντα) περιμεσούντα uno verbo I. H. Fl. Ceterae rectius disiungunt. l. 7. Ἐπιμανῶς) ἐπινῶς Schol. & Fl. Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. l. 11. Ἀρπάσαι) Sic recte Ienſ. Ἀρπάσας edd. l. 14. Ἐταίρων) ἐτέρων male Fl. sola. l. 16. Κωλυθησ.) κολασθῆσόμενος edd. plurimae, καλυθησόμενος I. & Fl. unde κωλ. prima producta feci. l. 17. col. 1. Δεῖ) οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, norante Gronovio. Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore aliquo Critico nisi praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. Solan. Pag. 285. l. 8. Πολὺ) οὐ πολὺ I. l. 11. Ἐλαύνοντες) Αἰ. δῖοκοντες Coll. Nil mut. edd. Pag. 286. l. 6. Ἠνώμην) ἐποτινώμην Schol. l. 17. Τε καὶ ἐδάκρ.) Tria illa posteriora verba ex C. addita in V. deerant. Pag. 287. l. 7. Ὑμῶν) Ex emend. Solan. Ἡμῶν edd. l. 15. Ἐτη) ἐτι Fl. male. Recte cert. Pag. 288. l. 8. Τῆς ἐπιούσης) τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. aiunt. At nostrae

edd. nihil mutant. *l. 12.* "ἴν' εἰ) ἐάν Th. Mag. voc. Εἰ. 'Εν *l.* "ἴν' *Fl.* &c. recte. *l. 15. col. 2.* 'Εκείνης τῆς) Duo ista verba in edit. deficientia supplevit Solan. *l. 16. col. 1.* Μέντοι) μὲν ed. Cler. *Pag. 289. l. 4.* Ὄπτωμ.) Sic *l. B. 2. Fr. P.* &c. Confer supr. § 21. *l. 5.* 'Εξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* 'Εαυτοῦ male cett. *l. 9.* Ἀπόξυρος) Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξυρος edd. reliqq. *l. 15. Πάντη)* παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit *P.* *Pag. 290. l. 3.* Ἀπέρατος) Sic *l. Fl.* &c. Ἀπέραστος *P.* sola. *l. 13. Κολάζονται)* Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *l.* *l. 15. Παρὰ)* Sic *P.* & edd. praeter *l.* quae περί. *l. 17. Τούτων)* Antea in impr. legebatur τούτο, nullo sensu. Ex *V.* est illud τούτων. *Solan. Pag. 291. l. 5.* Ἀπέπεμψα) Αἱ ἀπέπεμψα Coll. Prius tuentur *Fl. l. H. P. l. 9.* Ἐσπλεύς.) ἐπλ. *l.* Prius vero *Fl. H. P. l. 10.* Ὑπνον) Ὑπνου Vorst. *l. 13. Πύλιν)* Ita edd. quas vidi, omnes. *l. 15.* Ὅς) Ἀν ἧς; Pell. *Pag. 292. l. 5. Παρὰ)* Sic *Fl. l.* Reliqq. περί. *l. 14. col. 2. Τοῦ κάρου)* Ita ex *V.* pro vulgato τῶν κάρου, & mox καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit Solanus. *l. 16. col. 1.* Ἐμφρόνως πρὸς) Ita correxit Solanus noster: in edito enim erat ἑμφορόνων καὶ. *ibid. l. 17.* Ἀποκλίνειν) ἐκκλίνειν *C. ibid. l. 21. Κεραμίνην)* Ed. Cler. male κεραμίαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum. *l. 26. col. 2. Εἰς)* πρὸς habet *C. l. 27. col. 1. Πεφυκέναι)* πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit Solan. *Pag. 293. l. 1. Φοινικοὶ)* φοινικοὶ male *l.* sola. *l. 14. Παρὰ)* Sic recte *Fl. & P.* Ceterae περί, ne *l. & Ald.* quidem excepta. *l. 17. Καρεῶτιν)* Hoc Scholium inter Vossiana Vol. 2, p. 34, No. 8, erat; ubi ὕπνοις legitur. Sed Coll. G. melius ὕπνουσι. *Solan. Pag. 294. l. 10.* Ὑποδοχὴν) Αἱ παρασκευὴν Coll. Vulgatae favent *l. Fl. H. P. Pag. 295. l. 1.* Ὁγυγία) *Ald. l. &c.* Ὁζυγία *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. *l. 6. Χρησάμενον)* Sic recte *B. 2. P. S.* Χρησάμενος male *l. Fl. H. Pag. 296. l. 1.* Ὑπεδέξατο) Const. edd. lectio. Ἀτέπελίζατο duo Mff. Regg. vid. nott. *l. 5. Εἶν)* εἶναι *l. Ald. H. 2.* Prius cett. ead. Σωφρονοῖν) σωφρονοῖεν al. aiunt Coll. *l. 12. Περιπλέοντας)* Leg. παραπλ. *Solanus.* Vulg. serv. edd. omnes. (Sed emendationi Solani favet Mf. Reg. 3011. quare ita rescriptus.) *Pag. 297. l. 8.* Ὀλιγόωρυσαν) ὀλιγόωρυσαν sine augm. edd. *l. Fl. H. P. Ald. B. 2.* Sed *S.* ὀλιγ. *l. 11. Κρατήσοντες)* Ita duo Mff. Regg. cum ed. *S.* Vulg. κρατήσαντες, minus bene. *l. 13. Κελύφη)* Sic *L. & Fl.* Κελύφια edd. ceterae. *Pag. 298. l. 4. Εἰκοσιν)* εἰκάσαι *P.* Εἰκοσι *Fl.* Εἰκοσιν reliquae. *Pag. 299. l. 6.* Ἀδρότερον) Adspirate *Fl. Ald. P. B. 2. S. H.* ἄδρ. *l.* male. *l. 7.* Ἀπέσχομεν) Alii ἀπείσχομεν Coll. Nihil

mutant edd. *l. 8.* Ἐπεσήμεινεν) ἑπεσήμενεν male *Fl.* Ceteras vulg. serv. quibus adstipulatur *P. Cod. l. 12.* Ἐξεβλάστησε) ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε *P. Vulg. serv. edd. cett. l. 16.* Ἀποτρέψαι) ἀποστρέψαι Scholiast. & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod. P. l. 19. col. 1.* Παιγνίμων) παιγνίμων *V. Pag. 300. l. 10.* Ἐπέκεινα) ἐπ' ἐκείνα *P. Pag. 301. l. 11.* Ὀρώμεν) Sic *Fl.* Ἐωρώμεν ceterae. *Pag. 302. l. 4.* Κατ' ἐκείνο) Nihil hic variare edd. notat Solan. *l. 7.* Εὐπροσίτως) Ita esse in *l. Fl. B. 2. H. P. & S.* notat idem. Etiam *Ald. 1.* sic habet, & *Fr. Pag. 305. l. 4.* Καβαλοῦσα) Alii Ἐυβαλοῦσα, *Coll. l. 5.* Ὑδαμαρδία) Alii Ὑδαμή, *Coll.* Nihil mutant edd. ead. Λαβοῦσαι) Sic edd. omnes. Διαλαχούσαι marg. *A. 1 W. & P.* Διαλακουσι *Angl. Pag. 307. l. 2.* Προσαράξας) προσαράξας edd. Sed conf. *I Ver. Hist. c. 30 f.*

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 4. Ὦς) Deest in *Fl. ead. Kal)* Deest in *C. l. 6.* Ὡν) εὐρὼν *C.* Nihil mutant *I. Fl. H. P. Pag. 309. l. 4.* Ζῶν) ζῶντι edd. omnes. Nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Vorst. ζῶν coniecerat. *Pag. 311. l. 8.* Κελεύοι) Sic recte *B. 2. & S.* Κελεύει male *I. Fl. Ald. H. & P. Pag. 313. l. 13.* Σφαγῆς τῆς ἡμῆς) Sic *l. Fl. H. P. & c.* Σφαγῆς ταῖς ἡμαῖς *Marc. Pag. 316. l. 7.* Παρ' ἐμοῦ) παρ' ἡμῶν *Fl. l. 9.* Ἐπιτάττει) ἐπιτάττη *Fl. l. 16.* Ἔστι) ἐστι sine accentu *I. Pag. 317. l. 9.* Οἶδε) Ex *L.* Εἶδε edd. *l. 15.* Ὅπως) ὅπως male *S. & Ald.* Ὅπως recte *I. H. B. P. & c. Pag. 319. l. 4.* Μάλα) καὶ μάλα *L. & Marcil.* Deest καὶ in edd. ead. Οὐ γὰρ) καὶ γὰρ marg. *A. 1 W.* ut coniecit *Marcil. l. 5.* Ἥσσον) Ita restituiimus ex *L. & P.* Ἥσον enim edd. *l. 9.* Τούτῳ) τοῦτον *Marc. & Vorst.* male. Τούτῳ servant *I. Fl. B. 2. H. P. & c. Pag. 320. l. 2.* Ὑμεῖς) Sic recte *I. B. 2. & S.* cum *Cod. L. & margine A. 1 W.* Ὑμεῖς male *Fl. P. & H. Pag. 321. l. 9.* Ἐν γῆ) Ex *L.* Ἐκ τῆς edd. *Pag. 322. l. 17.* Ἀναίμακτος) Sic *l. Ald. Fl. Fr. B. 2. S.* Ἀναίματος *P. H. 1. & 2.* in qua ἀναίματος correxerat *Gesn.* Hanc variat. *Solan. omisit. Pag. 324. l. 8.* Προβασανίας) προβασανίας male *I. l. 14.* Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.) Haec defunt in *Fl.* Adfunt in *I. Ald. P. H. & c.* Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *A. 1 W. Pag. 325. l. 8.* Παρεχόμενον) Nil mutant edd. priscae. An παρέσχομενον; *Solan. l. 9.* Ἀπὸ γνωστῶν) Sic recte edd. & *P.* Ἐπίγνωσιν sola *Fl. male. l. 13.* Ἐλ-

πίδας χρόνων) Defunt haec verba in *Fl.* sed lacuna relicta. Ad-
sunt in cett. & Cod. P. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) τοῦτοις ἐπ' αὐτὸν
Pell. *ead.* Πρὸς) Sic Pell. Περὶ I. & P. & marg. A. 1. Παρὰ *Fl.*
Ald. P. H. S. Fr. Pag. 326. l. 2. Ὅσπερ) Ita bene edd. plu-
rimae. Sed ὥσπερ male I. l. 14. Παντὶ) Constans lectio. *ead.*
Νομίζατε) Sic habent edd. omn. Pag. 327. l. 2. Νῦν μοι) Nil
varietatis notat Solan. Sed video Hagen. utramque male ha-
bere νῦν μὴ, reliquas νῦν μοι. l. 6. Γεγεννηκότα) Ita hic & mox
iterum dedi, monente Solano, cum edd. γεγεννηκ. uno r, ex-
cerpta S. l. 7. Διαπαράξειν) διασπαράξειν P. & marg. A. 1 W.
Nil mutant edd. priscae. Pag. 328. l. 8. Προπαρεσκευασμέ-
νον) προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. l. 14. Πρώ-
τως) Forſan πρῶτος. l. 16. Ἀλλ' ἢ) Hanc esse constantem
lect. notat Solan. Pag. 329. l. 10. Μαρτυρούμενον) Sic I. *Fl.*
B. 2. H. P. S. Immo & *Ald.* & Fr. Forſan tamen μαρτυρούμε-
νον legend. l. 11. Διηκονήσατο) διηκονήσαιτο *Fl.*

ANNOTATIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. l. 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur cap. 50, vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicitur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Mvia. c. 7.* SOLAN.

ead. l. 3. 'Ερμότιμε) In *H. & P.* nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Iunt.* vero aliisque 'Ερμोट. & similia semper cum suo spiritu, quem retinuimus, quoties non est persona loquens. In personis autem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, & sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. REITZ.

ead. l. 4. "Οσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἐστὶν desideratur, an subintelligendum? Posterius verum est, & ἐστὶ recte omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII, 1, "Οσον τε ἀφαιμένῳ τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur, τεκμήρασθαι recte se habere, & male Solanum illud mutatum velle. Usitatus tamen praefens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19, & alibi. Plura autem exempla ellips. τοῦ ἐστὶ post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod cum & aliis frequens sit, miror quid Guyetus dubitet. REITZ.

ibid. Τεκμήρασθαι) Coniicere licet. BROD.

ead. l. 5. Μεταξὺ προῖων) Ne credas male cohaerere μεταξὺ προῖων, καὶ διασάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum participio iungi, ut μεταξὺ πίνων, inter bibendum; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Confer supra Somn. § 17, Μεταξὺ δὲ λέγοντος. Char. vel Contempl. § 6. Infra, de Domino 21. Et saepe alibi. Item Xenoph. p. 977, μεταξὺ δέουσαι. Dionys. Halic. XI, pag. 720, 23, μεταξὺ δειπνούντες. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 8. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD.

ead. l. 11. Καὶ δὲ πρὸ ὁδοῦ) Et quod utile sit. BROD. Cum Vincentius Obsopoeus vertisset in editione Basil. adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas, adscri-

psit pater, quodque processui, incremento esse possit. Id videtur intellexisse Benedictus, vertens quodque ad praecepta tibi conferat, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat praecepta, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἢν μίαν κρηπίδα ἐργάσαιτο, πρὸ ἑδῶ ἐση τοῦτο ἐς τὰ ἀλφίτα. Et hinc in Abdicatione, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γινέσθαι δεῖ, καὶ προσδοποιῆσαι τῇ πόσει. GRON.

Pag. 2. l. 1. Ἄ εἴπε) Ὁ διδάσκαλος scilicet. GUYET.

ead. l. 3. Ὑπὸ τοῦ Κῶου) Ab Hippocrate Co. BROD.

ead. l. 4. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311 ed. Paris. BOURD.

ead. l. 7. Ἐγρηγόρως) Vigilans. BROD. An ἐγρηγόρως; F. Guyetus, recte credo, coniicit; nisi ἐγρηγόρως malis: nam adverbium ἐγρηγόρως non iam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic Hom. Il. E, 591, Κεκληγὼς, vociferans, vel postquam vociferatus erat; sed potius, cum clamore. Idem Il. A, 37, δὲ Χρύσην ἀμφιβέβηκας, qui Chrysen undique tueris, i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ, 107, δεδεγμένος excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Ienſ. Lectt. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. Δ, 434, μυρία ἔσθηκασιν, innumerae sunt. Et adi omnino notam S. Clarckii ad Il. A, 34, qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex Virg. Aen. 2, 12, Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit. Et ex Ovid. Met. V, 677, de Pieridum in picas metamorphosi: Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit. Ubi monet, nuperum interpretem frustra tunc velle, pro nunc, legi, quia, si retineres nunc, dicendum esset remanet, non remansit &c. quae lectu digna de huiusmodi temporis potestate apud Clarckium vide. REITZ. Dubitavi, num ἐγρηγόρως probum; sed habet Alciph. III, Ep. 38, pag. 356. IDEM in Add. & Corrig.

ead. l. 10. Παραπολούμενον) Castigo παραπολούμενον. BROD. Mss. Regg. 2954 & 3011 παραπολούμενον, probante B. de Ball.

ead. l. 11. Θανμάσια ἤλικα) Vid. supra Somn. c. 5, vel 6, & nort. ad cap. 76 huius Hermot. SOLAN.

ead. l. 15. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη) Confer infra huius Dial. cap. 59 f. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲν ἄλλω) Legendum ἄλλο. BROD. Sed illud ἄλλο iam inveni in plerisque edd. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Ὑπομνήματα) Cicero filius Tironi sub 16, 21 extr. Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maximo

quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis. GESN.

ead. l. 4. Οὐδὲ ὄναρ &c.) Tantaе intentionis exemplum ipse vidi. Iuvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdum legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consulere. SOLAN. Non cepit haec verba interpres prior, vertens, adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis; cum significant, ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore: fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, somnum sibi indulgere, significari credidit; sed ὄναρ idem esse, quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17, & Pseud. c. 49, ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων Tim. c. 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν & Ael. V. H. XII, 63, ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — per somnium cum illa rem habuit. Plura Bos de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. REITZ.

ead. l. 5. Οὕτως ὅλος) Dialogus, quem Lucianus Hermotimum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum iudicet P. Petitus IV Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena. In hoc libello cum Hermotimo Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit auctor; cumque eo cum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo invenlendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset Hermotimus, se philosophiae animum suum applicuisse iam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae affert, argumentis persuasum esse, eum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σεαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλος. Οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, adeo totus in negotio esse, scilicet videris. Ut in Deor. Dial. XII Veneris & Cupid. fin. dicitur Rhea ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττι, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3, Σὺ δὲ, καὶ δὲ ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλος δεδουλωσθαι, Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus. Sic in Deor. Dial. XIX f.

Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX, § 15, καὶ ὁ μὲν Ἐρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. In his manifestissime ὅλως idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Meretr. X, § 13, ὅλως περὶ τὸ μαιράκην ἐστὶ. Graeci itaque pro adiectivis utuntur nonnunquam adverbis, ut iam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Cuperus III Observ. cap. 12, ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III, c. 9, δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον, ὅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbium non raro ita adhibentium, ut iam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Kuhnium, istius Aeliani loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque Iac. Tollius, (pag. 75) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. § 14, in verbis, καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀνδῶς, καὶ ὅλως ἑρωτική, legit pag. 416 ed. Amst. ἀνδῆς pro ἀνδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his eiusdem Luciani, in Phalar. c. five § 5, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλγίου δεῖν ληφθεῖς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων, quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεῖς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12 legitur quis ἀφύλακτος ληφθεῖς, quemadmodum apud Xenophont. I Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύνανται καὶ θάρσσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud Demosth. quoque I contra Philipp. ἀφύλακτος ληφθῆ, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia § 18, vel 19, Φαέθων δὲ τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γὰρ ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, five ad δρόμον, five λόγον referas. Clare quoque Isocr. in Panath. p. 262 E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις εἴρων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν καμμένοις, οὐδὲ τῷ αὐτῆς ταραχῆς καὶ τῷ οὐτῶν ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter sese pugnantes.* Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum: sequitur quoque μεστούς. IENS.

ibid. Ὀλον) Ὀλος in W. & B. 2. Nos ὅλον ex L. restituumus pro vulgato ὅλως. SOLAN. Ὀλον ait Solanus se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana? quare ei non obsecundavi: adverbium enim se recte habere, satis docuit Ienius. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλως, potius iam amplector ὅλος duobus testibus & fre-

quenti usu munitum, quam durius illud ὄλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos invenient. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἐς μακρὰν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. BROD.

ead. l. 9. Ἡσιόδου οἰκεῖ) Lin. 1 Oper. Haec tota dissertatio Hesiodum de via illa virtutis interpretatur. BOURD. Hesiod. Ἔργ. 288. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡδοι πόρῃται) Lucianus ex numero annorum, quos iam philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens, eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἰδρωταὶ σοι, ὧ Ἑρμότιμε, καὶ ὁδοιπόρῃται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὥδοι πόρῃται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra cap. 27, τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὧ Λυκίε, πιστεύσας &c. & in Vera Hist. c. 4, συναδοιπόρου ἡμῖν παραθεόντες. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22 pr. προωδοποιῖται pro προωδοποιῖται. Ibid. § 24 pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρασκευασμένος. IENS.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχὴν — Ἡσιόδου) Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. SOLAN. Etiam in marg. ed. Iunt. notaverat Solanus, falsam hanc esse citationem. Sed & Seidelius in Portula L. Gr. aurea p. 8 Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. Erasmus in adag. *principium dimidium totius*, Lucianum in Hermot. id hemistichium ex Hesiodo afferre ait; sed & Aristoteli & Platoni usurpatum indicat. Sed forsitan Lucianum fefellerit hoc Hesiodi Ἔργ. 40, — ὅσῳ πλέον ἡμῖν πάντες. Sed v. nott. ad Somn. § 3. REITZ.

ead. l. 4. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed & hoc iam habent edd. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ζεύς) Iliad. Δ. BROD. Il. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI pr. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅσον) Lege ὅσον, invititis omnibus nostris libris. SOLAN. Ὅσον Mf. Reg. 2954.

Pag. 5. l. 8. Παναθήναια) De quibus, & aliis sacris caerimoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀρετῆς ἀσκησιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαμονίας κτῆσιν. BOURD.

in Schol. *Eis*) Parvi est, quod *eis* citatum relinquo, cum in auctore ipso tamen legatur *ēs*, id quod Luciano longe frequentius, quam *eīs* & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat *ēs*, interdum *eīs*, ad pleniorē sonum. Sed *eīs νέωτα* dicitur in proverbiali locutione apud Theocritum, qui ait, Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος, *Semper agricola in novum annum dives*. REITZ.

ibid. Μέλλον) Deest ἐνιαυτός. In Exc. G. legitur μέλλον. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Εὐθεῖαν) Etsi εὐθὺς defendi possit, merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stilum Nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forsān apparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ἑδὼν, & aliis frequens esse, vid. Bos de Ellipsi. pag. 107. Nisi hoc nimis vulgare. REITZ.

ead. l. 3. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. SOLAN. Ὑμῖν) Quantumvis blandiatur Iustinae lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, iam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lucini persona supra inducatur, quasi ignara, quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram, ubi vobis philosophis & heroibus virtus habitare creditur*. Conf. omnino p. 3, a vers. 8 ad fin. REITZ.

ead. l. 4. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης) Diodor. L. 13. & Arrian. γ. BROD. De hoc loco id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. BOURD.

ead. l. 10. Προσέρχονται) Verti, ac si legatur *προέρχονται*; quod verum puto. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) *Ac deinceps*. BROD.

Pag. 7. l. 2. Οἷον μύρμηκας) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. BROD.

ead. l. 3. Τινὰς τοὺς ἄλλους) Subduxerat Solanus pronom. *τινὰς* asterisque & numero notaverat, variantem lectionem quaesiturus atque additurus: at non invenit, nec opus est; etsi vel *τινὰς* vel articulus *τοὺς* abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra Dial. omnium primo, s. Somn. haud longe ab init. *ταχεῖαν τινὰ τὴν ἐπικουρίαν*, ubi conf. not. Hemsterh. Adde, si lubet, Budaei Comment. p. 593 f. qui ex Aristotele affert, Οὐ γὰρ ἐστὶ γένος ἀνθρώπου τῶν τινῶν ἀνθρώπων & nos alios eiusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad cap. 26 huius Dial. REITZ.

ead. l. 4. Παπαλ, ὃ Ἑρμῶτιμα, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαλίου ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασι ἐν χερῶ τῆς γῆς) *Interpres: Papae, Hermotime, quantulos nos facis, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus. Sed χαμαὶ ἐν χερῶ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέποντας: sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἐρπόμενοι ἐσμέν: sed veram scripturam nobis ostendit Mf. ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασι ἐν χερῶ τῆς γῆς. In praec. p. 6 non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν, μὴδ' αἰ βαδί-ζει τις. Sane ἀττικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστῆκέναι, a recta via aberrare. Exempla passim obvia, nec tironibus ignota. GRAEV.*

ead. l. 5. Χαμαὶ &c.) Homeri & Hesiodi loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — ἐπεὶ οὐ ποτὲ φύλον ὅμοιον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. Χαμαιπετεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Usurpat etiam Pindarus Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura, quam securus sum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. SOLAN. Quid si legendum est χαμαὶ πατεῖς, humi conculas: quale quid in interpretando iam spectabam, cum nondum de lectione χαμαιπετεῖς mihi innouisset. GESN.

ead. l. 6. Ἐν χερῶ τῆς γῆς) In superficie terrae. BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρπόμενοι) Cum Obsopoeus vertit & quotquot per humum repentes sumus, Benedictus & quotquot per humum repimus, videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἐρπόμενοι. Sed praeterea, cum Basileenses ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός καὶ ὥσπερ χαμαὶ ἐρπόμενοι ἐσμέν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. GRON. Hom. Il. E, 442, & Hesiod. Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. cap. 6. Videtur tamen Graevius legisse in suo Cod. M. ἐρπόμενοι, uti etiam legendum coniecerat Gronovius. SOLAN.

ead. l. 13. Περιβαλεῖν) W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. SOLAN. Etsi non satis affirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpa-

bit nemo. Verum Anonymus quidam margini ed. Hagen. in qua aequae ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, alleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem coniicio, fuisse I. Bellagrium, qui nomen fronti huius libri inscripserat. REITZ. Παραβαλεῖν retinendum puto & propter auctoritatem vulgatae lectionis, & quod sensum parit commodissimum. *Multum & parum* quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione temporis. GESN. Reposuimus lectionem edd. vett. Sic Dial. Mort. XIV fin. ὅς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν infr. Hermot. c. 58, καὶ παραβάλλον καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἶνους. Quom. Hist. cap. 2, ὡς οὖν ἔν, φασιν, ἐν παραβαλεῖν & saepius alibi. Vid. Ind.

Pag. 8. l. 2. Περὶ μεγίστων) Ἀγαθόν. BROD.

ead. l. 6. Χαλδαίων μεθόδους) Vide Gell. XIV, 2. VORST.

ead. l. 11. Τὸ χρεὼν ἐπιστάν) *Fatum imminens*. BROD.

Pag. 9. l. 1. Ἀκαριαῖον) Vid. rurs. infr. c. 62. SOLAN.

ead. l. 11. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe ΛΥ. BROD.

Excidit persona Λυκίου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥ. ἀλλὰ τίνα. MARCIL.

Pag. 10. l. 1. Πλούτους) Conf. supr. Men. c. 12. SOLAN. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

ead. l. 3. Ἡρακλέα ἐν τῇ οἴτῃ κατακαυθέντα) Quod supra narravit in Deor. D. Iovis, Aesculapii & Herculis. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Iac. Elsner. ad I Ep. ad Corinth. III, 15. REITZ.

ead. l. 7. Διευκρινθῆν) Munckerus ad Hyg. XXXVI emendare iubet, ac legere εὐκρινθῆν sed nulla medicina eget locus fanissimus. SOLAN.

Pag. 11. l. 5. Ἄν δουλεύῃ) Lege δουλεύοι. GUYET. Non male quidem Guyetus coniicit; & sic rursus infra cap. 13 f. μάθῃς in μάθοις mutat; item cap. 22 ἀν εἰδῇς in εἰδοῖς, ac non semel alibi: verum quo frequentius id fit, eo iam minus necessarium arbitror, quia subiunctivus sese tot exemplis tueri potest. REITZ.

ead. l. 6. Πάθος) Stoici, teste Aristot. II Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. VORST.

ead. l. 8. Ἄλλ' εὐφημεῖν χρὴ) *Bona verba*. Sunt verba solennis huius formulae σίγα πάς ἔστω λέως, εὐφημεῖν χρὴ de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. Leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. Dico alibi. BOURD.

ibid. Μηδ' ὅσιον οἶμαι) In P. & edd. multis est, οἶμαι, μηδ' Lucian. Vol. IV. A a

ἔσθιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. I. εἰ. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum fanasse mihi videor. Nihil enim iam relictum est, quod negotium facebat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. SOLAN.

Pag. 12. l. 1. Ἐκπελούμην πρὸς τὸν λόγον) Sic in Nigrino & saepe alibi: pagina 281 & seq. Repetit in Lapith. BOURD.

ead. l. 2. Πλούτου) Cum ad Parisinum exemplar describatur haec editio, idque hic habeat πλούτων ἐφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas edd. consulissem, ex quibus nihil variationis notaverat Solanus. Evolvi itaque alias editt. sex, easque πλούτου habere deprehendi, non πλούτων, & sic supra cap. 8 πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni editioni prae omnibus auscultare. Nec tamen pluralem πλούτοι pro divitiis usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet Suicerus in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου addit Aristot. Pol. I, c. 6, scribens, ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλούτου καὶ χρημάτων ibid. paulo post, πλούτος καὶ χρημάτων κτήσις. Mox rursus, πάντες πλούτου &c. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quaeras, num duo sint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex esset inferorum, alter praefes divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur Noster distinguere in Timon. c. 21, ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE mitti*, de quo disputat Spanh. ad Aristoph. Plut. 727. Sed vel per iocum ibi sic loquitur Lucianus, vel verum, quod Barlaeus ibi notat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poetas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum Barlaei notas Hemsterh. ibi non addidit, nec nos iam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si *πλουτοδότης* vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici *Plutum* a *Plutone* mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* appellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia Lycinus ait, tu, Hermotime, mihi narrabas modo, *divitiarum con-*

temtores esse philosophos; cumque ipse Hermotimus, ad cuius verba respicitur, supra c. 7 etiam plurali usus sit, & hic com-
mode eodem numero repetentur *πλούτοι*, veluti & in Ne-
cyom. cap. 12, *πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς*: iterum ibid. *πλούτους*
λέγω, καὶ γένν. Philosophicum enim esse videtur, familia plu-
rali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi
ostendimus. Sed & Xenoph. Ephes. II, pag. 32, *πλούτων καὶ*
ἐπιμελείας. Adde Diodor. Sic. I, 71 f. *καὶ μεγίστους πλού-*
τους ἔσχον, & Nostrium Tox. c. 45. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς τὸ ὕστατον) Valde. BROD.

ead. l. 14. Δίων) Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed
is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum *Λεξ.* ubi de pro-
fligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego
suspisor Sophistam etiam fuisse. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπείδου) Qui nescit, hoc verbum proprium
esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. *μισθός*
iungi, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Matth. XX, 8; ubi *ἀπεί-*
δος αὐτοῖς τὸν μισθόν ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. & hoc
Luciano testimonio probatur. REITZ.

ibid. Παρὰ) In impressis legitur *περὶ*, haud dubie corrupte.
M. P. & L. recte *παρά*. SOLAN.

Pag. 13. l. 5. EPM. Πονηρός) Omissum *non mirum*, aut simile
quid, qua ratione & Romanos uti suo *nam* vel *enim*, osten-
dimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud,
quod mox sequitur, *οἶσι γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ.* Hoc
enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *sentio cur ita inter-*
rogas &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis,
malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particu-
lae *γὰρ* significationes tribuere. Hoc semel observatum ad
plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui
volet attendere. GESN.

ead. l. 8. Ἀποδιδῶσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόλους. Δὴ.
τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν) An non videtur mutanda persona,
& Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe effica-
cior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, quod
nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus
ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foeno-
re solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem perso-
na. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? GRON.

ibid. Κατὰ καιρὸν) *Κατὰ καιρὸν* fieri quid Graece dicitur,
quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius, nec ci-
tius fieri debebat. Laërt. Platone: *Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πέλειδῃ*

Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ. *Tradidit ipsum* (Platonem) *Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam eis καιρὸν dicunt. Alexis, eis καιρὸν ἤκει. Aristoph. in Pluto pro eo ὁρικῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5, 6, (p. 105.) ubi δὲ κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. quem ad-eundum esse, in marg. Graev. edit. notaverat Hemsterhusius.

ead. l. 11. Ἐν τῇ Οἰτῇ) Vid. supra cap. 7 med. REITZ.

Pag. 14. l. 4. Ἐκεχ.) Ὅτι δὲ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Cypriose hac de re Schol. Aristoph. ad pac. Helych. BOURD.

ead. l. 5. Ὅστε ἐγὼ ἀφίημι) Verba ista, ὅστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ἰδού, misere conversa erant ab Obsopoeo: reddiderat enim, itaque quod reliquum est iuineris tecum una conficiam; sed correxit Benedictus, vertens, quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto. REITZ.

ead. l. 9. Μεγάλοις γράμμασι) Theod. Marcilius ad Perf. Dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam οὐ. Varia autem verba post eiusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ supplendum arbitror, ut sit, hodie non est philosophari, i. e. non possum: tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. REITZ.

ibid. Εὐκράτει) Male antea εὐκρέσει. BOURD. De quo etiam multa in Φιλοφ. Forfan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius Eucrates videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: Thesmopolis enim illic memoratur depontanus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subtilitates obgan-niens, de quo disertè in Μισθ. c. 33 & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plut. & Merc. seu N. Δ. V. SOLAN.

ead. l. 15. Οὖν) P. & L. pro αὖ, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 15. l. 3. Φιλοτησίας) Confer supra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀριθμῶ παραλ. τὰ κρέα) Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solemnibus initiandorum conviviis. Longolius in Excerpt. Apud Theophr. de Eth. Char. Περι ἀναίσχυτηας. Προσκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ

τῆς τραπέζης. Athen. init. IV. Vid. Casaub. ad Theophr. pag. 219. SOLAN.

cad. l. 16. Οὐδ' ἀναιμωτὶ) Ut in Tim. & passim alibi. BOURD.

Pag. 16. l. 4. Σκ. Νεστόρειόν τινα) *Capacissimum*. II. A. BROD. Talis rixa in Lapith. & apud Heliod. lib. 5 de scypho Nestoreo. Interp. Martialis ex Iliad. 11. BOURD. Δέπας ἀμρικυπέλλον, de quo Homerus & Aristoteles de apibus. Martialis VIII, 6, apud nos: *Hic duo longaevio censentur Nestore fundi, Pollice de Pyllo trita columna nitet.* (vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit Homerus II. A, 635. Relpicit autem Noster hos praecipue duos versus: "Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης Πλείον ἔόν. Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν. SOLAN.

cad. l. 10. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα) Satis vulgaria erant, quae supra § 10 ad v. καίρων ex L. Bos attulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97 f. ad cap. 2, 8, ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργῇ. Θυμὸς est fervor sanguinis, qui circa cor movetur: ira nascens. Schol. Aristoph. ad Ran. p. 252, Θυμὸς ἐστὶ ζήσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, δι' ὅρεξιν ἀντιλυπησεως κινουμένου, ἢ ὀργὴ ἐναρχομένη. Sic fere etiam Laërtius in Zenone. Unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male Eustath. ad Iliad. A. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θυεῖν, i. e. ὀρμᾶν, subito commoveri, vel furere. Cic. θυμὸν vertit excaescentiam. Tuic. IV, *Excaescentia*, inquit, *est ira nascens.* Ὀργὴ vero est libido ulciscendi & puniendi eum, qui laesisse videtur iniuria. Ὀργὴ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἡδίκηκεναι δοκούντων, ut idem Schol. & Laërt. locis dictis. Unde Eustathius ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. concupiscere, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ καὶ θυμὸς iunguntur in oratione, reddenda sunt, ira & excaescentia: non iracundia & animus, quemadmodum est apud interpretem Luciani in Hermot. h. l. quod is reddit, *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiore.* (Parisi. *animoque longe praestantior.*) Rectius potuisset — *senem ab omni ira atque excaescentia plane alienum*, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excaescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non sinit. Alia phrasi diceretur, Οὐ μὲνδ' ὀργὴ μὲνδ' ἐ θυμὸς καθίσταται. Sic fere Lucian. in Reviviscent. c. 8 pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίστατο αὖ, i. e. iram posse tangere Platonem vel Chrysip. vel nunquam

*putaveram, philosophum iratum posse fieri. q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phra-
leos interpretes, vertens, Ego vero me nunquam in Platonis, vel
Chrysippi — iram incidere existimasset. Similiter Lucian. Bacch.
c. 2, ἀνθρώπων ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων
certe frequentissime signif. eum, qui vincit, superior est; vel-
uti ἡττων, qui vincitur: & quidem vel primitiva haec est signi-
ficatio, cum a κράτος robur derivetur, & sic κρατεῖν vincere, in
potestate habere. Sic inquam Noster supra, de Merc. cond. § 19
f. κρείττους χρημάτων eruditos vocat, pecunia superiores. Nec
non Thucyd. II, 60, χρημάτων κρείσσων, pecunia invictus. Ita
fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic Noster pau-
lo supra pr. cap. 12, ἐκράτῃσθε δὲ πότερος; Uter vero discessit
superior? REITZ.*

*ead. l. 12. Τί οὐ δυνήμῃ μοι ἐταίρω ὄντι, δν τρόπον ὁρμήνης τὸ
πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἐπισυνοδοιοποροῖν
ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος) Monstruosum verbum ἐπισυν-
οδοιοποροῖν potueruntne tam diu tolerare editores? In poste-
rum ex Mf. scribe & distingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν ἐτι,
συνοδοιοποροῖν ὑμῖν τοῦ αὐτοῦ δὲ ἀρξάμενος, ut & ipse, si etiam
nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde
scilicet vos coepistis. GRAEV. Insolita quidem vulgata ἐπι-
συνοδοιοποροῖν, & eo forsan nomine damnanda. Quia tamen
apta videbatur significare, longo quamvis intervallo sequi, &
sic, quasi una iter facere, retinere volebam. Nunc autem aucto-
ritati Codd. Mff. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus le-
gitur ἐτι συνόδ. SOLAN.*

*Pag. 17. l. 1. Εἰ γὰρ ἐθέλησθαις, ὦ Λυκίῃ) Obsopoeus, si mo-
do haec res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis, Luciane. Im-
mo, utinam velles, Luciane! Nam & paulo ante, Εἰ γὰρ γένοιτα
καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκίῃ. GRON.*

ead. l. 2. Παῖδας) Rudes atque imperitos. BROD.

ead. l. 3. Ὡς πρὸς σὲ) Si tecum conferantur. BROD.

*ibid. Αὐτὸς) Nihil hic variare edd. notaverat Solanus. For-
san quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus
est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: tan-
tum prae illis sapiens ipse, i. e. ipse tibi videre. REITZ.*

*ead. l. 7. Τετταρακοντούτης) Si istud de aetate Luciani di-
ctum, cum iis, quae initio huius libelli de tempore dicta sunt,
quo Hermotimum itare ad philosophos viderat, conferatur,
constabit iam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum ve-
nerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum*

illud iuvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis, quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. SOLAN.

ead. l. 9. Τοσαῦτα γὰρ) Τοσαῦτα γούν, ὡς Ἑρμ. MARCIL.

ead. l. 15. Οὕτω μάθης) Μάθοις Guyetus vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto: vide, quae paucis dixi supra ad cap. 8 huius Dial. v. δουλεύη. REITZ.

Pag. 18. l. 14. Τῷ πότε πιστεύσας) Cuinam habita fide. BROD.

ead. l. 15. Τὸ πρῶτον σὺ) Mihi non fit probabile, castigatum & diligentem, si quis alius, scriptorem his posuisse τὸ πρῶτον σὺ, ac statim παρὲς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praesertim, quod proinde omittendum. GESN.

Pag. 19. l. 3. Τῶν δ' ἄλλων) Intellige ὁδῶν. BROD.

ead. l. 5. Δὴ) Ita edidimus, auctoritatem Mf. Reg. 3011 secuti, quocum faciunt edd. H. B. 4. & S. Vulg. male δέ.

ead. l. 6. Ὑπὲρ τοὺς πολλούς) Supra vulgus. BROD.

ead. l. 8. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ) Et is atque nunc sum. BROD.

ead. l. 12. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. BROD. Nostri maiores tamen Obsopoei versio in ed. Paris. habebat, etsi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In Benedict. autem, vestrorum maiorum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπερ προήρησαι) Quae delegisti. BROD.

ead. l. 16. Ὡς περ τὸν Χαιρεφῶντα) Consule Platonem in Socratis Apolog. BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὅτι Στ.) Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse iudicet.

Pag. 20. l. 2. Προσειπὼν) Sic lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προειπὼν. Qui Graece sciunt, probabunt, sat scio, emendationem nostram. SOLAN. Emendationem Solani confirmat Mf. Reg. 3011.

ead. l. 3. Τὴν ἀρμόττουςαν) ὁδῶν. BROD.

Pag. 21. l. 14. Μόνος βασιλεὺς) Ad summam, sapiens uno minor est Iove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum. Hor. (Ep. I, 1, 107.) VORST.

Pag. 22. l. 2. Αὐτῶν) Rescripsimus pro vulg. αὐτῶν, iubente cl. B. de Ball. Item p. 30, l. 8. αὐτοῦ pro αὐτοῦ.

ead. l. 4. Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοχοι) Omnes priscae edd. A. 1. I. H. B. 2. Fl. F. P. S. quas hic dedita opera consului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὲ ἀντίδοχοι οὐκ ἔλεγον, ὥς τὸ εἰκός· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur Solanus, qui tamen posteriora illa, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ.

α. φ. in *Iunt.* deleverat; nimirum olfaciens glossam esse: idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντίδοξοι; Interim, quia non affertur Codex, in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. REITZ.

ibid. Εἰκός. (Ερμ.) In omnibus impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες, insulse prorsus, si Dialogi personae tribuantur: exfulare itaque ego iussi, cum palam sit, Scholion merum esse, quid per ἀντίδοξοι Lucianus voluerit, enarrans. SOLAN.

ead. l. 10. Μαργίτη) Erasmi Chiliades: ibi Μαργίτης. BROD. Cum Margita, inerte & nullius pretii stolidoque homine. Margitis enim meminit ex Homero Aristot. atque Clem. Alex. Demosth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. COGN. Ἀφρονι, μαρῶ. De hoc Suid. ex Hesych. Interp. Arist. ad aves. BOURD. Scripsisse Homerum poematum, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. cap. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat Basilii, Lib. de legg. Gr. (Grot. ed. 990 C.) Iunioris & vires tentantis Homeri esse existimat Dion Chrysost. p. CXXIV ed. Barnes. Iliados praemissorum. Iterum infra Φιλοφ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα) Castigo ὑπ' ἐκείνων. BROD.

ead. l. 14. Αἴρεσιν) Φιλοσοφίαν. BROD.

ead. l. 15. Ἀξιῶν) Forte ἀξίαν, aestimationem, pretium. GUYET.

ibid. Τοιαῦτα λέγοντι) Non λέγοντο. BROD.

ead. l. 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius εὖ ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 23. l. 2. Ἐν χρῶ κουρίας) Ad cutem tonsos. BROD. Strim attonsus. Plaut. Capt. cuius ἀντίθετον, per pectinem attonsus. Ἐγκυτὶ κεκαρμένους Archilocho. Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide Aristoph. Schol. in Avibus, & H. Iunium de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. VORST. Vide not. ad Vit. auct. c. 20. SOLAN. Ἐν χρῶκουρίας una voce Guyet. scribit. Assentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio affectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi iam satis exposuere, quid sit ἐν χρῶ κουρίας, nihil amplius dicam. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἐν ἄβρῳ) Nihil in his molle. BROD.

ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid

de se iudicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορία interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia, & cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. GESN.

ead. l. 13. Ἐν χροῖ ἢ κουρά) Ut antea ἐν χροῖ κουρίαις. Quid legerit in his locis interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χροῖ κουρίαι, *tonsi, cute tenuis*. Ipse vero *longa coma venerandos, prolixa in capite caesaries, capillus prolixior*, ubique vertit. De his Iuvenal. Sat. 2, *atque supercilio brevior comae*. Haec monebat Senator Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. BOURD.

pag. 24. l. 3. Παίσεις πρὸς με) Et haec ita legi in *I. H. & Fl.* annotaverat Solanus; quasi variationem invenire optaret. Sed & sic leguntur in *A. 1. P. & S.* Nisi quod aliter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim πρὸς με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adversetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutis monituri: licet studio reliquerimus idem c. 1 de Merc. cond. ἐξηγορεῖον πρὸς με; nam praepositio non assumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum edit. (et si, atona particula sequente, accentum invertere fas sit, ut, ἀπό τε, ἐπί τε.) Sed aliud noster quaesisse videtur, phrasidis nempe illi insolita videbatur: at non est, vid. Aristoph. Plur. 1056, supra l. c. iam adductum. Et Nostrium infra Soloec. c. 6 pr. REITZ.

ibid. Σύνιμι) Mihi fucum fieri non sentio. BROD.

ead. l. 10. Τί ἂν πάθοι τις) Quid agendum statuatur aliquis. BROD.

ibid. Εἰ τυφλὸς ἂν) Ubi Hermotimus dixisset, posse etiam ex externo habitu iudicari de optimo philosophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν; Non gravior particulam ἂν ita continuo iteratam: persuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοῖ φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures suas, & perpetuam Graecorum, Luciani potissimum, loquendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur verissima. IENS. Εἰ τυφλὸς ἂν) Quia Codex W. Iensianae ac Guyetianae (nam & Guyetus ἂν in ἂν mutandum monuerat) coniecturae assentitur, non dubitavi ἂν recipere: nam illud editionum ἂν πάθοι ... ἂν ἐπιθυμοῖ minus commodum. REITZ.

pag. 25. l. 6. Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖον δὲ ἔστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἄρωτι προσήεις αὐτοῖς) Immodice Oblo-

poeus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandae & colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari. Absurde Benedictus & praeter Graeca, istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap. At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum subiecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Obsopoeus? Adscripsit vere pater, Quod enim dicere volo, sic se habet: Nanne scientiae virorum eorum causa ad illos accedis, & — ? GRON.

ead. l. 7. Οὐχ ὅτι) In huiusmodi oculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud. Nostrium collocatur illud οὐκ. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἡζίους) Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἡζίους. Sic interpret. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momi iudicio. GUYET. Conf. Ἰστ. β. c. 3. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Ὁ μῦθος ἐρίσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. COGN.

ibid. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. Ὅρχ. cap. 39, 40. SOLAN.

ead. l. 3. Εὐτεχνίας περί) Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45 φιλοσοφίας περί constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. Il. B, 91, — νεῶν ἄπο. Et Odyss. H, 104, — μύλης ἔπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. affert Iens. ad Iov. Trag. c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.) Alleverat orae edit. Graev. T. Hemsterh. Vid. Aristid. T. I, p. 21 C. ubi Iebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέπληξεν) Ita pro vulgato ἐξέπληξεν dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra cap. 31. REITZ.

ead. l. 12. Εἰ ψεύδεται) Prave hic omnes ἡ, quod B. 2. sola ita emendavit. SOLAN. H) Ei B. 2. solam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἡ habere, notaverat Solanus. Non, credo, quod ignoraret ἡ — ἡ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἡ πῖθι, ἡ ἀπῖθι notissimum, sed quod hic ei convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens καὶ, forsan melius foret ei pro ἡ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἡ — ἡ legeres, nihil desiderarem: at Noster nimis amat

illud καὶ, quod vel ad nauseam infarcit in Somn. cap. 1, 2, 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα) *Lynceo perspicacior. Perspicaces, intelligentes & acute subtiliterque videntes Lyncei dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui discitabat ultra parietem videre; Hieron. contra Ioa, Origenistam. Val. Flacc. L. I: — cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus. Plin. L. IV, c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiae. COGN. Ut in Contempl. BOURD. Vid. Aristophan. Schol. in Pluto. VORST. Ita corrupte, ut exhibui, versus Val. Flacci exstat ap. Cogn. quem Graev. edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466, ubi leges — cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit, solus transibit nubila Lynceus. REITZ.*

Pag. 27. l. 3. Κατὰ θεῶν) *Dei auspicio, divinitus. BROD. Confer huius Dial. c. 15. SOLAN. Adducit haec Luciani verba lac. Elsner. ad 2 Corinth. VII, 10, & interpretatur κατὰ θεὸν εὐλόγησιν, ego divino beneficio elegi, firmatque ex Iamblich. Vit. Pythag. c. 26, p. 97: Ἀσμενος δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀννομένης αὐτῷ τῆς προθέσεως, laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet. Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius sit tristitia secundum Deum, quam a Deo immissa, quod recte ex locis N.T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus, si quid opus foret. REITZ.*

ead. l. 6. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. supr. Prometh. c. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ) Sic supra c. 1 f. huius Dial. ἐν τῷ πολλῷ τῶν ιδιωτῶν συρφετῷ. REITZ.

ead. l. 8. Γὰρ σοι) Ἄν, quod hic inferebatur in omnibus, duce W. delevimus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄν με ἀρέσκει) Modo dixerat, ἂν σοι ἀρέσκει, iam vero accusandi casum adiungit eidem verbo: utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, Solanum nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. Aristoph. Plut. 353. Adde eund. Ran. 103, Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura Spanh. ad Plut. l. c. affert, ut Vesp. 769, Acharn. 188, Eurip. Orest. 210, Thucyd. I, c. 128 &c. tamen leviter aberravit in proferendis Thucydidis verbis, scribens, οὐτὶ σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. Thucydid. legatur, εἰ οὖν τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Confer ibi Scholiast. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. REITZ.

ibid. Μοι ἀρέσκει) Sic edi ex coniectura curavimus, quamvis in omnibus edd. & ipso M. scriptum sit με. Vid. Eur. pag. 195

B. 198 A. SOLAN. Quia scilicet paulo ante praeceffit οὐδέν σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo constructum voluit Solanus; sed hoc non satis est causae pristinae eamque constantem lectionem mutandi ex mera coniectura: vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse, hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aequae ac rei, adsciscere, id quod satis multis iam probavit Stephanus in Thes. Adde nos nota proxima. REITZ.

Pag. 28. l. 3. Ἀμεινον) Repone, ἀμείνων ἢ χείρων. BROD.

ead. l. 10. Ἀνείδης) Εἰδοίς Guyet. Sed vid. quae supra notamus ad c. 8 huius Dial. REITZ. Ἰδοίς Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 29. l. 14. Κλαυθυριζομένων) M. P. & A. In aliis mendose κλαθυριζομένων. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. BOURD.

Pag. 30. l. 1. Ἀπορρίψαντα) Cum finxisset Hermotimus, Virtutem esse beatissimam civitatem, inque eam rogasset num aequum esset, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri gestirent, Maxime vero, respondet Lucianus, eo adspirandum est, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revocantibus eiulantibusque, fletū & verti; sed & eos maxime ad eandem viam hortari: sin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos (sive amotis illis) recta ad undique beatam illam urbem contendere; quin & ipsum abiicientem pallium (sive ipso abiecto pallio) si eo apprehenso detinerent, illuc festinare. Hic quidem auctoris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε &c. Si sequentium iuxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀπορρίψαντας. IENS. Omnes libri impressi, & ipse M. ἀπορρίψαντας, mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκείσε. SOLAN.

ibid. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε) Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τούτου κατειλημμένοι, κατερύκοιεν ἐσσύμενον ἐκείσε. Pater notat sumtum ex Ὀδυσσ. δ, ἐσσύμενον κατερύκει, & Obsopoei versio est fatua. GRON. Hom. Il. 2, 518. Π, 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit Vorst. nos locum, qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποκλείση) Ut in Dial. Meret. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ γυμνὸν) Καὶ deest in Mf. & Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 7. Φρατρίας) Curiae. Φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος

τῆς φυλῆς. VORST. Plerique libri & ipse M. prave hic πατρίας habent, omīsa litera ρ. In Scholiis, B. 2. & S. recte scribitur. Vide supra Τιμ. c. 25, & infra Ἑκκλ. c. 4, ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς ταῖς πύλαις) Conf. cap. 1 med. de Merced. cond. bis. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς εὖγε) Ex Cod. W. pro εἶγε vulgato. SOLAN. Εἶγε μέμνημαι) Εἶγε quaedam edd. coniungunt; sed hoc eodem redit. Ὡς εἶγε Flor. ed. habere, recte notaverat Solanus; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὖγε supra εἶγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit: sed si iam in isto Cod. εὖγε legitur, non tamen illico sic ederem, sed εὖγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, cum ex seqq. pateat, Lucianum non dubitanter loqui, (quod per εἶγε tamen fieret) sed ea, quae probe meminerit, narrare. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς) Αὐχμηρόν. Suid. Guyet. Sed quia aliam iam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. REITZ.

ibid. λιπαρὲς) Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adscisci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδύναι. Vertitur: intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detreſcet, non det tergum. Primo macritas barbarum est: Latini dixissent macies, seu macritudo. Dein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad ius civitatis consequendum? Ms. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controverſia scripsit Lucianus. λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel iunxit. Vertendum autem, sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare, sc. ad civitatem consequendam, hoc est, non viam, cui te dederis, deferere. GRAEV. Graevio assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. SOLAN. Cum λιπαρὲς sit curata bene pelle nitidus, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat, sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a Graevio prolatum, i. e. assiduitas, constantia. GESN.

ibid. Ἐνδύναι μὴδὲ μαλακισθῆναι) Ἐνδιδόναι retroceden-

tium est in proelio; vid. interpret. ad Aristoph. Plut. 488, — *μαλακὸν δ' ἐνδύσσετε μὴ δὲν*. Quod olim male verterant, *nihil admiscete iocosum*. Noster supra Apol. pro Merc. cond. c. 4, *ἐνδιδόντων φυγεῖν*, & saepe alibi: vid. Ienſ. ad Dial. Toxar. ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. Hippocr. Sect. 2, aph. 28, ubi *ἐνδιδόναι* dicitur τὸ σῶμα pro *emaciarī*, vel ut nos, *inslaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum *ἐπιδιδόναι*, augeri, crescere, ib. aph. 31 & 32, quod Lucian. de vento quoque usurpat. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπιδείξεται) Non immerito edd. lectionem hic contulit Solanus, quia insolitum videbatur diversos modos coniunctione καὶ coniungi, nimirum *ἐπιδείξεται καὶ διεξέλθοι*. Sed quia *ἀν* utrique modo iungi potest, licebit construere *ἀν ἐπιδείξεται & ἀν διεξέλθοι*, ante optativum similiter *ἀν* intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra cap. 57 pro *καταθύεις καὶ θυσιάῃ* Guyet. legi iubet *καταθύοις καὶ θυσιάῃ*, quod non improbarem, nisi *καταθύης* iam ex Mſ. restitutum. Interim alibi forsā dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subiunct. interveniente καὶ coniungere. REITZ.

ibid. Διεξέλθοι) Sic legendum pro *διεξέλθαι* Guyet. monuerat; verum ego optativum iam in edd. inveni. Salmuriens. autem ambigue *διεξέλθῃ*, i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cuius tamen vestigiis pateat, eam *διεξέλθῃ* dare voluisse: & hanc iam veram lect. credo. REITZ. Faventibus Mſſ. Regg. 2954 & 3011 reposuimus *διεξέλθῃ*.

ead. l. 10. Πολίτην ὄντα) Angl. *εἶναι*. BOURD.

ead. l. 11. Ὅστις ἀν ᾗ) *Quicumque fuerit*. BROD.

Pag. 32. l. 4. Αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτ.) *Ad eam profectus esset*. BROD.

ead. l. 6. Καὶ Ἡσίοδος) Μακρὸς δὲ καὶ ὀρθίος οἶμος ἐπ' αὐτήν. BROD. Vid. Hesiod. *Ἔργ.* 288. SOLAN.

ead. l. 11. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Mend. BOURD.

Pag. 33. l. 1. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi *ἐπὶ τῆς ἄρκτου*, quia una tantum septemtrionis est plaga, meminert, Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, urſa maior, & minor, quamvis & singulari Strabo saepe utatur, pro septemtrione, ut L. I, p. 109, (al. 61) *ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχει εἰς πρὸς ἄρκτον*, & alibi. Plurali autem Dionys. Al. *Perieg. de situ Orbis*. v. 130, *Φράζω δ' ἐκ κείνου τετραμμένος αὐθις ἐπ' ἄρκτους*. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probō. REITZ.

ead. l. 2. Εὐνδρος) P. L. ed. I. & B. 2. *ἔνυδρος*, & sic olim

fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Hist. α', cap. 28, Rhet. c. 7, & Herod. IV, 105. Usurpat tamen etiam ἔνδρος in Εὐχ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐναντιώματα) Variæ viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἐναντιώματα. IENS. Nescio, quare vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώματα, cum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. L. V, c. 29, ἐναντία & ἐναντιώματα ut synonyma ponit. L. Bos.

ead. l. 9. Ἐκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἀνέλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρᾷ τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπίεμαι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς paulo post inverſo spiritu αὐτοῦ scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcunque enim earum (viarum scilicet, quæ diversæ pro diversitate philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) venerim, homo in initio cuiusque semitæ stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut infistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire prædicans.* IENS. Recte Iensius vitiosam lectionem detexit; sed quia aequè liceret divinare ἐκαστος legendum, quam ἐκαστης, nulla quippe ed. aut Mf. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liquido statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. REITZ.

ead. l. 13. Δυναμένους) Sic M. ed. I. & aliae quaedam recte. B. 2. & P. δυναμένους. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτοῦ) Dedi pro αὐτοῦ, quod in edd. erar: nam reciprocum est. Paulo autem supra parum refert, scribasne αὐτοῦ cum vulgata, an αὐτοῦ, quia ad ἀπίεμαι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' αὐτῷ) In W. P. & L. αὐτόν. Sed præstat vulgata. SOLAN.

ibid. Τῶν — πλῆθος) Inter has voces antea legebatur τῶ, quod non agnoscit M. neque admissum est in B. 2. SOLAN. Non assentior Solano artic. τῶ delendum, quia iam præceffit τῶ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omisſum credo; nam repetitio

illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si dematur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5 Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, f. Somn. c. 15, *ἡς δὲ τῆς δικαιοσύνης*, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo Theodoret. Dial. I, cap. 11 pr. *Εἴτε ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρόρρησιν νενοήκασιν*. Aristoph. Plut. 524, *Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ* (etsi hoc posterius paulo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat iunctum, cuiusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. *τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον*, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16, *καὶ τοῖσιν ἄλλοιςιν, τοῖσιν οὕτως εἰδισμένοισι διαιτᾶσθαι*.) Quid igitur dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quem Foësius adducit ex sua Galeni edit. p. 624, 34, *καὶ οἱ τόιοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι*, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursus Herodian. L. 2, 2, 16, *ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων*. Eiusdem, & alius generis pleonasmus articuli & pronominum vid. in nort. Iensii, Solani, & Hemsterhusii ad Dial. Marin. III, (p. huius edit. 355 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 34. l. 5. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας) Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. BOURD.

ead. l. 8. ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων) Brod. Miscell. IX, c. 16, in suo exemplari legens *καὶ τί τῶν ἡγεμόνων*, restitui volebat *τίσι*, non immerito: sed cum iam *τίνι* inveniam in edd. nihil opus est coniectura *τίσι*. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτω) Parvi refert, quam scripturam hic eligas, *οὕτω*, an *οὕτως*: nam si ad sequentem vocalem personae *Ἑρμότ.* respicias, *οὕτως* rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens *πῶς* in legendo transitum fieri, *οὕτω* potius locum habebit, quia tum consonans statim post *οὕτω* sequitur. REITZ.

Pag. 35. l. 8. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν &c.) *Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡδέως εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἶεται Κόρινθον ἐωρακέναι. ἀδῆλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως &c.* Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime traiectis. In seriem vero suam redigi & corrigi sic potest: *Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυ-*

μοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδῃλον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἔλθειν ἔχω, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδῃλον ἔμοι γ' οὖν ἔστι. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

ead. l. 10. Ἡ δέον) In omnibus ante *Salp.* ἡδέως legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὥς εἰδόν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex coniectura, ut videtur, ὥς δέον, quod ad verum propius accedit. Haud dubie scribendum ἢ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc emendationem inter insigniores in Specimine, quod anno 1708 a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἡδέως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ δέον κ. τ. λ. Similima constructione mox utitur de Homericō sagittario. Ceterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον εἶσθ' ὃ πλοῦς, vel, non cuivis hominī contingit adire Corinthum. GESN. Ἡ δέον dare ex vestigiis veteris scripturae, & monente Solano, non dubitavi, qui in marg. *Iunt.* notat, δέον similiter poni supra hoc Dial. c. 10 f. item c. 28 f. nec non c. 73 f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11, & 31 med. ubi καὶ πολλάκις κατακείσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. REITZ.

Pag. 36. l. 9. Ἐνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) Erasmi in proverb. quocunque pedes ferunt. BROD.

Pag. 37. l. 1. Δεῖν) Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, si conferas mox c. 36 f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ.

ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν) Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὥς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγαιῶν, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultea scapha, quod aiunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes. Sed profecto, cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit interpreter, nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abiiciamus, verum longe aliud quid. Nimirum disputa-

verat in antecedentibus de tot diversis philosophorum sectis; qui tamen singuli se iactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ὁδηγούς. At fieri non posse contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad peritum terminum ducant: quare in summo versetur in errandi & nunquam ad optatum finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat; nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo nos quidem, pergit, oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam iacere, & rem fortunae permittere, (ut praecessit) neque spem nostram in angustiam quandam (quae facile scilicet nos possit fallere & perdere) redigere, virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes. Αναρρίπτειν hoc in loco per ellipsin τοῦ κύβου, est aleam iacere. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3 med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψαμεν τὸν κύβον, & in Pro Imag. c. 16, Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. De ἀναρρίπτειν per ellipsin τοῦ κύβου, vide plura apud If. Casaubonum ad Suetonii Iulium cap. 32. IENS.

ead. l. 2. Ἐπὶ ῥίπῃς) Erasim. in prov. Aegaeum scaphula transmittere. BROD. Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἰρηταις ἐπὶ τῶν πάντων ἀνθρώπων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένου. BOURD. Crate viminea. GUYET. Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥίπῃς πλέοις, inquit poeta ἀδελος. Similiter Aristoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥίπῃς πλέοις. MENAG. Meminit huius proverbii Aristoph. in Εἰρήνῃ, quem vide, & eius Schol. VORST. Plut. 720, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥίπῃς πλέοις, ait Solanus. Et quia Vorstius modo Aristophanis mentionem fecit, crederes Plutum Aristophanis indicari; sed Plutarchum innuit, qui id ut Pindari, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties Herod. scribit noster, haereas, num Herodotus an Herodianus intelligendus. Vel Arist. sitne Aristoteles, Aristides, an Aristophanes. Aristoph. vero Εἰρην. v. 698 idem prov. habet, sed de avaro usurpat. Inter Menandri sentent. rectius videtur relatum ab Hemsterhusio No. 22, p. 161 textus Graeci. REITZ.

ead. l. 3. Ἰόνιον) Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi; vid. Strab. L. 2, p. 185, (al. 123, 124.) bis, & non semel alibi. Dion. Alex. de Sit. Orb. 94, Ἦν τε καὶ Ἰόνιον περιναίεται ἡνδράξαντο. Etfi Ἰόνων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. Strab. L. VIII, p. 588, (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctorit. poéticas in re notissima omittam. Effertur autem masc. gen. ἑ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. REITZ,

ead. l. 6. Ἐὸς ὄντος ἐν μυρίαῖς) Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcunque clavum de tam multis feriat, eiiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. GESN.

ead. l. 7. Ομηρικῶ τοξότη) Hom. ad finem Iliad. Ψ. BROD. Hom. Il. Ψ, 865. SOLAN.

ibid. Ὅς δέον) Similem casum expressit etiam Virg. Aen. V. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐτεμεν) Non opus est lectione Cod. W. ἐνέτεμεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέτα-
μεν ex ipso potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μῆρινθον τάμε πικρὸς δίστος. Verum nulla mutandi neces-
sitas: nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omitti-
tur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 9. Τῶν πολλῶν) Unum e multis, quae ferire destinamus. BROD. Ἀντῶν πολλῶν τι; GUYET.

ead. l. 12. Ἀγούσης) Intellige τῆς ὁδοῦ. BROD.

ead. l. 16. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. For-
san πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. SO-
LAN. Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ scil. νηϊ, navi eunti,
quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima
mutatione πνεούσῃ, spiranti, nimirum αὔρα aurae. Vela ventis
dare, navem austro permittere, solemnia sunt, & sexcenties tali
in re usurpata. GESN. Omnino assentior lac. Elsnero, ad Act.
Apost. XXVII, 15, p. m. 483, monenti πνεούσῃ legendum, in-
tellecto αὔρα, veluti eod. cap. γ. 40, ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα
τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus assertum vid. ibidem. Etsi enim
πλεούσῃ, intellecto νηϊ, aliquem sensum habere videtur, alte-
rum tamen longe melius: nam si ad λυσάμενος, quocum con-
nectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si
vento te credere dicaris, postquam iam soluta sit navis, quam
navi, cui te commississe dici potius deberes ante, quam solve-
retur. REITZ.

ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος) Qui iam oras resolverit. BROD.

in Schol. l. 2. Πλέοι) Πλέοις editum fuerat; sed πλέοι in V. &
M. legi notaverat Solanus: itaque illi quidem obsecundavi,
etsi πλέοις verum credam; nam & sic edidit Hemst. in fragm.
Menandr. & secunda persona proverbii propria. REITZ.

Pag. 38. l. 8. Παραπολὺ) Brodaeus inveniens παῖπλό, mo-

nuerat legendum, ὃ Λυκίῃ, παρά πολυ. Sed sic iam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. REITZ.

Pag. 39. l. 3. Τὸ τοιοῦτον) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Lapf. c. 17, & Vit. auſt. 15. Immo sic ubique Noſter, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum; semper enim una alterave prisca editio sic habet: sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. REITZ.

Pag. 40. l. 1. Ἐξαρκέσει) Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: Quid si ego ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos sequer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoran, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in ius rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes, Luciane, bone vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti nobis multo maioribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsecutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille &c. Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi (εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρινάμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἶπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέισθην φίλῳ ἀνδρί;) & reponendum ἢ ἐξαρκέσειέ μοι. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64, Οὐδ' ἐνδὲς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν, nullius hominis vita sufficeret. In Harmonide cap. 3, δὲ ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἂν, qui unus esset inflar omnium. Et alibi similiter plus millies. Sic apud Aelianum XI Ποικιλ. IX, ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicuius ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπὸδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρὶν καπηλεῖον ἐν ᾧ καταζήσεις· non dubium mihi est, quin legendum sit καταζήσεις. IENS.

ead. l. 11. Ὡς ῥᾶον) Ὡς ῥᾶον inveniens I. Brodaeus, ὥς ῥαοῦ corrigere iubet, Misc. IX, cap. 16. Sed non dubito, quin ὥς ῥᾶον voluerit, ac per typhothetarum incuriam ῥαοῦ inde fa-

Quum sit; verum & ego non aliter, quam edi curavi, usquam inveni. REITZ.

Pag. 41. l. 2. Διόσχυριζοιτο) Benedictus vertit, *affirmaret*: Obfopoeus accuratius, *pertinaciter affirmaret*. Elſnerus ad Evang. Luc. XXII, 59, vulgatum reprehendit, qui *affirmabat* reddiderit, & Bezam rectius *asseverabat* dedisse, ac testimoniorum satis affert, unde huius verbi vis pateat. REITZ.

ead. l. 4. Ἡ εἴποι τις) Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inferi modestiores nolint. Concurfus ille & hiarus, ἢ εἰ εἴποι, fecit, ut interiectum εἰ tanto facilius elideretur. GESN.

ead. l. 10. Δικαιοτάτα γὰρ ἐκπλήξαι) Δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλήξαι. MARCIL. Recte Marcilius coniecit Δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλήξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλήξαι, Mf. hanc coniecturam stabiliente, & vertendum *iussissime videtur illum increpasse*, non ut vulgo, *consternasse*. GRAEV. Secutus sum Mf. Gr. W. & P. Impressi mendose ἐκπλ. SOLAN. Idem verbum pro vulgato ἐκπλήξαι reposui supra c. 20. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν) Ineptissime Obfopoeus, *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus, Ergo absurde propositus est nobis quispiam*; quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud *absurde* non apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam vocem reddidisse. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & sic dicet, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis*. Pater ad haec Graeca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur*. GRON. Ἀνάλογον) *Analogiam*, five proportionem Geometricam, cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β iudicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista annotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometricarum pulverem; & orbem discendi antiquum truncari etiam seculo nostro, subinde observarem. GESN.

Pag. 42. l. 5. Πολλοῖς) Pro πολλοῖς nimis mallet ἄλλοις, & ita transfuli. Qui novit, quomodo in MSS. seculi IX & X distrahatur interdum α litera, non improbabilem coniecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile aliis substituet multos. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ πώποτε) Conf. infr. Συγγρ. c. 29 pr. SOLAN. *ibid. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.)* Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. MARCIL.

ead. l. 10. ΕΡΜ. τὸ ἀληθ.) W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Luciano absurde tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inferi voluit Solanus; sed in marg. l. notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. Wittiano, exstare ad designandas personas solent. In marg. Hag. vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. REITZ.

ead. l. 15. Προσδεῖς αὐτός. ἢ νομίζεις) Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσδεῖς αὐτός. ΔΥΚ. ἢ νομίζεις. MARCIL. Leg. *προθεῖς*. VORST.

ead. l. 16. ΔΥΚ. ἢ) Novam hanc personam, quamvis repugnent Codices, postulat sententia. Nisi forsan malis incipere eius partes a καὶ ἀνατρέπει γὰρ ac tum quidem προσδεῖς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἦ. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἡμέτερα) Parisina quidem edit. habebat ὑμέτερα aeque ac H. aliaeque duae; sed sphalma tantum typographi- cum esse, ex versione patet, quae nostratia exhibebat. REITZ.

ead. l. 6. λακτίζοντα εἰς τὸν αἶρα) Sic in Epist. I ad Corinth. IX, 27, ὡς οὐκ αἶρα δέρον. Ad quem plura L. Bos p. 137—38; quem consulendum etiam monuerat T. Hemst. in marg. ed. Graev. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν) Deerat ὡς in reliquis, sola l. habet. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνταιρομένου) Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. Thucydid. III, 32. Sed Dukerus in notis (ad quem me rursus remisit T. Hemst.) multis exemplis probat, non ἀνταιρούμενος, sed ἀνταιρόμενος hic Graece dici: quod certum est; nam est ab αἶρω & αἶρομαι tollo, non ab αἰρέω eligo. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis Thucydidis recte legi ἀνταιρομένους affirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαγορεύση) Quod digito erecto significabant, SOLAN.

ead. l. 17. Τὸ τοιοῦτον) Constantem editionum lectionem esse, Solanus annotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua annotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & Noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo Aristotelis de Gen. anim. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν πρόχον αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν. Noster supr. c. 10, ἥ τις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc Nostro cum Atticis familiare esse, iam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29; iterum fin. § 34, & pr. § 35, huius Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήμασιν) Eadem Iulian. Imperator in Epist. Ἰσα τοῖς Ὀμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς Δῖνας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφῶσιν αἰγυιᾷ κλύζεσθαι. Locus autem Homeri, quem imitandum sibi proponit Iulian. est Iliad. 5. Tangit Pifid. Ὁ συλλογισμὸν εὐόμισα κύματα, καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυριῶν, τὰ λεπτὰ κάρη συλλεγόντων εἰς στέγην. Habet sequens illud ἀσπίδα ὁμοβοῖνῃν ex Homero. BOURD.

Pag. 45. l. 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) Nuntia igitur nostro nomine Hermotimo. BROD.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. II. Π. BROD. Hom. II. Π, 70. SOLAN. Ms. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Iens. in Fercul. liter. p. 144 notat, & remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. iudic. § 1 pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Ofsopoeus, haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia. Omnino nimium large & vage. Benedictus, haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀπρὸ χειρὶσάμενοι καὶ παῖσαντες ἀλλήλους καὶ παῖσθέντες ἐν τῷ μέρει παύσονται. Ubi reddit mutuo, non singulatim. Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχον συνέργους, ἅπασιν ἐνεμεν ἕκαστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De Saltatione, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν quod non satis lucide in

Latinis efferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαν-
τας ἄλλων ἀριθμούς εἰπεῖν. GRON.

ead. l. 10. Ἐκ Σικελίας) *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi ali-
quando peregrinatus est. BROD.

Pag. 46. in Schol. col. 1. l. 6. Πρὸς τῆς Ἑστ.) Non nova for-
mula. Vid. Athen. L. IV, p. 166 D. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Εἰδὸτα οὐκ ἂν ποτε) Placet εἰδὸτα ὥς οὐκ ἂν
ποτε. BROD. Luciano, contendenti non posse optimam & ve-
rissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & exami-
narit, obiecerat Hermotimus, utrum, si unus aliquis affirma-
ret his duo efficere quatuor, opus esset, omnes alios homines
rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire,
id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis
scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶ-
ναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Σταϊκοῖς λέγουσι
τάληθῃ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δέισθαι τῶν ἄλλων, εἰ-
δὸτα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυριοί
Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόρην λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legen-
dumque, εἰδὸτα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε &c. Id namque ait Hermoti-
mus, Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum
in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret
unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri posse quinque,
licet vel sexcenti Platonēs vel Pythagorae id affirmet? ultimae
syllabae in praecedenti voce εἰδὸτα affinitas videtur erroris
in describendo dedisse causam. IENS. Iensius in vulgaris recte
vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, ha-
bet ὥς. Ὅτι B. 2. SOLAN. Recte Iens. coniunctionem supplen-
dam censuit, quae in edd. deerat, verum cum ὥς iam in Cod.
invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod
ex edit. est, ut in variantt. indicavimus. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Erasmus in proverbio, *Nihil ad
versum*. Hoc alibi explicuimus. BROD.

ead. l. 12. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam inve-
niretur aliquis, qui diceret, his duo facere septem vel unde-
cim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμ-
βαίνειν λέγων. Quae verba interpres sine ullo sensu vertit: *In-
saniret, qui quatuor non convenire diceret*. Ubi sensus est: *Insaniret,
qui non diceret, ea facere quatuor, vel, qui negaret, ea esse quatuor*.
Ita τὸ συμβαίνειν apud Arrian. Exped. Alex. L. V, cap. 19,
Τὸ, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πέντε πῆχες μάλιστα συμβαί-
νον, staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cu-
bitos. L. BOS.

ead. l. 16. *Η τέλους) Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. BROD.

Pag. 49. l. 7. Φαίεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ζυντιθέσθαι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotius: fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici, vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus. Benedictus: Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere. In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat vos aut vestram, ut fecit Obsopoeus, sed ipsos vel se. Ceterum male peccavit, cum Basileensium ἡμᾶς mutavit, praecedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro, quid est illud vel Benedicti componere, vel Obsopoei compositionem? Ita adscriptit pater, ipsos quidem ita computare, vos vero. Sic infra, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρῃ ἐτίθεμεν. εἴτα Πλάτωνι τοσαῦτ' ἕτερα. εἴτα ἕξ ἢς τοῖς ἄλλοις. πῶσα δ' ὅν ταῦτα συντεθέντα ἐν κεφαλαιῷ γένοιτ' ἂν &c. GRON.

ead. l. 8. *Τμᾶς) Non sola P. habet ἡμᾶς. *Ald. l. & Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & B. 2. recte ὑμᾶς. SOLAN.

ead. l. 11. Σώματα εἶναι ἅπαντα) Omnia corporea esse Stoici dicunt. Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. GUYET.

ead. l. 14. *Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἐχειν) Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. MARCIL.

Pag. 50. l. 3. *Ὡρα σιωπᾶν) Confer infra Eik. c. 13. SOLAN. Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Par. & S.* Reliquae ignorant (licet *Iunt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab Solano, qui id literae α subiicere voluit.) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim Vigerium de Idiotism. p. 158 edit. Argor. an. 1708 ex Etymologo docere, infinitivos in ἂν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex Vigerio quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis huiusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ἂν ἀπαρέμματα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τοῦ ν τὸ ἀνεκφώνητον, i. e. Infinita in ἂν exevntia non habent iota subscriptum: quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν, plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφην, ἐτύπην — ἐποίησεν, ἐποίησεν &c. Sic

Etymologus, eumque secutus Urbanus, alique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant Ὡτὶ Δότῳ, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud iota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. Etymologus tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut assensum ei praeberere cogar: sed cum in hac Luciani edit. ubique iam additum iota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Hemst. aliisque in alior. auctorum edit. induta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passi sumus edi in de Merced. cond. Ita ἐρᾶν dedit Hemst. Contempl. § 13 f. Ὀρᾶν Timon. § 56 f. ἐπιπιδᾶν ibid. § 48. ἐπιγελᾶν in Prometh. § 8 fin. &c. Περιορᾶν Thucyd. I, 69. Δρᾶν idem I, 5. Τελευτᾶν Herodot. Steph. I, p. 51 f. Ὀρᾶν ibid. p. 50 pr. Δρᾶν etiam Aristoph. Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores edd. Aeliani aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens Aristophanis edit. habeat iota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Flor.* & *B.* 2. edd. Luciani id habent ubique; sed *Iunt.* id non habet, nec *Hag.* nec *Ald.* 1. sed ubique scribunt ὀρᾶν, διορᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non huius, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem Iuntina id punctum sub eiusmodi infinitivis habet, ibi manu Solani suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Articos, qui cum nunquam dixerint βοάειν, γελάειν, etiam iota non potuere subscribere. Etsi iam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum esse, adeoque & iota recte subscribi aequae ac in βοάεις βοᾶς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Bengelio, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine iota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vet. plura deinde. REITZ.

ead. l. 11. Ἀσκληπιῶν) Sic hic quidem libri omnes, & Ἰκαρ.

cap. 16. At Δημων. cap. 27 Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & Ἀναβ. c. 42, & utroque modo scribitur. SOLAN. Ἀσκληπιεῖον Mf. Reg. 3011, & ita ubique scribendum monet cl. B. de Balu, ab Ἀσκληπιός.

ead. l. 14. Τὸ κέλευθρον) Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. SOLAN.

Pag. 51. l. 3. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forsan pro posteriori γὰρ melius legeretur γῆ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνάθημα) De differentia inter ἀνάθημα *suspensum donarium*, & ἀνάθεμα, quod sacris Scriptoribus devotionem s. hominem *diris devotum* significat, cum tamen eiusdem thematicis sit utrumque, vid. Periz. contra Sanctium disputantem, ad Sanct. Minerv. L. IV, cap. 14, p. m. 762. Distinguit etiam Hesych. Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet Suicerus in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex Zonar. ad Canon. 3, p. 263: Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ Θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων οὗτοι καὶ ὁ ἀνάθεμα γενόμενος, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαίρεται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφωσιμμένων τῷ Θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθηναι αὐτὸς ἑαυτὸν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus excinditur & segregatur a coetu fidelium confessorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Ἐπὶ πάντας ἰέναι) Sincera lectio ἰέναι. BROD.

ead. l. 6. Αὐτὸ) Sic M. & plerique impressi. P. & Mf. Gr. αὐτὸ minus commode. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀποδυθσομένων) Scribendum ex Mf. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτ' ἐστίν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθσομένων ἔχει τὶ πάντως hoc magnam dubitationem affert, quod eorum, qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet. In editis legitur ἀποδυσομένων, hoc est, qui exuent. GRAEV. Ἀποδυθσομένων W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

Pag. 54. l. 7. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte περὶ. SOLAN.

ead. l. 10. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat Pausanias L. II, pag. 185, 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδας scribitur eius nomen. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Φύλλα δ'ἀφνης) Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, pater. Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat. SOLAN. Post δ'ἀφνης.... quatuor puncta in *Iunt.* fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium: solet enim inter personas & in hac ed. & in *Ald.* semper eiusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. REITZ.

ead. l. 5. Κάλπις ἀργυρὰ πρόκειται) Sic c. 57. In calpidem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, sive capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) solebant iniicere sortes luctantium, & currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. *urnα κληρωτῆς, κάλπις. ὕδρῖα.* nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem *κάλπις ἵππος βαδιστῆς καὶ εἶδος δρόμου*, tangit enim rem, quae sortes sequitur, sc. equorum agitationem. De Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut & de fortibus. BOURD. *Κάλπις, Sortes Olympicae.* GUYET.

ibid. Ἀργυρὰ) Cum *Iunt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρὰ, Solanus adscripserat: an ἀργυρὰ; Recte; nec dubitare recipere invitis edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem *B. 2.* hic bene legit ἀργυρὰ, quam sequor. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνέχει) Anglic. *ἀνέχει.* BOURD. Recte meus cum Angl. *ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, manu elata*; ut ap. Hom. *ἀνασχῶν τὴν χεῖρα.* Male vulgo *ἀντέχει τὴν χεῖρα.* GRAEV.

ead. l. 16. Ἀλυτάρχης) *Pete Varinum.* BROD. Vid. Marq. Oxon. p. 109, & quos isthic laudat cl. vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV, 9, Cuiac. Obs. II, 13, Gothofr. ad Cod. I. c. Phavor. & Etym.) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos αλutas Elci vocabant. SOLAN. *Varinum* ait Brod. id est *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*: sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

Pag. 56. l. 3. Πανκρατιάειν) Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athleticis refert, *pancratium* palaestram simul & pugillarum vocari. COGN.

ead. l. 7. Γράμμα τι) Misere in re facili fluctuant edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, eiusmodi:

di minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & familia in editionibus & scholiastis reperiās, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non consent. REITZ.

ead. l. 12. Συμπεσείσθαι) Conf. infra Z. Τραγ. c. 40 med. Et Γυμν. 38. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισκόπῃσον) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. BOURD. Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπῃσον, circumiens inspicis literas. GRAEV. Angl. & Gr. ad stipulatur Mf. Reg. 3911.

Pag. 57. l. 6. Ἐκεῖνός ἐστι) Lego εἰ ἐκεῖνός ἐστι. refertur enim haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servant ἐκεῖνος. GESN. Si vulgatam servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἑφεδρος; ut sensus sit, *et si inveneris literam, tamen nescias, num ille praefes sit, penes quem invenitur illa litera*, s. qui indicatur litera illa inventa. REITZ.

Pag. 59. l. 6. Ὀλυμπιάσιν) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Iovis Olympici, cuius auctorem Herculem fuisse putant. COGN.

ead. l. 9. Μὲν γὰρ) Hae particulae & alibi coniungi amant, ut supr. de Merced. Cond. c. 17 versus fin. Ibid. c. 26 med. & 29 pr. ac frequenter alibi apud Nostrium; quare nil curo omissionem Mf. M. REITZ.

ead. l. 10. Γράφωμεν) Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu esse, testatur Solanus: quare coniicit, an forsan γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paulo post. REITZ.

ibid. Τὸ δὲ Z.) Proceder Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio iudice Z* unicum sit iniectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque literarum paria immissa, quarum novem ab athletis, una in fundo relicta, educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis, quas athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonista solitaria illa obtigerit. SOLAN.

Pag. 60. l. 3. Κυνοκέφ.) Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Isiacam Pignorii, & Kircherum. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Φιλοσοφίας περί) Iam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophē mutato exhibent edd. Conf. supra c. 20, ibique adductum Iensium. REITZ.

ead. l. 6. Πασῶν) Notat Solanus in W. reperiri πασῶν, additque id verum; editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Iens. in Ferculo liter. pag. 245, ubi lectt. huius

Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum Solano credo *πασῶν* legendum, quia intelligitur *ὁδῶν*, de quibus supra egit, & mox agere perget; nam statim sequitur *μίας ἀπειράτοι*, & — *ἀρίστη ἐκείνη*. Et pr. § seq. *μίαν ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν*. Iam quoque illud *αὐτῶ*, quod vulgatae *αὐτῶν* praestare putares, sponte concidit. Quod enim *δ*. *αὐτῶ* legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione eiusd. Latina, aequae ac in *Parisi.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis *πάντων* ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod *λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν* insolentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non iam nimis repugnem; sed qui *πασῶν* praeferet, pro *ὑπὸ* legat *ὑπέρ*, & sic omnia plana erunt. REITZ.

ibid. *Αὐτῶν*) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, Ὅ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. Posteriores perperam dederunt *αὐτῶ* quod idem fecerunt c. 53 fin. Ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότες λέγῃς, οὐδὲν τι τὸ πλεῖθος αὐτῶ προσάξεται με πιστεύειν, cum recte in prioribus *αὐτῶν*. Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam. IENS.

ead. l. 7. Ἀτελεῖς) Pendebam animi, ἀτελεῖ ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an *non initiatum*? Sed cum huius intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse ἀτέλεστος, mansi in solemini vocis usu, quique optime huc faciat. GESN.

ead. l. 14. Αὐτὸ μόνον) Libri, quos inspeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad *μόνον* referatur, & vim illius augeat; cuius tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur αὐτοῦ. GESN.

Pag. 62. l. 8. Τελευτῶν) Τελευτῶν, denique, postremo interpretatur I. Brod. Misc. IX, c. 16, circumflectens ultimam, & sic Lexicographi cum eo: edd. vero I. H. P. S. constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriore credō, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. REITZ.

ibid. Ὅδῶν) Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in Aët. Apost. IX, 2, Ἐάν τινες εὖρη τῆς ὁδοῦ ὄντας ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti *ibid.* c. XXIV, 14, diserte dicitur, ὁδὸς ἦν λέ-

γουσιν αἶρεσιν. Ac paulo supra apud Nostrum, ἀπάσης ὁδοῦ πεπεράμενος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, omnes philosophiae sectas expertus. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἀγεί, rectius ad verbum convertitur, *via, quae ducit*; viam interim quamcunque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. REITZ.

ead. l. 9. Ἄγεις εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accusandi casu ἀγείν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Venat. ἀγείν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἀγείν δὲ ἀμείνον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἀγεί εὐθὺ, *ducit recta*, τῆς εὐδαιμονίας usque ad felicitatem, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον de qua ellipsi vid. Bos de Ellipsi. qui ex Nostro in Bis Accusat. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non reperam; nam & Noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. Mort. XXXVII pr. Ἀπόμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, *recte ad Avernii descensum ambulaturi*, ubi Hemsterhusius iam plura. REITZ.

Pag. 63. l. 11. Ἐξίέναι) Rescripsimus ex margg. Mf. Reg. 2954, & ed. A. 1 W. monente cl. B. de Ball. Vulg. ἐξείναι.

Pag. 64. l. 1. Τινὸς τῶν σοφῶν) Epicharmi. Vertit Cicero: *nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere*. (Vid. Suid. v. νῆφε) Νῆφε καὶ μέμνας ἀπιστεῖν, ἀρβρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam Polybius. SOLAN.

ibid. τῶν σοφῶν) Septem sapientium. BROD.

ead. l. 2. Νῆφε) Epicharmi esse, adscripserat Solanus. Idem iam fecerat Guyetus. REITZ. Vafri illius Siculi Epicharmi, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19, crebro insufurrabat cantilenam illam suam: Νῆφε, καὶ μέμνας ἀπιστεῖν ἀρβρα ταῦτα τῶν φρενῶν. GESN.

ead. l. 4. Τοῖς ἐξῆς λόγον) Aliis loquendi copiam. BROD.

ead. l. 10. Μὴ) Non reveritus sum optimarum edit. auctoritate, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subiiciat, *cum his igitur quinque*, quae adeo annumerari voluit, i. e. *non excipi*. Absurdum autem foret, si dixisset, *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed iam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ.

ead. l. 11. Πέντε ἔτη) Confer supra Vit. Auēt. c. 3. REITZ.

ibid. τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. BROD.

ead. l. 14. ΔΥΚ. — EPM.) Omittitur hic Luciani nomen in plerisque edd. Nos ex ed. *l.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *l.* & L. restituiamus. Quae Marcilio nescio quomodo iam innotuerant. SOLAN.

ibid. ΔΥΚ. εἶτα &c.) Ἑρμῶ. Ὡς μὲν οὕτως, εἶτα ἐξῆς &c. Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἑρμῶ. Ὡς μὲν οὕτως. ΔΥΚ. εἶτα ἐξῆς. MARCIL. Idem iam monuit Brod. Misc. IX, cap. 16. REITZ.

ibid. ΔΥΚ. εἶτα) Quinquies hic in seqq. personarum nominibus errant omnes edd. praeter *lunt.* quas recte ex ea ac Mss. P. & L. restitui iussit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde Marcilio id iam suboluerit; nam vel sine Mss. error detegi poterat: primo enim, absurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod edd. faciebant) se ex Luciano audisse, quot anni philosophiae forent impendendi, cum is Lucianus c. 6 rogaverat, quanto temporis spatio ad id opus sit? & ab Hermot. responsum tulerat, forsitan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina, versus finem huius cap. s. § 48 bis posita erat Hermotimi persona, nempe: EPM. ὑπὲρ διακρίσια, ὃ Λυκῖνε in fin. recte, sed ante rursus EPM. Εἶτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? REITZ.

Pag. 65. l. 1. Οὐ γὰρ) ΔΥΚ. Οὐ γάρ. EPM. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male traiecta nomina personarum. Esse debet, EPM. οὐ γάρ. ΔΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. MARCIL.

ead. l. 5. Οὕτως) ΔΥΚ. οὕτως. Ἑρμῶ. εἶτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Rursus vitiosa personarum traiectio. Lucianus enim voluit: Ἑρμῶ. οὕτως. ΔΥΚ. εἶτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. Patet fine eiusdem paginae. MARCIL. Et hoc & praecedens quoque monuit I. Brod. in Miscell. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΔΥΚ. Emen-da Ἑρμῶ. Et οὐ γὰρ Ἑρμῶ. corrige ΔΥΚ. Μόγισ ἱκανά. Λυκ. re-pone Ἑρμῶ. οὕτως. ΔΥΚ. Εἶτα ἐξῆς Ἑπικούρῳ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον) Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. MARCIL.

Pag. 66. l. 1. Ἐν κεφαλαίῳ) In summa. BROD.

ead. l. 4. Ὡς πεντεκαίδεκα) Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, mend. BOURD. Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, iuxta calculum Luciani, impendendos esse omnium seclorum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὥς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανά εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ

ἄλον. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non vider, Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, *centum & quinquaginta*: & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. Quamvis corrupte scribatur πεντήκοντον in Mss. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. Mf. Gr. P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum edd. & M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens referatur: quo quarta sui parte mulctato, summa iidem quarta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque Codicum consensum potiorē, quam editionum, existimavi, maxime cum pleniorē calculum ponant: nam cum proxime Herm. dixerit, *ducenti*, & hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum vulg. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paulo altius memoratur, cuius pars quarta est *quinque*, quam si detraxeris a *viginti*, restabunt *quindecim*. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurrere, cum propiorem habeas, cui recte respondeant sequentia? Praeterea numerus maior placet, ut eo magis ridere videatur philosophorum derisor. Verum si iam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repetitionem facit: si ἔτη autem retinendum, πεντήκοντα simpliciter, sublato ἑκατὸν scriberem. REITZ.

Pag. 67. l. 13. Οὐδὲν δέον) Cum minime oporteat. BROD.

ead. l. 14. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ) Haud auspiciato, malo omine. BROD. Ut Brodaeus iussit, ita recte habet Paris. ed. versio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι, est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Pl. 889, Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν οὐδένι. REITZ.

Pag. 68. l. 6. Κατὰ τὸν Τιθωνόν) Erasim. in proverbio, Tithoni senescit. BROD.

ead. l. 9. Σκεπτόμενος) Confer infra Δημ. § 57, Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων &c. SOLAN.

Pag. 69. l. 9. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vid. idem supra Deor. Dial. VIII Vulcani & Iovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, ibique not. Brodaeus, Solani, & Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 15. Ἰδιώτας) Omnium ignaros. BROD.

Pag. 70. l. 4. Διαίρεσιν) Sic Dial. seq. cap. 1 med. Conf. & Συγγρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅτε ἀν' πρώτῳ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὅτε πρώτῳ ἀν.

Lucian. Vol. IV.

Cc

ead. l. 9. Κάκεινος Ἑρμαῖον ποιήσεται σε) Imperite in Basi-leensi & Bourdelotiana vertitur atque ille te certum faciet, tanto utraque ineprior, quod secundae vocis primam literam maiore charactere efferant. Itaque adscripsit pater, atque ille lucrifaciet te. Sed & correxit Benedictus. GRON.

ibid. Ἑρμαῖον) Vid. supr. Somn. cap. 9, καὶ τοῦ κρείττοντος Ἑρμαῖον ὄν. SOLAN.

ead. l. 11. Φοίνικος) Hinc adagium, *Phoenix vivacior*. BROD. *Pag. 71. l. 2. Δέσση*) Mallem δέσσει. SOLAN. Emendationi Solani suffragantur Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 3. Προάξεται με) Sic habere *I. & Fl.* notaverat Solanus. Quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.* plures enim iam consulere nolo, quia non dubito, quin rectum sit; vid. *Zenx. c. 2, προσάγεσθαι αὐτούς*. Et *Phalar. I. c. 3, ἐς τὸ παῖδεσθαι προσάγεσθαι τούτους*. Forfan maluerit προάξεται alicubi invenire, vel potius activam formam προάξει. Sed mediam & sic recte construi, vel ex *Isocr. loco*, quem *Lexica* proferunt, pater. Adde tamen *Wollium de Verb. med. p. 184, § 17*. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἀγεσθαι γυναῖκα, & ἀγειν γυναῖκα, quod prius significet, ducere uxorem in matrimonium; alterum vero, ducere mulierem quamcumque in aliquem locum: tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo *Noster*, etiam *Herodian. I. 3, 12, ἄλλα τοὺς μὲν πειθοῖ... προσηγάγετο*. *Ibid. 12, 9, ἥλπιζε προσάγεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσει λαμπραῖς*. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. REITZ.

ead. l. 4. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἐν εἰδότες περὶ πάντων ἀποφαίνονται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Obsopoeus, donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint. Benedictus, donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant. Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud, quod praedicat, an tunc adducetur *Lucianus*, ut credat? Ille tunc, cum nihil scire ostendant? Ridiculum profus. Itaque tentavit iuste haec mollire pater, adscripsitque se legere vacula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἐν εἰδότες π. ἢ. ἀποφ. cum versione Latina, quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronuntiabunt. GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνωμαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: Quamdiu aut nihil, aut u-

nam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt. SOLAN.

Pag. 72. l. 6. Φειδιαν) Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcaeam referre, οὐ κατ' Ἀλκαίον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

ibid. "Ονυχα μόνον λέοντος) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὀνύχων λέοντα, ferunt nonnulli. Brod. V. Plut. Π. Χρηστ. 730, 1, Οὐ κατ' Ἀλκαίον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφονται. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναλελογισθαι) Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia huiusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. Iensium infra ad Tyrannicid. cap. 12. REITZ.

Pag. 73. l. 5. Οὕτως, καὶ μοι &c.) Verba καὶ μοι τὸδε ἀπὸ κριναι, Solanus in Iunt. parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως quomodo, id enim sensum facit planiorem; etsi formulas interrogandi etiam sine particulis huiusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. REITZ.

Pag. 74. l. 2. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) Erasmi. in adagio, nihil ad Bacchum. BROD. Nihil ista ad Bacchum. Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur, illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparisonem. Alcaeus in Baccho. Vid. Erasmi. Chiliad. COGN.

ead. l. 3. Ὡ παῖ) O puer, o imperite. BROD. Ὡ παῖ λέγων) Ita M. P. L. & impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo, credo, intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὥπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Μισθ. c. 4, & Z. Tr. c. 16. Pro λέγων in Exc. Periz. est γέλων. Vid. Plut. 892 B. Clem. Alex. p. 19 A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρετῆς ἥρως. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πίθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία, cap. 61, & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. SOLAN. Adscripserat vir quidam doctus margini edit. Hagen. ὥπται, nescio num Simon Servetus, an Io. Bellagrus, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte huius libri scriptum invenio. At illud ὥπται certe convenientius foret, quam ὥ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: nihil appositum visus est dicere Phidias. Nam etsi dicas, a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod iunioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam fre-

quentet, ut initio huius Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. Solanus adiecerat, legendum δ $\pi\alpha\varsigma$, non male, & conferendum Eύχ. cap. 26. Ubi in quibusdam edd. quoque δ $\pi\alpha\iota\varsigma$ legitur, cum aliae ibidem recte δ $\pi\alpha\varsigma$ habeant; nimirum δ $\pi\alpha\varsigma$ $\pi\lambda\acute{o}\tau\omega\upsilon\tau\omega\upsilon$, totus thesaurus, totae divitiae. Praeterea & pro $\lambda\acute{\epsilon}\omega\upsilon\tau\omega\upsilon$, legit $\lambda\acute{\epsilon}\omega\upsilon$, quod scil. licebat, quia alii $\gamma\acute{\epsilon}\lambda\omega\upsilon$ exhibent: ita ut totum sic constituat, $\text{o}\acute{\upsilon}\delta\epsilon\upsilon\gamma\alpha\rho\ \pi\rho\varsigma\ \tau\acute{o}\nu\ \Delta\iota\acute{o}\nu\sigma\sigma\omega\upsilon$, δ $\pi\alpha\varsigma$ $\lambda\acute{\epsilon}\omega\upsilon$, nihil enim ad rem facit totus leo. Eligat igitur, quod quis volet. REITZ. Suidam in $\text{o}\acute{\upsilon}\delta\epsilon\upsilon$ laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene annotat cl. B. de Ball.

ead. l. 4. $\Phi\epsilon\iota\delta\iota\alpha$) Ad Phidiam igitur proverbii huius originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii ap. Erasmi. tribuant. GESN.

Pag. 75. l. 5. $\text{E}\iota\ \mu\eta\ \acute{\alpha}\nu\acute{\epsilon}\chi\eta\ \tau\acute{\eta}\nu\ \delta\iota\alpha\tau\text{ριβ}\eta\eta$) Obfopoeus, *nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris. Benedictus, nisi recipias disquisitionem illam. Immo simpliciter, nisi hanc moram sustineas*, tantum temporis colloques: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de $\mu\omicron\rho\iota\omega\ \eta\mu\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$. GRON.

ead. l. 6. $\acute{\omega}\varsigma\ \acute{\alpha}\kappa\rho\iota\beta\acute{\omega}\varsigma$) An $\acute{\omega}\varsigma\tau$? F. Guyet. Non, mi Guyete, $\acute{\omega}\varsigma\ \acute{\alpha}\kappa\rho\iota\beta\acute{\omega}\varsigma$ enim est *quam accurate*: auget enim interdu illud $\acute{\omega}\varsigma$, ut $\acute{\omega}\varsigma\ \acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\omega}\varsigma$ Aelian. V. H. III, 24. Sic $\acute{\omega}\varsigma\ \sigma\phi\acute{o}\delta\rho\alpha$ *per quam*, *maxime*; de quo vide Bud. Comment. p. 588. Alibi $\acute{\omega}\varsigma$ dicitur $\pi\lambda\epsilon\omicron\nu\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\upsilon$ vid. eundem, & Maittaire de Dialect. pag. 76 f. REITZ.

ead. l. 10. $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\sigma\tau\omicron\iota\varsigma$) W. $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\sigma\tau\eta\varsigma$, quod forsan melius. SOLAN.

ead. l. 12. $\text{Α}\tau\iota\nu\acute{\alpha}\ \sigma\omicron\iota\ \alpha\iota\rho$.) *Quam philosophorum sectam.* BROD.

ead. l. 14. Καταθύεις) *Lege καταθύη.* BROD. Καταθύεις . Ordo: $\text{κα}\iota\ \text{δυ}\sigma\iota\acute{\alpha}\zeta\eta\ \tau\acute{\omega}\ \mu\eta\delta\epsilon\ \text{πα}\rho\alpha\kappa\alpha\lambda\epsilon\iota\nu$, i. e. $\text{δ}\iota\acute{\alpha}\ \tau\omicron\upsilon$, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. Καταθύης M. In impressis καταθύεις & $\text{πα}\rho\alpha\kappa\alpha\lambda\epsilon\iota\nu$. Coniecturam Marcilii quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non $\delta\epsilon\omicron\upsilon$ cum illo, sed $\delta\acute{\epsilon}\omega\upsilon$. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad cap. 24 huius Dial. notavi, ubi $\text{δ}\iota\sigma\acute{\epsilon}\xi\epsilon\lambda\theta\omicron\iota\ \text{κα}\iota\ \acute{\epsilon}\pi\iota\delta\epsilon\iota\acute{\zeta}\epsilon\tau\alpha\iota$ legitur. REITZ.

ibid. $\text{Κα}\iota\ \text{δυ}\sigma\iota\acute{\alpha}\zeta\eta$) $\text{Κα}\iota\ \text{δυ}\sigma\iota\acute{\alpha}\zeta\eta\ \tau\acute{\omega}\ \mu\eta\delta\epsilon\ \text{ἱε}\rho\acute{\epsilon}\alpha\ \tau\iota\nu\acute{\alpha}\ \tau\acute{\omega}\nu\ \mu\epsilon\gamma\alpha\ \lambda\omicron\mu\iota\sigma\delta\omega\upsilon\ \text{πα}\rho\alpha\kappa\alpha\lambda\epsilon\iota\nu$, *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificium aliquem pretiosum &c.* Sed fortean fuit, $\text{κα}\iota\ \text{δυ}\sigma\iota\acute{\alpha}\zeta\eta\ \text{ἱε}\rho\acute{\epsilon}\alpha$

μὴδ' ἱερέα θεόν τινὰ τῶν μεγαλομύσδων παρακαλεῖν. *Et sacrifices Deo; neque opus sit arcessere sacrificium aliquem pretiosum.* MARCIL.

ibid. Μὴδ' ἱερέα) Possis forte dicere, illud τῷ μὴδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subiiciam tibi illud*: quid igitur? τὸ μὴδ' παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, annotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Ceterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum huius seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a Io. Conr. Schrammio inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. GESN.

ead. l. 15. Ἐς κάλλιπιν) Mirari subit, cum hunc Luciani iocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici, religionem eadem ratione simiae divinatrici subiicientis, & Christianam veram illam esse, quam, serione an ioco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentes. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab Angelino Gazaea Iesuita, p. 94, qui se eam ex literis Indicis Antonii Figueredo ex eadem societate anni 1611 haussisse ait. SOLAN.

Pag. 76. l. 1. Ἀμφιβαλῆ) Patrimonium, ἀμφοτέρους τοῖς γονεῦσι δάλλοντα, καὶ μηθενὸς ὀρφανισμένον. Sic hanc vocem, ex interprete Aristophan. ad Aves, interpretantur Scal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt interpretes Theocriti, Eustath. ad Homer. BOURD.

ead. l. 5. Καὶ οὐ κατὰ σέ) *Ac te indigna.* BROD.

ead. l. 12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) Obfopoeus, cui *sub initium bono & digno incideris.* Benedictus, in quod bonum & dignum incideris, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscriptus εὐώνῳ. Sed & mox perperam idem κοτύλην verterunt *sextarium vel seltarium*, cum deberent *hemina*, ut annotavit idem. GRON.

Pag. 77. l. 13. εἰ) Cod. W. recte εἰ, quod in reliquis omisum, sensum perturbat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡνησάς γε) *Gratum mihi fecisti.* BROD.

Pag. 78. l. 5. Εἰ μὴ ἄρῃ) Duas illas voces ex coniectura sup-

plevimus, quas & sensus postulat, & vox *ειν*, ut omitteret, librario oscitanti ansam dedit. SOLAN.

ead. l. 6. (Ὡς περ οἱ κάπηλοι) Conf. L. Bos (bene monente cl. Hemsterh.) ad Ep. 2 ad Corinth. p. 154, ubi *καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ* explicat ex Aeschyl. 7 Theb. *καπηλεύειν μάχην*, quod Ennius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores *καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα*, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc *καπηλικὸς* pro fraudulento apud Aristophan. aliosque. Olim vero in partem non ira malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi: quare *καπηλικὴ τέχνη* & *καπηλικὸν* recte vertitur *nummularia* ap. Aristot. I Polit. c. 9, ubi his ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. seqq. videri potest. REITZ.

ead. l. 7. *Κερασάμενοι γε*) *Aquam immiscentes*. BRÖD. In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. Casaub. ad Theophr. Char. p. 244. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀρα ταῦτα; Ἀρα ταῦτα edd. Lege ταῦτά: GUYET. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἐστὶ. πρὸς δὲ πλον, ὃ ἐταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἰς εἰς ἐτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεά περινοστών, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοὶ καὶ ἀπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, Praeceptor tuus num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero etiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse? Sed nihil certius iuxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁ σημέραι, legendum ταῦτά π. ὡ. λ. ὁ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρὸς δὲ πλον scilicet alia identidem proponi, cum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam si eadem semper proponerentur, suffi-

ceret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo iam video non aliter haberi in editione Flor. IENS. Secuti fumus L. & Cod. Fl. quem Ienius inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodleiana asservatur. In Oxonienſi enim illo manifeste ταῦτα, ut & in reliqq. edd. legitur. SOLAN.

ead. l. 17. Εἰκοσὶν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκὼς ἔτι, nec quisquam praeter Vorſtium exſtitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini ſui Codicis pro εἰκὼς adſcripſerat εἰκῆ. Sed ne ſic quidem ſanabatur. Ego vero, qui meminifſem Hermotimum XX annos perpetuos magiſtro Stoico operam dediſſe, (c. 2 & 77) eundem etiam numerum annorum ex Ulyſſis, cui comparatur, militia & erroribus colligi non ignorans, meam emendationem in textum recipere minime dubitavi; praefertim cum leviffima interpolatione Codicum ſcripturam repraeſentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta ſic liquido reſtituere daretur! Verum non ſemper ſic patet ad emendationem via. Cui enim hic in mentem XX illi anni veniſſent, niſi alibi in eodem libello de iis legiſſet? Non ſemper itaque inertiae enarratorum, editorumve imputandum eſt, quod corrupta apud veteres ſcriptores verba edantur. Sunt enim abſque Codicum ope quaedam inſanabilia. Tum demum merito culpandi ſunt, cum prava & corrupta pro ſanis & tradunt & enarrant. SOLAN. Εἰκὼς ἔτι) Εἰκοσὶν ἔτη Solanus iuſſit reponi, pro abſurda ſcilicet vulgata; ex cap. 2 & 77 huius Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio eſt adeo manifeſta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque editione eſt ſuffulta, & Geſneri verſio ſenſum ex vulgata elicit ſatis planum, non auſim ipſum contextum mutare, etſi Solani emendationem valde probo. REITZ.

Pag. 79. l. 1. Περινοστών) Vid. Demon. p. 598, 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod fruſtra negaſſe alios in verbis Epift. ad Rom. I, 20, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuiſſe volunt, ſatis multis probat Iac. Elſn. ad Novi foederis libros T. 2, pag. 6, quem ideo ſaepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. REITZ.

ead. l. 7. ὥστε) Scribo ὥστε μὴ δ' ἐρ, ὥ — καὶ ἄλλως. VORST. Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. SOLAN.

ead. l. 8. Μεθύων περιήεις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui to-

tum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhaureris, ut ebrius oberrabis. GESN.

ibid. Ἐν τῷ πυθμένι) Ex Hesiod. BOURD.

ead. l. 14. Ὡς περ φασιν ἐν Δελφοῖς) Dico ad Paus. BOURD.

ead. l. 15. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem Apollo dono accepit: qua de re Pausan. in Phocicis. COGN.

ibid. Τοῦ ἱεροῦ νάματος) Fontis Cresphontis. BROD.

Pag. 80. l. 3. Τῷδε) N. L. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων &c.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρὸς εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων &c. *Est alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* MARCIL. Hermotimus, quo probaret, sufficere, si quis unam sectam experiretur, ad iudicandum de ceteris omnibus, usus fuerat similitudine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, iudicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromtus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, cum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint eiusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πιθὸς ἐστὶ μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνός, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἴτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὅς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐ περὶ ἡν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὥς ἰδοίς, ἄρα σὺν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque insit non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, & sub his lentescens, mox cicer, praeter varia alia semina. Iam si tu semina emere velis, & insitor, accepto tritico, tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possisne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentescens maceratu faciles &c.* Marcilius hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluisse πρὸς εἰ. Tu vero adeas, accedas, emere volens. Sed nulla emendatione opus. Satis sana est & structura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpretes, praeterea varia alia, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro insuper in extremo periodi fine ponitur. Demosthenes I contra Philippum, Τάλαντα ἐννεήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς. Aeschylus in Prometheus v. 73: Ἡ μὲν κελεύσω, κἀπιθωῶ γε

πρός. Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Το δὲ, pergit, ἑτεροῖον τι ὄφθῃ, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, cum haec verba seorsum sint consideranda, & separatim sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpretes; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὄφθῃ. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque persunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse iacturam, (κονδύλην tantum intelligit, ut patet ex seqq.) aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut iute ipse initio dixisti, (p. 530 E. adde pag. 549.) non parvum esse malum, scilicet ὄφθῃ. Quin & verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακόν sunt tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὄφθῃ: ut sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν ὄφθῃ, aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est. IENS. Καὶ ἄλλα ποιμίλα πρὸς) Ita Noster supra Catapl. cap. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus. REITZ.*

ibid. Πρὸς) Sic Graeci solent. Demosth. 116 C. & Noster Catapl. cap. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφελὼν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

ead. l. 11. Εὐτακεῖς) Facile macerantur. Οὐ διάκενοι, inanes non sunt. BROD.

ead. l. 14. Ἀφ' ἐνός) Vid. supra Ἀπολ. μισθ. cap. 11, ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrit Συμπ. c. vel § 32, ἢ ἀφ' ἐνός ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πρώτου) Intellige γούματος. BROD.

ibid. Μάθοι) Legendum μάθοις, & ita interpretati iam sunt viri docti. GESN. Μάθοι ἂν etiam legi in Flor. edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet, quin μάθοις vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. REITZ.

ibid. Ὅποῖα ἐστίν) Indicativus ille, pro quo Latini aliiue

populi amant subiunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem, eundem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat lensii Lectt. Lucian. a pag. 27 ad 35, & quos frater G. O. Reitzius adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo Ael. V. H. 2, 36, ἡρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔχει legendum, quia cap. proximo dixerat, ἦρτο, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox cap. 63, οἷσδ' οὖν ὁ δράσεις; & Nostrium infra cap. 81 f. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ. Et sexcenties alibi. REITZ.

Pag. 81. l. 3. Ἐν δυνῶν) Dubitavi aliquamdiu, num sic, aut ἐνδς ἢ δ. legendum esset; sed video & Isocratē sic ferme locutum, p. m. 85, 1, ολίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν' & Demosth. 148, 1, ἐν τοῖν δυνῶν ὁβολοῖν ἐθεώρουσιν ἄν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἔφησθα) Vel ita dedisse videtur Lucianus, σὺ καὶ αὐτὸς ἔφησθα οὐ μικρὸν εἶναι καλὸν vel ita, ὥς κ. α. ἢ. οὐ μ. ἐστὶ καλόν. Illud enim ὥσθι huc revocare, cum alia iam constructio intercesserit, videbatur duriusculum. GESN. Non dubitavi, cum Solano illud ὥς, quod edd. habebant, praeunte Cod. P. eiicere; nam sic sensus fit planus: si enim ὥς retineas, illud sequens εἶναι in ἐσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν καλόν, habuimus etiam supra cap. 2. REITZ.

ibid. Ἐν ἀρχῇ) In huius Dialogi initio. BROD.

ead. l. 10. Κατὰ τὴν παραιμίαν) Sic illa, ἀλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ δὲ ἐπιρρέει confule p̄roemiographos. In Anglic. Cod. dramata paginae 315 omnino corrupta. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος) Erasmus in proverbio; Danaïdum dolium. BROD. Δαναϊδῶν) Apud alios scribitur alio accentu, Δαναίδων. In Par. erat vitiose Δαναίδων duplici accentu. At nos scripturam edd. l. Ald. B. 2. & S. &c. expressimus, quae circumflexum agnoscunt, recte quidem, si ab recto Δαναίδης formetur; quod tum communis generis credendum: id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius cum Suida Δαναίδων scribendum existimo a nominativo Δαναῖς, ut ἐλπίς, ἐλπίδων, λαμπάς, λαμπάδων. Interim constantem verr. edd. lectionem expressisse mihi fraudi non erit. REITZ.

Pag. 82. l. 3. Ἀκαριαίον) Confer supra cap. 6 fin. Et infra Σύγγρ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἀποξύσας) Vid. Dial. omnium primum c. 2, ait Solanus. At cum ibi legatur ἀποξέων ἀν τὸν κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξέω & ἀποξύω utrovis modo dici. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποθάνοιο) Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοιο ὁ προστεγγόμενος. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀρχῇ) Vid. supra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

ibid. Ὁ μὲν βίος βραχύς) Virgil. X Aen.

— breve & irreparabile tempus

Omnibus est vitae. —

Horat. Od. 4, L. 1. Iuvenal. Sat. 9. COGN.

Pag. 83. l. 4. Οἷσθ' οὖν ὃ δράσεις;) Doct. Abresch. legit δράσον, in animadv. ad Aeschyl. T. I, p. 510, ut sit per hyperbaton, pro δράσον οὖν, ὃ οἷσθαι, ut in Tox. c. 62, ἀλλ' οἷσθα ὃ δράσομεν. Et ex Eurip. Iph. Taur. 1203, οἷσθα νῦν ἃ μοι γένεσθαι, aliisque id probat; nec displicet, quia interrogatio hic in Luciano minus apta. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ &c.) Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiendis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem, quantos iam in disciplinis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tanquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἔγωγε, subiicit Hermotimus, εὖ βίαιος ἂν κρείσθαι τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἀπάντων, *At tu, violente, non finis me quidpiam eligere, nisi eum per omnia iuerim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culparur Benedictus, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me nunquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene Benedictus verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum, me nunquam aliam de hac re sententiam laturum.* Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, *la gy moet weten, dat ik noit anders sou seggen.* Sic c. 75, Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν &c. Non ultro id dicerent. c. 77, Οὐδ' ἐγὰρ ἂν ἐκεῖνο ἁπλῶς εἴποις, Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris. Sed statim non bene Benedictus haec tractavit (ἔστ' ἂν μὴ ἄπερὸς σοι λόγος συμμαχίης, ἀφελνταί τῆς βίης, ἢδ' ἀγόμενον) vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod iam illa-*

tum est, auferat a violentia; cum debuerit, Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui iam raperis, duceris, eripiat, vindicet. IENS.

ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) Obsopoeus, ut ne quid interim dicam aliud. Benedictus, me nunquam aliud dicturum. Immo, ut recte notavit pater, ut ne quid dicam a ratione alienum. GRON.

ead. l. 11. Ἀναίτιον — αἰτιᾶσθαι) Homer. II. N. BRÖD. Homer. II. A, 653. SOLAN.

ibid. Δοκεῖς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An sic scribendum & distinguendum? Δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἔστ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἥδη ἀγόμενος. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. GUYET.

ead. l. 12. Αὐτὸν) Salebrofus hic locus; nec, quid decernam; in promptu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant, qui descripserunt, librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura, quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. SOLAN. Αἰτιᾶσθαι αὐτὸς corrigit Th. M. Et marg. B. 2. REITZ. Spero, qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo observes, αὐτὸν iungendum cum ἀγόμενον, deinde, si post αἰτιᾶσθαι incidas: Latina autem illustriora erunt, si in verbis, a vi ME liberet, ME illud vel omittas simpliciter, vel in illum mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. GESN.

Pag. 84. l. 2. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ sc. GUYET.

ead. l. 11. Τῷ τοιούτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

ibid. Καὶ προθέμενον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. Fatue Benedictus & inde haec editio, omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur. Recte Obsopoeus, omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem &c. GRON. Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur, saepe contemplando. Sed Lucianum non assecutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem. Vult enim, non

temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσι. VITRING.

ead. l. 15. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας) Areopagitae in tenebris iudicabant. GUYET.

Pag. 85. l. 4. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν) Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinavit, nulla neque aetatis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habitata; respondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φησὶ· ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν, καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia perlustret, & accurate singula perspiciat, perspectaque iudicet, iudicata eligat, delectuque habito philosophetur. Saepe supra & infra in hoc libello utitur auctor formula illa loquendi, per omnes ire, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, etiamsi per omnes iverimus, experimentum capientes. Cap. 68, δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωικῶν τὸν ἀριστὸν εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem istorum ire. Supra c. 45, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιζόμεθα· c. 42, δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν· c. 41, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθης. IENS. Πάντα) Emendationem Iensii secutus effsem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto, Vid. tamen c. 41, ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἐλθεῖν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν) Restituo ἐπιδεῖν. BROD.

ead. l. 6. Γὰρ) Ita, uti conieceram, M. P. & L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐτι μοι δοκοῦμεν) Παρέλκον illud μοι. GUYET.

ead. l. 11. Οἱ ἀλισιύοντες) Videtur ad fabul. Aesop. alludere. VORST.

Pag. 86. l. 3. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδύναι) Hoc Obsopoeus verterat, proinde ego te rursus extricare conabor. Longe aliter Benedictus: Ergo da operam, ut effugias. Utrumque verba haec significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. REITZ.

ibid. Σὺν θεῷ) Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθαι νεῖν, Obsop-

poeus reddiderat, neque enim mihi dubium est, peritia natandi te praecellere. Melius Benedict. iuvante enim Deo natare scis. Posteriorius verum esse, si probatione indiget, adi Aristophan. Plut. 114. Et Kusterum, idem ex Eurip. adstruentem. REITZ.

Pag. 87. l. 1. Ὁ δὲ πέντε) M. & Fl. ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 88. l. 12. Ἰδιώτην τινὰ βίον) Iens. aliud agens in Lectr. Luc. p. 90, faterur quidem, Benedictum non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*: aliaque exempla affert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουςος. Et appositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάνευσος &c. Confer infra cap. 81. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ φιλοσοφεῖν ΛΥΚ.) Expunge ΛΥΚ. quod quidem post verba haec εἴτη καὶ μὴ substituendum est hoc pacto: εἴτε καὶ μὴ. ΛΥΚ. BROD. Delenda nota personae ΛΥΚ. MARC.

ibid. Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φησ ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) Obsoleteus, illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse. At Benedictus, illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere, & huius nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre, illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari. Nam ξυμβαίνει hic ponitur, ut supra, μαινοῖτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῶν δυνάδων συντεθεισῶν. GRON. Interpres, Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse. At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumptum ab arithmeticiis, atque ita etiam h. l. Veritas igitur verba: Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis. VITRING. Haec verba perperam in vulg. & M. Luciano tribuuntur: quod & Marcil. viderat, & ed. I. confirmat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡν φησ ἀδύνατον) Ἀπ' ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 89. l. 7. Ὑπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud Longini f. 14, ubi ὑπερήμερόν τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέρξασθαι recte interpretatus est ex Cicero-
ne Tullius, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est. GESN.

ead. l. 8. Τελευτὸν) Sic supra c. 46. Hic rursus edd. I. A. 1. H. P. S. quas consului, τελευτὸν adverbii more, non τελευτῶν, ut Bud. in Comment. REITZ.

ead. l. 10. Εἴτε καὶ μὴ. σὺ δὲ πῶς) Excidit nota personae, Εἴτε καὶ μὴ. ΑΥΚ. σὺ δὲ πῶς. MARCIL. W. P. & ed. I. agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ, τι εὖρ.) Lege ὅτι. GUYET. Hoc ita verum est, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. REITZ.

ibid. Τί εὖρηται) Τί εὖρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἡμύσαιμι, καὶ τοι πῶσα ἄλλα &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὖρηται πρὸς αὐτῶν; EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἡμύσαιμι. ΑΥΚ. καὶ τοι πῶσα ἄλλα. MARCIL. Coniectura Marcilii ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in edd. personas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero Marcilii coniecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΑΥΚ. ex Marcilio recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omissem, nova confusio orta foret. REITZ.

ead. l. 13. EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἡμύσαιμι. ΑΥΚ.) Ἐρμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΑΥΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἐν τούτῳ ἐστίν) Intellige ὁ χρόνος. GUYET.

ead. l. 5. καὶ ὑπάρχειν) Non poterat hic abesse coniunctio; alioqui lubens cum W. eam omissem, quia καὶ iam nimis frequenter est repetitum: nam qui paulo supra, a verbis καὶ διαγινῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vices positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra iam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per &, ac, que, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. REITZ.

ead. l. 9. Ἡεῖς) Retinui vulgaram, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum. Interdum enim ἄγω ita absolute usurpatur, pro venio, i. e. quasi ἄγω με, adduco me, quod Lexicogr. iam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I, 1, ὥστε Ἀλέξανδρον—ἐπάγοντα οὐκέτι ἐδέξαντο. Ib. c. 2, p. 6 f. ed. Gron. προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφευγότες ἦσαν. Id. L. 2, c. 3, p. 63, προσάγοντα δὲ κόμη τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένῃ. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς ριπῆς ἔλκεσθαι) Erasmus in proverbio, *paribus trahere*. BROD.

ead. l. 11. Θαλλῶ) Vid. Athen. 25 A. B. & Casaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & Philostr. pag. 587, τοῦτ' ὁμοφορέα μὲν οἶνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστω ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν δρεμμάτων τῷ θαλλῶ αγωντες. SOLAN. *Iunt.* non hic modo θαλλῶ, uno λ, sed & supra Reviv. c. 46: quod quidem eodem redit; verum plurium edd. consensum sequimur. REITZ.

ead. l. 12. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ) Hoc est, τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστῆκός τῷ δακτύλῳ ὀρετηγούντι αὐτὸ φιλεῖ ἐπεσθαι, ῥυτίς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. Cetera usque ad pag. 317, crebrae sunt repetitiones comparationum, quae passim alibi. BOURD.

ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) *Aquae super mensam inieclae vel effusae*. BROD.

ead. l. 14. Καλάμῳ τινὶ) Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII, 24, ubi Elfsner. & hoc Luciani adducit. REITZ.

Pag. 93. l. 6. Γάρ τι λυπ.) An γάρ τοι; GUYET. Inter γὰρ & λυπηρὸν inferebatur τι, quod duce M. delevimus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιγνώμων) Huius vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.) Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. GUYET.

ead. l. 6. Τοῖς) Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁμῶς) Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. SOLAN. At Obsopoei versio exprimebat illud *ταμεν*. REITZ.

ead. l. 12. Εἰργάσω) Hermotimus, ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἶά με ἐργάσω, ὃ Λυκίε, ἀνδρακάς μοι τὸν Δησαυρὸν ἀποφηνάς. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianae lectionis fordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. cap. 23, ἐργάζοντο. Corrige tandem hic *εἰργάζοντο*, illic *εἰργάσω*. In poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in huiusmodi scriptoribus talia sunt librorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis c. 6, ubi *εἰργάσασθαι* scribitur pro *ἐργάσασθαι*. IENS. Iensii emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. SOLAN.

ibid. "Ανθρακός μοι τὸν θησαυρὸν) Erasmus in prov. *Thesaurus carbonēs erant*. BROD. Infra rursus Ζεύξ. c. 2 f. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Περὶ ὄνου σκιᾶς) Erasmi. in paroemia, *De asini umbra*. BROD. Proverbii huius historiam habes ap. Plut. 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii causa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse aiebat: ille vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, filet Demosthenes: instat populus, postulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam Aristoph. Sch. Σφηξί, v. 191, & Plut. Phaedr. ed. Basf. p. 208 A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud Menandrum existitisse ait Zenob. VI, 28. Et Schol. Aristoph. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰς Ἰνδὸν τελ.) Thucyd. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum* pervenit. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, πρὸ τελεῖν τὴν ἑδὼν. GUYET.

ead. l. 13. Ἐκθορεῖν) Vox poetica, quam alibi tamen iterum usurpat. V. Πρ. λ. c. 6, & Ἰστ. β, c. 35; nisi quod in iis locis ἀνυθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. SOLAN.

ead. l. 16. Κεὴν μακαρίαν) Sic p. 934 ed. Paris. Talis autem illa est, qualis felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ἐνυπνιώτουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφήν καὶ εὐετηρίαν, κεὴν, ὅτι μηδὲν ἔσθδς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. BOURD.

Pag. 96. l. 10. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percortatur*. BROD.

Pag. 97. l. 4. Παραπέμψει) Conf. infra Δικ. c. 1, Εὐχ. c. 1, Ἐπ. Κρον. c. 17, & Ἐταρ. διαλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. BROD.

ead. l. 7. Ἰπποκένταυρον καὶ χιμαιρῶν) Virgil. VI Aen. facit Centauros & Scyllas in infernū vestibulo itabulare, cum somniis. Centauros & Chimaeram fuisse negat Lucret. L. IV & V. COGN.

ead. l. 14. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἡ τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην &c. nempe Ἀφροδίτην. MARCIL. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. V. Meurs. AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855.

Lucian. Vol. IV.

D d

Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scriptum fuisse καί. SOLAN.

Pag. 98. l. 12. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ) Brod. IX Misc. 16 ait: εἰ ἀληθὴς, emenda εἰ ἀληθὴς ἐστὶ. Sed quod is emendat, id nostrae edd. iam recte habebant. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ποτε τρικέφαλος) Geryon. Vid. Apollod. II, pag. 51 B. SOLAN.

ead. l. 10. Πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα) Uterque interpres medium vertit *parricium Persicam*. An credimus unique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

ead. l. 14. Εὐθὺ σκοπεῖν) Wessl. ad Diod. Sic. II, c. 12, n. 31, legit εὐθύς, me non contra nitente, quia ab sequente σ facile absorptum sit alterum. Multa tamen annotavi, ubi differentia illa inter εὐθὺ & εὐθύς, de qua Ammon. non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; &, quae collegi, iam non addere licet. REITZ. Εὐθύς Mf. Reg. 2954, teste cl. B. de Ball.

Pag. 100. l. 5. Οὐκ ἐννοοῦντες) Ista verba, οὐκ ἐννοοῦντες εἰ πῇ γένοιτο ἂν ἀκόλουθον τι αὐτῶν, καὶ ψεύδος ἐν, pessime interpretantur, nec in mentem veniat, nisi falsum etiam sit, quod priori est consentaneum; cum haec sit sententia: non considerantes, sibi quid se invicem consequatur, (vel sibi congruat) quamvis falsum sit: ut si quis credat, bis quinque esse septem, credat etiam quater quinque esse quatuordecim. Paulo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, non est, ut Latinus, datis uniuscuiusque sectae principiis, sed admittentes, concedentes principia uniuscuiusque sectae. Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψεύδους τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, cumque a falso principio exordiat, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere. Haec ex Graecis verbis ne fideculis extorqueas, quae sic interpretanda: & postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens, hoc est, pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod iactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. GRAEV.

ead. l. 6. Εἰ πῇ) Forf. εἰπερ. Certe sensus est, numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit. In M. & Fl. εἰ τι. SOLAN.

ibid. Ἀκόλουθον τι αὐτῷ) Sic Plato p. 2 B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὁμοιον. Mutarunt P. S. & A. ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

ibid. καὶ ψεύδης) καὶ cum Graevio hic vertit *quamvis*, Elfenus ad Evang. Ioan. XVII, 25, ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνω, quod eod. modo reddit, *et si mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque Thucyd. VI, 16, τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποιήσιν ἐγγενείας τισὶ, καὶ μὴ οὐσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὐσαν quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Gesnerus paulo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis apparet. REITZ.

ead. l. 7. Λέγεις) Ita, uti conieceram, M. Reliqui λέγεις. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅτου) Ex ed. I. est. Reliquae ὅτε, & ipsi Codd. M. & P. nisi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. Ὅποι restitutum cupit B. de Ball.

ead. l. 13. Σημεῖά τινα) Sic enim ea definit Euclides: Σημεῖον ἐστὶν, οὐ μέρος οὐδὲν γραμμῇ δὲ μήκος ἀπλάτεις, quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. BROD. Est in primis illis Geometriae definitionibus, quod iure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cuius in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota iam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisaе partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcussa maneant: neu si quid in eo edifferendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae & praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus huiusmodi, cuiusquam auctoritas valeret, Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeso, si non memineris, quam imperite Pythagoreorum symbolicam figuram in Πται. descripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos summos, qui Mathesin excoluerunt, Ἰππ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 14. Τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur, σημεῖά τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμὰς ἀπλάτεις, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descripto-ribus. IENS.

Pag. 101. l. 9. Ἐξομολογήσασθαι) Iens. in ferculo liter. p. 9 & 10 existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio,

si ei hunc Luciani locum opposuero, aliosque ex Plutarch. Num. p. 71, 76, Coriolan. 215, & p. 943. Nec non Heliod. L. IX, p. 427, quos affert Jac. Elsn. ad Evang. Matth. III, 6, ut probet, verbum ἐξομολογείσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. REITZ.

ibid. Πράγματα παιδων ἔχοντες) Puerilibus quibusdam nugis vacare. BROD.

ead. l. 13. Παραμυθίαν) Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV, § 3. SOLAN. Illa Solani citatio nihil aliud vult, quam luntinam ed. ibi male habuisse παρὰ μυθίαν quod vitium H. quoque cum obsideret, ex aliis & collatione huius Luciani loci id sustulerat Solanus. At id in variantibus lectt. ibi non compareret. Nec refert. Id autem omisum, quia edit. *Iunt.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Hemsterh. Etsi forsan, si possedisset, eiusmodi minutias non annotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. REITZ.

Pag. 102. l. 9. Ἡ ἰδόντες) Angl. *eidōtes*. BOURD. *Eidōtes* A. P. & L. Melius, quam quod in cett. & ipso M. *idōntes*. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2 Olympiadis 88, quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2 Olympiadis 94, quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat Xenophon Lib. 2 Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Atheniensium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. PALM. Apud Montfaucon in Biblioth. Coslei. p. 490, in Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παραομιλία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριάκοντα τυράντους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἳ τινες τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα κακῶς ἐκέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράντων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἀρχεοντος, ἵνα μὴ μησικακῶσιν ἄλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. & Commentatores ad Aristoph. Plut. v. 1147. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. GUYET. Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. SOLAN.

in Schol. Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλ. &c.) Hoc iam supra habuimus totidem verbis; nec semel in huiusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes noster. CLER. Tam imperite autem descripsit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52, (v. c. 5 eius Dial.) ut ultima illius eo spectantia, huc etiam retulerit; quae ego deleui. SOLAN.

Pag. 103. l. 3. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιās τινας, ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potiuntur. ἥλικα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus est ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν, ad quantam felicitatem perventuri sint. Superius in Somnio c. 9, ἥλικα τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοζῶος γενημένος, quanta bona consequeris, si evadas statuarius. Sic alibi apud Nostrum ἥλικα θαυμάσια, quam admiranda. Nihil tritius. GRAEV.

ead. l. 4. ἥλικα) Demosth. 210 C. θαυμάσια ἥλικα. Noster ipse c. 2, ἄθλα θαυμάσια ἥλικα εἰρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἥλικα necessario retinendum est, ut sententiae consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἥλικας, ἃς εὐδ — quod minus elegans foret. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ τῶν ὄντι ἀγαθὰ) Quae haud dubie sunt bona. BROD. Vid. idem supra Ἀλλ. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ Στωϊκῶν τῶ ἀκρῶ) Melius, quam in Anglic. ἐς Στωϊκὸν τὸ ἀκρον. BOURD.

ead. l. 8. Ὅφ' ἡδονῆς) M. Fl. S. A. recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in I. excidit litera e, vel u. SOLAN. Male Solanus Aldinam ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὅφ' habere, sed sic: μὴδ' ὅφ' ἡδονῆς unde tam ὅφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in Iuntina se habuisse, recte observarat idem. REITZ.

ead. l. 9. Φθόνου δὲ κρείττονι). Vid. supra ad c. 12 huius Dial. vel c. 19 de Merc. cond. ubi de hac phrasi, perfacili, sed internum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam invidia maior, est quidem, qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam, vel cui ea nocere non potest, ut Horat. 2 Od. XX — Invidiaque maior urbes relinquam. Sed & potest invidia tam activa, quam passiva, simul intelligi, id est, qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. REITZ.

ead. l. 12. Κἄν πάντα πλείω ἔχῃ) Vorst. legit κἄν κατὰ πάντα πλεονεκτῇ τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorstii, si cum Mf. Reg. 3011 legas, κἄν τὰ πλείω ἔχῃ.

Pag. 104. l. 6. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare eum* dici ferat, *qui foribus adstat*? Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* iam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδός, sed Luciano familiaris. Sic Mισθ. c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καταλείπον ἴσθι &c. Adde Ἀπ. μισθ. c. 5, Οἰκ. c. 18, & Δημοσθ. c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud Diog. Laërt. pag. 192 F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἓνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. Quod & Suidas affert in v. Κανώβ. Emendationem hanc reperies in notis Io. Clerici, ad fragm. Menandr. pag. 250, editis mense Septembr. anni 1709, cum ego iam in specimine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708, publici iuris feceram. SOLAN. Veritate victus recepi Solani emendationem, & mutavi Gesneri versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In edd. variationem non aliam reperi, quam quod *Ald. & Hag.* habeant ὁδοῦ ἐσμεν, enclitice. Aliae ἐσμεν cum accentu. Et quamvis ἐστὶ hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. REITZ.

ead. l. 7. Ἔστιν) Sic M. & L. Melius, quam ut in reliquis est, ἐσμέν. SOLAN.

ead. l. 10. Πλησίον) Haec vox in *P.* nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀκιδίᾳ) Pierfonius ad Moer. Atticist. emendabat ἐν ἀνδίᾳ, assentiente B. de Ball.

ead. l. 14. Εἰκοσὶν ἔτι) Vid. supr. c. 59 fin. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ τίς ἐγγυητής) Mira sunt haec. B. 2. εἰ: nihilo melius M. ἦ. Quid scripserit Lucianus, nescio; certe nihil horum. SOLAN.

Pag. 105. l. 2. Διώκοντες οὐ κατέλαβον) Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX, 30, Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba L. Bos pag. 114 ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba iuncta, uti hic, reperiuntur apud Comicum in Thesmophor. Ἐπ' αὖν καταλάβοις, εἰ διά-

και ταύτη; *Adhuc ipsum comprehenderes, si insequeris hac?*
 Apud Dion. Halic. L. V, p. 313, ἢ οἱ διώκοντες κατελάμβανον. Et Artemid. L. I, p. 295, οὐδὲ δραπέτην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque iam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini Abreschii Observatt. ad Hesych. petenda indicavimus; quaeque videantur in Observatt. Miscellan. ab eruditis Britannis inchoatis, Vol. V, T. III, anni 1735, p. 92, ubi docemur, διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut Hesych. διώκειν etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac Thucyd. VIII, c. 102, τὴν διώξιν εὐθὺς ποιοῦμενοι: quod aliis exemplis probat idem Abreschius ibidem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ καὶ κατέλαβε) Satis absurde Obsopoeus verterat, *sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi κατέλαβε legeretur; quod tamen non posse fieri, sequens ἔχει satis docere poterat: at forsitan voluit, *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. REITZ.

ead. l. 8. Τῇ σοφῷ) Id verum esse, iam dixi supra in Apolog. c. 13. Brod. Misc. IX, 16 f. ait: Hoc enucleat Erasmi. in pro-verbio, *alterum pedem in cymba Charontis habere*. Sed pro τῇ σοφῷ scribit τῇ σοφῷ, non sua, sed operum culpa. Interim genus recte ibi expressit. REITZ.

ibid. Ἄλλον — βίον) Hoc vero est, quod nos Christiani, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speramus: quos adeo nihil eorum, quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam eius rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae studio homines Ethnicos detertere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud Plu-

tarchum M. Cato, in eius schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros*, p. 641. Confer autem Nostrium Δικ. c. 21; ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Διατρίβετε) Conf. infr. Συγγρ. c. 7. SOLAN. ead. l. 9. Ἀφικτα) Angl. & Mf. ἄφυκτα. BOURD. Lege ἄφυκτα. GUYET. Ἀφυκτα B. A. & M. Reliqui corrupte ἀφικτα. SOLAN.

Pag. 107. l. 1. Ὀλκῶν) Ὀλκῶν de corpore serpentis dici, idoneus auctor Nicander Σηριακ. p. 162, & praesertim 166, Ὀλκῶ δὲ τροχόωσαν ἄλων εἰλίξατο γαίῃ. Ceterum *tractum* etiam Latini, certe poetae, dixerunt non minus, quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424 de hydro, *tractu subit ille leonem*. Add. Nemes. ecl. 4, 40, *torio non squamea tractu Signat humum serpens*; ubi Burman. & Germanicum laudat, & Ovid. Mer. 15, 725. Itaque non male ὀλκῶν, qui ἀπὸ τοῦ ἔλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. GESN.

ead. l. 2. Ἐκχέας) Vid. supra Ἀναβ. c. 24. SOLAN. Praeterea ad hoc verb. notabat idem Solanus, *ἐκχέας* in I. H. & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in Ald. 1. & S. An igitur dubitavit, num *ἐκχέας* praestaret? quia *infusam* in *mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo § 15, πρὸς μὲ ἀπιδουσα, ubi πρὸς & ἀπὸ ad & ab tamen iunguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod iam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3 f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἐνδοθεν. Arrian. de Exped. Alex. 2, 1, ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέφων τὸν πόλεμον. Ubi eis & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέφων etiam ἀπιστρέφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν eis δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. REITZ.

ibid. Πτίττοι—πτίττων) Scholia, πτίσσαν vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & supra πτήττοι. Quod emendationem Kusteri apud Suidam in ἀν ἀπολῆς &c. egregie confirmat. Vid. Plut. 799, 2. Impressi omnes πλῆττ—. SOLAN.

ead. l. 7. Οὕτω μὲν ὀργίλος) Querit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptorum suo similis esse, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνηκος ὢν, καὶ φιλήδονος, νῦν Δί, εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γὰρ; ΔΤΚ. ὃ Ἐρμότιμε, θέλεις διηγῆσθαι. Primo male με-

πρὸ λόγος vertitur ita minutus, cum sit sordidus, avarus; deir quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velisne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Iovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit Hermotimus: *Quibusnam?* Sed Lucianus subiicit narrationem de sordibus & iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quidquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum sic posse purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τίσι γάρ, ὦ Ἑρμοτίμω. *Quid taces, Hermotime.* Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani *Flor.* anni 1496, quam primam esse puto, in qua legitur quidem τίσι γε, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τίσι γε ὦ Ἑρμοτίμω. Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fessisse divam Criticem. GRAEV.

ead. l. 10. Τί σιγᾷς) Emend. Graevii in textum recipere non dubitavi. Fl. τίσι γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. SOLAN. Τισί γε) Magnum ingenium Graevii, magna optimis artibus parata gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Iam diu vacillat Hermotimus, iam diffidere suo doctori didicit, iam crapulam viri & rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velite esse similis? & in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, & velut immurmurans, τίσι γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi inprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cuius proinde similis esse equidem iam nolim. GESN. Solani & Graevii periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum coniectura perplacet. Solanus quoque personam EPM. ante τι & ΑΤΚ. post σιγᾷς deleverat: quod necessarium erat, si cum illo σιγᾷς legat. At cum Gesnerus commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; aliqui

fateor, etiamnum mihi arridere Graevianam emendationem; tum quia illud *τίσι γέ* Nostro usitatum, tum quia non sic solet illud *τίσι γέ* usurpare. Immo quo plus considero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio *δέλεις διηγήσομαι*; Si vero praemiserit, *quid taces?* concinnius sequitur, *vin' igitur pergam?* id est, *quia taces, ego porro narrabo*. Iam vero signum interrogandi, quod post *τίσι γέ* aderat in edd. etiam omisi, quia Gesn. sic velle video. REITZ. Vulgatae lectioni, quam tuendam & interpretandam suscepi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt Graevius & Solanus, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel *τίσι γέ*; lectionem planissimam, in *τίσι γέ* mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. GESN. in *Addend.*

ead. l. 12. Τὴν δὲ λέγ. ἀνδρὸς) Non possum hic cum viro eximio & de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmolopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia eius opuscula, in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL aetatis annum scripta. SOLAN.

Pag. 108. l. 3. Ἐν καὶ νέῃ) Vid. Aristophan. Schol. ad Nub. Aët. IV, Sc. 1, 1, ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna & desinit & incipit. Adde & Plut. in Solone, p. 168, 1. SOLAN.

ead. l. 5. Ἰδιώτης) Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed *ἀμουσον, rudem & incultum*, ex addito *ἀγροίκος* appareret, & ex aliis, quos adduxit Iensf. Vid. supra ad c. 67. Adde, si lubet, Elsner. ad Aët. Apost. IV, 13. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκτετίκαμεν διάφορον) Recte ibi interpretes. Est enim *διάφορον* ex Suid. τὸ τίμιον, *merces*. Cetera huius Dialogi antea sum interpretatus. BOURD. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

ead. l. 13. Δίχην ἐφύγεν) Scribo *ἐφύγεν*. BROD. Sed quia S. hoc iam habet, ego *ἐφύγε* propter euphoniā scribere non dubitavi. REITZ.

ibid. Ἐφύγεν) W. Cod. & plerique impressi *ἐφύγον*. S. recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοῦ ἐλάβετο) Quod eum manu prehendifset. BROD.

Pag. 109. l. 1. Τὸν κάδον) Cadum, ut symbolum daret ac deponeret. BROD. Sed vide, quam parum recte κάδον scribat, pro κάδον. REITZ.

ibid. Τὸν κάδον) Mirum est, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κλέπτου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον. Quid est κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc est, vini cadum in sinu effluentis. Quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda sunt de syllogismis Stoicorum, quos sic nominabant. Vide superius in βίαν πράξει. Pagina seq. ὁ φιλόσοφος ὅρα οἷαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὃ Ἑρμοῖ με, ὡς πρεσβυτικὴν. Vertitur: vide, mi Hermotime, cuiusmodi responsum, quam sene dignum philosophus ille reddiderit. Atqui πρεσβυτικὸν responsum est anile responsum, ut patet ex sequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου· καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθὸν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδ' ἐν ποιήσουσιν ἐκεί μένοντες· siquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magistrum illis eundum, nam licet boni nihil possint discere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt. GRAEV. Mirum est, in omnibus impressis, si a Fl. & I. abeas, κάδον hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

ibid. Ἐχθρὶ) Antiquiores edd. & ipse M. ἔχει. B. 2. & P. ἔχῃ melius. S. & A. rectius ἔχει. SOLAN. Vix obsequerer Salmurienfi soli, nisi res ita manifesta foret, ut paulo supra in ἐφύγε pro ἐφυγον. Sed eo ipso, quod M. non ἔχῃ, sed ἔχει habet, apparet, eum ἔχει dare voluisse; ideo vulgatum ἔχῃ securus eieci. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ Κροκόδειλος) Hoc ante explicatum est, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. BROD. Vid. supra, Dial. Mort. I, non ita longe ab initio, & Vit. Augt. c. 22. SOLAN. Studio expressi Brodaeum ὁ pro ὡς, etsi festinantis aberrationem credo. REITZ.

ead. l. 10. Κέρατα) Vid. iterum supra Dial. mort. I. SOLAN. Immo & saepe alibi de hoc syllogismi fraudulentī cognominatio dictum est, ut in Vit. augt. &c. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιβυσάμενος τὰ ὄτα) Ne quid audiat, quod eum, haec apud se meditantem, turbet atque interpellat. BROD.

ead. l. 13. Αὐτὸν) Malim αὐτὸν, adspirare. REITZ.

Pag. 110. l. 2. Ληρεῖ) Variationis notam apposuerat Solanus, nec tamen addiderat, qualis ea esset, fors rursus ληρεῖ quaesivit; sed Indicativus sese recte habet. Vid. nos supra ad cap. 61. REITZ.

ead. l. 4. Μόνον βασιλέα) Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. BROD.

ead. l. 6. Ὁ φιλόσοφος) Filii praeceptor. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς) Perperam reddunt, *philosophia*, & praeter hanc *verecundia*: sensus enim est, *philosophia* & *reverentia erga eam*. Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida, Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. In Abdicato, Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro Imagin. Pseudomant. Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἐρατι. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, est in L. de Saltatione, Οἷόν με ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς ἀπεστέρηκεν. VITRING. Quod Horat. Vitringa in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec Obliopoeus melius reddiderat, *philosophia iuxta ac verecundia*. Recte Gesnerus iam dedit, etiam non viſa Vitringae correctione, quam ego ex eius nott. Mss. quas quidem numero admodum sunt paucae, inferui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuisse priscos interpretes: nam πρὸς cum acculativo significare *affectum esse erga*, vel *adversus* aliquem, ex omnibus auctt. constat; sic Herodian. I, 4, 6, Ἐκ γὰρ ἂν διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9, 15, ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Παρέννιον διακειμενοι. Sed plane Lucianae dictioni similis haec apud eund. Herodian. I, 8, 5, Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς: quod non opus est pluribus adstruere. Interim excusabilis est error, quia alibi tamen recte per *iuxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. Herodian. I, 5, 5, Κοινὴν εἶναι μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβούσιν ἀλγυδιᾶν, καὶ μηδέν τι ἥττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν, *communem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moerorem*, & vos non minus, quam me, graviter ferre. Et III, 6, 5, τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον ἐνσιμάμην, *hoc cum illo divisi, (communicavi)* ac non semel alibi. REITZ.

Pag. 111. l. 2. Ἀπιτέον) Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73 f. &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς διδασκάλον) Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipsi. not. Iensii supra ad libell. de Sacrific. c. 1, & infra ad Parasit. sive Lectt. Lucian. p. 351. Adde Hom. Il. Z, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. Aristoph. Plut. 84, & Nub. 961. Plura Kuster. ad Plut. Aristoph. 237 & 242. Et Maittaire de Dialect. p. 73, & Solan. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποπλῆσαι) Conf. infra Ἀποκηρ. c. 9 & 19. Item Τόξ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν εἰδόντων) Τῶν εἰδόντων legerat in suo exemplari Brod. Vid. Misc. IX, c. 16. Sed sibi placere ait εἰδόντων.

Quod iam in edd. inveni, nec quidquam variationis ab Solano notatum est. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. GUYET. Chrysippi liber erat περὶ ἀξιομάτων. Diog. Laërt. 210 C. & περὶ καταλήξεως, idem 213 A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud Arrianum etiam, οὗτος φησιν ἥδη καὶ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I, c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Περὶ καθήκοντων) Περὶ καθήκοντος, singulari numero, libros inscripsere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. Officia, numero multitudinis, maluit Cicero. Quod de inscriptione generis, non dubito, quin καθήκον officium sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior de Officiis, inquit ille lib. 13 epist. ad Atticum, epist. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Citico. MENAG.

Pag. 112. l. 4. Ἀνάλωκα) Tironi dico, cave hic quidquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, & omnino sic Demosthenes aliique; quod ideo moneo, quia B. 2. mutavit. SOLAN.

ead. l. 9. Αἰσῶπος) Perit haec, cum multis aliis, Aesopi fabula: neque enim in Aesopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν κυματώδη) Cum Hermotimus deploraret iacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet Lucianus, nihil lacrimis profici, prudentius facturum, si Aesopo in fabulis monenti obsequatur: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμῶν τὰ κύματα. Ubi dicit, inquit interpretes, quendam in litore maris consedisse, ut numeraret undas. Vides, ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Mf. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματογῆν quod argumento est, ἐπὶ τῇ ἡϊόνι esse glossam, & interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit Lucianus: ἔφη γὰρ ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τὴν κυματογῆν καθεζόμενον ἀριθμῶν τὰ κύματα, dixit enim, quendam in crepidine litoris consedisse, ut numeraret fluctus. Κυματογῆ est ἡϊὼν κυματώδης, litus, quod fluctibus pulsatur. Hesych. Κυματογῆ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγῆ. Usus etiam hac voce Lucianus est in Cataplo: Ἀπέξηροι δὲ εἰσι πέτραι καὶ ὄρεϊαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,

καὶ φοβερωτάτην ποιῇ τὴν κυματώγην, καὶ τὸν ἦχον μέγαν
erant rupes nude & asperae, quas fluctus pulsabant, & valde hor-
ribilis erat illa crepido & magnus strepitus. Exstat etiam apud He-
 rodotum in Calliope, ut dudum Budaeus observavit, apud
 quem tamen male scribitur κυματώγη, & in Ms. Luciani κυ-
 ματογή. Eustath. ad Odyss. ε', ἐπιωχαί, ἐξοχαί κατὰ τοὺς
 παλαιούς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τῶποι σκέπην ἔ-
 χοντες. ἔθα καὶ ἰωὴ τουτέστι, πρὸς ἀγνυται μὴ δυναμένη δη-
 λαδὴ προϊέναι. καὶ ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματώγη παρ'
 Ἡροδότῳ ἢ ἀκτὴ ἔθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἀγνυνται. GRAEV.
 Vid. Tim. sub finem: μὴ μάντοι ἐς βάθος, ὧ ἡγάθῃ, ἀλλ' ὅσον ἐς
 βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. Ubi itidem
 in Ms. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pro-
 nuntiat ex Eustathio Tan. Faber, vulgatum esse glossema.
 Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum li-
 quet. Locus a Graevio laudatus non in Cataplo reperitur,
 sed in Navigio: verum in eo nihil video, quod de litore intel-
 ligi κυματώγην cogat. Aliunde habere hanc fabulam Aelianus
 videtur, qui XIII, 15, Var. Hist. nomen isti fatuo facit Κοι-
 κυλίαν. G. M. P. & L. κυματώγην habent; sed in M. quem so-
 lum ipse inspexi, prius fuerat κυματώδη. Polyaen. παρὰ τὴν
 ἡϊόνα παίζειν, Strat. I, p. 28. SOLAN. Κυματώγη) Et si Sola-
 nus editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic
 Graevio & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum
 pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἡϊόνι, aut ἐπὶ τὴν κυ-
 ματώγην superfluum sit. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Μεταμαθήση) Ald. Iunt. Hag. P. Fl. nec du-
 bito, quin & reliquae, habebant μεταθήση. Quod mutavi,
 quia μεταμαθήση hic longe aptius: significat enim, *alia vel me-*
liora discere, ac pristina dediscere, quod notum. Sed & *mutare a-*
nimum recte vertitur ap. Aristoph. in Plut. 925: Οὐδ' ἂν μετα-
 μάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸν Πλοῦτον αὐτόν. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πάντας) Scil. φιλοσόφους. BROD.

ead. l. 9. Ἡρῃσο) Dicit, se haec disputasse contra Stoicos,
 non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosopho-
 rum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se man-
 cipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem se-
 ctaretur. Sed in Graecis verbis menda laet. Sic eduntur: τὰ
 γὰρ αὐτὰ πρὸς σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρῃ-
 σο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς: sed quid est ἥρῃσο;
 legendum omnino ἥρῃσω: si aut Platonem aut Aristotelem
 praetulisses, sectatus esses. Αἰρεσδαί τινος est aliquem sectari.

Hinc αἰρέσεις sunt sectae philosophorum. Infra κεκολασμένη δαίτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἀντα πάντα καὶ ἐλεῖθερα, libera omnia & soluta, ut Cicero loquitur. Sic & Plutarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercerantur, vocat δαίταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui spiritu omnes antea scribebant. SOLAN. Momento Solano spiritum asperum assumpsi; etsi Brod. quoque scribit ἤρησο, delegisses. Sed ex B. 2. punctum subscriptum addidi; est enim ab αἰρέομαι, eligo, non ab ἑρομαι interrogo, & plusquamperfect. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τῆσθαι, vidi, Evang. Ioan. I, 32; δέδεκται, accepit, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I, 13, 15, ἐδεδουλῶντο active ponit. REITZ.

ead. l. 16. Οὐτε δαίταν κεκολασμένην) Id est, neque castigatam (h. e. strictiorem) vivendi rationem. Sic Aelian. V. H. XI, 3, κεκολασμένη τροφή διαβιβῶναι. L. BOS.

ibid. Δαίταν) Vid. supra Nigrin. c. 7, ex divisione Solani; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod iam inquirere non vacat. REITZ.

Pag. 114. l. 5. Ἐλλέβορον πείν &c.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφιλογον ad A. Persii S. V. MARCIL. Conf. infra (Ver. Hist. 2, c. 18.) GUYET. Ipse Lucianus infra, verae Historiae lib. 2, ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρύσιππου &c. Diximus pluribus ad Laërtium. MENAG.

ibid. Ἐς τὸ ἑμπαλιν) Ut eorum omnium obliviscer. BROD.

ibid. Ἐμπαλιν ὃ ὁ Χρ.) Chrysippum enim helleboro cerebri purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid Menagii not. ad Diog. Laërt. & Nostrum in B. pr. c. 23, & Ἰστ. β, c. 18. SOLAN.

ibid. Ἡ ὁ Χρύσιππος) Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum absuit, quin praeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπὲρ πλῆττειν in adagio, Aquam in mortario tundere, & illa, ὁ γνώμων φασί, in proverbio Gnomon & regula, explicari. BROD. Vid. infra Ἰστ. β, cap. 18, & supra B. pr. c. 23. SOLAN.

ead. l. 7. Παραφέρμ.) Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose παραφρ— legebatur. In reliquis περιφρ— minus apte. Vid. Τιμ. cap. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφέρμ. quia agitatum, circumerrantem signif. tamen id non vult Noster, sed abreptum, delatum eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. vulgarem opinionem sequebar,

non utens libero ratiocinio, quod ipse mox per συρρέοντα τῷ ὅ-
δατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. le-
ctionem recipere. REITZ.

ead. l. 10. Θῶδες ἐκ μηχανῆς) Miror Brodaeum, qui hic mo-
re solito non dixerit, vid. Erasmi. in proverb. REITZ.

ead. l. 12. Ξυρήσ.) Vid. supr. de Merc. cond. c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλεύθεροι) Conf. infr. Εὐχ. c. 2. SOLAN.

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. l. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ) Εστ λαλιὰ, sine προσλαλιὰ, cu-
iusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra *περὶ τοῦ οἴκου*. Et Ἰπ-
πίας ἢ βαλανεῖον. Et *περὶ τῶν διψάδων*. MARCIL.

ead. l. 3. Μείζον γὰρ εὐχῆς) Conf. supr. Μισθ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀρμονίαν) i. e. compositionem, numeros, quod
in Herodoto agnoscit & praedicat Dionysius Halic. *περὶ συρ-
δέσ.* f. 3, p. 22, Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ioni-
ca suavitate illustratur, ἵνα μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶ-
ναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique itaque conclu-
dit, ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομά-
των ἡ πειθὸς τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil.
IX, 4, 19: *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa διά-
λεκτος habet eam iucunditatem, ut latentes etiam numeros comple-
xa videatur*. Paulo ante f. 16, *Neque mihi, inquit, quamlibet ma-
gnus auctor Cicero persuaferit, Lysiam, Herodotum, Thucydi-
dem parum studiosos compositionis fuisse &c.* GESN.

ead. l. 8. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) Confer supra Μισθ. cap. 7
fin. SOLAN.

ead. l. 9. Συγγράμμασι) Συγγράμματα Herodoti esse li-
bros ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi huius verbi
ad Thucydidis principia disputantur ab H. Stephano. GESN.

ibid. Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus senten-
tia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & ed. l. re-
stituimus. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐν βραχεὶ κατ.) Hic aliquid desideratur. An γνώ-
ριμος; Sic infra: *γνώριμοι ἐν βραχεὶ ἐγένοντο*, p. 118. GUYET.
Vide, ut rem acu tetigerit Guyetus. Id ipsum enim, quod
omissum coniecit, in L. & l. inventum restituimus. REITZ.

ead. l. 11. Πλεύσας γὰρ οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Cum Plinio
non concordat Lucianus, nec Suidas cum Luciano. Nam Plin-
ius L. 12, c. 4, de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas,*
urbis nostrae CCCX anno. Tunc enim auctor ille (Herodotus) hi-

storiā eam condidit in Thuriis in Italia. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρтемισίας τρίτον τύραννον Ἀλικαρνάσσου. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις 3; id est, secessit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem. Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Coniecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis eius feminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praeiudicio te onerabo, lector, & integrum hoc σκῆμμα tibi relinquam examinandum. PALM. Confirmat hic locus, quod Scaliger ὁ πᾶν in notis ad Euf. Chron. p. 104 asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thuriōs traiceret. Vid. etiam Fabricii Biblioth. Gr. 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, Historiae suae, locupletarit & ornarit: quae etiam nobilissimi scriptoris nuperi Humphredi Prideaux sententia est; quem vide P. I, L. VI; Gallicae autem a me factae versionis T. II, p. 206. SOLAN.

in Schol. col. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ &c.) Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet Solanus. Nam pro ὑπέδειξεν in ed. Cler. legebatur ἐξηγήσεν, pro ἐπιδείξας, ἐπιδείξαν ὥς. Pro κίττων, ἀττικίζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κίττων. Pro περιεργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Συγγραμμάτια) Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurpatum? Eam autem, quam habemus, non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrent. Lege ergo, meo periculo, in vitis libris omnibus, συγγραμμάτια. SOLAN.

Lucian. Vol. IV.

E e

ead. l. 6. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων) V. supr. Catapl. c. 17. REITZ.
ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Haec verba, οὐκ οὐν ἡξίου δια-
 σπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
 ρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis e-
 mendatae postulante; sic esse rescribenda, οὐκ οὐν ἡξίου δια-
 σπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
 ρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν nolui igitur ita rem discerpere, ne-
 que partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam. Nam
 quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Gram-
 matici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent
 enim ab ἡξίου καὶ οὐδέ. Nec dubito, quin pag. 118 sit scriben-
 dum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυθαγόμενοι. In
 editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vo-
 cem eam requirat. GRAEV.

ead. l. 12. Ὀπισθόδομον) De gradibus templi habitas has o-
 rationes docet Philostr. ep. XIII, p. 919, ἀπὸ τῆς τοῦ νεῶ βαλ-
 βίδος & vit. Apollon. lib. II, c. 2, p. 141; c. 31, p. 170, ἀπὸ
 τῆς κρηπίδος τοῦ νεῶ. AG. X, 95. Vid. Philostr. Gorgia pag.
 493, ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχῃσεν. Et
 μοχ: οἱ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De ὀπισθόδομῳ vid. notas
 ad Περ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 15. Μούσας) Non ergo Herodotus ipse ea suis libris
 nomina fecit; quamvis non desint, qui id incaute nimis cre-
 dunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. SOLAN.

Pag. 118. l. 1. Ὀλυμπιονίκας) Casaub. ad Theocr. Scal. ad
 Catull. ex Suid. innominato. De Hippia, ipse postea, Cic. Ap-
 pul. De Prodicō, Xenophon, & nos ad Somnium Luciani: de
 Anaximene & Polo, id. p. 208, Aristot. Diog. Laërt. De Aë-
 tione, Theocrit. Epitaph. Aescul. De nuptiis Alexandri &
 Roxanes, Arrian. Curt. BOURD.

ead. l. 3. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Muta-
 vi ego, & feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς &c. saepe enim sic usurpatur
 & apud Nostrum & apud alios scriptores. SOLAN.

ead. l. 8. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἔνεκα τῶν ἱστ. ellipsi nimis
 frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut Hom. Il. A, 65, Εἴ
 τ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἰδ' ἑκατόμβης. Sive is nos ob
 vota non reddita incusat, sive ob hecatomben. REITZ.

ead. l. 12. Ἱππίας) Hippias Eleus, ut ex Platone etiam con-
 stat, quem vide in eo Dialogo, cui Hippias maior titulus est,
 statim ab initio pag. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse in-
 structus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παντοδα-
 ποῖς. Adde & Cic. de Orat. III, (IV) 32. Philostratus in eius

vita p. 496, ἔβελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ. SOLAN.

cad. l. 14. Ἀναξίμ.) Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque Pausan. Eliac. 2, p. 376. GESN.

cad. l. 15. Καὶ ἄλλοι) Sic Gorgias apud Philostratum p. 493. Et Lyfias ap. Plut. in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus, vide notas ad Philostr. p. 169, & Cressol. Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

ibid. Λόγους ἔλεγον) Exempla eiusmodi locutionum bene multa vid. ap. Ienſ. ad Iov. Trag. c. 22. REITZ.

Pag. 119. l. 2. ὅπου) Etſi vulgo locum significat, tamen & pro cum, quando, quandoquidem uſurpatur, veluti Latini ſolent, obſervante eod. Ienſ. p. 276. Sic ſupra in Hermot. cap. 39, ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον &c. In Abdicato c. 23, Ἀτελὲς ἢ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἱατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομείας διδῶσι. Addo Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ σώματα χρεῖ, ὅπου ἂν τις βούλεται καθαίρειν, εὖροα ποιεῖν, corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet. Ibid. rurſ. aph. 2. Et S. I, aph. 7. Potest & verti ubi, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

cad. l. 3. Συγγράψαντα) De pictore uſurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεύξ. c. 3 pr. SOLAN.

cad. l. 8. ἤρετο) Commodius legeretur ἤροίτο. SOLAN. ἤρετό τις ἂν, vult B. de Ball.

cad. l. 10. Ἐν Ἰταλίᾳ) An aliquis eius meminerit, nescio. SOLAN.

cad. l. 13. Χρῆμα παρθένου) Et haec locutio, ſive pleonaſmus non infrequens. Ariſtoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et Nub. 2, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Aliā ſimilia Spanhem. ibid. Plura frater cariff. G. O. Reitz. in Belg. Graeciff. pag. 537—6. REITZ.

cad. l. 15. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad Petron. De taedis Hymenaei notum, & multa Scal. ad Catull. BOURD.

cad. l. 16. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem reſpicit & ἀνακαλυπτῆρια, de quibus Langbaen. ad Longin. 4, 10, pag. 34 Toll. Itaque καλύπτραν ſtammeum reddidi. GESN.

Pag. 120. l. 9. Ἐν τοῖς ὅπλοις) Poterat abeſſe ἐν. Sed hic pleonaſmus ſatis frequens nonnullis fraudi fuit, ut fruſtra praepoſitionem deletam voluerint in Dial. Mort. XXIII Plutonis & Proteſilai, verſus fin. καθιζόμενον ἐν τῇ ράβδῳ. At non

meminerant verbor. in Evang. Luc. XXII, 49, Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis scriptores sic locuti. Homer. Odyss. K, 385, Πρὶν λύσασθ' ἐτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Hippocr. S. 2, Aph. 36, Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαίρομενοι. Aristoph. Plut. 487, Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ibid. 765, ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανῶν ὀρμαθῶ, volo te circumdare, coronare (in) catena panyum. Noster infra Zeux. c. 6, ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, colore matrem referentes, & Philop. § 33, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτὰ. Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Lucian. iterum de Gymnas. c. 19 m. περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Maittaire de Dialect. p. 300 f. ex Tzetz. ἐν ἀερί καὶ ξίφει τέμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: Aristophan. Plut. 628, (ζῆν) ἐπ' ὀλυγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut Ev. Luc. IV, ἀνθρώπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia iam dedit Hemsterh. ad Dial. Mort. loco supra indicato, pag. huius edit. 522 seq. Vol. II. Item Solanus ibid. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ αὐτὸν) Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. SOLAN. Ad Alexandrum respici, quis dubiter? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paulo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὀχάνων) Ὀχανὸν ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Hesych. & interp. Aristoph. ad Equit. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Πάροχος) Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Λῶρος) Hic pro *loris*, *habenīs*, de qua & aliis vocabuli λῶρος significatt. meretur videri du Cange in Glossar. Graeco-Barbaro. REITZ.

Pag. 121. l. 4. Τῶν ὅπλων) Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. GESN.

ead. l. 7. Πάρεργον) Qui suavitatem huius loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta satis a Iunio 3, 7, 12; ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsoe seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. GESN.

ead. l. 11. Ἰκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἠγεῖτο καὶ συγγραφέα δαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem*

Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem: ab aliis, satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, eum scriptorem esse admiratione non indignum. At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in ἱκανός, an in δειξαι; Immo celebritatem Olympiacam sufficere, & valere etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis, quoniam videlicet ἡστέ- nus alia ludicra illic solita erant δεικνυσθαι, non historiarum scriptio. GRON.

ead. l. 12. Δείξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς δειξιόντα) Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας δειξιόντα. MARCIL.

ibid. Τὰς Ἑλλην.) Τὸ πράξει hic desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 13. Νίκας) Ex Marcilii coniectura, quam firmat locus Luc. Συγγρ. c. 54. SOLAN. Potius cum Marcil. & Solano νίκας addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille iubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis seclufi. REITZ.

in Schol. Περιγίνεται) Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto: Λοχῶντι) Κατασκόπῳ ubi pro λοχῶντι, γέ- νοντο, mox eam vocem sequens, scripsit. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Ὅτι περ ὄφελος) Recte ibi Obfop. nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι, οἱ μέγιστοι, καὶ ἀξιολογώ- τατοι. BOURD. Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 53. GESN.

ead. l. 11. Ἡ ἀρίστη) Comma post ἀρίστη, quod in edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. REITZ.

ead. l. 13. Σκηναὶ καὶ καλύβας καὶ πνίγος) Voces interpre- tatus sum alibi. Rem tangit Suet. Iul. c. 39: Ad quae omnia spe- ctacula tantum undique confluit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positus manerent, ac saepe prae turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores. BOURD. Itaque ἀνὴρ Χίος apud Aelian. V. H. 14, 18, ὀργιζό- μενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγὼ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβάλω, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. GESN.

ead. l. 16. Ἀλλὰ ῥητόρων &c.) Graeca laborant prava distin- ctione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη μὴ τοῦ μὲν παραπολὺ ἐνδεέ- στερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obfopoeus, qui hunc locum bene vertit. GRAEV. Ut Grae- vius interpungit, sic ed. Par. iam habebat. REITZ.

in Schol. Ἀξιώφελιμώτατοι) Monstrum hoc vocabuli; re- tinendum tamen, donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Exstat

etiam in C. SOLAN. Veram lectionem exhibet Mf. Reg. 2954. ἀξιολογώτατοι scribens, quam in textum admittere non dubitavimus.

Pag. 123. l. 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἢ δὴ) Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abest, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec. SOLAN.* Ad verbum, *tantum non parvum iam est*, hoc est, parum abest, quin parvi iam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. GESN. Ὅσον οὐ μικρὸν δέος coniciebat B. de Ball.

ead. l. 3. Πολυδάμαντι) Perf. Sat. 1, & ibi interp. BOURD. Vide Σύγρ. c. 35, & ὕ. Εἰκ. c. 19. Scoruffaeus. Cuius statua febris laborantibus mederi credebatur. Ἑκκλ. c. 12. Bourdelotius hic nos ad longe alium Perfii Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. Paus. El. II. Meminit Plato Πολ. A, pag. ed. Ald. 7 A. & Basilii de Leg. Gr. lib. (Grot. ed. 96 C.) Et Dion Chrysost. pag. m. 441 C. ubi Thessalum vocat. SOLAN.

ibid. Γλαύκῳ) Vid. ὕ. Εἰκ. c. 19. Carystius, qui XXV Olympiade coronatus, *Pytha* per excellentiam denominatus dicitur. De eo Demosth. περὶ στεφ. sub fin. cap. 99, p. m. 199 B. ubi prave scribitur Καριστίου & Aeschin. c. 63. Pind. etiam, sed orde illa periit. Adde etiam Dion. Chrysost. p. 441 C. ubi idem Carystius. SOLAN.

ibid. Παραθεωρήτε) Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum, ac παριδεῖν apud Herodotum I, 37 & 38. Quem admodum enim ibi παριδὼν μοι δειλίαν τινὰ vertendum est, *observans* in me *timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est, ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. GESN. Παραθεωρεῖτε Th. M. legere, Solanus notaverat; sed quia dubites, sitne Theod. Marcilius an Thomas Magister intelligendus, moneo Th. Magistrum significari, (quem adeundum in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πηλοσιάζω, τὸ ἐρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὐρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἦν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud Lucianum legas: ideo

vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra Nigrin. c. 10 ex divisione Solani. Item Hermot. 74. Et infra de Imag. cap. 7. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδῃτε) Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. GRON. Ἐπ' ἑμαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἑμαυτοῦ vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam iussi; melius enim est, quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ. nam et si αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἑμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19, Εἰ — τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἑμοῦ mallet, quia dubito, liceatne reciprocum ἑμαυτοῦ alii, quam primae personae verbi, adiungere. Ut enim proprie dicitur πέπεικα ἑμαυτὸν, Herodian. I, 55, Σύνοδα ἑμαυτῶ. & παρὰ πάντα τὸν ἑμαυτοῦ βίον εἰδόν τε καὶ ἥκουσα, idem Herodian. I, 2, 10; ita absurdum videtur dicere ἴδῃτε ἐπ' ἑμαυτοῦ, quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem si dici nondum observavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἴδῃτε coniungendum; & parvi interest, hoc tum veritas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertior sensum habet. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui iubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσαντος activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. GESN.

ibid. Μαστιγώσιμος) Dixit antea & saepe repetit al. BOURD.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 124. l. 1. ΖΕΥΞΙΣ) Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προσλαλῖα, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: patet sine huiusce Laliae. MARCIL.

ead. l. 5. Προσόντες οὖν) Epanalepsi inservit illud οὖν, veluti infra Quom. conscr. Hist. c. 62, Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et Pseudom. cap. 19, τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν — ἐκείθεν

οὖν τὸ ἐνδύσιμον λαβών. Bene observante Dukero ad Thucyd. III, c. 95. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum Raphael. ad Evang. Marc. III, 31. REITZ.

Pag. 125. l. 14. Ὡμην τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεισθαι αὐτούς) Benedictus, statim quidem id ipsum etiam addituros putabam. Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, cum ipse Lucianus antedixit, se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Obsopoeus, hoc ipso eas potissimum adductum iri; nisi quod congrua oratio poscat adduci: non enim agitur de futuro. GRON.

ead. l. 15. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) Et hoc nonnihil captos plaudere, vel, hoc etiam fortasse attrahendum iri. Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α', c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba cap. 53 Ἐρμ. Parum ergo refert, utram scripturam sequamur. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Τὸ τοῦ Ὀμήρου) In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾧδὴν κέχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A, v. 351. GRAEV.

ead. l. 10. Ἀνθρακες &c.) Carbonem, ut aiunt, pro thesauro invenimus. Phaëdr. V, 87. VORST.

ead. l. 15. Καινοποιεῖν) Vide idem ferme de eo Aristotelis iudicium de Poët. c. 26 f. SOLAN.

Pag. 127. l. 7. Σύλλας) Periiit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe maior iactura orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collectos fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4, non est facta. Plutarchus enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. Plut. Syll. 856 A. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ Κένταυρος) Petitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem Philostrat. Icon. 2, 3? Lectori certe non iniucundum erit utramque picturam contulisse. GESN.

Pag. 128. l. 7. Οἶδν εἰσιν ἱπποὶ) Vide nos infra ad Harmon. c. 3, ἀλλότριον τᾶμά. Ubi plura eiusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον) Benedictus, equarum in morem. Et cur non aequae bene Obsopoeus? quemadmodum pulli a matribus lactari solent. GRON.

Pag. 129. l. 1. Ἐφ' ὅσα) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. SOLAN.

ead. l. 5. Σκιάσαι) At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. Philostr. p. 71, & Iun. de Pict. vet. III, 3. SOLAN.

ibid. καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum Lucianus descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praeberentem a Zeuxide mirifice descriptam, cuius tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis *προτότυπον* a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, *καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὰν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν, γραφῶν παιδῶν ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα*. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendunt, quorum muneris est talia scire. Tῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα, seu mensuras in pictura, de quibus Philostratus iunior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quidquam aliud esse potest, quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cuius rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam & aequalitatem. Dionysio Longino περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώματος ἐστὶ συμμετρία τῶν μελῶν καθ' ἑστῶτων αὐτῷ πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς ὅλον. Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum. Aliis est ἀναλογία. Ciceroni I de off. partium convenientia, & apta membrorum compositio. Plinio in epistolis congruentia & aequalitas membrorum, lib. II, ep. 5: Si avulsam statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen iudicare, an id ipsum satis elegans esset. Sic aequalis & congruens iungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens*: hoc est, verbis Luciani ἢ πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto: huius maiorem habebant rationem, quam*

similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & iudicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis lib. III, 1: *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali Io. Schiltero, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Iurisperitos doctos & elegantēs non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse, excerpta Mf. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μερῶν legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse iubeat. GRAEV.

ead. l. 6. Μέρων) Sic recte praeter Mf. Gr. P. L. & ed. I. Reliquae omnes μέτρων. SOLAN. Ego μερῶν scribo. REITZ. Nondum damnare possum τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον, i. e. verbo uno συμμετρίαν, quae sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui μέρων habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in archetypo μέτρων. GESN.

ibid. Γραφῶν παῖδες ἐπαινούντων) Γραφῶν παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινοῖεν mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticissimus participii *, pro imperativo ἐπαινείτωσαν, quem recte illustrat Th. Magist. v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Wesseling. Observ. pag. 51, ubi ex Sophocl. Aiac. Mastig. 981 affert: Οἱ δ' οὖν γελῶντων κἀπιχαίροντων κακοῖς, i. e. rideant illi & gaudeant malis. Alia huius generis participia pro aliis modis, vid. ap. Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπήνεσα) Absurde Obsopoeus, laude extollebam, cum aorist. indicativi hic vertendus subiunctive. Exempla simil. vid. ap. Iens. in Lectt. Lucian. p. 28—30. Sed credo, id me iam notasse ad Hermot. cap. 61 & 81. Confer Ael. V. H. 2, 31. REITZ.

Pag. 130. l. 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἢ δὴ φοβερὸν) Interpretantur, porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate iam terribilis. Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pul-

* Immo terminatio imperativi. Adde Homer. Iliad. Θ, 517 & 521, aliaque, quae deinde dedi. REITZ. in Addend. & Corrig.

Ius? An vero scribunt, hanc fuisse naturam Centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν νηπίων; quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat, quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων, aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν· nec de altero infantum, sed utroque accipe, *Foetus autem adhuc in tennerrima aetate tamen ferus & in molli iam terribilis.* Deinde verte: *Et hoc mihi visum est admiratione dignum,* (ut referatur ad praecedens, quod perperam Benedictus refert ad sequens) & *quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur attendisse Obsopoeus. GRON. Τῶν νεογνῶν P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνόν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν χρῶ — προσιστάμενοι) Etsi praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo Dial. praeced. Herodot. cap. 5, ad verba παίζουσιν ἐν ὄπλοις, diximus. REITZ.

in Schol. Χορευτικά) Ride. SOLAN.

Pag. 131. l. 5. Περιβαλε — καὶ ἀράμενοι) Unum alloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων, περιβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε. Hoccine ἀσύστατον involve hoc & auferte. De Graecis securus Obsopoeus utrumque singulari numero reddidit, age, puer, involutam picturam aufer. Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam iusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae maior erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in *Parif.* post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salm.* in punctum mutavit: id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec

permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec Aristophanis Plut. 527: — οὐχ' ἔξεις οὗτ' ἐν κλίνῃ καταδραβεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt*, (scil. lecti). Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε ἐς τὸ βῆθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et Aelian. Var. Hist. I, 4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore Plinii, vid. ap. ipsum lib. XXXV, c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus, iam fecerit mentionem Livius. Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait eruditiss. Alkemade, in Praefat. ad Melis Stoke Rym-Kronyk, methodumque oleo pingendi anno demum Christi 1410 ab Isaaco van Eik inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae falsae, & imbrium iniurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, ianuas, clypeos, currus & similia; testatur Plin. eodem c. 7 & seq. eiusd. libr. 35; quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura secula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. Holstenii Commentar. in Thes. Graev. T, IV, pag. 1800. Tegebantur quippe udo testorio (de quo vid. Vitruv.) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. Plin. c. XI libri dicti pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cuius duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore, cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi*; quae pictura in navibus nec sole, nec sale ventisque corrumpitur. Verum cum λίκυθος oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum, cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror, Fr. Iunium nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare manum de tabula, ne mihi exprobetur, quod Protopogeni, cuius unicum in arte vitium reprehendit Apelles, quod manum de tabula tollere nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. REITZ.

ead. l. 7. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ) Non puto recte cohaerere vulgaris lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τοῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. Graevianae emendationis sententiam secutus sum.

sed eam locum habere posse putabam, & si illud δεῖ non inferamus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. GESN. Illud ἴσως τοῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis coniectans forsan τοῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini apposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri norum est, in textum ab imperito est admissa. REITZ.

ibid. Ἐφ' ὅτῳ) Zeuxis iubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: οὔτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi, num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse mentem & scopum. Obsopoeus plane omisit. Ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, qua de causa, qua in re. Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, sciscitanti, qua de causa venissent. Sed in Luciano deest verbum, ad quod reteratur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priicis membranis frequentius est erratum. Sic igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Illorum vero, propter quae oportet, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem. GRAEV.

ead. l. 11. Σωτήρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est Spanh. 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit Appianus in Syriacis. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ μετώπῳ) Obsopoeus verterat, a tergo, pro, in fronte, satis imperite profecto. REITZ.

Pag. 132. l. 1. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἰκοσι τεταγμένους ὀπλίτας) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces in medio, unde utique patet, eum non intellexisse. Obsopoeus & simplicius & propius ad intelligentiam, in profundum. Livius solet dicere, introrsus porrectos ordines, introrsus patere aciem, & latitudinem aciei. GRON. Sic profundum de denso ex Herodian. supra ostendimus, ad Piscat. c. 12 & 41. De Merced. c. 25 & 33. Sic Latini profundum etiam de dimensione horizontali, ut profundae silvae apud Lucret. V, 42, & Curt. VII, 7, 4, quod iam dixi in libro de Ambiguis. Quae de altitu-

dine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V, c. 68, Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et Xenoph. II Hist. Gr. p. 472, citante Dukero ad Thucyd. VII, 78. Item Diodor. Sic. p. 575, βαθεῖα φαλάγγι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιβήσεσθαι) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Flor. reposuimus ἐκπηδήσεσθαι. BOURD.

ead. l. 7. Αὐτῶ) P. melius, quam quod in reliquis αὐτῶν. SOLAN.

ibid. Δι' ὀλίγου) Ita, uti coniecerat Vorstius, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγον. SOLAN.

in Schol. col. I. l. 1. Δισμύριαι) Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἦτοι δυνάδας, etiam prave. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Πεζόν) Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: Latinus melius. SOLAN.

Pag. 133. l. 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵππευσι) Cum vertit Benedictus, *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Obsoepoem, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum*, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, *tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. GRON.

ead. l. 13. Ἐταράχθησαν) Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I, 18. VORST.

ead. l. 15. Τετρυγόντων) Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. BOURD. Polyaeus κραζάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV, p. 385 A. Sed Philostratus 61 unitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετρυγὼς pro τετρυγός. SOLAN.

Pag. 134. l. 1. Πρὶν ἢ) Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent edd. sed & P. & S. nec dubito, quin & ceterae. An vero credidit, posse abesse illud ἢ; potest quidem: sed & recte adest, ut supra Dial. Mort. XIV Alex. & Philip. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I, 21, νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. Herodian. I, c. XI, 11, Οὐ πρότερον ἢ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερίαν ἀσχῆναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

ead. l. 2. Περιπειρόμενοι) Sic quoque in I. erat, sed α supra posuit Solanus, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque

conferendum Nostrum p. 254 ed. Iunt. & Tom. altero, pag. 172, id est, in Catapl. c. 51, ubi περιπαρή τις μάλα καρτερός legitur. Alter locus est in Gallo c. 2, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπεύοντες. Unde quidem usus huius verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum: quin passivum hic praeferrem; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset περιπειράμενοι ἄλλήλους. Plura ad significationem huius verbi probandam adduxit Iac. Elfner. ad I Ep. ad Timoth. VI, 10, Καὶ αὐτοὺς περιπέειραν ὀδύνας πολλὰς. Ubi & haec Luciani, & Heliodor. L. IX, pag. 438, & Plut. Gracch. p. 842 profert. REITZ.

ead. l. 4. Τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέφαντα) Uterque interpres hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant; quae quemadmodum fieri possunt? Praeterea didici, cum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀνατρέ-φαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonaete ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur *submersa nave*, forsan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversis*. Et nostrum ipsum in Aristophanis Pace, ἄρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reversi*, ut in Scythia, οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας Anacharsis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέφαντα, sed hoc modo, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέφαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναίμωντὶ διεφέρετο. Mox male in Salmuriensis editum τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac ed. repeti video, cum recte Basileenses τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. GRON.

ead. l. 8. Δίφροι δ' ἀνεκυμβιλίαζον) Ex Homeri Iliad. Π, v. 389. Μοχ καὶν' ὄχεα κροτάλιζον, ex eiusdem poëtae Iliad. Λ, 160, petita sunt. GRAEV. Homer. Il. Π, 379. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποβαλόντες) Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex Fl. & B. 2. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola P. ἀποβάλλοντες. Cui si plures vett. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τέμνοντες sequitur, & sequentia etiam

participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaereret: nam quod Κεῖν' in *Iunt.* a maiore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, cum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖν' mutavi, cum edd. nonnullae Luciani haberent κεῖν'. Est enim hic κεῖν' pro κείνῳ, i. e. κενὰ ὄχλα, vacui currus; sed κεῖν' s. κείνα ab ἐκείνος foret. Sic saltem κεῖν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene κεῖν' scribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε' mallet itaque legere, τοὺς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχλα κροτάλιζον, sessoribusque excussis vacuos currus cum strepitu rariabant. Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëticae abiecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicuius verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1, ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abiicitur, ut dicam deinde. REITZ.

ibid. Κεῖν' ὄχλα) Homer. II. Δ, 160. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεβάλλοντο) MS. Regius κατελαμβάνοντο. BOURD.

ead. l. 16. Περιπείροντες) Vid. paulo supra ad caput praecedens. SOLAN.

Pag. 135. l. 5. Ἐπαιώνιζον) P. & Schol. ἐπαιάνιζον. Utroque modo vulgo apud scriptores reperitur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐλέφαντα) Vide eius nummum, quem exhibet Spanh. 406. SOLAN.

IN HARMONIDEM.

Pag. 137. l. 1. ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Non est προσλαλιά, sed Σύστασις, sive commendatio. MARCIL.

ead. l. 2. Ἀρμονίδης) Philippo Maced. regnante vixit. Marm. Oxon. 173, ep. 77. V. Plut. 957 i. SOLAN.

ibid. Τιμόθεον) Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cuius Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebar, meminit Dio in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chor- das addidisset, Lacedaemone exsulare iussus est, Plut. 209.

Historiam ex Boëthio & decretum ipsum emendatius exhibet Casaub. ad Athen. pag. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. *Ἀπαιδ.* cap. 5. De Milefio Leop. 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat Basilii de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN-

ead. l. 11. τῆς Φρυγίου) Modorum, seu nomorum, ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἐνθεον, Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico iucunditatem, Apul. lib. 1 Florid. Plut. & Boëth. in Musica. COGN. Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque conituant, addentes his quatuor *Aeolium*, ut Plato 3 de Rep. Athen. lib. 14, Cassiodor. Epist. 40, lib. 2, & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in Pindaro, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam Αἰολίδα μολπήν. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἐνθεον ubi male interpretes Obsop. *attonitum*: voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud Apuleium libr. 1 Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpretes *suavitatem*: vertendum erat *varium*, ut apud Apuleium loc. cit. Sic saepe apud Homer. γλαφυρὸν, pro eo, quod multos recessus multasque latebras habet. BOURD. Qui plenior de modis musicis ideam desiderat, adeat Claud. Prolemaei Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Io. Wallis Oxon. e theatro Scheldonianiano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. REITZ.

Pag. 138. l. 8. Νικήσας — ὁμωνυμὸν σοι) Harmonides, cuius nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi comparet, doceat, quo & ipse digito monstretur praetereuntium: ὥσπερ, inquit, ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἰκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπνύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἑμμανεῖ, τοῦ ὁμωνυμὸν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἡγνέει τοῦνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum ἐνίκησας. Sicut cum etiam tu, Timothee, primum ex pa-

tria Boeotia egressus, tibi cecinisti Pandionide, & superior fuisti in Aiace furente &c. Ceterum in verbis sequentibus, quod Marcellius pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμωνύμου σου, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, superior fuisti eo, qui tibi cognominis cecinerat) sed quod σοι in σου mutat, eius vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. IENS. Postea in marg. Lectt. Lucian. Iensius haec addidit: Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοί, ita & Latini extulere cognominis tui & tibi. Serv. ad VI Aeneid. v. 383: facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret, illa mei cognominis fuit. Hinc apud Plin. III, c. 2, legendum coniectabam, appositae est cognomini sui fluvio: ubi Harduinus mallet, cognomini sibi, vel, nominis sui. Vulgo circumfertur, cognominis sui. Nisi Plinius cognominis sui dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto Tacit. XII Ann. 55, cognomentum, hoc est, nomen. Et Iustin. IV, c. 2, & VII, 1, & XV, 2, cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. ORTWIN. Ἐπίκωας Iensius emendat, quem vel invitis Codicibus, & ipso M. hic recte monentem sequimur. SOLAN.

ibid. τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμωνύμου σου. MARCII. Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse Timotheos Musicos. Thebanus ergo hic iunior Milesii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio visam esse, nota eius indicat. SOLAN. Verissimam puto Marcilii coniecturam correctam a Iensio τοῦ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Milesium alterum, poetam, & eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19, p. 694. Ceterum Pandionidem fabulam intelligo * de Pandionis filibus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. Ajax furiosus nobile argumentum Tragicorum &c. GESN. In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse satis habui; nam etsi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

ead. l. II. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα) Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa ceteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata resupina

* Cl. Wesseling. me admonet: vid. an potius Attica tribus &c, & conf. Demosth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatri, & illico additur Ajax furens, cum Gesnero facerem. REITZ.

pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota regitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Philiasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcefilaum, quod is populares plausus non aliter confectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit. *Haec ait, & turbam dextra laevaque frequentem Ingreditur, volucres ululas mirantur ineptae, Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis Captator, quid ob haec tam non praeclara superbis?* Sic Apologum Ang. Politian. in sua Lamia exponit. COGN. *Aves circa noctuam.* Cetera enim sunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus, alii. BOURD. Vid. Aelian. de Anim. I, 29. SOLAN. Conf. Dion. Chrysost. laudatum a cl. B. de Ball. Orat. XII, p. 370 ed. Reisk.

ibid. Τὰ ὄρεα) Saltus, quem typhotheta in *Iunt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα. Hinc reliqua a γλαυκα usque ad πεπὸνηκα omisit. REITZ.

ead. l. 12. Ταῦτ' ἐστὶ δ' ἄπερ ἡνξάμην) Lege δι' ἄπερ ἡνξ. MARCIL. At illud δι' ego iam in edd. antiqq. reperi. REITZ.

ead. l. 15. Μαρσύας) Vid. infra adverf. indoct. c. 5. REITZ.

ibid. Ὀλυμπος) Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἐν γὰρ) Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδ' εἰς λόγος. Vid. interpr. Persii ad Sat. 1. BOURD.

ead. l. 17. Φασί) Meminit huius proverbii Gellius XIII, 30. VORST. Adde & Eurip. Med. 542. Item Suetonium. SOLAN.

ibid. Ἀφανὺς τῆς μουσικῆς) Huius adagii sensus est, quavis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. Suet. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III Art. am. 399.) *Tu licet & Thamyram superes atque Orpheia cantu, Non erit ignotae gratia magna lyrae.* COGN.

Pag. 140. l. 1. Καὶ) W. solus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ) Benedictus, spectatae utrinque fidei. Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad Graeca. Obsopoeus, quorum fides in utraque fortuna spectata sit. Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo ad utrumque, vel in utroque, nempe & reprehendendo & approbando. GRON.

ead. l. 3. Ἐπαινέσονται) Ubi legimus, εἰ τούτοις φημι ἐπιδείξαι τοὶ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται σε, ἅπαντες Ἕλλησι νόμιζε ἥδη γεγενῆσθαι γνώριμος, non dubito, quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem suum amiserit, le-

gendumque sit *ἐπαίνεσονται*. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, iubet eum feligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem suam probet. *His*, ait, *si artem tibiis canendi ostenderit, iique te laudarint, iam te omnibus Graecis cognitum esse factum existima.* IENS. Wopkens in Lectt. Tull. p. 306 refutat Iensium; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adfit. Quare adhuc Iensio assentior, quia καὶ hic non coniungit, sed disiungit. REITZ.

ead. l. 7. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. BOURD.

ead. l. 13. ἴσασι) Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro εἰσι, quod in aliis est, vidissem. SOLAN.

Pag. 141. l. 11. Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmuriensis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut aiunt, γνώμων & recta regula.* Alii peius. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepta sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκιμάζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer; ut apud Homerum, quem Lucianus ubique sequitur: Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβίος εἶναι. Ego quoque olim iudicabar inter homines beatus esse. Ubi Scholiafies: ἔμελλον, ἔφκειν, ἀνομιζόμεν. GRAEV. Lucianus ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἀριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτε πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ δεῖ ἀντὶ πάντων ἀρκέσειν αὐν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἀπάσης γνώμων φασί, καὶ ὁ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum οὗτος pro οὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cuius consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium.*

Is vero tu iure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, ac recta talium regula. In ultimis secutus sum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δέ σοι δίδεμαι τὰ μὲν, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέραις ἡκεῖν με τῆς ἐλπίδος ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitrator, sublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer iam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* IENS. Οὗτος L. uti emendari iusserat Iensius. SOLAN.

ibid. Ἐμελλες) Verbi μέλλειν vis apud Nostrium interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet, oportet*, & similia. Luculentum praesertim exemplum est in Scytha pag. m. 593, οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι. Et p. 597 extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι. GESN. Huc quadrant, quae Iens. in Lectt. Lucian. p. 20 contra Th. Magistr. affert, dicens: Ἐμελλον, ait Th. Mag. Ἀττικοί, οὐκ ἔμελλον. Atqui passim Lucianus, scriptor Ἀττικώτατος, ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In Harmonide (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι &c. In Scytha, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλον αὐτῷ ἔσσεσθαι. Ibid. ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In Hermotimo, Ὁ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλον ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. Iterum in Scytha, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipso Thucydidis loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΤΜΑΙ adducit ipse Thomas, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσσειν. Haec Iensius. Cum Th. Magistro tamen etiam facit Moeris Atticista. Et verum quidem est, Atticos plurimum dicere ἔμελλον. Sed & ἔμελλον Thucyd. iterum VII, cap. 20. Igitur prudentius Phavorin. ἡβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, & sic Suid. Vid. Maittaire de Dialect. pag. 58; nec amat Noster ὑπεραττικίζειν. Vid. eius Lexiphan. & Rhet. Praec. REITZ.

ead. l. 15. Φανήσεσθαι) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm.* Iens. deletum voluit: sed in *Par.* haec parenthesi includebantur; quare ea sic reliquimus. REITZ.

in Schol. l. 2. Γεωμετρικόν) Vid. Schol. in Lexiphanem, & a Lib. Euclid. SOLAN.

Pag. 142. L. 2. Ὡστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς) Itaque iuxta proverbium in uno viro aleam iacimus, ac revera perinde fuerit. At λόγῳ non significat iuxta proverbium, sed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, re ipsa. Ver-
te igitur locum: *Itaque verbo quidem super uno viro aleam iacie-*

mus; *sed re ipsa* &c. Sic in Revivisc. c. 6. Λόγῳ μὲν ἐμὰ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rursus male interpret: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, immo vero vos ipsos. Debuit: verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In Timone c. 8 dixit pro eo Lucian. Οὐτῶσι μὲν εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. L. Bos. Hunc Luciani locum laudat etiam Duker. ad Thucyd. VIII, c. 92, & ex aliis Thucydid. locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν saepe opponi simulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI, 33, & II, 41. Addo Isocrat. Nicocl. p. 76. Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένον, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Iac. Elíner. ad Ep. ad Coloss. c. 2, 23. REITZ.

ead. l. 3. Ἀναρρί-φομεν τὸν κύβον) Vid. Paroemiogr. Sic pag. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) BOURD.

ead. l. 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. BOURD.

ead. l. 14. Αὐτὸ θαρρῆν) Non facile puto ex his verbis (κἀκεῖνο δὲ νῆ Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαρρῆν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τάμα εἶναι σοι) concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam assecutus scripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νῆ Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαρρῆν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τάμα εἶναι σοι. Dixerat Lucianus, virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se ceteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levare. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* IENS. Αὐτὸ) Vorstii & Iensii emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgararum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀλλότριον) Vorstius & Iensius ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. SOLAN. Recte fecit Solanus, qui nihil hic mutaverit: nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adiungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τὶ, ut significet, *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia. Noster supra, Zeux. c. 4, οἷόν εἰσιν ἵπποι. Aelian. V. H. III, 1, p. m. 167, λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. Hippocr. Sect. I, Aph. 15, Σημείον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀβληταί. Thucyd. I, 6, Σημείον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo iam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas

substantiv. singulare *σημεῖον*, an propter ταῦτα addas plurale *σημεῖα*. Ita quoque adiectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut Epict. § 37 ed. Reland. p. 68, Ταῦτα μὲν ἐν περιέργῳ ποιητέον. Hippocr. S. I, Aph. 15, Τὰ προσάγματα δοτέον, danda sunt alimenta, i. e. alimenta sunt aliquid, quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cuius tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellipt. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit, animalia, sive pecus est aliquid currens. Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἔω sum, recte coniicit S. Clarke ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collectivè ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrium de Salt. c. 1, Ἄνὴρ δέ τις — καὶ ταῦτα, παιδεία συντροφος, & Aristoph. Plut. 17. Sed melius convenit hoc Aristoph. Plut. 887, Ταῦτα οὐχ ὕβρις πολλή ἐστι; alibi τάδε ὕβρις vid. Ind. Kusteri. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. τὴν λευκὴν) Hoc Scholium in edit. Cler. relatum erat ad verbum paulo praecedens, πολυψηφύτατος. Id vero mutavit Solanus; sed parvi est, & iam supra non semel de eadem redictum. REITZ.

Pag. 143. l. 5. τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. Eurip. Iphig. in Taur. 1469. Consule etiam, si lubet, Schol. Aristoph. 244 D. & Nostrium in Ἀναβ. c. 21, ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam Philostr. p. 568 ed. Lipf. proverbio *Minervae calculus*. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπ' ἀνέρωμα) Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & restor provinciae, quaecunque depravata sunt corrigere & restituere; tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. GESN.

ead. l. 10. Ἐπ' αἰών σκιαί) Sic legunt interpretes & Paroemiographi. In Anglic. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαί, ut σκιάς ὄναρ ap. Pindarum. BOURD. λόγος ἔργου σκιά, proverbium a Democrito profectum, apud Diogen. Laërt. Democr. 246 D. & Plut. π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2, λόγος γὰρ ἔργου σκιά κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. Philemon Casaubono laudatur ad Theophr. 282, ἄλλο μὴδ' ἐν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. Eur. p. 295 B. SOLAN. Ἐπαίνων σκιαί sunt

etiam apud Michaëlem Apostolium Prov. Cent. 19, 99, ubi hic ipse Luciani locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπὶ αὐτῶν ex Luciano restitui iubet D. W. Trillerus observatt. Critt. p. 52, operis elegantissimi, & auctorem suum ex asse referentis, GESN.

ead. l. 11. Οὗτος ἀκριβὴς — ἢ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφιδοξον ἔτι, οὐδ' ὥς αὐτὶς ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δέησει νομίζεσθαι, σοίγῃ δόξαν ἢ πάντων. Salmurienfis sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis inscite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sitne hoc omni eruditione referissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est, & aliis etiam erit, instar omnium. GRAEV.

ibid. (Opus) "Opus sive finis, hic est definitio. Iudicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. Σοίγῃ δόξαν absolute positum, ut sexcenties. GESN.

ead. l. 12. Ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δέησει νομίζεσθαι σοίγῃ δόξαν ἢ πάντων) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotium, sed aut optimum iuxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apponet (sic Bourdelotius: at in Basileensi oportet) gloriam, aut omnium. Benedictus, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. Unde apparet, illas voces σοίγῃ δόξαν verius fuisse intellectas ab Benedicto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; & editioni Basileensi adscripsit pater, tuo iudicio. Sed cum is ipse Benedictus non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, cum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.* GRON.

ead. l. 13. Ἡ πάντων — εὐφημεῖν δὲ) Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator iu-

dicarit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: οὐδ' ἐν ἀμφιδόξῳ ἔτι, persequitur, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δέησει νομίζεσθαι, σοὶ γὰρ δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. Nihil amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censi, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, oportebit iudicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter iudicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; cum debuisset sequi χείριστον, vel simile. IENS. *Ἡ πάντων... εὐφ. δὲ χ.) Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida iam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior interpres recte aposiopesein observarit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cuius exempla passim apud auctores occurrunt; de qua Casaubon. ad Theophr. Char. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. SOLAN.

Pag. 144. l. 2. Πᾶν γὰρ ἥδη στάδιον ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα νενικηότι) Hoc loco τὰ μεγάλα non παρέλκει, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ παραπροσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἦγετο δὲ ἐπ' ἑνέα, ὥς φησὶν, ἡμέρας ἐσαριθμούς ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad haec verba, κρανααῖς ἐν Ἀθῆναις. Sic enim commentatur: εἴη δὲ ἂν ἔτοι Παναθηναῖα ἢ τὰ

Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua Ios. Scaliger lib. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recenset Hesychius, Ὀλύμπια δ' Ἀθηνῶν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia, quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem Scaliger. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. PALM. Cf. supra Herodot. c. 1. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) Προσλαλιά. Habita vero in Macedonia, & quidem, ut coniecturam feceris, Thessalonicae. Patrescet legenti p. 540 & seq. MARCIL. Quam Marcilius paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. Astrolog. a cap. 4 ad 10. Sed vereor, ut numerus recte sit expressus. REITZ.

ead. l. 2. Πρῶτος Ἀνάχαρσις) Vid. huius vitam & Epitaphium apud Laërtium. COGN. Πρῶτος) Sic recte, & patet hac narratione. Mendose in aliis πρώτον. BOURD. Πρῶτος emendatum in B. 2 P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρώτον. SOLAN.

ibid. Ἀνάχαρσις) Meminit huius Galenus in προτρ. ad Artes. VORST. Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26 F. & Diog. Laërt. Sed aliter. Item ap. Herod. IV, 46, p. 155. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ τοῦ βασ. γένους) Hoc a Luciano observatum, quia, quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155 f. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡ) Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους ἐν, nempe ἐν pro ὦν. IENS.

ibid. Πιλοφορικῶν) Quis hoc memoraverit, me later. SOLAN.

ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Τοξ. c. 45 med. Πέντα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀκτάποδες) Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset Hesiod. bovem aratorem. COGN.

ead. l. 11. Μετ' οὐ πολὺ) Immo post CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. SOLAN.

ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ) Ξένος ἱατρός. GUYET.
(Ita in nott. eius Mss. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo maiori litera distinxit: quod quia Solanus quoque voluit, facile admisimus. REITZ.) Male interpres: *Et ipsi, quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ, hoc est, ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici. MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. V, p. 325, n. 84, ubi is haec Luciani verba affert. Verba autem Thucyd. c. 12 his consona, haec sunt: ὡς ἡρώϊ δὲ ἐντέμνουσι. Spanh. Dissert. IX de praest. & uf. Num. pag. 565 laudatur ibid. REITZ. Loquitur, ut de Brasida Thucyd. V, 11, Οἱ Ἀμφιπολῖται περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἡρώϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δέδωκασι, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. Heroes Graecorum cum Divis l. consecratis Romanorum conferendos esse, etiam Spanhemius docuit de usu & praest. num. diff. 9, p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiastes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, δύνουσιν. Ἐναγίζειν etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, Herodotus II, 44. GESN.

ead. l. 12. Ξένῳ ἱατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

Pag. 146. l. 2. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Ἐκκλ. c. 9: Τοιγαρῶν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad Zamolxin scribit Herod. in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione Ζάμολξιν. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. BOURD. Παρὰ M. L. & edd. Fl. S. & A. recte; & sic Herodotus ipse, qui hunc morem describit in IV, p. 159, 2. In reliquis edd. pessime legitur περὶ. De Zamolxide vid. Menag. ad Diog. Laërt. p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc sumtum ab Herodot. IV, 94, atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθανατίζουσι δὲ τὸνδε τὸν τρόπον οὔτε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἵεναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interiectis forte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπεμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελεσμένοι τῶν ἀν' ἐκάτοτε δέονται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedenti-

bus iungo. Quid enim? discernere debebant homines, Areopagum & Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? GESN. Abit a Gesneri sententia Wessell. ad Diod. Sic. I, p. 105, n. 32, & ἀπαθανατίζειν probat. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλὰ — ἔδοξεν) Ἄλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξῆται θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic distinguit Bourdelotiana, & interpretatio Obsopoei est, sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia populus Atheniensis infestabatur. Benedictus ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen, Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia grassabatur Athenis. Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpres, cum & de populo Atheniensi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aequè ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harporatione in Ἀβάρης. Iam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοζήλους, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Athenienses nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis & Atheniensibus. GRON.

ead. l. 4. λοιμὸν τὸν μ.) Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste Thucyd. videndus. SOLAN.

ead. l. 6. τὸν Σκύθην) τὸν Τόξαριν. MENAG. Idem iam notaverat Guyetus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπαυσε) In L. ἢ ἐποίησε. Et sane cum πάντα usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. Ἐπαυσε) Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum πάντα quoque construat cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ ποιεῖν, aequè ac παύειν τοῦ πόρου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognost. p. 151, v. 29, (monente Foësius in Oecon.

Hippocr.) ubi scribit Galenus: τὸ ἀφανισθῆναι τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. REITZ. Negat Solan. παύω infinitivo iungi, sed participio utendum. Immo & infin. usitatus. Long. Past. 2, pag. 43 ed. Wech. νέμειν ἐπαυσάμην. Menand. fragm. 184, p. 254, παύεται — δυσφορεῖν. Diod. Sic. III, c. 33, med. παύονται τοῦ τοξεύειν. Phalar. Ep. 35, πεπαύσομαι τοῦ γράφειν. IDEM in Addend.

ead. l. 13. Λευκὸς ἵππος) Dico alibi. BOURD.

Pag. 147. l. 2. Ἐφαίνεται ἔτι) In Scytha: καὶ εὐρέθῃ κείθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται. ἔτι καὶ μάλιστα, & quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνεται ἔτι, καὶ μάλιστα, *quamquam non integra nunc exstet, & maxime*. GRAEV. Meurf. AG. IV, 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus iungitur. SOLAN. Distinctio, quam Graev. post ἔτι fieri voluit, iam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ.

ead. l. 10. Πυρεταίνοντας) Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Quom. histor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuro. REITZ.

ead. l. 11. Τινὰς ἦδη) Ubi dicitur de Toxaride, καὶ φασί, πυρεταίνοντας τινὰς, ἦδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καὶ φασί, πυρεταίνοντας τινὰς ἦδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, & aiunt, quosdam, febris iam correptos, ab eo liberatos esse. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινὰς. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paulo supra pulchre vidit Graevius legendum, καὶ εὐρέθῃ κείθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκέκλαπτο. Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento VIR SCYTHA incisum erat. ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνεται. ἔτι καὶ μάλιστα &c. Sic c. 11 a prava interpunctione male se habent haec, καὶ ὥς μᾶλλον θαυμάσης, μίας καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐσδόν, υἱός, καὶ πατήρ. ὁ μὲν, εἰ τινα Σόλων, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινεῖς. ὁ δὲ, υἱός. καὶ ὁρθοῖς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεται σε. οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθογχαίτο μόνον, οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ἄντων ἀναδυσάμενος. Sed legendum, ὁ δὲ υἱός, καὶ ὁρθοῖς

μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε. *Atque ut impensius mireris, unius eiusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles &c.) Filius vero, simulac videris eum, te abripiet; adeo magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem edideris, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. IENS. Male Salm. punctum post ἥδη collocaverat. In *Par.* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & Obsopoeus quoque continuo filo verterat, aiuntque, nonnullos febre laborantes iam ab illo sublevatos esse. Quod cum recte se habeat, lensium quidem secutus sum in tollenda post τινὸς distinctione; nec tamen novam post ἥδη addidi, quia non opus est. REITZ.

Pag. 148. l. 3. Παρὰ) Ex solo Cod. L. Solanus ὑπὲρ legi voluit, ut in marg. Iunt. innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin παρὰ, etsi alibi non idem sit, quod ὑπὲρ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ τινὸς enim saepe significare *a parte illius*, sive quod proficiscitur ab aliquo, non solum Periz. ad Aelian. alique ostenderunt; verum & passivis adiungitur, ut in Ev. Lucae I, 45, τοῖς λελαλημένοις παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὲρ locum habuisset. REITZ.

ead. l. 6. Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas*. MENAG. Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in F. Guyet. notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur Menagius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile eiusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. REITZ.

ead. l. 10. Κεραμεικῶ) Conf. supra Ἀναβ. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ δοκιμωτάτου) Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. BOURD. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiorē: quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τῶν δοκιμωτάτων, i. e. quantum ad genus, erat ex probatissimis, i. e. dignitate conspicuis, formula loquendi in eiusmodi narratione usitatissima. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ Ἀνάχαρσις) Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πῶθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verre: *Anacharsis autem unde cognovisset, Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat.* Deinde, ἀσιδήρον, ἥδη στομύλον, verre, sine ferro, & iam lepidum, seu elegantem, in alloquio blandum, quales erant Attici; non facundum, ut interpres. Consuetudine

Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. Ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. GRAEV.

ead. l. 15. Ἐγὼ) Plura eiusmodi, in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subiunctivum expressisse oportuisset, dedit Iensf. in Lectt. Luc. p. 30. REITZ.

ibid. Ἔσταλμένον) De habitu, ornatu, etiam Dion. Hal. Antiq. V, p. ed. Lipsf. 309, v. 8: ἐξίναί αὐτοῖσι — κόψῃ ἐσταλμένους ὀπλίσει, i. e. *levi armatura instructos*. Et L. XI, p. 707, 18, ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ὀπλίσει. Noster iterum c. 5 huius Dialogi, οὗτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. REITZ.

ibid. Ὑπεξυρημένον) Id verbum recte se habere, vid. supra Tim. cap. 14 ex divisione Solani, quod iam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX Simyl. & Polystr. f. ubi ὑπεξυρημένος τὸ γυνεῖον quae loca, monente eodem, contuli. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ὁ Δαυκέτου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciunt Herod. IV, p. 155, Diog. Laërt. I, p. 26, & Suidas. SOLAN.

ead. l. 8. Κατ' αὐτὸ) Καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τούνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur significare *pariter*. *Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter*, sicut tu mihi. Eis αὐτὸ & κατ' αὐτό saepe est *pariter, simul*. GRAEV. Notaverat Hemsterh. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γινώσκωμαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX Intt. Genes. XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut sit, *ex quo signo?* Apud Lucianum simili ellipsi occurrit ἐγνώσθαι κατ' αὐτὸ in Scythia h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit Graevius, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro discedere liceret, verterem, *ex eo*, ut sensus sit: *Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem*. Haec ille. Sic fere Dionysf. Hal. περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168, v. 4 ed. Lipsf. Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν εἰσκήναι τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κάκεινην πείθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, veritasne *ex, secundum*, an *propter*, ut e. c. ap. eund. Dion. Hal. antiq. Rom. I, pag. 63, 30, κατὰ τίνα γίνεται μάλιστα αἰτίαν ubi, *ex qua causa, ob, per, se-*

cundum quam causam verteris, non multum intererit. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Omissum in edd. supplevimus ex Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Διατρίβει) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, διατρίβει. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκοῦν, ἢ δ') Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς ὁ Ἀναχάρσις, μαθητὴν σου ἴσθι με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum. Hic etiam in interpretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, ὁ Ἀναχάρσις, μαθητὴν σου. Ergo, insit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris. Sic paulo post, p. 152, Εὐφώνημι, ἢ δ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαρίεις εἶδαι μοι δοκῶ. Bona verba quae so, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto. Nihil apud Platonem crebrius, quam ἢ δ' ὅς, inquit ille. Paulo post κατὰ δαίμονα male vertitur forte quadam, cum sit bona fortuna, bonis avibus. GRAEV.

Pag. 150. l. 3. Ἀκινάκου) Vide Τοξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀναστρέφοντα) Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφοντα. SOLAN.

Pag. 151. l. 3. Σοφός) Solonem intelligit, cuius aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. Plut. in Solone. SOLAN.

ead. l. 7. Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Vid. supr. c. 4. REITZ.

ead. l. 17. Δυσπρόσδοον) Ita Mf. Reg. 2954. Vulg. δυσπρόσδος.

Pag. 152. l. 4. Περὶ τοὺς ξένους) Etsi αἰδῶς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non reiicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum Solano παρὰ recipiam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιτόμῳ τινι ταύτην) Supple ὀδόν. MENAG. Idem & Guyetus dixit. Et quilibet eiusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὀδόν enim alibi addit Noster, ut supra Herodot. c. 3. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ προξενήσεις) Sic Demosth. Προὔξενεῖς αὐτῶν. GUYET.

ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, suscipies illum, ut vult interpretes, sed hospitio publico suscipies illum, eris publicus eius hospes, loca lautia praebebis, ut Romani loquebantur. GRAEV. Non credo, Graevium dedira opera scri-

plisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adiungi, genitivum tamen in huiusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab Guyeto iam adductum: num tamen eodem indicare voluerit, προῦξ. in priorē syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo, Nostrum non solere ὑπεραττικίζειν sciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἐμελλας pro ἡμελλε dico. REITZ.

Pag. 153. l. 15. Ἡδίστα διατρίβῃ) Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulssissime hoc, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἡδίστα διατρίβῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, tum omne studium adhibens, ut quam iucundissime in Graecia vivens renideret. Quid est, iucundissime renidere in Graecia? Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisset. Lege, ὅπως ἡδίστα διατρίβῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia. Paulo ante c. 4, οἵχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει καὶ ἐν Αῑθῑνας, & nunc ibi habitat. Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῇ ostendimus rescribendum esse εὐτρεπῇ. GRAEV. In W. videtur olim fuisse διατρέβῃ, sed alia manus διατρίβῃ fecit. In seculo literario refert lensius. Ego vero emendationem Graevii secutus sum, quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut coniecturam. SOLAN.

ead. l. 16. Τεθνηὼς) Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. Steph. in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursus c. seq. REITZ.

ead. l. 17. εἶναι) Legendum puto ἐκείνου, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra iam observatum est in Hermot. Certe ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 154. l. 3. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαίνων) Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes: alter, neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon; alter, non enim Solon parum eum laudabat: cum debuissent, neque enim parvum momentum erat Solon laudans, non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. GRON.

ibid. καὶ τοῦτο) Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη ἐπέδοτο, ἐφίλουν, οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζει. Cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο; Sic enim Salmurienfis: Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret. Alius: Verum

hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant; quos ille probaret. Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint. tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη ἐπείθετο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, & verte, homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequabantur, amabant, quos ille probabat. GRAEV.

ead. l. 5. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀναχάρσις) Sane sic etiam attente interpretes: alter, ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris Anacharsis initiatus est; alter, eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex barbaris initiatus est Anacharsis. Atqui turbant illa vel in reliquum, vel denique; & si vis vel Graecismum, vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη. GRON.

ead. l. 6. Ἐμνήθη μόνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem; (vid. Xiphil. Capitol. 27, & Dionem.) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. Cic. I de Nat. Deor. Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, Ubi initiantur gentes orarum ultimae. Adde etiam Potterum 46, 1, ubi plures recenset. SOLAN.

ibid. Δημοποίντος γενόμενος) Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἄν) Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandam prorsus. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Sic legendum, non οὐδέν· vid. ex Παρασ. c. 45, δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρὰ σιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγομένω) Delevi iota subscriptum, quod in Parisina ed. sensum turbabat: non enim est dativus, sed nominativus dualis. REITZ.

Pag. 155. l. 9. Νησιώτης ἐκεῖνος) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, Homer. Od. Δ, Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 13. Ποιητὴν) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

ead. l. 15. Δείξαι) Καὶ τὸ μὲν δείξαι τῶν λόγων ὑμῖν, est, & *specimen dare mearum orationum.* Sic ἀπὸδείξαι est *specimen.* Usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde,* hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit Io. Fr. Gronovius lib. IV Observ. cap. 13. GRAEV. Malim δείξαι τὸν λόγον, ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare ausim δείξαι (δείγμα) τῶν λόγων, vel δείξαι (τι) τῶν λόγων. GESN.

Pag. 156. l. 3. Ἐπιγραψάμενος) Ex L. haec scriptura. Sic Δικ. c. 29, & Περ. c. 11. SOLAN. Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum Solano illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud Gregor. Nyssen. Orat. funebr. in Basilium T. III, p. 480, συγγράφεισθαι τι, *operis socium adscribi*, inveniri, testis est Suicerus in Thesaur. Eccles. Vide etiam P. Wesseling. Obs. II, 6, pag. 162, (quem consulendum Hemsterh. in marg. monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praefides conscripta de illis historia, (praefules est ap. Benedict.) cum debuisset, quibusque adscitis patronis; id enim significare προστάτην νέμειν, γράφεισθαι, ἀπογράφεισθαι, ἐπιγράφεισθαι & συγγράφεισθαι*, ibidem docet Wesselingus. Cum vero ex Luciani Bis accusat. c. 29 ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην αὐτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatus sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. REITZ.

ead. l. 12. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obsopoeus interpres sic vertit (*Atticae Musae*): quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, & sibi intellexisse μούση, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δεκάς non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit Plutarchus, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. PALM. Vide apud Philostratum p. 564: βοῶση δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος; καὶ καλούσης αὐτὸν ἓνα τῶν δέκα &c. De Herode sermo est; qui respondet id solum, *se Andocide meliorem.* In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. est δεκάδι α. Quod an Lucianum sit, viderint alii: mihi nunc de eo dispicere non vacat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅ τι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὅ τι ἂν οὗτοι ἰδέλωσιν, ἰδέλωσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. Scripsit ad me cl. Gesner. super hoc loco his verbis: *Hunc locum ita interpre-*

tatum esse video Solano: Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. *Legit igitur, καὶ τουτὶ γίνεται ἐν τῇ πόλει, ὃ, τι ἂν βούλονται βούλονται γὰρ ὃ, τι ἂν ἀριστον ᾖ τῇ πόλει.* Si ex libro aliquo, plane accedo: sin ex ingenio, laudo coniecturam, tanto credibiliorem, quod repetitio τῆς ὃ, τι omissioni locum dare potuerit: recipere tamen non ausim. Sic ille. Ego itaque verba illa in edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt desumpta, & versionem Solani retinui. Coeperat enim & is pristinam versionem plurimis in locis corrigere. Et quia Gesnerus ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, si ipsissima Graeca, quae Solanum legere ait, proferre non potuerit, sed similia illis attulerit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δημοσθένην) Δημοσθένους erat in editis exemplaribus, sed mutavit Solanus, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in *ν*, cum Δημοσθέnea Δημοσθένη scribere iubeant Grammatici, videat Nostrium in Demosth. Encom. cap. 3, & alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνεια, alii Ἀριστοφάνην amant. REITZ.

Pag. 157. l. 5. Ὁ δὲ υἱός, καὶ ὁφθαλμοὶ μὲν, αὐτίκα) Male Salm. ὁ δὲ, υἱός. καὶ &c. quam distinct. merito improbat Ienf. Sed Par. rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paulo post vero, eadem prava disputatione laborabat, scribens καὶ ὁφθαλμοὶ μὲν αὐτίκα, ἀπάξεται σε. Quam itaque, monente Iensio, correxi. REITZ.

ead. l. 8. Οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος) Lege, ἐκλύσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος, & ita videtur legisse interpres. PALM. Violentissime profecto Palmerius pro οἰχήσεται legi iubet ἐκλύσεται. Non sanum quidem, quantum ego video, est vulgatum οἰχήσεται, cum οἰχομαι sit *fugio, abeo, discedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula legendum ἐκλήσεται, *vehet, raptabit*. IENS. Nihil mutandum. Respicit ad Ogmiū illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocunque ipsi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilicet & abibit* exprimere studuimus. GESN.

ibid. Ἀπὸ τῶν ὧτων) Vide historiam Herculis Gallici piῆτι, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noster, & apud A. Gell. XVI, 3. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) Legend. Plut. in Alcib. BOURD.

ead. l. 13. Ἡράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.) Hoc abunde scribit Plut. in Alcibiad. Aristoph. in Ran. Valer. Max. lib. 7. COGN.

Pag. 158. l. 2. Ἐπισείσαι) Quid hoc sit, clarius ex ὕ. Εἰκ. c. 4 discas, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde Δικ. c. 28, ubi τὸ ἐπισείσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat Noster. Vid. Πητ. c. 22, & Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ibid. τὴν χεῖρα) Distinguendum: καὶ ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. *Munus protendenda est, hoc solum* scil. si fecerit, *res tuae non amplius fluctuant.* GRAEV.

ead. l. 4. ἥδ' η) Καί μοι ἥδε. Lege ἥδ' η. GUYET.

ead. l. 5. Ἐδοξα) Καί μοι ἥδ' η πειρωμένω τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. Et mihi, iam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt, sc. πάντες, vel οἱ πολλοί, qui vestras virtutes praedicabant. GRAEV. Graevii emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc versum Heliod. L. 2 Ἐργ. Αἰεὶ δ' ἀμβολίεργος ἀνὴρ ἀταισι παλαίη. BOURD. Pro Heliod. lege in nota Bourd. Hesiod. & vid. illum in Ἐργ. καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu iam sponte vidisti. REITZ.

ibid. Κεῖος &c.) Locus a Bourdelotio indicatus, est v. 411 Ἐργ. Hesiodi. Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex Ascræo Ceus factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρα &c. Cuius itaque, inquires, verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenæo XIV, p. 631 C. & a Dionys. Hal. de Struct. orat. pag. 234 edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570: οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰτανίας χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὺν ἐλθόντας ἀβρόντι δαΐξαι. Fuisse autem Ceum inde colligas, quod Simonidis ἀδελφεῖδός, qui haud dubie Ceus. Vid. Μακροβ. c. 26; & ut id obiter moneam, emendandus Index auctorum ab Athenæo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceus* compareret. Testatur autem disertè Strabo Lib. X, ubi de Ceo insula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyraldo Boeotum facienti, praefertim cum apud Lutarium sive Lactantium ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Fabricio, inveniatur, cu-

ius vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Galaei, Anacreontii, sed falso, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non Simonidem hic laudari, quod F. Ursino visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem. ex Colomesio ad Gyraldum pag. 463 observat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15, p. 594. GESN.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. l. 2. Λυσιμάχου ἥδη) Lyfimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἥδη, Πητ. 2, c. 5. SOLAN.

ead. l. 3. Φίλων) Cui etiam Symposium dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & Philonis ap. hunc mentio Καλλ. c. 4, qui Diniae filius dicitur: sed cum dialogus ille genuinus non sit, eius auctoritatem non moror. Nobilis eius nominis medicus memoratur apud Plut. (Probl. 8, 9.) Sed idem ut sit, per aetatem non licet. SOLAN.

ibid. Πυρεταίνειν) Angl. πυρέττειν. Sic pag. seq. ὡς πυρέξει. BOURD. Πυρέττειν A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. SOLAN. Et si πυρεταίνειν, quod in edd. erat, quoque dicatur, ut supra in Scyth. c. 2 f. tamen πυρέττειν ex 4 Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc Hippocrates amat, ut de Rat. Viēt. Sect. IV, p. 71, v. 34. Et crebro alibi. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπὸ τῆς πρώτης) Scil. ἡμέρας. Sic Demosth. pag. m. 37. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ) Sic apud Hippocr. & Galen. BOURD. Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur SOLAN. Sic infra in Ἀποκρη. cap. 4 pr. προθυμία λιπαρεῖ χρησάμενος. At Hippocrati febris continua audit ξυνεχὴς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2, § 143, Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέως ἐν πυρετῷ ξυνεχεῖ, & alibi; nec tamen λιπαρὴς de febris apud eum me legere memini, nec Foefius notavit. REITZ.

ibid. Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην) In libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἵμα πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρὸς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ οὕτος, ἔλυσε, sine ullo sensu. GRAEV. Non assentior Graevianae distinctioni, sed vulgatam servo, & miror, qui eam sine ullo sensu esse, dicere queat: nam si cum Graevio distinguendum, tunc illud καὶ οὕτος potius delendum foret, ac

scribendum continuo filo, ἰδρὰς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσεν τὸν πυρετὸν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut Micyllus in versione ed. Paris. recte ostendit, vertens, *sudor, etiam ipse immodicus*; sive malis, *isque immodicus*; quod Latinis quoque perfamiliale esse, quis nescit? Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adiectivorum πολὺς & πολὺ; quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici aiunt, qui vere praedicant, *Nullum criticum paucum*, i. e. solutio morbi critica per excretionem largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisin perfectam*, i. e. non portendunt salutem, sed irritum tantum produnt naturae conatum. REITZ.

ead. L. 8. Ἐς γελοῖον) Mira phrasis: nusquam enim, quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4, & Εὐν. c. 5. Adde etiam Ἑρμ. finem. SOLAN. Nescio, quid miretur Solanus phrasin insolitam. Significat enim hic περίστημι redigo; eodemque significato & constructione unitur Herodian. VII, 3, 12, ὁ Μαξιμίγιος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πενίαν περιετήσας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ νόσημα. Nec tantum abludit alter locus Luciani, quem ipse Solan. indicat, Eunuch. c. 5, τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη quamvis ibi reflexive, ut Grammatici aiunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redexit se*, si- ve *reductus est*. Veluti Diod. Sic. XIX, pag. 297 ed. Bas. εἰς τηλικούτους περιέστη κινδύνους, *in tanta pericula reductus est, in- cidit*. REITZ.

ibid. Περιέστη) Conf. supra Hermot. c. ult. f. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμυνώδουν) Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27, & locum hunc Philostrati in Aristide pag. 382, οὗτω ἀλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὥς τῇ μὲν ἄλλῃ μονωδία δαμὰ ἐπιστενάξαι τὸν βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem Philostr. p. 158, & textum ipsum p. 607, ubi μονωδίαν & δρῆ- νον coniungit. De sensu tragico vide eundem 244, παρατη- σάμενος τὸ τῶν μονωδιῶν μήκος. SOLAN.

ibid. Ῥῆσιν &c.) Locum ex aliquo poeta hac voce designari docuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 286, ubi etiam obiter Euripidis μακρὰς ῥῆσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ. ut Συμπ. cap. 17, quod fateor me non intelli- gere. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν μέλει) Angl. ἐν μέρει. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Μομφδεῖν) Hoc & omnia fere sequentia Scholia in edit. Clerici ad finem libelli erant reiecta, (propter confusionem Codicis, ut ipse ait) ita ut pauca quaedam p. 30, reliqua pag. 46 in Graev. edit. legerentur: quare ea in sedem suam retraxi, & quae in Gal. reperiebantur, addidi. REITZ.

ibid. l. 3. Ὡδαὶ) Adde hic ex Suida ἐν τῇ τραγωδίᾳ, & lege Σρήνοι, ἀντὶ τοῦ, Σρηνεῖν, quod sequitur. CLER. Utrumque in C. fuisse, testatur Solanus: ideo in textum addidi. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Σὺ δ' ὦ &c.) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exstat in addendis editionis Barnesii ex Athenaeo petitum (l. 13, 1 sub fin. p. 561 B.) quod hic describere operae pretium erit: 'Ἄλλ' ὃ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως, Ἡ μὲν διδάσκει τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ, Ἡ τοῖς ἐρῶσιν ὧν σὺ δημουργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπίνει, Καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἐσθ', Μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεισθαι φιλεῖν, Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἱ τιμῶσί σε. In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud Stobaeum; v. Grotii Flor. 261 B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν, & ἡ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο. Primus ante Grotium sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a Scaligero emendatum edidit vir ille summus. SOLAN.

ibid. Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε) Eurip. Androm. v. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀρχέλαος) Quaere apud Aelian. Var. Hist. monente Iac. Uptono. SOLAN.

ead. l. 9. Παρολισθαίνειν) Sic infra Ἀποκυρ. c. 28 f. ῥαδίως ὡς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν φασίν, ἐνὶ παρ.) Solet Lucianus, cum tralatitiis utitur vocibus proverbiiſve, illud φασίν adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nolle tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, Leop. 166. Cic. vertit, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est Platonis locus Πολ. A, Ald. ed. p. 8 B. τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur, vulgo, non rite, significari; nisi forte nos illud rite prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro rite trite legendum est. SOLAN.

ibid. Ἐν παραβλαβείν) Vide Paroemiog. BOURD.

ead. l. 16. Ἄλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κελίηται.) Libet hic misereri sortem humanam, & imperium fati in famam vi-

rorum illustrium, & temporis iniurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? immo cuius nomen tantum notum est? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero ieiune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur Noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis capris, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi hominuli, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. PALM.

ibid. 'Εν ποσὶ) Sic Long. Paft. L. 2, p. 64 ed. Iungerm. cuius dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, Nigrin. § 7. Ubi vid. Interpret. REITZ.

ibid. 'Ο πόλεμος) Huius belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI, finem CLXIV. Unde iam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam M. Aurelii a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur Herodianus, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται — πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani iudicio immane quantum discrepat, quod tamen huius libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor Thuanus regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Theodoricus Bignonius scripsit. Commodi parabat Claud. Nicasius cum Sponio & Toinardo Aurelianensi. SOLAN.

Pag. 161. L. 1. 'Εν Ἀρμενίᾳ τρ.) Vid. Dion. Cass. 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.) Empedocli Scholiaſtes tribuit, & omnino ſententia Empedoclis eſt. V. Plut. in Demetrio 1708, & Moral. 1617 f. Clem. Alex. 25 B. & Rittershuſ. nor. ad Porphyry. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti. Plut. 660, 2. de Iſid. & Ofir. Exprefſit Ovid. & *diſcors concordia foetibus apta eſt*. Conf. Menag. ad Diogen. Laërt. & Lipſium. Conſer & Ἰκαρ. c. 8. SOLAN.

ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι εἰδόμεναι. Hac de re copioſe Lipſ. BOURD. Reſpicit ad illam Heracliteorum veterum philoſophorum ἀν αντιοτροπήν, per quam ἡμιόδοι τὰ ὄντα, ipſe ait apud Diogenem Laërtium IX, 7, Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἀν αντιοτροπήν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copioſius quam Hippocrates, modo is auctor ſit, de diaeta I, 6 ſeq. VII, 6 ſeq. inprimis c. 12—17; quae nuper expoſuiſſe nobis videmur, cum ψυχὰς ἰπποκράτους ad diſputandum eruditis proponeremus. GESN.

ead. l. 6. Ἀρέφουσεν) Conf. infra Ἀπακρη. c. 27. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ) Angl. ὁρμῇ. BOURD. Ὀρμῇ A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ, ut Tyran. c. 1. SOLAN. Cum omnes edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, Solanus adſcripſerat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο πονηροῦς ἀποσκευασάμενος καὶ φανεύσας. Id vero parum facit ad demonſtrandum, & hic πληγῇ legendum; cum hic de *natiuitate*, illic de *morte* ac *caede* ſermo ſit. Verum quia hic de *bello* ſermo eſt, facete πληγῇ dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium fervaret. Sed & ὁρμῇ vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Codicum. At πληγῇ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno iſtu*, i. e. *ſimul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. REITZ.

ead. l. 8. Φίλιππος) Vide πάρεα. c. 42. Ad Philippum adductus fuit poſt pugnam Chaeronenſem. . . . V. Arrian. Epiſt. p. 302, & Diog. Laërt. 148 B. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν πύθον) Conf. ſupr. Dial. Mort. XI, § 3. SOLAN. in Schol. l. 1. Πόλεμος) Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως) Ad quae Cler. ſic commentatur: quid faciant ad Sinopenſem philoſophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiaſtae, me ignorare fateor. Vereor, ne aliunde huc translata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiaſta noſtro luxationis veſtigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit Solanus. REITZ.

Pag. 162. l. 1. Κρανείου } *Craneum* schola, seu Gymnasium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit Laërt. lib. 6, ἐτύγχανε μὴν αὐτὸν διὰ γὰρ ἐν τῷ Κρανεῖῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. COGN. Κρανείου edi curavi, pro vulgato Κρανίου. Ita enim Laërt. quem Cogn. adduxit, id scribit, & ita iam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic Suid. Κρανεῖον φυτόν, καὶ τὸ γυμνάσιον· nam κρανίον os capitis est, s. *calvaries*. Vid. Polluc. Onom. si quid opus: quin & apud Nostrium interdum recte scribitur Κρανείου, modo Κρανίου in omnibus edd. ut cap. ult. vocab. ult. huius προσλαλιάς. At cum Suidas paulo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestet tamen differentiae causa Κρανείου hic & alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed & Κρανίου Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex Cyrillo aliisque notat nobil. du Fresne in Glossar. Graec. REITZ.

ead. l. 5. Κομικὸν δορυφόρημα) Praeclare *satellitium* hoc comicum illustravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, Spanhemius ad Aristophan. Ran. 944. GESN. Hemsterh. orae ed. Graev. adleverat videndum Ezech. Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum itaque satellitium* idem erit. REITZ.

ead. l. 6. Κεχρηδὸς σιωπῆ) Vid. infra Τοξ. c. 9, & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Κυλίοι) Ita cum Cod. W. Mf. Reg. 2956, melius, quam quod in edd. est, κυλίσι.

ead. l. 11. Οὐδὲ π. καρτερῶς) A iuniore Luciano haec scripta hinc forsitan erunt, qui colligant; sed de eius aetate aliunde iudicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 137 D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Testam* tamen vocat Iuvenalis, Sat. XIV, v. 308. SOLAN.

ead. l. 13. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα) Nimirum, contra hodie-
num nostrum morem, *dolia ium faciebant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. GESN.

ead. l. 14. Πῶς) P. & L. In aliis ὅπως. SOLAN.

ead. l. 16. Καπνοῦ καὶ κύματος) Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem vir doctus Iac. Uptonus, ostenso, ad quem alludit, Homeri loco, (Od. M, 219.) qui inspectus rem totam statim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut Aristoteli excidit scribere Eth. II sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti

placuit, sed Ulysses: *τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔστω γε Νῆα &c.* — Eodem respicit Clem. Alex. *Προτρ.* p. m. 40 C. *Fumus* autem unde sit, discas ex v. 68, 202, & Scholiaste; ex Rhodio IV, p. 100 B. ex Apollodoro etiam I, p. 27 A. SOLAN.

Pag. 163. l. 1. τῷ συγγράφειν) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere MS. *τῷ συγγραφεῖ*, *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor*, sc. *historiae, abstinēbo*. Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent *συγγραφεῖ*. GRAEV. In libello, quomodo sit scribenda historia, ait auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro *συγγράφειν* invenit in MS. Graevius *συγγραφεῖ*. Non ausim tamen ego non praeferre vulgatum: *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione coniunctae sunt, recte me abstinēbo*. IENS.

ead. l. 5. Ἀκρῶ — δακτύλῳ) Iterum infra *Δημ.* c. 4. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄλλὰ εἰ τι) Ἄλλ' ex consuetudine dedissem, nisi priscae edd. haberent ἄλλὰ. Et si nondum satis exemplorum apostrophī in coniunctionibus & praepositionibus neglectae adduxi ad *Apol.* cap. 11, ubi ὑπὸ ἀπόρίας quaedam edd. adde *Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Bas.* ubi *παρὰ Ὁρόντου*, pro *παρ'*. Et non semel alibi. Item *Long. Past. I pr. ἄλλὰ ἐκ ταύτης &c.* Et IV, 112, *ἐπὶ ἰουσίαν* hoc *Dial. cap. 15, ἀπὸ Αἰθιοπίας*. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eo. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς αἰὲ κτῆμα) Locum ipsum Thucydidis alibi descripsimus. V. c. 42. Monendus tantum hic lector est, antea pro *ἐς*, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeunte Vorstio, in suo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. SOLAN. Locum Thucydidis, quem se alibi descripsisse ait Solanus, addidit margini Iuntinae, nempe I, 22, ubi Duker. optime iam vidit, & in hoc Luciani loco *ἐς αἰὲ* legendum, velut infra in *Quom. hist. cap. 42*, & supra *Deor. Dial. X*, idem recte legitur. REITZ.

Pag. 164. l. 3. Μανία, εἰ γε ἐλπῖς) Lucianus praecepta conscribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat, fore, ut non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore, ut quibusdam molestus videretur, praecipue iis, quorum historia iam esset perscripta & publicata. *Εἰ δὲ καὶ ἐπληρηται,*

pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, *μανία*, εἴγε ἐλπὶς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσὶ τι τῶν ἀπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro *μανία*, εἴγε ἐλπὶς sine dubio legendum, *μανία εἴη γε ἐλπὶς*. Id dicit, *Sed & si illa* (historia iam ab aliis perscripta & publicata) *laudata sit ab iis, qui tum fuerunt auditores, insania sit, sperare tales homines mutatu- ros & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt*. Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam interpres. IENS. V. Iensium. Liturae hic sunt in W. & vulgata reposta. Vid. Παρασ. 7. SOLAN. Mss. Regg. 2954 & 2956 ἢ γε ἐλπὶς, ut edi curavimus.

ead. l. 9. Ἀπάντων ἤδη κερχεῖ.) Vid. Demosth. OL I, 62 C. Philip. III, 177 B. Noster c. 2, συνεχεῖς νίκαι. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Ctesiphonta ceperunt. V. Capitol. in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI, PAX & IMP. III & IV. ob triumphum. SOLAN.

ead. l. 12. Πήχει) V. infra c. 39; ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrili. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adiunctis de vetere cariosa & prava intelligendum. SOLAN.

Pag. 166. l. 6. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11, καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes; & supra, — καὶ ἀσκοπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατρίπτέον. MARCIL.

ead. l. 7. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. GUYET. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem secutus sum: confirmatur auctoritate Mf. W. Sic usurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11 sic occurrit, ut Solanus monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6, ἐνδιατρίπτέον etiam habuimus. REITZ.

ead. l. 12. Δὲς διὰ πασῶν) Dictum est supra ad Pr. λ. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁπωσοῦν) Bene monuerat in marg. Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477, n. 53, id est, L. VII, 49. Ubi ad verb. ὁπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνικὸν, non Ἀττικὸν, esse pronuntiat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a principio, & Luciano Quom. hist. h. l. REITZ.

ead. l. 16. Ἀκαριαῖον) Angl. ἀκαίρον. BOURD. Hic adleverat margini Solanus, in W. lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; verum ita dubie posuit, ut vix satis digno-

scam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβοιτες. Sed ἀκαριαῖον probum esse, iam dictum ad Hermot. c. 62. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἀρτηρίαν) V. Plut. Συμπ. προβλ. Ζ. α; ubi cum haec optime a medico essent explicata, inicire admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitissimo, eadem subvertuntur. Adde & A. Gell. eundem errorem tuentem XVII, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκρατος) Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis Plato de Rep. VIII. SOLAN. Ἀκρατής) Lubens obsequeretur Solano ἀκρατος legenti: sed cum nihil variationis addiderit, nisi quod B. 2. & S. quoque ἀκρατής habeant; ego edd. studiose consului, easque, quas notavi in variantt. omnes vulgatam servare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque Steph. etiam ἀκρατὲς στόμα passively, pro quod cohiberi nequit, afferat ex Aristoph. non quidem monstrato loco, (qui est Ran. 862.) vulgatam intactam sinemus, donec certiora invenerimus. REITZ.

ead. l. 7. Ἰππὼν ὑποπτέρων) De poetica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, La Cerda ad Aen. VI, 808; unde petere licet omnia. Quaedam etiam Eschenbach. ad Orphei Argon. 137. GESN. Conf. supr. Somn. c. 8 ex divisione Solani, nunc § 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπ' ἀνθερίων ἄκρον θευσομένου ἀναβιάσθηται) Alulfit ad locum Hesiodi, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur: Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπὸν θέειν, οὐδ' ἐκατέκλα. Ἄλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀνέρων δρομάσσης πεδύσσει. Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit. Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus. Ubi notanda vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Usus est etiam Lucianus hoc loco, in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπότεν ὁ Ζεὺς, est ex Iliad. Θ. Μοχ, μέγα τοῖνον, μᾶλλον τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδεῖν τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐτέρας κομμώματα. Latinus interpret: Magnum igitur, immo plusquam magnum hoc malum, si quis nesciat ea, quae historiae & poëtices sunt propria, separare, sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque, qui his insunt, excessus. Non damno hanc lectionem, neque versionem. Ἐτέρας, ἰ.ε. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice scribunt τὰ τῆς ἐταίρας κομμώματα, meretricia lenocinia, fucos meretricios. Sic vocat in historia poetarum fabulas, laudes & hyperbolas. Ideoque in sequente periodo dicit,

hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἀλουργέσι περιβάλλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, induat purpureis vestibus & alio meretricio ornatu. In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρηνέων, si quis athletam validum ac vehementer robustum, sc. fucō expoliat. Πρηνεῖς sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomstercke mannen. GRAEV. Homer. Il. γ, 227. Cui Virgilium aemulum adde, qui Aen. VII, 805, de Camilla haec canit: — *Cursuque pedum praevertere ventos Illa, nec intactae segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu laesisset aristas: Vel mare per medium fluctu suspensa timentī Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.* SOLAN.

ead. l. 10. (Ὁ Ζεὺς) Vid. Homer. Il. Θ, 18. SOLAN.

ibid. (Ἦτορ μιᾶς) Angl. ἀπὸ. BOURD. Ἄπὸ) Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. SOLAN.

ead. l. 13. Κἄν Ἀγαμέμνονα) Homer. Iliad. 2. Achil. Tat. lib. 1. BOURD. Homer. Il. B, 478. SOLAN.

ead. l. 16. Ζώνην) Videndus hic Pausanias in Boeot. cuius rationem miror, quod hanc vocem, de totius corporis armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. SOLAN.

Pag. 168. l. 1. (Ἀερῶν) Rurfus infra Ὀρχ. c. 43. SOLAN.

ead. l. 2. (Ὁ Ἄρης) W. & Mf. R. 2956. Edd. articulum non agnoscunt.

ead. l. 9. (Ἐπεισάγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα τοῖσιν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδῇ τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27 fustulie Graevius in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Δίδος, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὄλον κάλλος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπαινοῖ, μὴδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod sane requiritur, ἐξηγοῖτο. IENS. Ἐπεισάγοι ex W. & ed. l. est. Reliquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Iensius emendandum. SOLAN. Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens περιβαλοὶ & ἐντρίβοι. REITZ.

ead. l. 10. (Ἑτέρας) Angl. ἑταίρας. BOURD. Ἑτέρας, manus ipsa Luciani; quod autem praeferunt Angl. Mf. Gr. & P. ἑταί-

ρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμάματ. v. Hefych. Suid.) Longol. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀλουργέσι) Angl. ἀλουργές τι. BOURD. Ibidem ait auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρηνῶν ἀλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργέσι in MS. Angl. ἀλουργές τι extare, testatur Bourdelotius. Sed cum haec MSsi lectio, sequentium ratione habitata, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima: *Non secus, ac si quis athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* IENS. Recte quidem doctiss. Iens. ἀλουργέσι praefert alteri lectioni ἀλουργές τι verum non dubito, quin iam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae Wesselinganae admisimus. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Τὰ ἔπειτα) Probo lectionem marginis Aldinae Wesselinganae, qualem ob oculos etiam videtur habuisse Micyllus interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* REITZ.

ead. l. 5. Ὅσοι &c.) In Ms. hic locus sic legitur: ὅσοι δ' οἶονται καλῶς διαίρειν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρησίμον, κιβδηλῶ τῇ διαίρεσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν, ὥς τερπνὸν καὶ εὐφραϊνόν, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὅρως ὅσον τὰ ληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὥς εἴρηται, κιβδηλῶ τῇ διαίρεσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον. Quod nec praetereundum, nec reiiciendum existimo. GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὸ) Forfan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN.

ead. l. 13. Κάλλος ἀθλ.) Quintil. VIII, 3, 10: *Pulcher adspexit athleta, cui lacertos exercitatio expressit, idem certamini paratior.* Torum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad eiusdem Quintil. VIII, pr. 19. GESN.

ibid. Οὐδ' ἂν καλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γεννάδαν ὄντα) Hic locus prima facie videtur sanus & integer, at postquam exactius praecedentia & sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adsit, non impediet, quo minus praemia reportet, & insignis existimetur athleta.* Igitur in to-

to eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδ' ἐν κωλύσει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, & putantes, debere intelligi, Nicostratum e prosapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est, trinepotis filium, & videntes, id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἢ sustulerunt. At ἐγδ' ὅν ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Eleius*, de quo iam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quarrus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marion Alexandrinus*, septimus *Aristeas Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204, quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a Ios. Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλιν νικ στρας, unde divinavit exscriptor νικων στρατις. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204, a Troia vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Troiam captam una generatione ad minus, manifestum est, Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & pancratii. PALM. Si cui non satisfaciat Palmeriana coniectura, (mihī quidem satis tanto minus facit, quod video Verae Hist. lib. 2, c. 22, similiter dixisse Nostrum, Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogiter, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo Diod. Sic. XVI, 44, p. 533 Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι καὶ βουλευσασθαι, μαμυγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος βῶμῃ διαφέρων ἐμίμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντὴν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. GESN.

ibid. Ἀφ' Ἡρακλέους) Docta est sane & acuta Palmerii con-
Lucian. Vol. IV. H h

iectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quidquam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v. Plut. 494 f. 949 C. (Alius est ab eo, cuius meminit Xenophon ed. St. p. 276, 29.) Nostrum *ιστ. β.* cap. 22, Quintil. II, 8, circa finem, ex quo & aetatem eius discas: (Cilix erat. Ol. CCIV vicit. Afr. ἀναγρ. & Pausan. Eliac. I.) Loyd. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Καὶ τοῖνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιοτο, πολλοὺς ἀντὺ τοῦ ἐργάτας ἐπισπάσαιτο) Interpres Salmuriensis: Proinde historia, si iucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret. Inepta ratio. Non plures invitarentur ab scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant iucundo, ludibrio & raedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum huius loci scripturam nobis servavit Codex Anglicanus, apud Bourdelotium, & excerpta nostra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur Micyllus, ut ex versione patet: Quare historia, siquidem obiter & velut auctarium iucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit. Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶ κείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσαρτες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολλὸν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ τῇ Δίᾳ συκοφαντικῶς προσέτι γὰρ ἀκροασαμένους. Vertunt: Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maxime inclinatur, utrinque audientibus non esse iucundum, dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui iudicantium, ac per loquem, sycophantarum more auscultant. Mὴ ponitur quidem nonnunquam pro nisi, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. Παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, utrinque audientes; quod quid sit, non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολλὸν δῆμον ἐπινοῇ, in utroque, vel in utrovis eorum, (fabulis sc. nimis, & operosis laudibus) audientibus non esse iucundum, si non faecem plebis & vulgus cogitet, sed eos. Τὸ τῶν ἐπαίων μάλιστα πρόσαρτες, sunt laudes nimiae, quae offendunt audientis animum. Sic πρόσαρτη λέγειν apud Diod. Sic. ea dice-

re, quae ingrata sunt, & indignationem movent. GRAEV.
ead. l. 4. Ἐργάτας) Angl. *ἐραστάς*. BOURD. Ἐραστάς rece-
 pimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili
 prorsus est. Exstat tamen in M. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ
 μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἐκάτε-
 ρον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violentque
 hanc periodum & omnem eius intelligendae viam, inque ea
 sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus
 ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat,*
utrinque audientibus non esse iucundum. Quod cum per se ἀτεχ-
 νῶς sit chimaericum, immo falsum, (& cur in interpretatio-
 ne omittit ἐν αὐτῇ;) tum si roges, cur Lucianus dicat ἦν, non
 ἔστι, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respon-
 debit, si roges, quid sit *utrinque audire*? Deinde pergit, *dum*
non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis
&c. Quid quaeso intelligemus de illis, utrum laudatis, an lau-
 dantibus? Ad has tamen absurditates praeivit Micyllus, cuius
 haec sunt: *quod neque iucundum adeo in historia, quod valde fabu-*
losum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse
solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc
intelligamus &c. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in hi-*
storia iucundum id, quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes
nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque (ut non sint
 semper iucundae, sed queant esse iucundae, queant esse con-
 trariae & ingratae ob varias causas, ac vel dextre vel sinistre
 accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae
 occurrit Ver. Hist. I, cap. 40, οἱ μὲν παρ' ἐκάτερα τῆς νήσου
 καθήμενοι.) *Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem,*
sed &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi
 dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam
 infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum
 sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit in-
 fra cap. 11, ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσι
 τὴν ζωπερίαν, ἢ ἀλλ' ἀθρῶα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνά διεξ-
 ίασιν. GRON.

ead. l. 8. Πρόσαντες) Videtur nihil opus esse huic loco, nisi
 ut revocetur, quod iam factum, simpliciter Aldina lectio, sub-
 lato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες &
 παρ' ἐκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἐκάτερον, in quo tantopere
 laboratur, ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque prae-*
scriptum est & audientibus adversum atque molestum, non mi-

nus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parvus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45: *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus*. GESN.

ibid. Παρ' ἐκάτερον) Hic locus est mutilus. Longol. De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in prol. Heautont. sub fin. & III, 1, 31. Cf. infr. 'Ιστ. β, c. 40. Εὐθεῶν διάλ. XVI. SOLAN.

ibid. τοῖς ἀκούουσιν ἢν ἐπινοήσας) Vulgatam muravi, ἢν in ἢν migrando, & distinctionem, quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeceuntibus G. L. & I. quod enim vulgo legabatur, οὐδ' ἐτερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢν, μὴ τὸν συμφετὸν &c. vertebaturque, neque iucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus, id ex Graeco sic vix elicias; iam vero ἢν μὴ coniunctum apertius nisi significabit, & verbum erat, satis intelligitur per ellipsin: sed pro ἐπινοῆσαι iam quoque recepi ἐπινοήσας. Durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo A. 1 W. id habeat, & Gesnerus quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

ibid. *Ἦν μὴ — ἐπινοήσας) *Ἦν μὴ — ἐπινοήσας. GUYET. *Ἦν μὴ &c.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & ed. I. Nisi cum G. Ms. legas mox ἐπινοῆσαι pro ἐπινοήσας. Reliquae edd. ἢν &c. cum praecedentibus coniungunt. SOLAN.

ead. l. 11. 'Ἀκροασομένους) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam audituri, vel lecturi sunt. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inferendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ.

Pag. 171. l. 1. Φροτίζειν) Tales ait auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent, & ἀργυραμοιβικῶς expendant: ἀδ hos, inquit, ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ἐλίγον φροτίζειν. Sic namque ex vetustis edd. corrigendum: posteriores pessime φροτίζει. IENS.

ead. l. 5. Γάρ που σε) Ita που σε sine accentu exaratum est in edd. priscis I. Fl. Ald. & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus enclitici

cis sese subsequenter, unius accentus in alteram transfiret; alioqui scribendum fuisset πού σε quod significatio, quam πού hic habet, vix patitur. REITZ.

ibid. Γεγραμμένον) Meminit huius Terentius Eun. V, 8. Plautus etiam in Trin. initio ipso, & Perf. 5. Vide etiam Plut. 1406, 2, quo in loco ῥαπίζειν legendum. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν κροκωτῷ) Plutarchus quodque scribit, Herculem κροκωτοφόρον pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. VORST. Quem cultum tamen deinceps, ut & Hercules titulum, affectavit Commodus. Herodian. I, 14, 16: ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασιλείον σχῆμα, λεο-τὴν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥόπαλον μετὰ χειρὰς φέρειν, ἀμφιέννυτο τε ἀλουργεῖς καὶ χρυσοφεῖς ἐσθῆτας, ὥς εἶναι καταγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἐπὶ σχήματι θεληῶν πολυτέλειαν καὶ ἥρων ἰσχὺν μιμούμενον. V. & Aristoph. Βατρ. pag. 94, 2. SOLAN. Confer Aristophan. Ran. 46, & ad eum nott. Ez. Spanh. qui & hunc Luciani locum affert, & muliebri hoc vestimenti genus exponit ex Athen. V, 198, *pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam iniicitur.* REITZ.

ead. l. 10. Σανδάλῳ) Sic pro σανδάλῳ constanter legitur in edd. vet. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra Deor. Dial. XII m. ubi plane idem ait: παύ-μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et Dial. XI m. πλη-γὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ, & sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia Nostro usitatus est. Addiderat La Croze, vid. Terent. sine dubio respiciens illa in Eunuch. V, 8, 4: *Uinam tibi committiari videam sandalio caput.* Ad quae inter-pret. plura de sandaliis. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσύμφηλον) Flor. & Angl. ἀσύμφηλον & ἀσύμφη-λον. BOURD. Ἀσύμφηλον) Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentient omnes, exceptis duobus; in Ρητ. c. 16. Ἀσύμφηλον vero, quod & apud Suidam perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud est. V. II. 1, 643, quod iam doctissimo Suidae editori observatum est. Adde Plut. 1672, 1. SOLAN. Ἀσύμφηλον) Cum non soleant vo- cem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύμφη-λος autem sit Homer. Iliad. I, 643, & Ω, 767, hoc servandum duco, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare lo- cis Homericis videbatur. GESN. Verum est, librarios non so- lere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Gesnero, Homericum ἀσύμφηλον retinenti, si si

gnificatum eius huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire, quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae edd. principes *Fl.* & *I.* ne quidem vulgatae affentiuntur, sed ad alteram Codicum quoque ducunt. REITZ. Ἀσύμφυλον etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 172. l. 14. Ἀριστοβούλου — γράψαντος) Angl. Ἀριστόβουλος γράψας. BOURD. Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. & 584, 1; unde liquet, existitisse illius novam & ab hac diversam historiam. Strabo etiam XV, p. m. 494 A. Vid. & 608, 1, eiusdem P. SOLAN. Faceffat lectio Codicum, nominativum exprimentium: etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνόντος non mutant, hinc nec γράψαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristobulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander postea demum librum arripuisse, & in caput auctoris proiecisse dicatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti dabimus alibi. REITZ.

Pag. 173. l. 4. Ἐπὶ κεφαλῇ) Mirum videri possit, usurpari hanc phrasin de libro, cum proprie de animalibus dicatur pro capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23, ἐπὶ κεφαλῇ αἰς πέλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Z. τρ. c. 44. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) Καὶ σὲ δ' οὕτως ἔχρη; Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, Lucianum scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα, una sagitta elephantem interficientem. Quod & Mf. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has coniecturas inscripseram, exciperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me coniecisse. GRAEV. Insolens admodum haec phrasis, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. & Plut. seu N. Δ. 23, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἐν, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgatum ἐν retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. Ael. Lamprid. cap. 12 & not. Casaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret. SOLAN. Etsi praepositio abundans pro ablativo instrumenti recte adesse potest, ut pluribus probavi

ad Herodot. c. 5, & ante me Hemsterh. ad Dial. Mort. XXII f. ubi καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, quae verba Solanus immerito suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia: itaque ἐνὶ ἀκοντίῳ unice verum esse statuo, & recepissim profecto, si numerum elephantorum, qui excidisse videtur, addere ex aliquo Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut uno iaculo plures elephantos (simul) traiecisse dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae iam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, cum ἀδύνατα adeo, sive manifeste falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere videatur, & vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. Miror, Solano haec in mentem non venisse, qui tam studiose haec verba videtur excussisse. Cum sensus τοῦ ἐνὶ tam facile pateat. Fateor enim, nihil novi esse singulos elephantos contis traiectos, sed parvo iaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλῇν autem si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum simul in aquam proiecerit? potest enim ἐπὶ intelligi versus, ad; ita ut liber directus versus auctoris caput, etsi non tetigerit, in mare sit proiectus. At sequens σὲ δὲ, id non permittit. REITZ. Praeuentibus Codd. G. L. & Mss. Regg. 2954 & 2956, rescriptimus ἐνὶ quam lectionem etiam secutus est in sua Luciani versione cl. B. de Ball.

ead. l. 8. Ἀρχιτέκτονας). Dinocratis scilicet, cuius historia scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leonicam, cetera nudus, induit: eoque ornatus locum petit, quae Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso rident comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, & mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. Vid. Vitruvium in praef. At Plutarcho Stasicles audit, non Dinocrates, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. Plin. & Strab. VII, qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam descriptam & conditam memoriae prodidit. Vitruvius quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum v. Elix. c. 9. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Ἐπ' ἀνθρώπου). Angl. ἐπ' ἀνθρώπου. BOURD. Οἰονταὶ γὰρ ἀμείνον ἐξ εἶν τὴν ὁρίαν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημα τὸ

πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres: *arbitrantur enim, melius se habiituram facient, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro ἐπανθήσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπανθίσε. Ἀνθίσῃν & ἐπανθίσῃν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Cleio, ἡνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχέωντες, *propugnacula picta variis coloribus.* Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἑπλάττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρύθμιζον, καὶ ἐπ'ανθίζον τῷ χρυσῷ, *illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophocl. οὐ γὰρ σε μὴ γνώσιν ᾧδ' ἡνθισμένον, *te enim non cognoscent sic coloratum.* Syneuius: καὶ εὐθύς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, & *statim mea gena rubore perfundeatur.* Ἄνθος saepe est color. Ἄνθη τῶν οἰκῶν sunt picturae Philostrato. Hefych. ἄνθη χρώματα. Moischopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ· ἀπὸ τοῦ τῶν βοτανῶν ἄνθους λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὥς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἰδῆς ἀνθεῖ φαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδὴ βοτάνη τις· καθὼς λέγεται ἀνθοκρόκοισι πῆλαις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468: Ἐν κροκέῳ πέπλῳ Ζεύξομαι ἄρματι πάλους Ἐν δαιδαλαῖασι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πῆλαις. Ubi interpretes pessime: *in crocea veste iungam curruī equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris tapeibus.* Ἀνθοκρόκοι πῆλαι sunt fila variis coloribus tineta, licia diversorum colorum. Πῆλαι μίτος, κρόκη, subtemen, fila. Χρυσόπῆλαι vestes aureis filis pictae: Virgil. *picturatae auri subtemine vestes.* Restituenda est haec vox Polluci lib. X, c. 10, ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πῆρα καὶ πηνίον κατὰ γυν, καταγαγεῖν. Interpres: *peram fusum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera? lege πῆνα. Euripides autem sic vertendus: *in crocea veste iungam curruī equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis.* Ἐν δαιδαλαῖασι ποικίλλουσα est pro ἐν ποικίλλουσα δαιδαλαῖασι. GRAEV. Ἐπανθίσῃ) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra cap. 55. SOLAN.

ead. l. 5. Θεραπεύοντες) Angl. θεραπεύεσθαι. BOURD. Sic infra c. 40, εἰ δὲ τὸ παραντίκα τις θεραπεύοι &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύεσθαι· quam si admittas, supple ὥς. Sed id W. aliter prius fuerat. SOLAN.

ead. l. 9. Πάση) Distinctione iuvimus hunc locum & interpretatione. Iungebant *ιστορίᾳ πάσῃ*, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis *πάση* est aoristus primus ex *πάσσω* vel *πάττω*, quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. GESN.

ibid. Τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. An *μὴ παραλείποι*, vel *παραλήψῃ*; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid desiderari in vulgata, quae erat, *τῇ ιστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα &c.* sine sequente verbo, quod ad *ἄλλα* referatur, & sine ullo sensu: sed murata a Gesnero distinctio mihi omnia sanare videtur; quare illam laetus amplector. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦ λόγου) Post hanc vocem excidit verbum, sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem verbum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? Vorstius coniicit, ante *τὰ ἄλλα* reponendum *ἐστὶ καὶ*, vel simile quid. In W. & ed. Fl. deest *πάση*, agnoscit P. (Hic aliquid deest, huic simile *ἄλλα μεμίχθωσαν, ἃ σὺν &c.* Longol.) Ego pro *πάσῃ τὰ λεγendum* censeo *ἐπιπαττέτω τὰ*, ut *ἀναβ. c. 22. SOLAN.*

ead. l. 13. Ἐναγχος — πρῶν) Ex hoc loco discimus, quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes reviserit Lucianus. Neque enim dubium est, quin de reditu in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio c. 9, post peragratas Italiam & Galliam; cum ex Peregr. morte pateat cap. 35, fatis fuisse ei temporis ad utramque visendam, & ex Somnio c. 9, patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII fuisse, liquido constat: quo tempore iam annos ad minimum XII abfuisse a patria ex *Περ. cap. 35*, cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est iudicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi *ἐναγχος*, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, *πρῶν*. Rem unico exemplo illustrabo. In *Ἀποκρ. c. 2*, quod apud iudices a se *πρῶν* factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum esse ad causam facere videtur, non iam voce *πρῶν*, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce *ἐναγχος* utitur c. 13, cuius vim mox paucis interiectis sequens *εὐθύς* eam esse, quam contendo, satis ostendit. Unde iam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia iam eiusmodi histo-

rias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia eiusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην) Cf. mox c. 17 pr. & ἴστ. α', c. 33. SOLAN.
Pag. 175. l. 3. Παρὰ πόδα) Recte Angl. Cod. περί. Sic Apolog. de Merced. cond. De hoc proverb. Hesych. Pollux, Casaub. ad Charact. Theoph. BOURD. An conveniens; i. e. τῷ ποδὶ ἀρμόζουσα; GUYET. Περί πόδα τῇ ἴστ.) Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. Casauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in ed. I. cum iota subscripto ultima vox cernitur. Ἀπολ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis istius locutionis a calceis petita est, de qua idem Casaubonus ibid. SOLAN. Omnino probanda lectio περί πόδα. Acumen in eo inest, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. GESN.

ead. l. 4. Ἀχιλλεῖ) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ πρόσθεν &c.) Homer. Iiad. X, 158. SOLAN. Si ipsum Homeri versum voluit referre Lucianus, sic mutandus erit: Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφηνγε, δῖωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia sensus vulgatae sanus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, allusionem tantum, non recitationem, esse credens. REITZ.

ead. l. 9. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ὄγκ.) Arrianum imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ. LA CROZE. Αὐτοῦ, quod in edd. hic legebatur, in αὐτοῦ mutandum esse, bene monuit cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Φροίμιου) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmuriensi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ φροίμιου, soli Amstelaedamensis editionis procuratores dederunt προοίμιου, ignari scilicet, Graecos & προοίμιον & φροίμιον dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc maluisse. IENS. Nihil variationis hic loci notaverat Solan. Cum vero Ienius dicat, solam Amst. legere προοίμιου, ipse edd. contuli, vidique recte hunc observasse, edd. vert. habere φροίμιου; excepta tamen etiam Parisina, quae aequae ac Amst. προοίμιον habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut Graevianam editionem, alioqui pessime habitam a typographis & correctoribus, hic excusem; quia suum προοίμιον ex *Par.* desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, φροίμιου edi certum est, idque aequae Graecum esse at-

que alterum, vid. apud Aeschyl. in Agam. p. 213, & in fragm. Callim. Bentleianis, N. CCXXIII, τοῦ τε μεθυπλήγους φροίμιον Ἀντιλόχου. REITZ.

Pag. 176. l. 2. Αἴτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξίων) Non hae voces notant, *simul & causas, unde id bellum coepisset, commemorando*, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Micylli, (& vix legas αἴτια ἀρχῆς, cum iufficiant αἴτια πολέμου) sed *causas simul principio belli aggrediens*, quod satis pater ex ipsis, quae subiiciuntur excerpta verba. GRON.

ead. l. 3. Οὐολόγεσος) Apud Xiphilinum scribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264 B. Anton. 269 B. & 270 C. D. & seqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi, monet me Io. Masson. Vide Spanhem. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρχὴν) Sic enim incipit historia Thucydidis: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρχάμενος εὐθύς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiscue ap. Lucianum scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνισταμένου. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεύσαν) Quid, oro, χαρίεντα cum θυμώδεσι; & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριστάτην καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc est, *festivissimum & thymum Atticum spirans*. Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab Iac. Micyllo Πομπηίου πολίτης redditur Pompeiopolita, ut cognoscas, errorem unius Benedicti non esse tanni, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor dissertationum de praestantia numismat. pag. 529. Et an non alter alterum in-
spexit? GRON.

ibid. θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὠνέματι ἤρξατο, χαριστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεύσαν. Interpres: *Cum suo nomine principium duxit, ut ille, festivissimum illud principiorum omnium, animumque Atticum spirans*. Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus scripsit, χαριστάτην ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνεύσαν, *elegantissimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens*, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum ostendi in lectionibus Hesiodicis. Pertinet huc, quod

Philostratus minor lib. 11 εἰδὼν de Pindaro prodidit: Αἱ δὲ εἶσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσας τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσας, δέει τοῦ ἐγχειρήματος. ἐξ ὧν τῆς τῶν τάχα ἦκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοδύμων Ἀθηναίων καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάζει Πινδαρόν. Quae vero intus apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, & pinguibus inclitisque Athenis: hoc enim ipsum, puto, Pindaro instillasse; mel nimirum Hymettium. GRAEV. (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599 C. D. Solan.) (Symmach. Ep. III ad Aufon. Erat quidem illa Achas salibus conspersa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437, n. 9. Hemst.) Θύμου recte erat in P. sola. In ipso M. prave θυμοῦ. SOLAN. Non dubitavi, θυμόν praeferre vulgatae, quae θυμοῦ habebat, vertebatque *animum Atticum spirans*; quod nihili est, & ex accentu male posito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in usu fuisse, vid. Scholiast. ad Aristophan. Plur. 253 & 283, apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuisse ab Schol. traditur; altero vero, *thymus*. At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab *cepis*. *Thymum* herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III, cap. 37. Ubi Matthiolus eam & Graece θυμόν vocari notat, & figuram addit: de *cepis* vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc, Salmaf. ad Solin. p. 907. Sed *cepas* forsitan ab animosa acrimonia sic vocatas coniicit, & cum Hesychio aliisque Lexicographis fatetur, θυμόν saepe *cepas* significare, sed radices herbae *thymi* esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem, seu stimulantem, ac salivam provocantem, adeoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. REITZ.

ibid. Κρεπέριος) Tacit. An. 14, 5, de alio quidem, sed *Creperius* ibi scribitur, & sane in M. Κρεπέρνος scriptum est. SOLAN. Κρεπέριος Καλπουρνιαδὸς Πομπηίουπολίτης) Inapte vertitur, *Creperius Calpurnius Pompeii civis*, pro *Pompeïopolita* vel *Pompeïopolitanus*. Lucas Holstenius in notis ad Sreph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. ALMEL. Quod Almelo. monet, id Miccyli versio, quam Parisina ed. exhibet, iam habebat. Pro Πομπηίουπολις autem Πομπηίουπόλις reponendum erit in Almeloventii nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exstat. At posteriore modo scribit Strabo L. XII, p. 841, (al. 562.) Er-

ror autem Benedicti inde ortus, quod in nonnullis edd. Πομπηίου πολίτης, disiunctim scriptum, vel duobus tamen accensibus. In *Iunt.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Πομπηίου πολ.) Duae huius nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori intelligo. SOLAN.

ead. l. 13. Κερκυραῖον — ῥήτορα) Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud Thucydidem ab Atheniensibus petunt. V. Thuc. l. c. &, si lubet, Pott. *κερκυραῖα μάστιξ.* 239. SOLAN. Vid. Thucyd. I, 32, adscripserat Solanus. Et mox ad v. seq. vid. Thucyd. II, 17. Et post tres versus rursus Thucyd. II, 48, nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. REITZ.

ead. l. 14. Νισιβηνοῖς) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe Xiphil. in Trai. 249 & 251 C. & Spanhem. 605. SOLAN.

ead. l. 16. Πιλασγικοῦ) Vid. Thucyd. II, 17, qui nefas duxisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde Plin. VII, 56. Paus. Att. Plut. Them. App. Mithr. De μακρ. τειχ. vid. Thucyd. I, 96, 107; II, 13. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. λοιμώζαντες) Vid. infra Alex. c. 36. REITZ.

ibid. Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia usque nugaror ille petierit, aperiet lectus Thucydides. (II, 48.) Apud hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum grassata, ac Lybiam, Persarumque imperium, in Athenienses tandem irruit: quod insulsus hic scriptor secutus, contra fidem historiae ad sua tempora transfulerat. Coepit enim Seleucia; vid. Capitol. in Vero c. 8, & in eum locum Salmasii notas; & Amm. Marcell. Quae res observata Medico summo huius aetatis Richardo Mead persuasit, pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatum inveniatur. Vide librum, quem Anglice de *Peste* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excusum. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἐκείνῃ γὰρ ἔμεινεν) Hoc quid velit, & quam calide a Luciano hic additum sit, haud facile intelliget, cui temporis illius historia menti non obversabitur. Non constitit enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regio-

nes grassata est, teste Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet Lucianus, coepisse iam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus desisse fecerat. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀθηναίους) Athenienses urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπεικῶς) Valde. GUYET. Vid. Schol. ad Gall. c. 23, ubi ἐπεικῆς τινας, & Parasit. c. 48. SOLAN. Verum ἐπεικῶς Bud. in Lex. vertit *mediocriter*. Et in Herodian. ἐπεικῆς *mansuetus*, placidus, vertitur a Boeclero; vid. eius Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut ἱκανός, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*; immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπεικῶς medio significatu erit, *quod decet, quantum par est*; at si πολλός accedit, *quam multum* significare, nihil mirum. De ἐπεικῆς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντρίπας—οὐ δι' αὐτὴν) Locus corruptus. GUYET. Hic deest aliquid. LONGOL. Hic locus asterisco in ed. I. noratur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor Antonius Francinus. V. Ἀποφρ. Ego certe depravatissimum iudico. SOLAN.

ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ καὶ κεῖνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης) Sane perperam Benedictus corruptit sententiam huius loci, vertendo, ac si omnia Luciani essent, *ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit Micyllus, nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumta & passim ab illius temporis scriptoribus insulsa Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint merae Lucianae. Verteabat enim, *ea, quae sunt ipsius illius, dixerit quispiam, ut μικρὰ καὶ κεῖνα, hoc est, parva & illa, & ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης, id est, ut etiam ipse dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *ista, quae sunt eius ipsius, dixerit quispiam, parva quoque illa, ut ὥς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης, οὐ δι' αὐτὴν νῦν Δία, καὶ κεῖνα ὀλίγου δεῖν παρῆλπον*. Quae tria sunt frustra imitationis perversae. GRON.

ead. l. 10. Ὡς καὶ αὐτὸς ἀνφαίης) Καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο ἐπεικῶς πολὺνν ἔστι, τὸ οἶσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου βίαι-

λόγα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λόγοι τις μικρὰ καὶ κεινὰ, ὥς καὶ αὐτὸς ἀν φαίης. οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία, καὶ κεινὰ ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurientis: Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reveritus, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causam per Iovem, & parum absuit, quin illa praetermiserim. Ecquid poterat monstrosius? Estne qui intelligat, quid interpretes sibi velit. In Graecis verbis nihil est, quod paulo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se referre, si paululum mutatis Thucydideis quis dicat, & illa quidem parva, ὥς καὶ αὐτὸς ἀν φαίης, hoc est, ut ipse fatearis. Et ista, per Iovem, parum abest, quin omiserim. Est hoc genus loquendi, ὥς καὶ αὐτὸς ἀν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitarum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV.

Pag. 178. l. 7. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.) Prava versione pervertit interpretes omnem horum verborum elegantiam iuxta & sensum, πλὴν ἀλλὰ μετριώτερος γὰρ ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα θῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δὲ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς, reddens, verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit. Praeterquam quod χαρίεις hic non est gratus, sed doctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χαριέστατος, ἦν in hac periodo non est, nec sit, sed esset vel foret, vertendum fuit, ut saepe: vide sis, quae supra lib. 1, c. 4, notavimus. Ceterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse, qui nudam, sterilem, & exilem corraffisset rerum farraginem, stilo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. Nisi quod (sic verito, quae porro Noster ait) melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim, qualis esset, cognosci posset, qui que impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuiquam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro. Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκώς ex Graevii MS. προπεπονηκώς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. iudicat, convenientissimo. Verbum προπονήω habet quidem H. Stepha-

nus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum in Vitar. Auctione c. 23, in de Gymnasiis c. 9 & 26 f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόπωνος, quod ab Hesychio exponitur εὐκρατής, εὐφημος, πρόχειρος, έτοίμος, άνεμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπωνα pro πρόπωνα. IENS.

ead. l. 9. Χαριέντι) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ιδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλὰ δὲ τινι χαριέντι, καὶ δυσησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρισσάσθαι πεπονηκώς. Interpres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiuspiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num ὁ χαρίσις est gratus? nugae. Οἱ χαριέντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculiti. Sic οἱ χαριέντες apud Aristotelem frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ χαρίεστατοι τῶν ἱατρῶν apud Nostrum alibi, doctissimi Medicorum. Dein pro πεπονηκώς legendum ex Ms. προπεπονηκώς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit, (sive, cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebeuit.* Quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Iulium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse, veteres referunt. Προπονεῖν est eleganter in alicuius gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, *lemand voor arbeiden*, ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae: quae notio huius vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paulo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἡτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμάχου ἱατροῦ τῆς τῶν Κοιτοφόρων ἔκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμάχου adiecerit ἱατροῦ τῆς τῶν Κοιτοφόρων ἔκτης, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam tragicum, hoc est, qualis regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23, καὶ μὲν καὶ ἄλλους ἰδοῖς ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς

ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας, at vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summo opere proluxa scribant. Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri falis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam? Cum dicit κοιτοφόρων τῆς ἑκτῆς, subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. Τάξις est centuria, ut ordo apud Latinos. Hinc ordinis ductor centurio. Iustin. Ordines nemo, nisi sexagenarius, duxit. Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est, manipulus: τάξις non est legio, ut Latinus cepit interpret. GRAEV. Iul. Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paulo supra ἐν-τρέψας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item οἶ-α pro οἶα. Nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispecere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro erudito, confer infra Mort. Peregr. c. 39, Εἰ μὲν οὐκ ἴδοιμι τίνα χαρίεντα· ubi eodem significatu, quem Graev. hic ostendit. REITZ.

ead. l. 10. Προσπεποιηκώς) G. W. & P. In impr. πεποιηκώς. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰατροῦ τῆς τῶν κοιτοφόρων ἑκτῆς) Interpretantur, medici hastatorum legionis sextae; quam quidem interpretationem reiicit ordo, seriesque & posito articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιάταις δύο λοχαγῶν καὶ κοιτοφόρον. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo, alterum lancea, alterum cinto armatum, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video exstare, Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum; vel Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. centar. c. X. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, medici sextae contariorum, nempe alae. GRON. Malo legionem intelligere, donec Centuriae cuique Medicum assignatum ostendatur. Cohortem tamen alii malunt, quia nullibi Legionis hastatorum mentio fit, inter quos vir doctiss. La Faye. Certe τάγμα Graecis eius aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. SOLAN.

Pag. 179. l. 4. Ἰντρέιν) Consule Hippocr. qui ἰντρέις & ἰντρέιν, nī fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad magistri Hippocratis dialectum se converterit, sic scripsisse, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano

hic allatis observatur. Noster tamen *ἰντρικὴν*, non *ἰντρεινὴν*, cum Ionice scribit, vocat. Vid. *Sup.* c. 18. SOLAN. Quod Solanus non coniecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Ms. ne quidem indigeamus: quare id invitis edd. recepi. REITZ.

ead. l. 11. *Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας*) Dialectice cum lectoribus dissertavit; ut cis pauca, *ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα*. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Pag. 180. l. 7. *Ἡ αὐτὸν εἰπεῖν*) Facebat illud *μᾶλλον*, quod Pell. intrudit, in aliis Codd. & edd. autem rectius abest, cum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in *Evang. Luc. XVIII, 14*, *κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος*. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos supra ad *Dial. pro Laps.* c. 12, ubi *μᾶλλον* etiam post *ἔσον* omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus *infr.* ad *Gall.* c. 18. REITZ.

ead. l. 8. *Ἀμνημονεύσαι*) Citatur e Laërtio τὸ *ἀμνημονεύειν*. GUYET. *Ἀμνημονεύειν* eodem sensu dixit Laërt. quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione usurpavit Papinianus l. 44 de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere*. MENAG. *Ἀμνημονεύσαι* non oblivionem hic significat, ut viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. *Ὀρχ.* c. 20, ubi quidem *ἀμνημονέω* est, ut & apud Thucyd. III, 40. At hic apud Lucianum eodem modo usurpatum vides *ἀμνημονεύω*. In W. tamen *ἀμνημονῆσαι* legitur. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἐρχομαι ἔρπον ἀπὲρ Παιμάλων*) Vid. *Herodot.* I, 8, & II, 161. SOLAN.

ead. l. 11. *Ὀσφύης*) De hoc vid. not. Solani cap. seq. REITZ.

ead. l. 12. *Ὀμοῖος*) Ante hanc dictionem est *οὐχ* in Angl. Cod. mendose. BOURD. *οὐχ ὁμ.* A. & P. In impressis nihil. Forsan scripserat Lucianus, *ὥς ὁμ.* quod eodem redit, & facile a librario post *ὁρῶς* omissum fuerit. SOLAN. Non ita absurda est lectio. Codd. *οὐχ* inferentium, ut Bourd. pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi: nam vulgata biat. Sed malim *ὥς ὁμοῖος* legere, formula in his usitatissima. REITZ.

Pag. 181. l. 6. *Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ἑμφαλοῦ*) Ex initio *Iliad.* Δ, ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. GRAEV. Vid. *Hom.* II. Δ, 36, & E, 741. SOLAN.

ead. l. 7. *Καὶ ζῶνι ἱρισιδής*) Angl. *ἱρισιδής*. BOURD. Ms.

ἡεροσιδῆς, male; vide Hom. Il. Δ, v. 27. GRAEV. L. & ed. I. ἡεροσιδῆς, P. ἡεροσιδῆς corrupte omnes. M. & edd. reliquae, ut edi. curavimus. SOLAN. Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset Solanus, ipsas denuo consului, & quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmeretur ex Homero, Iliad. Δ, 27, ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur, ἐκάτερθ' ἱρίσσειν εἰκότες, nihil iam moror ceterorum Codd. varietates. REITZ.

ead. l. 9. Ἀναξυρίης) Vid. Spanh. 538, qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brisslonius aliique passim; vide, si lubet, not. ad Philostr. p. 34. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀσρέου κ.) Huius iam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. & c. 21; unde patet, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. Spanhem. 450. SOLAN.

ibid. Τήρητα) Conf. hoc Dial. c. 30. SOLAN.

ead. l. 12. Κιττοῦ) Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταὐτὸ συμπεφυκότων. Interpr. hederæ, pyrrho, lauroque, quae eodem loco creverant. Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. VITRING.

ead. l. 16. Γάρ) Mallem γοῦν. SOLAN.

Pag. 182. l. 2. Νεοπλούτῳ) Sic supra Tim. c. 5, & non semel alibi. (ex divisione Solani: quare suspicor, iam esse c. 7, vel 8, quod quaesitum irem, si esset tanti.) SOLAN.

ead. l. 7. Ταρίχου) Salsamenta enim, uti & ἔπνος, tenuulorum cibis. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est Aristoph. in Vespis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. SOLAN.

ead. l. 11. Πρίσκου) Bellum hic in Armenia gessit, quod capitis ab eo Artaxatis an. Christ. 164 confectum est. V. Capitol. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. SOLAN.

ibid. Ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ) Angl. εἴκοσι. BOURD. Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι legebatur ὀκτώ. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξέθανον) Procul dubio recte Mf. Angl. & noster, καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθανον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit Saturninum. Κρόνος enim non Saturninus, sed

Saturnus. GRAEV. Ἐξέθανον praeter Ms. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii ad Imperatorem L. Verum intelligendum esse, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. SOLAN.

ibid. Εὐρώπῳ) Urbs est Mediae, inquit Palmerius. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. SOLAN.

ead. l. 15. Μυριάδας ἑπτὰ) Cum coniungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα καὶ ἑξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa lētorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀττικὴ &c.) Hoc Scholion male relatum ad verba Οὐτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo, quo pertinet, retuli. REITZ.

ibid. col. 2. l. 3. Ἐπερχθέν) Ἐρχθέν M. Addi debuit & elixunt &c. Sic Galenus &c. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Ἐννέα) Angl. os. BOURD.

ead. l. 3. Ὑπέρ) Flor. ὑπό. BOURD. Ὑπὸ M. P. L. & ed. Fl. Reliquae ὑπέρ. SOLAN.

ead. l. 6. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOURD. Κρόνιον habet etiam P. L. & ed. J. W. vero Κρόνειον. Libellum de morte Peregrini amico inscribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuisse *Saturninum*. Exstat etiam nomen hoc apud Plutarchum in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. Xiph. sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum I, 11. Vide etiam Xiphil. in Adrian. 265 D. de Corn. Frontone, Iuriconsulto insigni Sed hi omnes nihil ad historiam illam; ni fallor. SOLAN.

ead. l. 9. Σεβηριανού) Hoc nomen, ut & sequens Ofroës, paulo aliter in Ἀλέξ. c. 27 efferuntur, ita tamen, ut facile eisdem homines agnoscas. Apud Xiphilinum (& Nostrum infra) Σεβηριανός. In Adrian. 265 A. bis, & B. vide & 268, ubi caedes eius narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Traiano imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257 A.) aliter idem, nempe Σερομανός. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270 C. ubi Σεβηριανός scribitur; & Ἐλέγεια dicitur Arme-

niae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus interneccioni totus datus est. M. Σεουηριανὸς ubique. *l.* ed. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβηριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos *B.* 2. & Benedictus fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a Nostro Ἀλεξ. c. 27, Armeniamque invasurus Alexandri oraculum consuluit, quo responso, quoque exitu, ibidem discas. SOLAN.

ead. l. 16. Σεβηριανὸς) Σεβηριανὸς λιμῶ (non λίμῳ, ut est in animadv. L. Bos) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπαγαγε διὰ τῆς ἐβδομῆς. Sensus verborum est: *Severianum* intra triduum mortuum fuisse, cum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstitisse putet *Osroën*, & expectasse, donec fame enectus esset *Severianus*, & propterea cum non produxisse vitam per hebdomada. Interpres postrema sic reddiderat: & ob hoc cum per septem dies in aciem non eduxisset. Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. insuper agere vitam, producere vitam, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadv. p. 63 L. Bos.

Pag. 184. *l.* 1. Ἐπήγαγε) Recte quidem L. Bos hoc verbum modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget, id quoque in aciem educere significare posse: nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro irtuo, induco exercitum in hostem; adeoque non ita longe abducere in aciem. Dixi, credo, de hoc significato, ex *Arrian.* *Exped.* I, 1, p. 6 &c. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. REITZ.

ibid. Διὰ τῆς ἐβδομῆς) Sic apud *Athen.* 301 A. διὰ δωδεκάτης. V. *Casaub.* & II, 15. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐλέλιξε) Ἐλέλιξε δὲ μηχανή, & τὸ τεῖχος δὲ πρὸν μεγάλως ἐδόπησε, ut & sequentia, sunt verba *Homérica.* GRAEV. Vide II. A, 530, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδούπησε) Voce δούπος utitur *Xen.* pag. 164, 35. Sed nullibi, credo, verbo, praesertim cum μεγάλως &c. Vox *Homero* familiaris. II. Δ, 504. Et ad quae paulo post sequuntur, conf. eundem II. B, 210, & B, 3. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐδεσσα) *Edeffea* Arabiae civitas, antea *Antiochia* dicta, ut scribit *Plin.* V, c. 24. COGN. Olim *Antiochia* ad *Καλλιρόην* dicta. V. *Plin.* V, 24, & *Spanh.* 602. SOLAN.

ead. l. 9. Δημοτικά) M. & P. In reliquis δημοτικά. SOLAN.
ead. l. 10. Παρνεβέβυστο) V. locum manifestissimum in Gal-

lo c. 11, ubi vox affinis περιβύω adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11 ait, περιβύσαντες ὑπανχένια. Et supra de Merc. cond. c. 32, συμπαραβύσωσιν. IDEM.

ead. l. 11. Ἐγχερίζοντα) Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχερίζοντα. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχερίζοντα, καὶ ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο, & milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant. Ἐγχερίζοντα Ciceroni & Tacito sunt uenifilia, copiae victui necessariae. Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paulo ante πτωχικά ἐνδύματα, non inopia multa infarta, ut stulte & sine sententia vertit interpretes, sed mendicis convenientia, aut, ut Seneca loquitur, verba ad summam caveam spectantia. GRAEV.

Pag. 185. l. 3. Εἰ που) Infra vero Rhet. c. 6 in Iunt. legitur ἡπου τὸν Νεῖλον εἶδες; quod Solanus ex aliis edd. in εἰ—που mutavit, cui obsecuti sumus. REITZ.

ead. l. 6. Ὡδινεν ὄρος) Paroemiog. BOURD. In fabulis hominiis Aesopi non existat. SOLAN.

ead. l. 10. Συγχεκαττυμένος) Cf. infr. Ἐπ. Κρον. c. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ χοίρινη περὶ ταῖς κνήμας) Mellei profecto interpretes. Benedictus, & tibialia ex corio porcino facta; male quidem, sed melius tamen, quam Micyllus, & tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta. At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte, & ocrea circa tibias ex corio porcino. GRON.

ead. l. 12. Ῥοδίῳ) Inter Colossos & statuas ingentes inprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. COGN. Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV, pag. 652 C. Philostr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron. n. 1794, p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatium ad id consumpto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222) nec unquam restitutus. Iacuit ad an. utque Christi DCLXXII, quo capta a Saracenis Rhodo, vaenit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pondo fuisse liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris assignatis. Vid. not. nostram ad Ἰστ. α', c. 18. De terrae motu, quo prostratus est,

videndus Polybius V, p. 428, 429. SOLAN. Conf. infra Icarom. cap. 12, τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἐθεσάμεν. Et sic saepe alibi solet. Quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam, praefero. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Ξενοφῶντα) At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quidquam sit, quod repugnet. Adde Ael. Var. H. VII, 14. SOLAN.

ibid. Δαρσίου καὶ Παρυσ.) Vid. Xenoph. Ἀναβ. I. SOLAN.

ead. l. 7. Παρασάγγας) Vox Persica & Arabica. XXX autem stadia valet. Vid. Herod. II, p. 57, 2. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Optime hunc locum ita restituit & vertit Benedictus noster, cum antea in omnibus, excepta FL. coniunctim legéretur Ἐπικουρείων. Notum autem est, veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic Aristoph. in Pluto p. 338: Καί τοι λόγος γ' ἦν τὸν Ἡρακλέα, πολὺς Ἐπὶ τοῖς κουρείοις τῶν καθημένων. Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiafles cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam Daceriam maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut Lucianum, aut Theophrastum, apud quem etiam celebris est in eam rem locus in Char. pag. 36; ubi vide Casaub. notas p. 243. Add. Plutarch. 1273, qui a Theophrasto εἰσὶν αὖτε συμπόσια δίδitari ait solita, & 903, 2. Vide etiam Diog. Laërt. in Pittaco p. 19 D. W. τῶ Ἐπικουρίῳ. SOLAN.

ead. l. 12. Εὐρώπος) V. supra c. 20, & infra c. 28. SOLAN.

ead. l. 15. Σαμόσατα) Recte igitur in titulo Samosatensis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata. SOLAN.

Pag. 187. l. 1. Μετέθηκεν) Ad h. l. haec notat La Croze: Complura eiusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν χρω) Confer supra Zeux. cap. 6 f. & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 7. Νῆ Δία κἀκείνο κοινὸν ἢ πᾶσαν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκούσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων) Salmurienfis: Quin & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appposito iuramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant. Nihil dicam de voce barbara in versione iuramento, pro quo

Latini dicunt iure iurando. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est ex ipso opere, sed ex illo ipso proelio. Thucydid. lib. 3, & Lucianus in hoc ipso libello c. 29, ἐν τῷ ἔργῳ, in ipso proelio. Saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν proelium, bellum notat. Τρωϊκὸν ἔργον Arriano est Troianum bellum. Et sic accipiendum in illo notissimo versu Homeri: Μῦθων ῥητῆρ' ἔμεναι πρηνετῆρά τε ἔργων, verborum oratorem esse, actoremque rerum. Phoenicem aut Achillem docuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἔργως est fortis, strenuus: Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἔργως. Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ, cum Patroclum sepeliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. Eustathius, δηλαδὲ τοῦ πολέμου. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρτος. Sic Latinis res gerere. Horat. Res gerere & victos ostendere civibus hostes Attingit solium Iovis. GRAEV.

ead. l. 8. Ἐπομοσάμενος) Sic supra Hermot. c. 67. Sed ἐξομοσάμενος, Apol. pro Merced. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 188. l. 1. Οὐ ξιφίδιον) Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. Tac. An. XV, 67, & Lipsii notam. Eur. Ἐλ. p. 626 Α. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν. SOLAN.

ead. l. 3. Θουκυδίδης) Vid. Thucyd. II, c. 34. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦ πολέμου ἑκείνοις νεκροῖς) Ἐκείνου v. MARCIL. Ἐκείνου W. & L. uti acute coniecerat Marcellius. In reliquis ἑκείνοις. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδην) Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet: est enim ellips. praepos. διὰ vel κατὰ, & significat, Thucydidem nihil culpabilem, i. e. propter nullam rem. Sic οὐδέ τι αἴτιος ex Homer. & οὐδὲν αἰτίους ex Herod. dudum protulit Steph. in Thef. quare plura non addam. REITZ.

ead. l. 7. Θάλας — Σαβηρ.) Smyrnae sepultus est; v. Dion. LXXI, p. 802 B. coll. cum Aristid. Or. II, 13, p. 295; teste Wottono, qui Dacerium ea de re in partes vocat p. 169 Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem Thucydidis, quem Noster hic respicit, exstat lib. II. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Λοπάδιον) Flor. λοπάδιον. BOURD.

Pag. 190. l. 2. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua statua videndus omnino Pausan. El. p. 156, & seqq. Inter orbis miracula inprimis recensetur. SOLAN.

ead. l. 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) Sic Nostro cum Atticis per-

petuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursus dicatur. Utrumque autem adiectivum & alibi coniungere amat; quod Solanus iam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Past. L. II, p. 63 ed. Wech. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες, cuius stilius cum Nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοί, sic & ἐξηγοῖτο legendum. GRAEV. Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον) Benedictus, & crepidae concinnitatem. An credimus? Certe, si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Iuppiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Iovis produxerit, in quo & omnia corpori affixa continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus crepidinis concinnitatem, quem praefero. GRON. Recte κρηπίδα hic crepidinem Micyllus, nos basin, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmurienfis tamen, qui crepidam hic maluit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Iuppiter Olympius. Pausanias certe Eliac. I, p. 306, 12, χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307 eam, quae hic κρηπίς vocatur, βᾶθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόδημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. GESN.

ead. l. 7. Διεξίον) Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse διεξίσι, quod magis arridet. SOLAN.

ead. l. 9. Μέτρα — ἀναλωκός) Non caustidici nempe soli ad clepsydras dicebant: fastitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cuius rei insigne testimonium exstat apud Philostratum in Adriano Sophista: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς (i. ἀριστοὶ) ἀξιούμενοι ἐπεσιτίζοντο τῇ εἰς πάντα ἀκροάσει κλέψυδραν ζυμμεμετρημένην εἰς ἑκατὸν ἔτη, ἀδίκηι ἀποτάδην ὁ Ἡρόδης &c. ubi ἔπη, ut & hic, versum seu lineam, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu & usurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. cap. 4, & Laet. II, 8. Ἀναλωκός autem ex W. & P. est, pro quo in reliquis ἀνηλ — legitur. SOLAN.

ibid. Ἀνηλωκός) Flor. ἀναλωκός. BOURD.

ead. l. 16. Ἐς τὴν Μαῦρον) Anglic. ἐς τὴν Μαῦρον. BOURD. Vulgatam, quam I. H. Ald. & P. servant, & hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆ vel

χώρῃ, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur. REITZ. Pag. 191. l. 6. Ἐν Εὐρώπῃ) Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio huius cap. 28, & infra iterum verius eiusdem capitis finem. SOLAN. Confer omnino mox c. 38, ubi ἐν' Ὀλύμπῳ eodem modo. Id est *ad vel prope*, non plane *in ipsa urbe Europro*. Aelian. V. H. I, 25, ἐν Πλαταιαῖς, *ad Plataeas*; ibid. ἐν Μυκάλη, *ad Mycalen*. Ad quae verba Periz. duo alia similia adducit, &, Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud, iuxta naves*, Homero usitatissimum, ut Iliad. E, 791, Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant*. Et B, 4. Rursum E, 36, — καθέισεν ἐπ' ἡϊόντι Σκαμάνδρῳ, *sedere fecit ad herbosum Scamandrum*, non, *in ipsum fluvium*. Ibid. 598, Στήν ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ, *steterit ad rapidum fluvium*. Iliad. A, 423, Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκείανον μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χρίδης ἔβη. Immo δὲ εἴσω, quod alias *intro* signif. pro *usque, ad*, eidem usurpatur Il. A, 71. Et *eis* Ἰλίου recte vertitur *ad Troiam*, Il. E, 210. Ut innumera eiusdem similia omittam. REITZ.

ibid. Ἐπελάσεις) Ex Mf. scribend. καὶ ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς, ἀφείλεται τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad Europum strages, & impressiones, & foedera necessaria. In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαμβάνειν, est, *impressionem facio, incurro*: ut statim cap. 29, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιεῖν, & procul advenientibus terrorem incutere; & c. 31 f. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, quomodo elephantorum incursus excipiant. GRAEV. Adde c. 31 C. Εὐχ. c. 36. Exstat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύσεις, pravum est. SOLAN.

ead. l. 9. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ἀνούμενον) Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοὺ ἀξίους ὦ. MARCIL. Vulgo legitur, ὁρῶν Μελχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ἀνούμενον. Non video, quin recte legatur. Marcilius legit, Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοὺ ἀξίους ἀνούμενον nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aequè vili, ac magno pretio constituisse? Adde, quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene, five vili pretio ementem. Aristophanes in Equitib. v. 642: Οὐ πάποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. Ibi Graecus interpres, & ex eo Suidas, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἀξίων

παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὖωνον. Quae verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latinum interpretem, versum illum Aristophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi apuas*, cum debuerit *viliores*. Melius tamen sapit, versum 669, Ἦσαντο τὰς ἀπῦας παρ' ἡμῖν ἀξίας, reddens, *apuas vilis pretii*. IENS. Non modo Benedictus, sed & Micyllus ἀξίους omisit: unde fere conicio, neutrum id verbi intellexisse, cuius significationem illud Marcilii scholion quoque non recte tradit. Recte Ientius *viles* vertit: nam praeter Aristoph. quem laudat, etiam sic Theophr. Char. de garrul. p. 11 ed. Casaub. vel p. 16 ed. Needham. ὡς ἀξιοὶ γεγύνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. REITZ.

ead. l. 16. Γελοιότερα) Cum edd. legerent ἀναγκαίστερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. Ald. 1. Wess. inveni, lubsens accepi, & res ipsa clamat, sic legendum: quare nemo huius correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto, quia magis necessarium est*: & miror, memini hoc suspectum fuisse. REITZ. Vulgarum ἀναγκαίστερα ironice dictum, adeoque male mutatum esse a Reitzio, recte annotat cl. B. de Ball.

Pag. 192. l. 2. Μαῦρος) Vid. Homer. Il. H, 299. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφάλαια) Sic supra Ἐπισκ. cap. 2. Et Ἀναβ. cap.

14. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκάνθας) Respexisse credas versus a Plat. Συμπ. I, 4, & Athen. III, 97 D. laudatos: ὧς ἀνέχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν Ὀνῶνιν Φύονται μαλακῶν ἄνθη λευκοῖαν. Sic enim etiam Athenaeus inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων &c. SOLAN.

ead. l. 9. Κεγχρεῶν) Angl. Κεγχριέων. BOURD. Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, Bourdelotius ex MS. Angl. notat Κεγχριέων. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro affert Th. Magister, ubi probat, Κεγχρεῆς & Κεγχρειῆς fuisse dictum utroque modo. IENS. Κεγχρειῶν scribitur apud Thucyd. VIII, 20 & 23, & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX stadiis a Corintho distans portus & vicus Strab. VIII, p. m. 263 A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In ed. Steph. Xen. p. 307, 43, scribitur Κεγχρεῆαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡτα ὀφθαλμῶν) Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Ep. ὁ Θούριος ὧτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. BOURD. Sic infra Ὀρχ. c. 78, Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὁμμάτων φαισόμε-

να πιστότερα εἶναι τῶν ὅτων δοκεῖ. Oik. c. 20, ὅτα γὰρ τυγχάνει ἔοντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur Herodot. I, 8. In nota autem Bourd. post verba Iulian. Imperat. Epist. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec, sed ab Historiae parente mutuatus erat ille tenebrio. V. Herod. I, 8, pag. 3, in verbis Candaulis ad Gygen, & Nostrium Ὀρχ. cap. 78, & Oik. cap. 19. Quid ergo fiet, inquires, *Thurio Bourdelotii & Iuliani oratore?* Sic accipe. Herodotum voluit Iulianus, cum Θούριον λογοποιόν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. Plin. XII, 4, & Plutarch. 1073, 2.) Hoc cum aut nesciret Bourdelotius, aut crucem Grammaticis fixam hanc veller, *Thurium* nobis *oratore* pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιόν appellat Herodotum, 411 f. Sed *scriptorem* recte verteris, non *oratore*. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto historia, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. IDEM. *Thurium* oratorem vocat Bourd. At quis est Thurius ille orator? Nescivit Bourdelotius, Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec verba L. I, c. 8. LA CROZE.

ead. l. 13. Ὡστε τοὺς δράκοντας ἔον — παμμεγέθεις εἶναι) Inepte interpretes pristinus, (ait L. Bos Obl. Crit. p. 52) deceptus prava distinctione: ut diceret, *Parthorum dracones (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse, & in Perside generari.* Tu distingue, ὥστε &c. ita ut parenthesis, quae post δράκοντας erat, post ἔγχε constitutur. Cetera hic non repetemus, quia Gesn. Bossii distinctionem in sua versione iam est secutus. Adleverat etiam M. V. la Croze, pessime haec versa esse, sed non correxerat. REITZ.

ead. l. 15. Ζῶντας δράκ.) Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsissime Luciano, quae tenebrionis illius propria sunt, quem false perstringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emundae tamen naris viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus huius loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit, quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur Suidas. Apud Romanos, qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano, aliisque iam illustra-

ta. Vide Lipf. de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, Philostr. in Vita Apollonii lib. III, p. 98, qui, eos 30 cubitorum longitudine & amplius fuisse, tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciosissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam Curt. licet, qui (l. VI, c. 4) mare Caspium ingentis magnitudinis serpentes alere ait. Vid. Bochartum Hieroz. P. II, lib. III, c. 13. Perfarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. Xen. Cyrop. VII, p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat Polyaeus, & tangit Galenus de Theriaca p. 460 ed. Gr. Bas. Spanhemio laudatus p. 224. SOLAN.

Pag. 193. l. 5. Περιπειραθέντων) Γραι. περισπειραθέντων. Sic Plut. GUYET. Legendum περισπειραθέντων. Sic Plutarchus. MENAG. De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones, signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint: Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους περιπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos. Quid est alios ipsis transfixos? scribe: καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτῶν, alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos. Περισπειρασθῆναι Virgilio est spiris ligari: Tela ferentem Corripiunt, spirisque ligant ingentibus. GRAEV. Περισπειραθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & Codicum; adde loca Luciani ipsius sequentia: in Φιλοφ. cap. 23. In Διφ. c. 6, & Ὀρχ. c. 2. Περιπείρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud Nostrum in Gallo; & capita hostis, in Xiph. Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Περισπειραθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philop. c. 22 f. ubi εἰλομένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνλοὺς ἐσπειραμένους. De Dipsad. cap. 6, περισπειρασθῆναι τῷ ποδί. Et Vot. cap. 2 f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. IV, c. 48, n. 79, ubi περισπειράμενον τὸ δέμα. Et ex Paus. X, 33. REITZ.

ead. l. 12. Σούραν) (Σούσαν, quae metropolis Persidis. Korf.) Quid hic in mentem Bourdelotio venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σούραν; nisi forte imposuerit ei Latina vox *sura*. Sed σούρα Graecis ignota vox,

qui pro ea *γαστροκτημίαν* dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae huius nominis 1796... Vide, an locum hic habere possit. Putaram, villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quae-rant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat, pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua *Εύχ.* c. 33, & *Φιλοπ.* c. 28.) Sed tum scribendum erit *Σουσα*, non *Σουσαν*, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllkarabis* a Graevio, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule Kuhnii not. ad Pausaniae Corinth. p. 115. SOLAN.

ibid. *Κράνειον*) Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et Dial. Mort. I, 1, ubi edd. etiam *Κράνειον* habebant. REITZ.

ead. l. 13. *Λέρναν*) Fons est prope Corinthum. Vid. Pausan. Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* est, cuius meminit *έν. δ.* VI; palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. SOLAN.

ead. l. 14. *Κατὰ τοίχου*) Cic. de Fin. ult. Qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. Plaut. Asin. Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque scriptum in poematis, ubi lena bene agat. SOLAN.

ead. l. 16. *Τάξεν ἢ καταλοχισμῶν*) *Τάξεν ἢ καταλογισμῶν*. MARCIL.

Pag. 194. l. 1. *Ἐμελεν αὐτῷ*) Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod ed. I. *ἔμελλεν* praefert; unde conicio, Lucianum scripserisse *ἔμελλεν* οὕτως, ut supra in hoc ipso libello c. 12, καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, & alibi saepius. SOLAN.

ibid. *Πλαγίαν — φάλαγγα*) Sic interpretandum fuisse, ut a nobis factum est, patet ex Arriano p. 18 Blanc. Τὸ μὲν δὲ καταλοχίσαι ἐστίν, εἰς λόχους συντάξαι, ὃ δὲ λόχος ἐνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγούμενου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν οὕτω ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ καὶ ἑκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt, quae sequuntur. Nempe ita Arrianus pag. 63: *Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστίν ἢ τὸ μήκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα*: ὁρβία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρασιν πορεύηται, οὕτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται. *Obliqua* sive *transversa* porro *acies* sive *agmen* est, cum in frontem ducuntur mili-

tes: *recta* cum in cornu. Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciore a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, & *transversum agmen* dixit in cornu duci, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debebat dicere, in *frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manus sumat Arrianum, neque dubium quidquam ei relinquatur. GESN.

ead. l. 2. ὀρθίαν) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex ed. I. Quid sit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλῆγισ, ex Tacticis petendum. V. Pott. De ἐπὶ κέρως vide Thucyd. II, 90. SOLAN. Cum illud ὀρθίαν ex Iun. admiserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem Gesneri, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. REITZ. Etiam sine illo ὀρθίαν (quod forte correctori Iuninae debetur) sensus absolvitur, & quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem in *cornu ducere* dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum in *frontem* dicendum esset. GESN.

ibid. Ἐπὶ κέρως) Conf. iterum c. 37 huius Dial. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Delero enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae & combustae. In titulo, quem statim leges, omisa est Syria. SOLAN.

ead. l. 5. Τίγριτι) Sic scribitur in M. L. & recentioribus edd. B. 2. P. S. & A. At in antt. Τίγριτι, contra quam observant Hesychius & Suidas. Vide tamen c. 19, ubi recte in omnibus scribitur. SOLAN.

ead. l. 7. Συγγραμμέναι φησι) Ita Photius. Forte Antiochus Sophista Cilix, de quo Philostratus L. II de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA CROZE.

ead. l. 10. Δόλιχον) Mire hanc vocem Suidas, & quem illic excipit, Aristophanis Scholiastes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. Xen. sub finem IV Ἀναβ. pueris stadium, uti & Paus. 3, tribuit, *viris δόλιχον*. Erant etiam Athenis puerorum certamina: Athen. 495 F. Erant & Olympiae: Paus. Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Ni-

si forsan, ut viris etiam erat stadium, (V. Paus. 180, 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. Vorstius ἀγώνισμα curule facit, testemque adducit Aristoph. Schol. p. 559. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de Iamblichō intelligenda haec sint, qui ap. Photium (Cod. XCIV, p. m. 133.) iactat, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello evenerunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τριπύθον) Conf. infra Ἀλεκτρ. c. 6. SOLAN.

in Schol. Μεσοποταμία) Prave: nam, ne longius abeam, Lucianus ipse iam distinxerat. SOLAN.

Pag. 195. l. 4. Νίκαιαν) Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Aftiacam pugnam condita. SOLAN.

ead. l. 5. Ὀμόνοιαν) Propter duos fratres simul imperantes: ut in nummis eorum frequens inscriptio Concordia. V. Med. diob. SOLAN.

ead. l. 6. Λήρου — γέμουσα) Cf. infr. Διαβ. c. 23 f. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύζης συγγρ.) Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX, § 3. (ex divisione Solani.) SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα.) Benedictus, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Obscurior certe, quam Micyllus, tertium tagma seu tertius liber; qui intellexit id, quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infelicitur uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus iungere in hunc modum: ἥδη συντέτακται καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες δὲ c. & tertia legio, ac Galli, parsque exigua Maurorum. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸ τρίτον) Alium satuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat, se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subiicit: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum δὲ c. Quis est ille tertius ordo? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium iam est scriptum. Et tertia legio, & Galli, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium traiecerunt. Τάγμα Graecis saepe est legio. GRAEV.

ibid. Τάγμα) Disertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεώ-
να. SOLAN.

ead. l. 12. Κασσίω) De eo iam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. SOLAN.

ead. l. 15. Μουζουρίδος) W. Μουζίριδος. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur, SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignotam ait. At Baudrand ex Ptolem. urbem & emporium Indiae intra Gangem esse docet. REITZ.

Pag. 196. l. 3. Ὅτι κεν) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Πητ. cap. 18: Ὅτι κεν ἐπὶ καὶ ῥῆμα γλῶσ. Quin & hoc ipso in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, & ita in impresso *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαιρί-
μα, quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex Aeschylus desumpta asserant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII, p. 499 D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκοῦν κατ' Αἰσχυλον, εἶπεν, ἐροῦμεν, ὅτι νῦν ἤλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, & ad eundem Aeschylum auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2, ἐπεὶ νῦν ἤλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἰσχυλον &c. At Dionys. Halic. de struct. or. I, 8 ed. Lond. aliter & iisdem fere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκὴ συνθήσει τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo Athenaeus lib. V, p. 217 C, μὴ ποῖται, quem non nominat, tribuit. Confer Grotii excerpt. V, 3. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ ἀκαιρίαν) Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. BOURD. E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἀλκιμος, φρόνιμος, &c, quod plane simile est, α καρπὸς κάρπιμος. GESN.

ead. l. 7. Ἀθίδος) Scripserat Philochorus historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. no. 32, & Marm. Ox. 13 f. & quos laudat Paus. in Phoc. & Arhen. VI. SOLAN, Ἀθίδος scripsit Philochorus apud Harpocrationem in Θεωρηκόν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo Casau-

bon. ad Athenaei 14, 23, p. 594, & Hegesinous apud Pausaniam Boeot. p. 583 extr. GESN.

ead. l. 8. Ἀνέγων γὰρ) Haec duo verba Solanus noster in Iunt. parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens: quia vero ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. REITZ.

ibid. Ἀνέγων γὰρ Δημοτρίου Σαγαλαστίως) Ez. Spanhemius Dissert. IX de Praest. & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλαστίως. Quin immo apud Stephanum Σαγάλαστος, qui addit etiam scribi Σέλγηστος. Vid. Thomam Pinedo, & eruditissimas Lucae Holstenii notas, p. 267. ALM.

ead. l. 9. Σαγαλαστίως) Emendationem Spanhemii confirmat W. Quadratus autem, qui paulo post huius belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe Παρθύνεια. Confule Salmas. not. in Capitol. Ver. c. 8. Traiectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interiacent incommode: nisi forsitan hoc a librariis profectum sit. SOLAN.

ead. l. 14. Εἶγε ἀληθὲς ἐκεῖνὸν φησὶν ἡ διαλεκτικὴ, ὥς τῶν ἀμύσεων ἢ δευτέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντείσταται) Obscure vertunt interpretes: si modo verum est, quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντείσταται, non est deprimere. Vertendum est: contrariorum, inter quae nihil medii intercedit, sive, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, immediatorum sublato uno necessario ponitur alterum. GRAEV. Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi, sed altero sublato vel negato, prorsus reponitur vel confirmatur alterum. GRON.

ead. l. 15. Ἀρσις) Vertitur elevato. Sed vertendum sublato. GUYET.

Pag. 197. l. 4. ὥστε) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἢ δὴ καὶ αὐτὸς. Quod longe praeferat vulgatae. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Non improbem, si αὐτὸν, pro εαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἢ δὴ καὶ αὐτὸν ὥς δειξῆς &c. Sic planior erit sensus; sic Solanus Iuntinam disjunxerat. Sed quia mox sequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὴν, potest & priore loco αὐτὸν per ipsum reddi; nec adeo necessario reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. Bengelius in praefat. edit. minoris N. T. se αὐτὸς & αὐτοῦ fac;

pe pro αὐτοῦ studio reliquisse, ait, & αὐτοῦ reciprocum saepe esse: quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae in membranarum, & quae nos in praeclis edd. invenimus; cum & Latini nonnulli auctores discrimen inter suos & eius negligent, ut in Ambigg. notavi, & ipsi pro se quoque dicant. Diligentiss. in investigandis Codd. Grabius, etiam in edit. Vet. Test. studio saepe αὐτοῦ pro αὐτοῦ dedit, ut Exod. IX, 33, Μοῦσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X, 22. Item Amos c. II, 7, ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν, & v. 8, ἐπινον ἐν τῇ οἰκῇ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν. Sed Exod. XI, 3, idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulatur, & rarius adspiratione. uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non verer, memor quam facile in spiritibus aberretur ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum, quia edd. & Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic cum Long. Past. III, 97, ait, καὶ ἐζήτει πρὸς αὐτὸν, ὃ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *deliberat secum, quid potius dicendum esset; secundum id corrigendum, quoties simili in loco male αὐτὸν expressum offendas, i. e. ubi periculum sit, ne ad aliam, quam decet, personam, referatur.* Alibi enim & apud eund. Long. αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III, p. 105 ed. Iungerm. ἀρρῆς ταῖς μητράσιν ὑποκλάσαντες αὐτοὺς, *agni matribus se substernentes, subnixi, ad sugendum; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109 ἐγκύψασα ἑαυτὴν diserte scribitur.* Conf. c. 6 & 15 Dial. seq. ubi rursus haec differentia occurrit. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ' (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθαι ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδορίας μέρει.) VORST.

ibid. Μῶμος μωμήσασθαι) Hunc locum imitatus est Aristae. Ep. 1, l. 1, ex emendatione Ios. Merceri. BOURD.

ead. l. 8. Κορυφαϊότατα) Conf. infra Soloec. c. 5, τῶν φίλων ὁ κορυφαϊότατος. Prave iudicat Thomas Magister, hanc vocem hic ridiculi causa adhibitam esse a Luciano. Vide notam ad Sol. c. 5. SOLAN.

Pag. 198. l. 2. Ἀπὸ κασσιτέρου) Flor. ex. BOURD. Ἐκ M. L. & ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ ἀπὸ Κόωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλων

7a) Ex hoc loco licet coniicere, Cononem illum ducem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico Aristophane in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab eius Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & eius mirandis viribus, vide Aelian. L. XII, c. 22. PALM. Cononem aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud Plin. 7, 16, f. 16, *homo duos pedes & palmum longus Conopas, qui in deliciis Iuliae neptis Augusti fuit.* Leotrophides nobilis ex Schol. Aristophan. Avium 1406. Add. Casaubon. ad Athen. 12, 13. Neque de *Tiormo* opus est aliquid adicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato *ἀλλὰ πού* legimus *ἀλλὰ πού* cum interrogatione. GESN.

ibid. (Titormon) Eleganter vidit Clericus, totum hoc de Titormo esse ex Aeliani Ποικιλ. lib. XII, cap. 22, desumptum, iisdemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emenderetur. Nimirum in Scholiaste pro *ὡς ἐπος*, sine dubio ex Aeliano scribendum *ὅσον ἐπ'*. Atque ex eodem apud Scholiasten pro *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἐσπουδεν*, extrito posteriori *μὲν*, emendatius legas, *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἐσπουδεν*. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio Tan. Fabri, apud Aelianum pro *ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν*, legentis *ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν*. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud *τοί*, quod Faber inserit, non habet; nec id requiritur. IENS. (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. Ath. & Ael. l. c. *Vorst.*) V. Herod. VI, p. 238, 1, Athen. X, & Ael. V. H. XII. Locus Aristoph. de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412 med. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀλλὰ πού τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποιήσιν) Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. MARCIL. Ἀλλὰ πού recte scribitur in Cod. P. In reliquis *ἀλλὰ πού*. SOLAN.

ead. l. 6. τῶν προσόντων) Rectene hac voce utatur hic Lucianus, addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse Demosthenem puto, qui Ol. III, pag. m. 25 f. sic scribit: *ταῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει*. Usurpat tamen Noster iterum 55 B. C. Vide tamen ὁ. Eik. cap. 6 & 20 B. ubi eodem modo usurpat Noster. SOLAN. Nihil hic mutare Florentinam ab *Iunt.* Hag. & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an igitur suspi-

catus est legendum *προσιόντων*; non credo. Vid. Nostrium infra de Imag. c. 6 f. & c. 20 med. REITZ.

ead. l. 7. *Ἰκκος*) V. Plut. 299, 1. Tarentinus, & hinc emenda Aelianum XI, 7, apud quem male scribitur *Ἰκχος*. Vide etiam Plat. 647 C. qui eum toro exercitationis tempore, venere abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoreus, Iambl. p. 216 B. SOLAN.

ibid. *Ἡροδίζης*) Angl. *Ἡρόδικος*. BOURD. *Ἡρόδικος* ex A. P. & Schol. restituiamus, loco vulg. *Ἡροδίζης*. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam, (apud Plat. Πολ. III, 440 C. D. ed. Basf. & 337 B. & apud Plut. 983, 1.) Herodizem nullibi. In Platonis Protagora pag. 196 B. ed. Basf. coniungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet I. la Faye vir doctissimus. Cf. Suidam. SOLAN. Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de Rep. 3, p. 440 C. *Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὄν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικὴν, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς*. Hic igitur accurate illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc iungit etiam Themistius Or. 23, p. 290 A. Harduin. *Ἰκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν* (leg. vid. Σηλυμβρ.) *παιδοτρίβην*. Nempe Ταραντῖνον *Ἰκκον* abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem Plato de Leg. 8, p. 647 C. *Τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, οὐτε τίνας πώποτε γυναικὸς ἤψατο, οὐδ' αὖ παῖδός ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ*. Et Eustath. ad Diog. Perieg. 376 de illo, *ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ*, inquit, *εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἰκκοῦ δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων*. De his igitur cum conflet, illud mirari subit, cur ab Aldina editio-ne discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter *γυμναστὴς & ὑπόσχοιντο*, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest; quam ita minuebat ὁ πάνυ Graevius, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Ceterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Vtrum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia *κατεσκληκός*, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus describit in Demetrio p. 1661 H. Steph. *τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητούντος, καὶ παραλύειν ἀτρέμα καὶ θεραπείας ἀμελεία, καὶ τροφῆς ἀποχῇ*: talis, inquam, hominis haud absur-

de hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriac. p. 126 seq. & Valer. Max. 5, 7, ext. 1, cum Plurarcho faciunt. GESN.

ead. l. 8. Ὑπόσχοιντο ἄν σοι τοῦτον Περδικκάν) Οὐ τοῦτον Περδικκάν. MARCIL. Οὐχ ὑπόσχ.) Sic ed. I. optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est Marcilius, & post eum Vorstius. SOLAN.

ead. l. 9. Περδικκάν) Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in de Dea Syria cap. 17 & 18 fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58, & Ἰκαρ. cap. 15; tum ex Plut. (in Demetr. 1660. — & 607 B.) Appiano, (Συρ. p. 87 ed. St.) Galeno (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo Codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Maceta, regis Perdiccae soror. V. Thucyd. II, 101 sub fin. Sed soror haec, neque eius amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. SOLAN.

ibid. Εἰ δὴ οὗτος) Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ἡ τῆς μητρὸς ἐρασθεὶς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito, quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a magistro adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebar, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ οὗτος, ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irrepsērunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ πού τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρησίμων, οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν, verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppedient ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant. Nemo intelligit, quid haec sibi velint, ut non suppedient ea,

quae adsunt. Melius veritas: *verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae insunt, sed ut iis recte quis utatur*, hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio, utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiecam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀρτίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.) Iterum infra *Ἰκαρ. c. 15, & Συρ. c. 17, atque alibi.* SOLAN.

ead. l. 12. Θεαγ. — Πολυδ.) Prior horum in Olympionicarum ab erudito Gul. Loyd (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catalogo, compareret ad Ol. LXXVI, ubi ex Paus. Eliac. II, 188, 18 &c. *παγκρατία* vicisse traditur. Ter Olympicam coronam reportasse narrat Dion Chrys. 230 A. Suidas tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia, quae de *Tiormo* a Scholiasta memorata legisti (*παγκρατία* victor Ol. XCHI. Afr. & Paus. Eliac. II, pag. 112, 17, quem locum omnino vide. *Loyd.*) De Theagene ad Plut. 1452. Platonem etiam, cuius aetate vixit, de Rep. I, & Paus. l. c. Vide Nostrum Herod. fin. Elix. c. 19, & *Ἐκκλ. c. 12.* SOLAN. Monuerat Hemsterh. in marg. adeundum Wasse ad Thucyd. p. 255, no. 30, (i. e. ad L. IV, § 27.) ubi Thucyd. *Θεογένους* mentionem fecit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur *Θεαγένους*, pergitque Wasse, *Θεαγένης* Tyrannus Megarensium, focer Cylonis, Thucyd. I, 126, & Pausan. Articis XXXVIII. Alius *Θεαγένης* Atheniensis apud Thucydid. V, 24, qui tamen ibidem cap. 19 *Θεογένης*. *Θεαγένης* athleta apud Paus. VI, 6, 11 & 15. Plutarch. *Πολιτικοῖς παραγγέλιμ.* Lucian. de Conscript. Hist. p. 626, (ed. Graev. i. e. hoc c. 35.) & Deor. Concil. pag. 714. Et Catapl. p. 427; aliaque ex Xenophon. &c. de Scriptore Histor. philos. quae ibi vide, unde haec festinans excerpti. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 12. Ἀποθεῖ) Suspicatur L. Kusterus de verb. med. p. m. 43 f. (al. 74.) potius *ἀποθεῖται* scripsisse Aelianum, (ex quo haec historia verbatim petita, V. H. XII, 22; si pauca excipias) sed falli Kusterum, & *ἀποθεῖ* recte se habere, ac promiscue *ἀποθεῖν* & *ἀποθεῖσθαι* usurpari, ex Plat. L. IV de Rep. p. 453 B. aliisque probat F. L. Abresch.

in Animadvers. ad Hesychii quaedam loca. Vide Miscell. Observ. mens. Aug. 1736, pag. 299. REITZ.

Pag. 199. l. 4. Ἀπίεστω) Aristen. loc. cit. BOURD.

ead. l. 10. Τελέσειεν) Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspicor, τελέσειεν ἂν χρὴ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολουθία est in his verbis, si interpretare, ut editores interpretati sunt: Καὶ τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὃν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιδέριζε μὴ μαθὼν καὶ ἥυλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντες δέ τινος, ῥᾶστα τε ἂν μάθοι, καὶ εὐμεταχειρίσαιο ἐφ' αὐτοῦ. Neque enim dixeris, eum, qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare & tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, & recte per se ipsum administraret. Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam omnia sciret? ἐπεὶ hic est alioquin, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus: Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret. Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis tractet: monstrante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat. Alioquin, inquit, homo ingeniosus & sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit, historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. Male interpretes, sicut & mox pag. seq. καὶ τι ἐξελάυνειν, ἢ περιελάυνειν, male vertunt, quomodo equum emittere, quid obequitare: cum sit, quomodo equitatu erumpere, aut illo circumire, seu circumvenire, scil. hostilem exercitum. GRAEV.

Pag. 200. l. 1. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνειναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' &c.) Παράδεδόσθω οὐ συνεῖναι τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννὴς ἀλλ' &c. MARC.

ead. l. 2. Συνιέναι) Antea legebatur συνεῖναι, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44 abunde ostendunt. SOLAN. Obsecundavi Solano, συνεῖναι e- dens, pro vulgato συνεῖναι, quia Nostro ita usitatum novi. Et si enim συνεῖναι quoque a συνίμμι formari tradunt Gram- matici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνεῖναι idem esse, quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15, οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχέεις, καὶ μὴ ῥαδίως συνεῖναι δυ- ναμένοι, ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid aga- tur dolose. Et licet *Fl. Ald. H. I.* & recentiores habeant συνεῖ- ναι, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typogra- phicum tantum vitium credo, cum versiones Latinae iam ex- presserint *intelligendi* verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ γνῶμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολι- τικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν) Καὶ γνῶμην στρα- τιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχον. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu impe- ratorio. Eant, videant nostri seculi historiarum scribillones, ecquid eiusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐχέειν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmurienfis editor Benedictus, & sane ad venustatem loci fa- cere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, & nonnul- la sunt in eo loco salebrofa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19, & Plut. in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent.* SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vul- gatae pronuntianti, quem quidem satis apparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὅξυ δειδωκώς in participio ponatur, & reliqua post alte- rum ἀλλὰ quoque per participia enuntientur, non video, quo- cum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut χρῆσαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est, *aptus est habere peritiā militarem?* Sed si cum Marcilio ἐμπειρίας στρα-

τηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit; legasne ἔχων an ἔχειν. REITZ.

ibid. καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonasmō huius Dialogi § 60. REITZ.

ead. l. 9. Κέρως — μετόπου) Conf. supra huius Dial. cap. 29 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. I. ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Μῆτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ) Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt: Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt, id evenisse Philippo in Methones obsidione. Diodorus lib. 7: ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι διαφθερῆναι τὴν ὄρασιν. De Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8: παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus c. 14: in regione Magnesia Methone oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo iactu sagittae, quam iecerat Aster oppidanus. Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem Magnesia cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magnesia, ex verbis expressis Strabonis lib. 9, ἐξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκλήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος: quod dictum sit obiter. Idem ait Harpocration Μεθώνη Δημοσθένους Φιλιππικοῖς λόγοις ἀντὶ τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν. Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκῃς πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τῇ Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallels causam forte erroris praeiungit Luciano; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθὸν καὶ Μεθώνην βουλόμενος παρῆσθαι, καὶ βιάζομενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμὸν. Et haec habet, ut ait, ex Callisthene in 3 Macedonic. & ex eo, quod sive ille, sive Callisthenes dixit, ὑπὸ τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus, id evenisse in Olyntho. At nihil obstar, quin Aster ille, sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, & ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia

Methonenfium. Trogus apud Iustinum lib. 7 ait, in Philippum praetereuntem de muris sagittam iactam oculum effodisse, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui, dum traicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter Stobaeum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch. in Parall.*) Parallela illa Plutarcho falso tribuuntur. LA CROZE.

ead. l. 17. Ὑπὸ Ἀστέρος) Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic Long. *Past. III, p. m. 105, ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ οἴων'* & IV, 112, ἐπὶ ἱεσίων. Sed hoc iam nimis egimus alibi, & saepe postea occurret. REITZ.

Pag. 201. l. 1. Ἐν Ὀλύμπῳ) Conf. supra c. 28. Et videbis, cur Solanus notatu dignum existimarit inquirere, num constans haec sit lectio. REITZ.

ead. l. 2. Μῆτε Ἀλεξ.) Videtur ad picturae rationem respicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, post oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat Plinius 35, 10, l. 36, 14: *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deesse videretur: tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam poterat ostendere.* Meminit etiam Quintilianus II, 13, 12. GESN.

ibid. Ἀνιάσεται) Τὸ ἀνιάσ. gloss. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κοινοῦ repetendum, i. e. μήτε μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 3. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο) Ἡσφαγὴ scil. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictus, & tribunal contineat; Micyllus, & suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat. Quanta apud hos vilitas Latini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plae sic iterum locutus est auctor in Symposio, φθορῶν αὐτῷ εὐδοκίμουντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eae locutiones sibi prorsus respondent. GRON.

ead. l. 6. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὰ ἐν Σικελίᾳ κατὰ ἱστορίᾳ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λήψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν.) Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides & Plutarchus narrant, utrumque a Syracusanis interfectum. Iustinus vero lib. IV ait, Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. Sed vide Plutarchum in Nicia. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ τὴν Δημοσθένους λήψιν) De his, & quae mox

sequuntur, vid. Thucyd. VII, 82, 84, 85, 86. SOLAN.
ibid. Νικίου τελευταίην) Ad loc. Thucyd. c. 86, quem Solanus
 laudat, meretur videri Waffius, ubi ait: Lucianus de Conscr.
 Hist. Niciam ait interfectum esse, captum vero Demosthe-
 nem. Iustinus IV, 5, Demosthenem sibi ipsi intulisse manus:
 recte quidem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen le-
 taliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII Athe-
 nienfes subhaftati. Ceterum a Nostro diffidet Diodorus, & Ni-
 ciam Gylippo impulsore interemtum asseverat XIII, 347. Sed
 a Nostro stat Plutarch. scriptor eruditissimus, & illi hac in par-
 te anteponendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waffius
 l. c. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνος ὁ δεινός) Vid. Demosth. Ol. III. SOLAN.
ibid. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὐξασθαι δεόν μὴ τι παρέλπει) Extra quam
 quod ei optandum, nihil praetermisisse, sive ne quid praeter-
 miserit. MARCIL.

ead. l. 16. Εὐξασθαι δεόν) Alludit ad Demosth. locum, in
 quo haec toridem fere verbis leguntur, Ol. III, p. m. 26 B.
 ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα οὐκέτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ. πλὴν εἰ δεόν
 εὐξασθαι παραλείπει, ubi interpretes videatur. Ego vero neu-
 trum satis assequor. Id agit illic Demosth. ut ingrata sese dicen-
 tem purget. Neque enim sibi vitio verti merito posse ait, quod
 Reip. morbos ob oculos populi ponat. Nisi forte male invi-
 dere Reip. putent, si quis non perpetuo, ei ut bene sit, in ora-
 tione optet, cum non bene ominando, sed fortiter consulendo
 res gerenda sit. Hunc Demosth. locum aut aliter intellexit Lu-
 cianus, aut alio detorsit, quod hic ab eo factum minime oportuit;
 aut denique aliter ipse, quam in hodiernis Codd. legitur,
 quod suspicor, scripserat. Confer & Phil. I. (124 B.) Chryf.
 Ἄντ. 343 f. Ὅταν εὐξασθαι δέη, νηφούσῃ καὶ ἀγρυπνοῦσῃ δια-
 φοίᾳ τοῦτο ποιήσῃ. In M. μήτι supra scriptum est: unde liquet,
 insertum fuisse ab iis, qui huic loco medicinam facere vole-
 bant. SOLAN.

ibid. Μήτι παρέλ.) Obscuriusculum reddit hunc locum illa
 Atticisimi affectatio, circa negationem μήτι, quae, ceterorum
 rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μήτι, quod
 alias in eadem constructione valeret τοῦτο. Sententia igitur
 haec erit, scriptori rerum patriae suae adversarum imputari
 nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso tempore, cum eae ge-
 rerentur, vota facere pro felicitate suorum intermiserit. GESN.

Pag. 202. l. 2. Τὴν Θουκυδίδην) Thucyd. VI, 96, & VII, 43;
 & de Γυλιππῳ VII, 73. SOLAN.

ead. l. 3. 'Επιπολαῖς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Πρώτων) Cur Solanus nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπίς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse familiarius, quam vel Cicero, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic Lucianus tam saepe, ut fere annotasse pudeat. Vid. tamen mox cap. 61. Ita quoque Diod. Sic. id. p. 297 ed. Bas. *προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν*, & *ead. pag. iterum. Ita & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας* ac non semel alibi. REITZ.

ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.) De spe Alcibiadis Thucydides, (cuius libro septimo reliqua huius loci explicare facile fuerit) VI, 15, *ἐλπίζων Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι*. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17 & 18, & concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῷ εὐκρίτῳ ἄρξομεν, ἢ κακώσομέν γε Σαρακουσίους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. GESN.

ead. l. 12. Ἀρταξέρξην) Testantur Hebraei scriptores, nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. COGN.

ibid. Ἰατρός) *Ctesiam* tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re Plut. in Artax. in initio. Libros autem Ctesiae periisse notum est. Superfunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλπίζῃ) *Ἐλπίζῃ* ex W. est. In aliis enim *ἐλπιζοι*, mendose. SOLAN.

ibid. Κάνδυν πορφυρ.) V. Spanh. 455. SOLAN. *Ctesiam* hic tangi credibile est. De *candye* non diademate, sed toga, Spanh. de usu & praest. num. Diss. 8, p. 457. *Torque* non ulos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Nisaeos equos* inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad Athen. 5, 5; itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310 seq. *Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πέλει παννυπείροχος ἵππος*, κ. τ. λ. Sic utitur Iulianus Orat. 2. p. 50 extr. Lips. Themistius Or. 22, p. 266 A. Fons autem Herodotus 3, 106; itemque 7, 40, qui posterior locus est classicus. GESN.

ead. l. 14. Ἰππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Partnyenes haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos maximosque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11.

Plin. lib. 6, c. 25. Plut. in Pyrrho Nisaei equi meminit. **COGN.** De quibus dico alibi. **BOURD.** V. Xen. Cyrop. L. VIII, pag. 124, 14. Unde discimus, nulli apud Persas his uti ornamentis equisve licuisse, nisi a rege honoris causa donatis. Quem autem haec ultima respiciant, nescio; certe non Xenoph. quem mox iustitiae summa laude ornat. vid. **Cogn. SOLAN.**

ead. l. 16. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themistocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurimam fide dignum putaverunt. **COGN.**

Pag. 203. l. 1. Μισῇ &c.) Xenoph. haec iuxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exsilium acti, nihil tamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquitate, admiscuerunt &c. **SOLAN.**

ead. l. 4. Ουτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra *Λεξ. c. 23 f.* χάρισι καὶ σαφηνείᾳ δύε. **SOLAN.**

ead. l. 5. Εἰ τις) Ait Noster, ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνη δυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράφων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράφων ἴοι legitur. *Unum enim hoc, ut dixi, historiae est proprium; ac soli veritati litandum, (ridicule Benedictus, immolandum) si quis ad historiam scribendam se convertat.* **IENS.**

ead. l. 6. Πῆχυς) Rectius veritas πῆχυς εἶς, καὶ μέτρον ἀκριβές, una norma, & mensura certa: non, ut interpretes, una *ulna.* **GRAEV.**

ead. l. 9. Κολακευόντων) Respicit ad Socraticam illam sive Platonice artium distinctionem, qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat, cuius cum etiam Fabius meminisset. *Instit. Orat. 2, 15, 25,* ad eum locum e Platonis Gorgia, quae etiam hic sufficere possunt, protulimus. Ceterum ex Fabii l. c. verba quaedam nos sumsisse interpretationis nostrae, conferenti apparebit. **GESN.**

ead. l. 10. Εἰκότως) Adleverat Solanus margini *lunt.* confierend. *Orch. c. 83,* quod feci. Legitur autem ibi, μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. Sed si hoc testimonio opus est ad probandam significationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad *Somn. § 2,* ubi id paulo pressius ad etymon exponit **Bourd.** Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? **REITZ.**

ibid. Νομισθεῖν) Sic ὁ. *εἰκ. c. 22.* **SOLAN.**

ead. l. 11. Κοιμωτικὴν) Genuina haec est scriptura, quam praefertur *M. & ed. I.* Reliquae, praeter *S. & A.* κοινοτικήν. Audi *Plat. in Gorg. 288 C.* τῇ μὲν οὖν ἰατρικῇ — ἡ ὁμοποιητική

κὴ κολακεία ὑποκείται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τούτον, ἡ κομμωτικὴ, κακούργος τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννῆς, καὶ ἀνελευθερος, σχημασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένου τοῦ εἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεξάνδρου γοῦν) *Alexandri dictum*. GUYET.

ead. l. 13. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato δς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta B. 2. In M. prima manus nihil scripserat; additum est δς postea. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀνησίκριτε) In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησίκρατες, quod necessario mutandum fuit. Nam eiusdem meminit in Μακρ. c. 14, & in Περ. c. 25, ubi recte in omnibus scribitur Ὀνησίκριτος, quod verum esse viri illius nomen & alii scriptores abunde testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum. (V. Lampr. in Commod. c. 1, & Salm. nort.) Suidas Platonis imitatore fuisse tradit. Diog. etiam Laërt. philosophis accenset, p. 158. Curtius etiam meminit IX, 10, & XI, 1. Scripserat Onescritus Alexandri res gestas, eodem consilio, quo Xenophon Cyropaediam suam, ad quam tanquam exemplar composuisse Alexandri laudes dicitur a Suida & Laërtio. Qua occasione sunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur. Mutavi autem ed. P. nomen illius viri in Ὀνησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, nisi ita vertisse etiam viderem. Strabo permulta ex eius historia habet XV & XVI. Plut. etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Onescritus* audit, ut 1282 f. V. etiam 583 f. & 591, 2. Gellius etiam *Onescritum* recte vocat IX, 4. SOLAN. Onescritum hunc, hyperbolarum & mendaciorum non minus, quam Alexandri ipsius, ἀρχικυβερνήτην noscere facile iam est ex Fabricii Bibl. Gr. 3, 8, p. 223. Videbat Alexander, illas παραδόξολογίας sustineri aliquantum, dum ipse viveret, ridiculo futuras, se mortuo. GESN.

ead. l. 15. Ἀναγνώσκουσιν) Postulat sententia futurum. Invisis tamen omnibus libris nolimus mutatum: praefertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. SOLAN.

Pag. 204. l. 7. Τοιοῦτος) Notae sunt sive characteres historici, de quibus Cic. I de leg. & de Orat. Strab. lib. 1, Polyb. lib. 12, Niceph. Greg. princip. histor. BOURD.

ibid. Συγγραφεὺς) Historicus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit vere παρρησιαστής. Cic. 2 de Orat. COGN.

ibid. Ἀδέκαστος) Philostratus in Polluce p. 593, cum usurpasset hanc vocem, sic exponit: ἀδέκαστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μὴτε εὐνοὺς μὴτε δύνουσι, qui verissimus etiam hic est huius vocis sensus; uti & in Ἑρμ. c. 64, διανοίας ἀκριβοῦς καὶ ἀδέκαστου Angli aptissime per *unbiassed* exprimunt. SOLAN.

ead. l. 9. Κωμικὸς) (Aristophanes. *Vorst.*) Vide etiam Z. Tr. c. 32. SOLAN.

ibid. τὰ σῦκα) Sic passim. BOURD. Omnes hoc proverbium Aristophani tribuunt, nemo vero commonstrat, ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2 Com. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legisse me tamen apud eundem credo, non vero annotavi, quod nimis obvium crederem. REITZ.

ibid. Σκάφην) Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id est, *sinum, fitulam*. Hesychius: σκάφαι ἰσοπλύνια, id est, *πρύβλια*. MENAG. Idem prorsus invenio in notis Guyeti: quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. REITZ.

ead. l. 10. Ὀνομάζωι) Legendum meo iudicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλεῖ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος &c. Ut Comicus ait, *ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae daps; neque parcens &c.* Vulgo ὀνομάσων. IENS. Ὀνομάσων) Frustra sollicitat lensius hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea, quam substituere tentat. SOLAN.

Pag. 205. l. 2. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem huius προσηλίας c. 1 sub fin. REITZ.

ead. l. 3. Κτήμᾱ τε) Verba Thucydidi. sic habent: κτήμᾱ τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. *Habes, quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum, quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτήμᾱ τε pro κτήματα, quod tamen omnes infidebat. Vid. Thucydidi. I, 22. SOLAN. Locum Thucydidis iam attulerat L. Bos in animadv. crit. pag. 11, & cum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22, Κτήμᾱ τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰὲ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, in perpetuum & in praesens; sic κτήμα & ἀγώνισμα. Κτήμα est res ipsa, quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus iucunda. Schol. τὴν γλυκὺν λόγον,

ἔπαιμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κομφοδοποιῶν ἢ τραγωδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράψῃ, ὥς οἱ νῦν ἐπαινέσονται σε — οὐδὲν κολακευτικόν, οὐδὲν δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam Polyb. L. 2, p. 197, & L. 3, p. 257. Adde quoque Ioseph. L. 1 contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit κτήμα, non ἀγώνισμα*. Citat idem Plinius L. V, Ep. ad Capixonem. REITZ.

ead. l. 4. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23, quem supra iam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e Sueton. Calig. c. 53, ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτήμα ἐς αἰεὶ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum Plinius V, 8, 11. GESN.

ead. l. 5. Τὸ μυθῶδες) Vide eundem Thucyd. & Tacit. An. IV, 33. Ceterum ut profutura, ita nimium oblectationis asferunt. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰστορίας, ὥς) Thucyd. I, 2, & II, 48. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς εἰ ποτε) Haec verba apud Thucyd. non repetio, sed his similia. Vid. I, 22 f. II, 48, & VII, 56. Sic Liv. in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias*. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi eiusmodi verbis; ut Diod. Sic. L. XLIX, pag. 297 ed. Basf. ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. Long. Paf. III, p. 118 ed. Iungerm. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, Gall. cap. 18, εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra Hermot. c. 79 f. ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας ad quem l. alia similia iam dedi. REITZ.

ibid. Εὐχρησθῆσαι τοῖς ἐν πόλεσι) Vertunt: *rebus civilis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbatur in historico inter alia τὴν ἀγκυλὴν ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet *εἰρηνοσίαν*. Interpres, *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem

meretur. Verte, *tortuosam argumentationibus*. In eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένος, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpretes, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidasante refert Aristot. 111 Rhet. c. 3, inter frigida dicta ἀκράτω τῆς διανοίας ὄργῃ τεθηγμένον, *mera animi ira incitatum*. Frigus est in ἀκράτω ὄργῃ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes, καὶ ὁ μὲν τοὺς ὀύστορχος ἔστω, καὶ πυκνός, cum illa vertunt, *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, perquam absurde. Cum sit, *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) & *sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut dentus. GRAEV.

ead. l. 10. Τοῖς ἐν πύλεσι) Sic legit interpretes: aliter longe in Cod. Petri Golmani ἐν ποσὶ. BOURD. Πρὸς Mss. Golm. & L. ut Νίγρ. c. 4, & Ζ. τρ. cap. 31 & 43. In reliquis πύλεσι. SOLAN. Non sunt haec ipsa Thucydidis verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πύλεσι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, iis, quae ante pedes, vel prae manu, sunt: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta Bourdelotii ad hunc locum observatione. GESN.

ead. l. 11. Τὴν δὲ φωνὴν) Hic vero locus mihi semper difficilissimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an reiiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum Graevio aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, coniungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de historico stilo apud Cicer. praecipuntur in de Or. II, 15, & Or. 20. Sed in his tracta quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio. Nodum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. Solanus, qui ad verba τὴν δὲ φωνὴν ista annotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, inprimis considerata vi verbi τεθηγμένος, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abesse vult ab historico forensis illam asperitatem, & contentiosum genus dicendi. GESN.

ead. l. 12. Κάρχαρον) Vid. supra Musc. c. 35. Infra 'Ορχ. c. 4, Διχ. c. 33, Περθ. c. 4, & saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 16. Λέξις — πολιτικὴ) Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in iudiciis viri, qui in republica versantur. Seneca Controv. 8, lib. 1, *dixit rem paulo elatiorem, quam pressa & civilis oratio recipit*. Hermogenes tribuit Demostheni inprimis politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδέων lib. 1, c. 1, Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὃ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἠκριβωκώς, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἠκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exsequitur, ubique ea miscens*. De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo c. 10 & seqq. Ei opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, & declamatoria dictio: ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικόν, forense & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῇ misceatur, pulchre docet. GRAEV.

Pag. 206. l. 5. Φανότατα) W. at reliqui φανότατα. SOLAN. ead. l. 10. Ἐπὶ τοῖς) Docet figuris non molestis orationem ornandam, ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν ἐουκότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam peninde, ut ius aliquod, orationem quoque recte conditam habere debet*. Quam longe a Graecis abit. Benedictus: *siquidem illud orationem condimentis similem reddit*. Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἡδύσματα, non ἐδέσματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddet similem iuri bene condito, aut suis libris*. GRAEV. Et vis praepositionis κατὰ, & ratio τῆς ἐπεὶ, qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostri τῷ κατάρτυν simile verbum habent, *versalizen*. GESN.

ibid. Κατηρτυμένοις) Arist. Rhet. III, Ald. ed. p. 552, 1, ὅ γὰρ ἡδύσμασι χρεῖται, ἀλλ' ὡς ἐδέσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Ἀκάτια) Naviculam *acutium* Plin. IX, 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίᾳ ἰστίον de velo intelligendum recte vidit Baifus p. 121. Vorst. SOLAN.

ead. l. 6. Κίνδυνος — τότε μέγιστον) Ubi ostendit, quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ κατενοχῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Interpretes: *Pericul-*

lum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëices impingat. Ista verba, quod maximum est, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, periculum tunc maximum est, ne mente movearis, & corripiaris enthusiasmo poëtico. Κορύβας hic κορυβάντισμος, ἐθουσιασμός. Sequitur statim: Ὡστε μάλιστα πειστέον τῆνικαῦτα τῷ χαλιῷ, καὶ σωφρονιτέον, εἰδότες ὡς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται. Verterunt: Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphía. Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur in verbis, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. ἱπποτυφία est fastus ille poëticus: sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam. Aristophanes vocat ἱπποβάμονα ῥήματα, hoc est, equestria verba, quae more equorum incedunt, hoc est, ὑψηλά, grandia. Alibi idem dicit ἱπποκρήμνα ῥήματα, verba grandia instar grandium rupium, Latinis sesquipedia: sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. Ἱππος & βόως apud Graecos in compositis augendi vim habent. Βοῶπις, quae grandes oculos habet. Βούπαις, catulaster, in glossis & apud Orientum, h. e. maior puer, qui incipit catullire. Sic ἱππαλεκτῶν est magnus gallus; ἱππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de se sentit; & alia multa huius notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, & in oratione nimius & inanis verborum tumor. GRAEV. Emendationem Graevii firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος—μέγιστον. M. & I. κίνδυνος—μέγιστον. SOLAN.

cad. l. 7. Κορύβαντα) Κορυβαντισμόν. GUYET.

cad. l. 12. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paulo infra ad § 60 huius προσλαλιάς. REITZ.

cad. l. 13. Οὐτε ὀγαν ἀφιστάντα) Vid. Cic. orat. n. § 7, pag. ed. Gronov. § 58. SOLAN.

Pag. 208. l. 2. Συντακτέον) Angl. συνακτέον. BOURD. Συντακτέον A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συντακτέον. SOLAN.

cad. l. 7. Κῆρυταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικὸς τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Vertunt: Iam etiam hic esto aliquis ad id, quod probabilius erit, tum coniciendum, tum componendum habilis. Hanc συνθετικὸς est ad componendum habilis? Immo συνθετικὸς

τοῦ πιθανωτέρου est, qui, quod probabilius fuit, poterit constituit, qui potest ex variis, quae varie narrari audivit, quod maxime probabile est colligere, construere, seu componere. Paulo ante mallem ex nostro & Angl. Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὥς ἐτυχὲ συνακτέον, res ipsae non sunt temere congerendae, corradendae. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen sententiae huius loci adversatur. GRAEV.

ead. l. 10. Πρῶτα) Cur Benedictus in πρῶτον mutarit, causam non video, neque consilio factum credo: pluralis enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singulis fere paginis occurrat; vid. mox cap. 49 f. τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἷα Nostro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Nostro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Hemst. Somn. § 2, operae pretium existimavit ὁμοίᾳ pro ὁμοίως exemplis adstruere, quod nonnulli id non noverrant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα singulari additum vid. igitur ap. Long. Past. I, p. 18 & 21 ed. Iungerm. & II, 75, οἷα — εἰδισμέναι, ac non semel in seqq. Anacr. Od. IV, 7, Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα βίαιος τρέχει κυλισθεῖς. Sic πότερα pro πότερον rursus Long. Past. II, p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως Hippocr. pr. iur. iur. ἡγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γενετήσιν ἐμοῖσιν. Immo superlativi adverbiales, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter effertur, ut ὕστατα millies ap. Homer. πρῶτιστα apud Aristoph. & Aelian. Vid. si quid opus, Spanhem. ad Aristophan, Plut. v. 46. REITZ.

ead. l. 13. Χρηματίζετω) Lege omnino σχηματίζετω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae se ferunt. SOLAN.

ibid. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διὶ) Similis sit Homericō Ioni, Iliad. V: Νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, Μουσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἰππημελγῶν. GRAEV. Vide Hom. II. N. 4. SOLAN.

ead. l. 14. Τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν γῆν) Mallem τὴν τῶν ἵππ. &c. ut recte Solan. in marg. Iunt. monet, etsi nulla edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, in Icarom. c. 11 post med. τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μουσῶν, scil. γῆν. REITZ.

Pag. 209. l. 5. Εἰ μὴ Βρασίδης τις εἴη προσηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV de oppugnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV, cap. 11, Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in Lyfand. initio

Idem Thucyd. initio L. IV docebit te etiam, quem Demosthenem & ad quod eius praeclarum facinus respexerit. SOLAN. Respicit ad Thucyd. IV, 12, ubi Lacedaemonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium ad Pylum, prohibente Demosthene. GESN.

ead. l. 11. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τοῦτοis μέτρον ἐπέστω Codex vetustus melius, πᾶσι τοῦτοis μέτρον ἐπέστω, in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia perobscurè transtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπενδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μεταπετέστω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, ac ad omnia properet, &, quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam. Quid est, idem tempus habeat? Verte, eodem sit tempore & volet ex Armenia in Mediam: eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. Hinc in fine huius periodi dicit, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, ne nullo non tempore absit, hoc est, semper & ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto: sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paulo inferius tenebrae offuscae quoque sunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθισόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται πᾶπρακτα γὰρ ὕδ' ἔδει δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. Non enim quasi rhetoribus scribani, sed quae dicenda sunt, etiam dicuntur: nam iam facta sunt. Verum disponere illa debet, & narrare. Hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est iam factum, sed quae ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπίστω) Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipso ἐπέστω. SOLAN.

ead. l. 14. Ἦν κατεπεῖγ' Ἐπ' ἐκείνα καταβαίνέτω, ἢν κατεπεῖγ', interpr. si festinet, ad illa transeat: debebat, ad illa transeat, si urgeant. Apud Isocratem & alios passim occurrit, ἢν κατεπεῖγ', si res urgeat. Mox dicit ὅτόταν ἐκείνα καλῇ, & pag. seq. iterum, ὅταν δὲ πᾶν κατεπεῖγ' εὖ πρᾶγμα. VITRING. Si festinet, verterat Benedict. Rectius L. Bos de ellipsi. pag. 136, (quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum elegantiarum Hemsterh. annotaverat) si res urgeat, (sive urgeat, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil in Gesneri versione mutavi, quia ab eius mente prope abest. REITZ. Nihil opus est, ut post κατεπεῖγ' hic aliunde intelligamus πρᾶγμα. Simpliciter enim ἀκείνα refertur, quod etiam interpretatione expressum est. GESN.

ead. l. 16. Ὀμοσχρ.) Musicorum est vocabulum, cum vox & cisbata suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a *διδασκαλῆ* imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. Usurpat iterum Noster Musicorum sensu *Eik. c. 14. SOLAN.*

Pag. 210. l. 5. Τὸ κέντρον) Ita W. & P. non ut in reliquis est *τῷ κέντρῳ*. Aliquid forsitan hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum Luciani non sum affecurus, certe aliquid videar dixisse; illi nihil. SOLAN. An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud, quod Noviomagi in sepulcro repertum, de quo ex Io. Smithi, i. e. Smetii, epistola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92, relata, ipsisque adeo Smetiorum antiquitatibus Noviomagenfibus p. 118, constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quæst. I, 17, Sexto Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 48, p. 15, Fabr. aliisque. GESN. Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales acceperunt: nam quæ hoc præstare specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, necne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexæ, aut concavæ, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inversas, si obiectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam *κέντρον* dixit? an per *κέντρον* generaliter tantum opificis *ἐκρίβειαν* intellexit, ut ad *amissum*, ad *normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabra facta planitie*, quæ opponatur *distortæ*? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror. Etsi enim quæ de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narratur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit, rem non incognitam fuisse. Quin & Aristoph. Neb. 764—8, de lapide splendido, sive crystallo, (vel vitro) quo aliptæ ignem ex sole accen-

dunt, diserte mentionem iniicit, dicens: Ἦδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπόλαις τὴν λίθον ταύτην ἑώρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανή, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; τὴν ὕαλον λέγεις; Ἐγὼ γὰρ & μοχ, ταύτην λαβὼν — Ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ γράμματ' ἐκτίξαιμι, i. e. *hac summa procul stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti*, i. e. liquefcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτίκω hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex Plutarcho exhibet Lipf. Syntagm. de Vestal. sive T. III, p. m. 1092; quem etiam vide pagg. praeced. licet forsan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen ulus vitri aut metalli causticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem ampliff. de la Rue, in libr. inscripto *Geletterd Zeelandt*, tribuit Zachariae Ianffonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed Valer. Andr. Bibl. Belg. pag. 14, perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat Iacobum Metium, eodem anno (quod iam non diiudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit Mr. de Valois, qui in *Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I, p. 136, asserit, veteres iam Archimedis tempore tubos, quae *telescopia* vocamus, habuisse, & Ptolemaeum regem Aegypti Pharum extruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstruclum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interea ex his aliisque, quae adducere possem, si tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ τοῖς ῥήτορι) Recte, an secus, se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torfit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo & intelligetur melius, & fortassis emendabitur. Exstat is in Ὀρχ. c. 65, his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφη, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορι ἐπιτηδευομένη. Vide itaque, an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arridet haec

coniectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἢ γραφεύσιν & excidisse puta verbum in hunc sensum, *licet aut demere de veris, aut addere*. Mihi magis placet coniectura prior, atque adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. cap. 2, & passim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inferi voluit Solanus, quia in Prometh. § 2, & alibi, fere sic occurrit. REITZ. Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exercitationis causa scribere, uti & ipsam speciem, & verba fingere non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico egit. GESN. Cl. Bel. de Ballu, vertens, *car l'historien ne compose point comme on le fait dans les écoles des rhéteurs*, pro ὥσπερ legit ὡς παρά. Idem in Animadv. ad Oppian. libr. I de Ven. v. 62 annotat: In hoc loco reſte de numero singulari ad pluralem saltum animadvertit Gesnerus. Similis invenitur numerorum enallage ap. Sophoclem in Aia-ce Maſt. v. 739: οὐ τις ἔσθ' ὅς οὐ Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευ- τοῦ στρατοῦ ἔναιμιον ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀπο- καλοῦντες observat Schol. hic legisse non poenitebit: Ἀττικὸν ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ἐνικοῖς τὰ πληθυντικά, καὶ ἀνὰ πάλιν.

cad. l. 12. Ἀλκαμένη) Phidiae is aemulus. Vid. cap. 4. Plut. πολ. παραγγ. 1435. Plin. XXXVI, 5, & Paus. VIII. SOLAN.

cad. l. 13. Ἡ τῷ) Minutum est, sed quod non observatum suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic esse, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ, sed ἢ τῷ ἄλλῳ. Articulos τοῦ & τῷ encliticarum more pro τινός, τινὶ poni, notum; sed hic temere neglectum. GESN.

ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: maiorem enim vim habet. Et sic T. I, Nigr. § 6, (p. 31 huius ed.) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κα- ταγορεύειν. Ad quae verba Hemsterh. ex aliis auctt. similia iam dedit. Et sic paulo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

cad. l. 14. Ἐλέφαντα) Eburnea inter alias Iovis Olympici statua, & Eleensis Urania. De priori testatur Plin. XXXIV, 19, ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro ebore, ut supra de Sacrif. c. 11, ut Virg. fere Aen. III, 464, — *sesloque elephantō*. Conf. mox, ἐπρίον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem fatis notum: nam & sic Homer. non semel, ut Il. Δ, 141, ἵδς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίην, *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura iinxerit*. Ad quem vers. S. Clarke etiam alium ex Luciani Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex Pausan. Attic. I, c. 12: Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρες,

εἰσὶν ἐκ παλαιῶ δῆλοι πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἰωράκησαν ἀρχὴν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Διπλοὶ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλῖνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαίμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδεμίαν ἐποίησατο. REITZ.

ead. l. 15. Ἡλείων) V. Ένυπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 211. l. 2. Ἐπὶ νηίζον) Fallitur ergo Budaeus in Lex. hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκονομήσασθαι. BOURD. Οἰκονομ. W. & ed. Fl. melius, quam ut in reliquis est, οἰκοδομήσασθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὄρᾶν τὰ λεγόμενα) Interpres, at quando auditor se ea, quae narrantur, audire putaverit. Inepte. Reddenda ira sunt verba: Et cum auditor aliquis postea videre sibi videatur ea, quae narrabantur. VITRING.

ead. l. 12. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε προοίμῳ χρῆσται, τῷ ἀποσαφῶντι περὶ τῶν λεκτέων, potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declarat. Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare explicet, quae nam sint dicenda. GRAEV.

Pag. 212. l. 8. Ἡρόδοτος) Herodotus I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Νίκας) Aliter, & longe aequius, Herod. ὥς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θωύμαστα τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάρουσιν ἀποδεχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. SOLAN. Confer supr. Zeux. cap. 7. REITZ.

ead. l. 11. Θουκυδίδης) Verba sunt Thucydidis in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere iam decrevisset. Adde c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23, τούτου δὲ τοῦ πολέμου — παθήματά τε ξυννέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῷ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. SOLAN.

Pag. 213. l. 5. Αὐτῇ) Emendavi vulgatum αὐτῇ, quod in omnibus libris reperitur. SOLAN.

ibid. Προῦχαι) Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊούσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ προῦχαι, μήτε κοιλιῶσθαι leviter & aequaliter proce-

dens sibi similis, ita ut neque exstet, neque hiatus habeat, non male interpres. Προῦχεν hic Luciano est, quod Petronio est *extra corpus orationis eminere*. Praeterea, inquit, curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant: cum veluti centoni purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus. Sed intextus vestibus color est limbus purpureus togae attextus, ut in praetexta. GRAEV.

ead. l. 7. Εφην) Sic pro ἔχην in *Amst.* ed. corrigendum esse monuerat La Croze, idque vel ex versione, quae tamen, ut dixi, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἔφην iam recte habuere. REITZ.

ead. l. 14. Τάχος) Micyll. *brevitas*. Gesn. *celeritas*, propius ad Graecum, quainquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57 f. Cap. vero 59, ταχέως ἔπαινοι & λόγος, breves certe significat. REITZ.

Pag. 214. l. 14. Ὀμηρος) Tangit hos quidem Homerus l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. Schol. Pindari ad Ol. I, p. m. 13 A. Cf. Hom. Il. A, 575. SOLAN.

ead. l. 16. Παρθένιος) De hoc & sequente Euphorione Sueton. Tib. c. 70. Poëta & historicus, (v. Voss. II, 1.) cuius liber περὶ ἑρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Λοπάς) Suidas λόπον vel λοπὸν haber, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπάς, quod apud Siculos praesertim *patellam*, apud Atticos praeterea *loculum*, *capulum* significat. CLER.

Pag. 215. l. 1. Εὐφορίων) Chalcidensis, de quo Suidas & Voss. de hist. Gr. I, 16; erat enim & poëta & historicus. SOLAN.

ibid. Καλλίμαχος) De Callimacho, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic Nostrum Ez. Spanh. vir de literis & de Rep. optime meritis, (in Hymn. Ap. f. 112.) sed forte de altero iuniore e sorore eius nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen Cas. ad Athen. 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisse, quod multa quidem, sed brevia, carmina ederet. Solitus dicere Callimachus, magnum librum magnum esse malum — tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. Athen.

III, Καλλιμάχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγε εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem Athen. IX, 387 F. — quando Ister dicitur καλλιμάχειος συγγραφεύς, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. SOLAN. Iuniorē quendam Callimachum hunc esse, credit Spanhem. ad Callimach. p. 118, quia alter brevitatis amans. REITZ. Pier-son. ad Moer. Atticist. p. 440, notante cl. B. de Ball. pro Καλλιμάχος reponendum coniiciebat Ἀρτίμαχος.

ibid. Πόσοις ἔπεισι) Brevitatem Callimachi Battidae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, coniicit Spanhem. ad H. in Apoll. 112, p. 118. GESN.

ead. l. 5. Μηάνημα) Vid. Thucyd. IV, 100. SOLAN.

ead. l. 6. Πολιορκίας σχῆμα) In Thucydide laudat, quod nimis non sit in describendis παρέργοις· μάλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιοῦτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηάνημα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες δὲ, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περικοπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt obsidionis speciem, inepte dici. Ms. optime, ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες, aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens. De Softrato vide Plin. XXXVI, 12, & Strab. lib. ult. GRAEV. Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χρῆμα, quod recte exhibet ed. I. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐτι πόλεων) Valde probō Ἐπιπολῶν, etsi vulgatam exhibeo. REITZ.

ibid. Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis σχῆμα, alioquin sexcenta & Nostri, & optimorum quorumque scriptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros omnes obsedit, ἔτι πολέων σχῆμα, inconcinnum profecto, ubi id, quod coniunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire iam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν σχῆμα Thucydides VI, 96, tanquam χωρίου ἀποκρήνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς καίμενον κ. τ. λ. Nomen *Eripolarum* servari tanto magis hic & supra debuit, cum etiam Livius hanc Syracusarum partem patrio more appellavit XXV, 24, 4. GESN.

Pag. 216. l. 2. Ἐξω τοῦ δικ.) Sic intelligo: non habebitur

illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omis-
surus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiat: quem-
admodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla
habetur a iudice bono ratio. GESN.

ead. l. 3. Θεοπόμπω) Atqui *Theopompum* hunc ipsum *Athen.*
III, p. 85 A. veritatis amantem ait fuisse, eiusque pervestigandi
studio magnam pecuniae vim insumpsisse. *Μαρέτω*, in-
quit, *παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ*
χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν
ἀκριβή. *De impensis Theopompi*, inquit ad hunc locum *Casaub.*
non tacet Dion. Halic. in epist. ad Pomp. De amore veritatis non
desunt, qui obstreperant. Athen. ipse l. 6 δυσμενέστατον appellat, *πα-*
ρὸν constans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theo-
pompus carperat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βέ-
βαιον & aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos
refellit Dionys. Lucianus &c. Hinc Theopompicum scribendi genus
nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad
Att. II. De Theopompi maledicendi prurigne non Lucianus
solus, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. Ciceronis iudi-
cium audivisti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V.
& Plut. 1570 f. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonasmus elegantiae est,
(licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) sic etenim &
Long. Paft. I, pag. 26 ed. Iungerem. καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἥρεια
ὑπερέγγετο. Idem p. 28, *καὶ λαβοῦσα καὶ αὐδὸς ἐνέβαλλε τῷ*
κλήπῳ. Noster supra c. 37, *καὶ νῦν Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ.* Et
c. 46, *καὶ μὴν καὶ συνθήκη.* & *Somn. c. 7*, ubi similia iam no-
tavit *Hemsterh.* Et non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Sic ed. *I.* In reliquis est *σοι.* SOLAN. Legendum
esse, non *σοὶ δ'*, ut lectum est adhuc, sed *σὺ δ'*, ut interpretari
sumus, facile, puto, constabit. GESN.

ead. l. 10. Πολλάκις) Notabat *Solanus* noster, *Vorstium* le-
gere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera sic lege-
rentur, ut in *I.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque sine parenthe-
si, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant,
& parenthesis etiam nonnullae addant, non opus iam ὡς ad-
dere; verum illud γὰρ ex *W.* potius reciperem. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Δουλοπρεπές) Antiquiores fere omnes edd.
legunt hic *δολοπρεπές*—barbare, *Ald.* nempe *I. & B. 2. P.* etiam.
Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S. & A.* & in *M. Cod.* SOLAN.

ead. l. 3. Κνίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα) Nomen ex inscriptione
ne, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον) De hac turri vid. Scholium ad Icarom. c. 12, & notam Humphr. Prideaux ad L. I Parris posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit, p. ed. in 8°, 9. SOLAN.

ead. l. 8. Παραίτωνίαν) Plut. Anton. 814 B. & Ovid. am. II, El. XIII, 7, *Paraetonium* vocant. Strabo etiam non semel & Polyaeus Strat. II, p. 145 C. Sed mutare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀφυκτον) Sic sexcentis in locis apud hunc scribitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. seu Θ. δ. XVII, ἔπειτα δὲ συνελθὲν ἐφύκτω ἐχόμενον ἐκυτὸν, ἰκέτευς. Sic in Μισθ. c. 3 B. in Γυμν. c. 2 & 29. In Περθ. etiam c. 2 & c. & auctoribus Mss. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi ἄφυκτον, non, ut in omnibus, ἄφευκτον. M. tamen Coder, qui in Ἑρμ. etiam habet ἄφυκτα, hic mendose cum ceteris ἄφευκτον habet. SOLAN. Ἀφυκτον verum esse, vid. var. lectt. ad Ver. Hist. I, c. 39; & supra, Deor. Dial. XVII. REITZ.

ibid. Οικοδομήσας οὖν) Illud οὖν epanalepsi inservire, vid. supra ad Zeux. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) Et si veteres edd. αὐτοῦ spiritu leni hic quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιχρίσας) Unde haec habuerit Luc. incertum. Strabo enim & Plin. factam ei a rege inscribendi proprii nominis potestatem, disertis verbis testantur: hic XXXVI, 12; ille XVII, p. 791 D. Vide, si lubet, If. Voss. ad Pomp. Melam II, 7, & Luciano Schol. ad Icarom. no. 48. SOLAN.

ead. l. 15. Θεοῖς σωτήρσιν) *Ptolemaeum & Berenicen* intelligunt viri docti bene multi. Consule Spanh. 415. Eandem inscriptionem habet Strabo l. c. SOLAN.

Pag. 218. l. 1. Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν ἄλλο) Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. ε. MARCIL.

ead. l. 8. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ.) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

ead. l. 9. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. & editionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. supra cap. 3, ad quam historiam alludit. SOLAN.

ibid. Κρανίῳ) Lucianus, praecepta historica claudens, ait, se exhibuisse normam & amussim iustae historiae, quam si qui

obseruent, bene se rem habere, & alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, volutatum esse in Cranio dolum (εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πῖθος ἐν Κρανίῳ). Alludit Noster ad id, quod supra cap. 3 de Diogene satis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, & ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fabricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquid adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac deorsum per Cranium suum dolum, interrogatumque, quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolum. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempestate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum: si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium; sin, cum Diogene aliquid saltem egero. Ceterum Cranium, in quo Diogenem degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait Diogenes Laërtius, qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum Hesychio, Κράνιον, sed Κρανεῖον appellat. In Nostri primo Mortuor. dialogo scribitur Κράνειον. IENS. Videas Th. Supcil. quoque scribere Κρανίῳ; sed cur hoc improbem, vid. supra ad c. 3. REITZ.

IN VERAЕ HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabulofarum narrationum eiusmodi antiquiorem hac eam fuisse Photius censet, quam Antonius Diogenes de Thule insula lib. XXIV ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI, p. ed. Aug. 184 & seqq. Addit enim p. 189, καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα εἶναι τούτου. Sed cum putarit Photius, ut ex sequentibus eius verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc eius coniecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem, cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀθλητικῶς) Mos athletarum. Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet, quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione

studiorum lege Quintil. L. I, c. 4, Cic. in Offic. Senec. de vit. tranquil. c. 15 & ult. COGN.

ead. l. 4. Εὐεξία) Medicis εὐεξία est perfecta sanitas, sive, ut Galenus definit, τῆς ὑγιαίνουσ ἑξέως ἢ τελειότης. Vid. Foessii Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est, corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto habitu, ac victu, quo illum acquirebant atque conservabant, vid. Mercurial. de Art. gymnast. REITZ.

ead. l. 11. Ἐμμελής) Sic supra Συγγρ. c. 14, Ὁρᾶς ὡς ἐμμελής ἢ ἀρχή. SOLAN.

Pag. 220. l. 1. τῶνδε τῶν) De repetitione ista articuli iam bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. § 15, τῆς δὲ τῆς διακοσμήσεως. Addo hic tantum Long. Paft. II, p. 68 ed. Iungerm. ἐν τῶνδε τῶ ἀντρώ & p. 67, ἀρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverso ordine positum maiorem demonstrandi vim habet. Sed rursus, ut Noster, idem Longus I, p. 3, ἐν τῶνδε τῶ ἀγρῶ. Et ibid. paulo supra, ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Τινος—σ—τας) In L. Fl. & B. 2. recte legitur τινος; in reliquis τινά, corrupte. SOLAN. Πρὸς τινὰς habere dixi Fl. & B. 2. ceteras τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρὸς τινά & πρὸς τινος. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Etsi edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula sequente, accentum praepositionis inverso, scribens πρὸς τῶ. REITZ.

ead. l. 8. Συγγεγραφότων) Ita Ms. Reg. 3011. melius, quam quod adhuc legebatur, συγγεγραφοτάς. Ex eodem Ms. mox edidimus ἀνέγραφοι, sensu ita postulante. Edd. enim exhibebant ἀνέγραφοι.

ead. l. 10. Κτησίας) Liber iste Ctesiae cum reliquis eiusdem periit. Photius tamen ex eo nonnulla exerpfit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem Ctesiam fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. Plutarch. in Artax. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄλλου εἰπόντος) Longe rectius in Flor. Cod. quem secutus est interpres, ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatum illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui affuerunt, hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ὑμῖς ἴδεσθε ἀμεθὰ, qua de re locus alius dicendi. BOURD. Lucianus proxime praecedenti libello, praecipijs datis, quae bo-

non observanda sint Historico, quo specimen alicuius historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat, hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta essent, Ctesiae & Iambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἀ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβούλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεύδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen iniucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert Bourdelotius, idque vulgato rectius iudicat. At Heracle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult Noster, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta: id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. IENS.

ead. l. 13. Ἰαμβούλος) De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est Tzetzes Chil. VIII, h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab Harpocratone in Ἀβαρίσι. Vid. Voss. L. III. Adde his Megasthenem Plut. 1728 C. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ αὐτὰ τοῦτοις) Eadem, atque illi. Sic mox § 5, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et de Salt. § 2, ac sexcenties alibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θεουκυδίδῃ γνώμην ἔχουμεν. Aristot. Hist. anim. I pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter se. Et de generat. animal. III, 5, οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecismum & Latini amant, dicentes, idem facit illi, pro idem quod ille. Vid. Cort. ad Sallust. Catil. 20, 3, exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem, plerisque hodie scribere minus probate, idem est cum illo. Et si paulo alio sensu non barbarum pronuntio, eadem vobiscum agam; nec satis credo affirmanti Cortio, Sallustium l. c. eun-

dem Graecismum adhibuisse, cum scribit, *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* simplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut sensus sit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. REITZ.

Pag. 221. l. 5. Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς) Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum litus appulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate eiectus in Africam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite. Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circen pervenit, post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnatavit. COGN.

ead. l. 9. Ἰδιώτας τοὺς Φαίακας) Vacui capitis populum Phaeaca dicit Iuv. (XV, 23.) VORST.

ibid. τοὺς Φαίακας) Alcinoos Corcyrae regi, & eius populis Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, & alia monstra a se conficta narrabat, & iis, omnia vera esse, persuadebat: unde Iuvenal. *Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit.* COGN.

ead. l. 14. Κενοδοξίας) Emend. Vorstii & ed. S. in reliquis enim *καινοδοξίας* legitur. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. Ἐπεπόνθειν) Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. LA CROZE. Et *facere & pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. Herodian. I, 17, 22. Adde Nostrium Prometh. fin. ubi *τί ἂν πάθοιμι*; quid faciam? vertit Hemsterh. cetera ad Gatakeum remittens. REITZ.

ead. l. 6. Γράφω) Vid. Reines. Ep. 25 ad Casp. Hoffmannum p. 99. v. Arabonem L. XI de Massagetis p. m. 487. LA CROZE.

ead. l. 8. Μηδὲ ὅλως ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267 A. Μοῦσά μοι ἔννεπ' ἐκεῖνα τὰ μὴ εἶ ἑγένοντο παροιθεῖς Μῆτι' ἔσται μετόπισθεν. SOLAN.

ibid. τὴν ἀρχὴν) Ab initio versum est tam in Paris. quam in Benedict. Recte Gesnerus, omnino: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut iure *scopulum interpretum* eam vocet Hemsterh. ad Nigr. § 26. Monuere id quoque alii, Iensius, Elsnerus &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad Ev. Ioan. VIII, 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & inter-

dum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. REITZ.

ead. l. 11. Οὐρίῳ) Non contemnenda Aldina lectio εὐρύ, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox οὐρίῳ ἀνέμῳ, unde huc assumtum videri potest. GESN. Οὐρίῳ Aldina prima aequae habet ac reliquae. Hinc εὐρύ, quod Gesn. ait Aldinam esse lectionem, forsan erit ex Ald. 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. εὐρύ habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest, REITZ.

ead. l. 16. Πάμπολλα μὲν) Mēn abest ab edd. Nos reposuimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, monente cl. B. de Ballu, propter sequens δὲ, — ἰκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ.

Pag. 223. l. 5. Ἀκατος) Praedonum etiam esse Acatia, sive Acatos, Schefferus e Strabone docebit volentes. GESN.

ead. l. 7. Οὐρίῳ) P. L. εὐρύ, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπεδίδου) Vis verbi ex opposito ἐνδιδόναι magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra Hermot. cap. 24. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπεγένετο) In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Mss. tolles, καὶ κύμα ἠνέχοντο, καὶ ζόφος ἐπεγένετο, & fluctus intumuit, & caligo orta est. Vulgo ἐνεγένετο. GRAEV. Ἐπεγένετο) Secuti sumus Mss. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. Iunt. cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπεδίδου, ἐπεγένετο habet. SOLAN. Tempus imperfecti ex edd. saltem servavi. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτοὺς) Facile obsequor Solano, qui spiritum editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi necessitas exigeret, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes, quid scribae sibi indulerint in his minutiis. Confer tamen supra a me dicta ad cap. 33 Quom. conscr. hist. & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit L. Bos, etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII, 16, ex I Reg. XXVI, 11, ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτοὺς. Reliqua enim, quae ibid. affert ad demonstrandum, καθ' ἑαυτὸν significare per se, separatim, seorsum, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi iunguntur; in hoc autem primae etiam aequae ac in Luciano adiunctum est,

Adde Catapl. § 9, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω· ubi ἑαυτῷ etiam pro ἑμαυτῷ, licet Solanus id mutatum velit. Idem erat in nonnullis edd. in de Merced. cond. § 30. Sed quia aliae edd. & Codd. ibi habebant ἑμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; cum ἑμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praefendum sit, ut vid. ad Herodoti five Aëtionis cap. ult. REITZ.

Pag. 224. l. 4. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτοῦ, ibi, nisi prorsus malis obliterari. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀγελθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN.

ead. l. 7. Χαλλοῦ) Genitivus materiae, ut Grammatici aiunt, ut mox 2 Ver. Hist. c. 33, κεράμου πεποιημένη. Sic Long. Past. III, 109, πῆραν ἐλάφου, *peram e pelle cervina*. Theocr. Eidl. 25, (al. 26.) v. 206, βάκτρον ἐπηρέφους κοτίνοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in Asino c. 53, κλίνη ἣν μεγάλη ἀπὸ χαλῶνς Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellips. τοῦ ἐκ. Vid. lens. Lect. Luc. pag. 344. REITZ.

ead. l. 15. Οἶνον ῥέοντι) Similia apud Eustath. in Amorib. BOURD. Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἶνω, quae solita est huius verbi constructio, ut Γυμν. c. 25, aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. Ctesiam autem hic ridet, qui plures huiusmodi fontes in Indicis, teste Photio excerptore, memorat. Neque solus Ctesias, cum apud Strabonem Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onesicriti historia XV, p. m. 489 A. SOLAN. Infra Γυμν. c. 25, ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrum aliosque, ut Homer. Odyss. E, 70, Κρῆνας — ῥέον ὕδατι λευκῷ· quod notius, quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo iungitur ῥέον, diceres vulgatam οἶνον ῥέοντι servandam fuisse; nam sic Eurip. Hecub. v. 527: — ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας Πάγχρυσον, ἔρρει χερὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοῶς θανόντι πατρί. — Sed neque sic cohaereret cum sequentibus: quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. REITZ.

ibid. Οἶός περ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011. Edd. οἶός, sine περ.

ead. l. 16. Τὸ ρεῦμα) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

ibid. Ἐνιαχοῦ) Ad h. v. in eodem Mf. legitur Scholion: ἐν τοῖς τόποις.

Pag. 225. l. 3. Δόξαν δέ μοι) Conf. mox infra huius narrationis c. 11. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι) Interpretes, *talem apud nos Daphnen describunt*. Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontidas, quam Myrrham, aliaque in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones poetarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen* &c. GRON.

ead. l. 4. Μεστοί) Ex Mf. Reg. 2954. Vulg. μεσταί.

ead. l. 7. Ἡσπάζοντο καὶ) Mf. Reg. 2954 ἡσπάζοντό τε καὶ, cui lectioni favet, quod in Mf. Reg. 3011 legitur, ἡσπάζ. το-τε καί. Quare illud τε, quod deerat in edd. in textum iam admittere non dubitavimus.

ead. l. 16. Ὅσον οὐδέπω) Sic Herodian. I, 13, 6, ἡμῖν δὲ (αἰ-τιον) ὁσάμενον ὅσον οὐδέπω. Confer, si lubet, de Merc. cond. cap. 31 f. ubi eadem phrasis occurrens oliter explicatur. Sic ὅσον οὐπω Bergl. ad Alciphr. I, 10. REITZ.

Pag. 227. l. 3. Συμπλοκὴν καὶ) Haec defunt in Cod. Flor. BOURD.

ead. l. 5. Οἰνισάμενοι) Minus etiam, quam in aliis, assequemur in huius libris Luciani suavitatem: quod mollis & in partes omnes sequax lingua liberrima illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic pressae securi verba Graeca poneremus, *aqua-ri simul & ex fluvio vinati*? Atqui a ligno lignari est, quidni vinari a vino? Nempe Graecis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Musae loqui: nos Musas colimus severiores. Simili de causa *Hippogypnos*, *Hippomyrmeces*, & id genus composita, semel quidem in parenthesi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: ceterum ut priorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. GESN.

ead. l. 9. Οἶον) Quidam legendum putant ὅσον. BOURD. Non designat Solan. quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberassem, anne praestaret id recipi. Ita enim solet Noster ὅσον, non οἶον numeris addere, ut infra c. 30, ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura addere: quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo Long. Paft. L. 2, pag. 70

ed. Iungerman. ὅσον δέκα σταδίου, & L. 3, πρ. σταδίου ὅσον ἑκατὶν. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ὅσον ἐπὶ σταδίου τριακασίου.

in Schol. Ἦσαν &c.) Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: immo tercenties tria millia fuere; five, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim lunae ab terra longe maior eſt, quam tu eam ponis. Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo, Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60 ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt, milliar. 25800, ſi toti terrae diametro 860 tribueris, quot Sturmius in Scientia Comiſca pag. 20 f. ponit. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι) Καὶ in edd. omiſſum recepiſimus auctoritate Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 8. Δόξαν) Sic absolute, pro, cum placuiſſet, cum decretum eſſet, ſupra Harmon. cap. 4, & hac Hiſt. c. 7. Et Long. Paſt. I, pag. 5 ed. Iungerm. (p. 4 ed. Moll.) Δόξαν δὲ καέκινη, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi Mollius ſimilia ex Lucian. Nigr. & Thucyd. dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec iam a nobis adducta teſtimonia ſufficiunt, & locutio non adeo infrequens eſt. REITZ.

ead. l. 14. Νεὸς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστού) Vertunt, navis onerariae malo, & ſic omiſſio vocis ſecundae reſpectu, cuius eo diligentior ratio haberi debuerat, quia ſcimus, varias eſſe earum navium magnitudines ac meſuras; & cap. 18, τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὸς μεγάλης φορτίδος non omiſerunt. GRON.

ead. l. 16. Περιπετομένοις) Conf. ſupr. Ἐπιſκ. c. 22. SOLAN.

Pag. 229. l. 3. Συμφησάντων δὲ ἡμῶν) Ἡμῶν non legitur in edd. ſed reponendum monuit cl. B. de Ballu ex Mſ. Reg. 2954, in quo nos facile obſecundantes habuit.

ead. l. 6. Ἐνδυμίων) Paſtor fuit admodum formoſus, qui cum in Latmo monte obdormiviſſet, aliquando a Luna deoſcularus eſt, quae in eius amorem ita exarſerat, ut fratri bigas ſuas agitandas dederit. Senec. in Hippolyt. *Arſit obſcura Dea clara mundi nocte deſerta, Niſidosque fratri tradidit currus alite regendos.* Ovid. *Latmius Endymion non eſt tibi, luna, pudori.* COGN.

ead. l. 12. Κατορθώσω) Long. Paſt. IV, 130, (male eſt 138 in ed. Moll.) Κατορθώσας δὲ τηλικούτων ἔργον, re praeclare geſta. Et ſic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI, 11, καὶ μὴ κατορθώσας, & niſi rem feliciter geſſeris. REITZ.

ead. l. 13. "Ἡλιον κατοικ.) *Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit &c. Laët. III, 23. SOLAN.*

Pag. 230. l. 6. Μέσον) Fl. & Iunt. non μέσσον, ut in reliquis. Eadem Fl. mox ἀπαντήσας. SOLAN.

ibid. Ὑπαντήσας) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21 huius προσηλαϊᾶς. REITZ.

ead. l. 8. Βούλομαι αὐθις ἐξ. τ. π.) Th. Mag. v. Βουλ. SOLAN.

ead. l. 9. Παραγγεῖλαι) Aldina lectio παραστῆλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de deducenda & firmanda, misso exercitu, cui rei παραστῆλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione, qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. GESN. Παραγγεῖλαι & Aldina 1, cum reliq. habet, alioqui lubens reciperem παραστῆλαι. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ἀποστεῖλαι.

*Pag. 231. l. 4. Τὰ δὲ ὀκύπτερα ἔχει, θριδανίους φύλλοις κάλιστα προσεικότα) Vertunt, quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas pennas, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obscurum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant, (haec sunt ὀκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεν ἔχει ὀκύπτερα, ac verte: *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum vertit Benedictus *his vesti*, ineptus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii, *ibi vero & cum his ordinati.* Poterant propius *post hos.* GRON.*

ead. l. 6. Τετάρχατο) Velut τετάρχαται, pro τεταγμένοι εἰσι, ita & τετάρχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem-uti, ex Thucyd. aliisque probat Maittaire de Dialect. p. 354 edit. Haganae. Nec mireris, augmentum abesse; neque credas ἐτετάρχατο scribendum, ut ap. Arrian. monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores): in huiusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abiectio

augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic Herodian. I, 15, 5, *πεπλήρωτο* ait. Sic Long. Paft. *πέπαυτο*, ad quem doctiff. Iungerman. p. 214 videatur, cuius editio cum non omnium in manibus fit, ex eo quaedam huc transcribam: *Longo nostro*, ait, *familiares, istud augmentum negligere. Sic statim πεποιήκατο* (i. e. L. 2, p. 82.) *Ibid. κεκέρωτο*. Notavit talia erudite Casaub. 2 ad Athen. 15. Et optimis scriptoribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. Lucian. Tim. *καταδεδίκαστο*. Aët. 14, *πεπιστεύκειςαν, περιπεπαθήκει; Marci penult. παραδεδώκειςαν*. I Ioh. 2, *μεμενήκειςαν*. Ioh. 11, *δεδώκειςαν* &c. Ex Heliod. & Lucian. Somn. idem mox affert *μεμνηχάνητο*, ac sic tandem concludit: nec dubito, quin plura talia superessent in auctororum libris, nisi δοκνησίσοφοι librarii mutassent. Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. REITZ.

ead. l. 7. Ἄρκτου) Cl. B. de Ball. ad hanc v. adducit Scholion ex Mf. Reg 3011: *Ἄρκτος δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέρων, ἣν καλοῦσι καὶ ἁμαξάν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται ἄρκτοι δὲ δύο τὴν τε ἑλικὴν καὶ τὴν κυνέουσαν*. Sed mutila sunt haec atque corrupta. *ead. l. 10. Μέγθος δὲ*) Sic Mf. Reg. 3011. Bene, propter praecedens *μὲν* — *οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται*. In edd. aberat δέ.

Pag. 232. l. 7. Ἀπὸ τῶν κυάμων) Imitatur Homeri Batrachomyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus seriis est otii. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτὸν) Et si *αὐτὸν* hic vertitur *se*, tamen non adeo opus est in *αὐτὸν* mutari. Non magis, inquam, quam apud Thucydid. IV, 108, *λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ αὐτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἠέλησαν εἰ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν, dicentis, Athenienses non ausos esse confingere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet*. Vides, tam *αὐτῷ*, quam *αὐτοῦ*, per *se* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. Quom. hist. c. 33, & cap. 6 huius Hist. Adde Ev. Luc. VI, 40, ubi *αὐτοῦ* & *αὐτοῦ* eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe, quas contuli edd. sic legitur: *οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ*. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. *Αὐτοῦ* igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic edit. Tigurina anni 1566 habet. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι) Micyllus apud Basileenses Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit*. Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat Bour-

delotius ὥς ἐκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. Benedictus obscurior, *medium auxiliarii utique singuli*. Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, norantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non dispersas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum. GRON.

ibid. ὥς ἐκάστοι) Anglic. ὥς ἐκάστοις ἐδόκει. BOURD. Vid. Ἀστρ. c. 7, καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὥς ἐκάστοι ἰλάσκονται, prout cuique libitum est, vel ut fors tulit. Thucydides passim usurpat. Plut. 1033 f. ὥς ἐκάστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὥς ἐκάστοις ἐδόκει. Sed glossema est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξακισχιλίας) Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἑξ μ. aut ad summum ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. SOLAN.

Pag. 233. l. 5. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ Solanus, adscripseratque ed. Fl. omittre. Si exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in edit. quadam vetere abesset; at in edit. *Flor.* certe adest, aequae ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὴ malit, ut sit, iam *max*, *statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniā autem peius. Interim si quis alius Codex praeberet, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ.

ibid. Πεδίον ἐπ.) In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐποίησαν sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem emendationis nostrae. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐδιάνακτος) Mallem Εὐδιάνακτος, ut potius a *σομνο* deducatur, quam a *serenitate*. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ δίσταλθρος) Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & Long. *Past.* 3, p. 127 ed. Iungerm. ἔση καὶ πλούσιος. *Ibid.* versus fin. κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μύλου φίλημα. REITZ.

ead. l. 16. Ἀεροκόρακες) Interpres securus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. BOURD. Ἀεροκόρακες praeter A. P. & ed. *Iunt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρακες. SOLAN. Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόραξ, *corvus*, sacrum Phoebo, id est,

Soli cognatum animal: κέρδαξ, saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Ceterum quae sequuntur, ea neque Ἀεροκόρδαξ, neque Ἀεροκόραξιν applicare possum, & excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῶν ἀεροκοράκων aut ἀεροκορδάκων, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. GESN.

. in Schol. Σστ'.) In edito erant tantum ξ', i. e. sexaginta. Ego vero ξστ' dedi, i. e. 66, non solum, quia Exc. G. teste Solano, ita habent, sed & πήχεις ξστ' Cod. V. Nam licet Suid. (edit. meae Basil.) vel bis dixisse legatur πλέθρον habere πήχεις ξη', id tamen vitiosum esse, & ex sequentibus facile corrigendum, apparet: ait enim Suidas, πλέθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Iam divides 400 in partes sex, prodibunt 66, cum duabus tertiis partibus residuis, cuius residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. REITZ.

Pag. 234. l. 3. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, πόρρωθεν γὰρ ἀσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ἄλγυν. ἀντέχειν ἐδύνατο· *eminus enim iaculabantur grandes admodum paphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat sustinere; putaram excidisse ὡς, vel aliud quid, ut esset ὡς ὁ βληθεὶς, ut vulneratus, vel similiter.* Sed iterum hic agnoscenda fuit fociordia, qua posteriores editiones sunt mutilatae & vitiatæ. Priores omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. IENS.

ead. l. 4. Δυσσομίας) Angl. δυσωδίας. BOURD.

ead. l. 5. Χρίειν) Ut in Nigr. & in Tox. BOURD.

ead. l. 12. Κυνοπρόσωποι) Ctesiae κυνοκεφάλους hic tangit, de quibus ille multa blâteravit. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 13. Κῆκείνων) Vorst. κῆκείνοι. Sed nihil mutò. SOLAN.

Pag. 236. l. 5. Ὀμηρος) Homer. Il. Π, 459. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ Ῥοδίου) Angl. Ῥοδίου. BOURD.

ibid. Ῥοδίου Κολοσσού) De huius altitudine. inter antiquos scriptores non convenisse ait Leo Allatius. Verum errat is egregie. Strabo enim eum LXX cubitos altum statuit, Festus vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666, VIII. Scaligerum immerito idem carpit, pondus aeris ex numero camelorum tite subducentem, not. ad Euseb. Chron. pag. 137. De Quintaliis quam movet controversiam, penes mercatores iudicium esto: de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. cap. 23.

Editio *Iunt.* Ῥοδίου, cum A. & P. Reliquae Ῥοδίων. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Ἐκλείψις τῆς Σελήνης) Duker. ad Thucyd. VII, 50, (quem adeundum Hemst. in marg. monuerat) observat, Scaligerum ad Tibull. I, 8, 19, existimare, verbum Ἐκλείπειν tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus Graecis usurpārī. Sed nomen Ἐκλείψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verumtamen Aristotelem II Meteorolog. 8 τὰς Ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc Polyb. V, 78, item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non Diog. Laërt. Prooem. § 2, iure huic opponit Dukerus, a quo haec desumfi. REITZ.

ead. l. 6. Ὀμήρους) Vid. Thom. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τούτοις) *Insuper* vertere Bened. & Parisinae interpretes. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicuntur. REITZ.

ead. l. 8. Τῇ προτεραίᾳ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36, desumptum, recteque προτεραίᾳ scribi, (pro προτέρα. quod in nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad Thucyd. VII, 51, ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρα videtur, quod apud Thucyd. additur; αἷ: enim: τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων τῇ δ' ὕστεραίᾳ &c. Et si ἐκκλησία quoque intelligi queat, ut vid. ad c. 11 eiusd. lib. Noster rursus 1 V. Hist. f. & Afm. c. 42, & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ τούτοις) Ἐπὶ de conditione, in quam aliquid paciscimur, frequens. Herodian. I, III, 5, Καίνας ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. Et *ibid.* c. 2, 2, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12 ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὲ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra Philop. § 16, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. Long. Past. 2, p. 81 ed. Iungerm. ἦσεν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ καὶ σύριγγι. Inprimis vero solemne historicis ἐπὶ ταύτοις & ἐπὶ τοῖςδε dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucyd. VIII, 18 pr. Ἐπὶ τοῖςδε ξυμμαχίαν ἐποίησαντο πρὸς βασιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non repetam. At iam videndum, an igitur Ὀμήρους ἐπὶ τούτοις δούναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum, *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides duros. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam obfidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio & confirmatio prioris. Et si non adeo multum interfit, si quis no-

vam actionem statuat, & *insuper* vertat, cum distinctio paulo maior, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἤθελεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendunt, nimirum ab ὑπισχεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte veritas *insuper*, vel *post*, ut ap. Aristoph. Pl. 57, Ἡ τὰ πὶ τούτοις δρῶ. Et ibid. 1002, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπαν, & *insuper* dixit haec remittens &c. Et si πρὸς ibi magis adiuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen Ael. 2 Var. Hist. 13 med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σαφὲς, & *praeter haec sapiens*. Ne plura addam, quae in promptu essent. REITZ.

Pag. 239. l. 4. τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἐωσφόρον κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον) Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. & qui volet, aliorum sit particeps; nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸν βουλόμενον, ut sit, q. d. τὸν βουλόμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, eiusque demigrationis societatem habeat ex aliis, quicumque voluerit. L. BOS.

ead. l. 15. Δώσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον, Long. Paft. III, p. 122. REITZ.

Pag. 240. l. 2. Ἡξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω) Th. Magist. voce βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Iosephus Acofta Historiae Indicae cap. 39, lib. 4. MARCIL.

ead. l. 13. Νεκρὰ) Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυα, licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Φαλλὸς) Vide Aristoph. Schol. in Acharn. p. 271. Vorst. De his vide Συρ. Iterum infra cap. 30. SOLAN. Sed φαλλὸς *suber*, ut 2 Ver. Hist. c. 45, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Πηχυαῖαι) In omnibus legitur πηχυαῖοι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40, σταδίαῖον τὸ μῆκος. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκκλάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους) Benedictus, ex iis homines excludunt. Patior; sed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2 Verae Hist. cap.

40 f. πελέκσει γοῦν διακρίναντες ἐν τῶν ὁῶν, νεοττον ἄπτερον ἐξεκολλάσαμεν, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, cum igitur unum ex ovīs securibus praecidissimus, pullum implumem exclusimus, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt, in homines effingunt, quasi de caelando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere, homines extundunt. GRON.

ead. l. 10. Ταῖς γαμεταῖς) Frater Lucianum τοῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponsarum loco sunt. REITZ. Verisimiliam Reitzii emendationem confirmat Ms. Reg. 3011: quare sic rescripsimus. Mox v. 12 seq. ex eodem Ms. supplevimus ὁ ante καπνός. Desiderabatur enim in edd.

ead. l. 16. Περικαθεσδέντες) Angl. περικαθεζόμενοι. BOURD. Etsi aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a Th. Mag. & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum lenisio servandum censeo, cuius verba ex Lectt. Luc. pag. 11 huc transcribi merentur. Magistri nostri, ait, vox est, Ἐκαθέσδην, καθεσδεῖς, καθήσομαι, καθεσδῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὁ βέλτιστε. Nonne περικαθεσδέντες ab καθεσδεῖς; Atqui eo uti non indignatus est, non barbarus Lucianus, in Vera Hist. p. 726, (i. e. h. l.) quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. produci περικαθεζόμενοι a Bourdelotio. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum Ἐκαθέσδην, a quo stilum suum non abstinuit Hesychius; quem in eo ipso loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit: ubi enim legis Κατέρεξατο, Ἐκαθέσδην, sine nulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἔξετο, Ἐκαθέσδην. Praeterea quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi Scholiasten veterem Homeri, qui ad Il. A, 73, & 106, haec eadem Hesychii verba habet. Haec, inquam, bene Ienius, cuius sententiae confirmandae gratia addo Long. Past. L. 2, p. 86 ed. Iung. ὑπὸ τῇ δρυὶ καθεσδέντες ἐσύριζον. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ποτὸν) Veteres edd. hic consentire cum vulgata, annotavit Solanus. An ergo quaesivit, num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam & ποτὸν neutr. praeter Xenoph. Lexicis annotatum, etiam Cebes in Tab. p. 10 ed. Reland. τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτὸν; REITZ.

ead. l. 3. Οὐ μὴν — ἀφοδ.) Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis Photii leguntur, quem adi. SOLAN.

ead. l. 5. 'Εν ταῖς πυγαῖς) Castius, si quid in exsecrando tali scelere, Angl. Cod. *ἐν ταῖς ἑδραῖς*. BOURD.

ead. l. 15. Θάλλουσα ἐς ἄσι) Thom. Mag. v. *ἀσί*. SOLAN.

Pag. 243. l. 2. Μέλι) i. e. *acetum*. Vid. Helladii Chrestom. LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo Cael. Aurel. III, 1, quod Voss. affert in Inst. Or. L. V, 13, § 11, p. m. 251: *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκέα vocant, velut dulcia, cum sint amarissima*. Sic Aethiopem cygnum vocari, ex Iuven. Sat. III, 2, aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. *ad-iecti contrar. & antiphrasi*, ubi inter alia ex Iustin. XXIX, 1, 5, observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod Aurelian. loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV, c. 4: *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic Galenus, sic Hippocr. definiunt, vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ibid. Πονῶσιν) Ὑπνώσιν in Mf. BOURD.

ead. l. 3. 'Αλείφουσιν) Mf. & Cod. Angl. *ἰδρῶσιν* aliter tamen legit interp. BOURD. *ἰδρῶσιν*) Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quamquam stare vulgata etiam potest, *ἀλείφουσιν*, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis faceffamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse vulgata editionum priorum lectio, *ἀλείφουσιν*, propter *γυμνάζονται*, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentosum est *lac sudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemisera, *mel emungunt*: totus enim est auctor in fingendis monstis, quo considerato, iam plane frigebit vulgatum *ἀλείφουσι*. Versionem tamen non immutavi, quia Gesn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graev. ed. iam erat notata, videtur respexisse. REITZ.

ead. l. 10. Τῇ γαστρὶ) Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utraque navigationes compertum est, existere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cuiusmodi Canta-

brigiae anno MDCC vivam circumlatam earum rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam Aelian. de An. I, 17. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς περ) Ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὥς.

ead. l. 13. οὐδ' ἦπαρ) Eleganter pro οὐδ' ἐντερον, οὐδ' ἦπαρ. Vid. Bos de Ellips. REITZ.

ead. l. 16. Μαλακὴ) Sive μαλακὴ, quod eodem redit. *Vesce molles* alibi sunt *sericae*. Ἰμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notissima ex Evang. Matth. XI, 8; ubi Iac. Elsner. plura ex profanis audivit. & Lucian. Fugit. Epist. Saturn. & de Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2, ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen scribitur, non μαλθακαῖς, quod Hippocrati familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος, *pius, remissus morbus*, I Aphor. 7. Et millies alibi; sed & Atticis utrumque usitatum esse, nimis notum est. REITZ.

Pag. 244. l. 15. Εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ) De oppositis his praepositionibus v. supra Quom. Hist. c. 42. REITZ.

Pag. 245. l. 13. Παρήειμεν) Rescriptimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. In edd. enim legebatur περιήειμεν, contra sensum. Περι & παρὰ saepe confundi a librariis, notat B. de Ball.

ead. l. 14. Ἐν χερσὶ) Sic supra Ζεύς. c. 6 f. SOLAN.

Pag. 246. l. 8. Ἀνθρωπον μὲν οὐδένα.) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Impr. ἄνθρ. οὐδένα μὲν.

ead. l. 15. οὐδ' ἐν ἡμᾶς ἡδίκουν) Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut Thucyd. L. II, p. 103, & V, 400, & Apocalypf. IX, 4, ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χεῖρον, adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Elsner. ad N. T. T. 2, p. 453 ed. Traiect. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic Icarom. cap. 23, & D. Sic. XIII, c. 83, p. 608, intellectu τραπέζῃ, ut L. Bos docet. Alios probare ἐπὶ ξένια, scil. δῶρα, vid. West. ad Diod. l. d. REITZ.

Pag. 247. l. 5. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commentio ridere philofophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip. c. 3, ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. REITZ.

ead. l. 9. Ὡς ἔχουσιν) Conf. mox c. 33, ubi ὥς ἔχουσιν. Sed 36, ὥπως bis. SOLAN.

ead. l. 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Ex Aristophanis avibus sumpta urbs v. 820 seqq. Κοττυφίωτος nomen non mutarim, cum apte ad hanc rem publicam congruat. GESN.

ead. l. 15. Κοττυφίωτος) Ait, se pervenisse in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cuius rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωτος. Puto scri-

psisse Lucianum Κοκκυῖανος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. GRAEV.

ibid. Ἀριστοφάνους) Aristoph. Ὀρν. p. 565. SOLAN.

Pag. 248. l. 3. Πυρώδεις) Angl. πυροειδεις. BOURD. Πυροειδεις A. & P. Reliqui πυρώδεις, nisi quod Fl. πυρώδης, lunt. πυρώδεις habent. SOLAN.

ead. l. 5. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. supra Apol. pro Merc. c. 4, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius Hermot. c. 24, ubi plane similem phrasin ex Aristoph. Plut. 488 addidimus. Et infra Toxar. c. 11. Ubi Ienſ. vim huius verbi pluribus explicat. Oppositum ἐπιδιδόναι vide hac ipsa Ver. Hist. c. 6. REITZ.

ead. l. 9. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἐν τοῦτοις ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariter Lucas in Act. Apost. XXVII, 43. L. Bos. Vide etiam Ἄλ. c. 9. SOLAN. Adscripserat Solanus, aliquem coniectasse, forsan ἀπορρίψοντες legendum. Sed ἀπορρίψοντες voluit, a ῥύπτω abstergo, sordes abluo, tumque profecto non male quidem: verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem L. Bos indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψοντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξίέναι. REITZ.

Pag. 249. l. 2. Φαλλῶν) Idem vid. supr. c. 22. SOLAN. Quales describit in lib. de Dea Syria Noster. GESN.

ead. l. 3. Σκόλοπας) Confer supra de Merced. cond. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 5. Περιβάλλοντες) Fl. optime. Reliquae περιλαβόντες. SOLAN. Florentinam eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic Long. Paſt. IV, 125, (ed. Moll. p. 133, numero per errorem typothetarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV, p. ult. Δάφνις τε καὶ Χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert, illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aequae se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. REITZ. Mſ. Reg. 2954 περιβαλόντες, probante B. de Ball.

ead. l. 7. Συναρράξαι τοῖς ὀδούσιν) Contra mentem Luciani reddunt haec verba: At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset. Contra mentem Luciani, inquam: nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in eius ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2 Ver. Hist. Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os eius belluae, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes

eam absorbere, sed integram navim illaefam per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit*. Haec in Obs. Crit. pag. 52. L. BOS. Nihil mutandum. Iam observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam Π. Adde etiam Ἰστ. β, prope finem. SOLAN.

ead. l. 10. κῦτος) Ferri non potest κῦτος. Lege itaque cum *Fl. κῦτος*. Vide tamen Breerwood p. 133 *Of long. &c.* SOLAN. Lubens arripui scripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, sensum exhibet satis absurdum. Etsi enim vel omnia huius historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes eius internas perlustrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartareum capacis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV, 5, quem rum perspicere dabatur, cum bellua hialet, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῦτος proprie alveus navis; vid. Polluc. Onom. I, 87, p. 58. Et *venter*; vid. notam Kuhnii. Ediderunt autem in Polluce κῦτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῦτος. At versa vice L. 2, p. 171, κῦτος dedere, cum Mss. ibi κῦτος legere affirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallet tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῆκος, & similia, quae circumflecti amant. Adde Alciphr. 3, Ep. 7, p. 292, qui κῦτος τῆς γαστρὸς, *capacitas alvi*. Et Dioscor. Sic. III, cap. 40 m. qui pro *alveo navis*. Versio Gesneri ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adiciens, ne mihi nimis summissem dicar. REITZ. Ut probo lectionem κῦτος, quam secururus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam κῆτος absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis sit intus vident. Ceterum iuvat, dum ista retracto, observare, nomen κῦτος praeclare illustratum a D. W. Trillero Obs. Crit. p. 215, ubi idem nomen recte abiudicat Heliodoro Aethiop. 9, p. 445 pr. & ibi non κῦτος ἀπαν τὸ ποτάμιον, sed Nilum κῦδος ἀπάντων ποταμῶν, legendum esse, divine coniecit, κῦδος ipse μέγα gentis no-

strae, & Apollinearum artium omnium singulare ornamentum. GESN.

ead. l. 16. Γούν) Ita ex Mss. Regg. 2954 & 3011 expressimus pro vulg. οὖν, ut vitetur hiatus.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Εν τῷ περὶ &c.) Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, iam in sedem suam retractum. REITZ.

Pag. 250. l. 14. 'Οξέως) Florentinae lect. ὀξέως malam esse, vid. mox c. 40 f. SOLAN.

Pag. 252. l. 2. Τοι) Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum censeo σοι. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες) Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciphr. I, Ep. 2, p. 12, ἀφ' οὗ τοῦ φορτίου αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφ' οὗ δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura similia affert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. REITZ.

ead. l. 8. Τε) Deficiens in edd. τε supplevimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, propter sequens καί.

ibid. 'Ο δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, εἶπ' &c.) A scopo aberravit, qui haec ita transtulit: *ille vero, non prius dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis sciscitaturum esse prius, quam hospitalia sua, quae habebat, nobis impertisset.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis, quae sequuntur: *ἐπειδὴ ἰκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν.* Et inferius, *ὁ δὲ ὑπερβαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἂν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξήει.* L. Bos.

Pag. 254. l. 3. Λούμεθα) Huc pertinet, quod Iens. in Lectr. Lucian. pag. 11 & 12 monuit, scribens: *Λούμαι*, inquit Thomas Mag. *πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λούσθαι.* Sed & λούομαι habet Lucian. in Ver. Hist. p. 337, (i. e. hoc loco.) Haec ille. Aristoph. vero amat λούσθαι & λούμενος dicere: ἀπέλου tamen pro ἀπέλουε Bisetus ait metri causa dictum, vid. Maittaire de Dialect. pag. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & Nigr. c. 13, λούμενος, non λούμενος, sine varietate legitur, nec non postea; quare rursus aio, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. REITZ.

ead. l. 16. Τριτονομένδης τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις εἰκότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις) Interpres: *Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus.* Male.

Γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae*. Sed ratio compositionis huius vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide Herodot. lib. II, c. 46, & Suidam. Mihi non liquet: quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, si id malis, habet commune? GRAEV. Τριτωνομένδης appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hirco compositi, quem Μένδητα esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεῶτης, sive *stellionem* dicas, sive *selem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀεροκράκας observatum est. GESN.

Pag. 255. l. 1. Θυννοκέφαλοι) In *S. Κυνοκέφαλοι*. In reliquis Θυννοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam cap. 38. SOLAN. Θυννοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur ex *θυνοκέφαλοι*, q. d. *thunnicipites*. *Thunnus* piscis nobilis, cum *cancris* commodè iungitur. Si allegoriam spectes, notum est, brutum quendam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque Aldus dedit *Κυνοκεφάλους*. Et κύνα quoque piscem esse, notum. GESN. Etsi Parisina *Κυνοκέφαλοι* praeferebat, tamen in versione *Thynocephali* expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. REITZ.

ead. l. 2. ἑαυτοῦς) Et sic legere Florentinam cum Iunt. notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοῦς enim sic amare poni pro ἀλλήλους, *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coslin. pag. 233, quod ait: ἑαυτοῦς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde Thucyd. IV, 25, καὶ παρὰ κελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, & *se mutuo adhortati*. REITZ.

ibid. Πεποιημένοι) Active hic ponitur, ut εὐρημένη similiter active ap. Alciph. I, Ep. 8, καὶ δέομαι τὸ λῶον εὐρημένην συμβουλεύσαι. Ubi Bergl. bene monet, praeter alios sic saepe Demosthenem loqui, ut εὐρημένοι τιμὰς &c. Noster supr. Deor. Dial. XIV fin. θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Iens. ad Tyrannicid. Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 4. Ibid. v. 7, ἐωνημένος, qui emerat, cum etiam sit, qui *emptus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut Herodian. I, 13, ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σά-

ματος ἡδοναί, subiugabant omnem eius animam aliae ex aliis voluptates. Permulta eiusmodi congerere liceret. Sed haec iam sufficient. REITZ.

ead. l. 3. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) *Psittorodes* genus bellicosum & velocissimum. Forte Ψιττόποδες, qui habebant pedes instar passerum, a ψῖττα passer, sc. marinus. GRAEV. Vera huius nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Λεξ. c. 3 legitur: ἀγρὸν δὲ ὡχόμεν ψύτταν κατατείνας, οἷσα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit Micyllo somnianti vertere, sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi; sed ut recte Benedictus, contento cursu rus ivi. Unde lux Hesychio in voce ψύττα. Sed vide, quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi Epist. Sat. ad div. c. 5, ubi haec verba, sic emendata, leges: ὅς δὲ καὶ ἑλαφὸς ὁπτάμενοι μεταξὺ δρασμὸν βουλεύουσιν ἐκ τοῦ ὁπταρεῖο ἔς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνειν αἴπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένιτας ἐκπετῆσονται. Lege itaque Ψιττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. SOLAN. Legendum videtur Ψιττόποδες, ut cum Παγουράδαις socientur melius: piscium enim nomina Ψῖττα & Πάγουρος. Ψῖττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψύτταν etiam adhibet noster Ἀναβ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. GESN.

ead. l. 6. Τοῖς Ψιττοπόσιν) Τοῖς non aderat in edd. Addidimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 9. Βιοτεύσωμεν) Patet, vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνήσώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν, non, ut editum est, βιοτεύσωμεν. Est autem operae pretium, ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus. IENS.

ead. l. 17. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης) Obscure versio Parisina, iam pacti tempore imminente. Sed προθεσμίαν esse constitutum tempus, ut in Epist. ad Galat. IV, 2, ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex eiusd. Nigri- no, Plutarcho item & Aeschine, post alios docuit Elsner. ad N. T. l. c. REITZ.

Pag. 256. l. 6. Ἐξοπλισάμ.) Sic Coll. P. & L. At impressi omnes ἐξαυλισάμενοι. SOLAN. Vulgatam ἐξαυλισάμενοι servavi, etsi ἐξοπλισάμενοι intellectu facilius est. Posset enim ἐξαυλισ. significare e tentoriis, tuguriis, exiit; quasi oppositum τῇ

ἐναυλίζομαι. Et sic video Gefnerum accepisse: at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. REITZ.

ead. l. 15. τοὺς φῶλεους) Frater monet legendum τὰς φῶλ. contra edd. REITZ.

Pag. 257. l. 5. Θυννοκέφαλοι) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excepta B. 2. Κυνοκέφαλοι habent. SOLAN. Confer omnino supra c. 35. Parisina hic iterum Κυνοκέφαλοι cum reliq. In versione tamen iterum quoque *Thynoccephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

ead. l. 9. Ἀντήχει τὸ κῆτος) Wessel. ad Diod. III, c. 16, n. 12, conicit ἀντέχει τὸ κῆτος, quod κῆτος testudinis crustam significet, ac sic frequenter Diod. Sed ignoret, si nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in Luciano πολλῇ βοῇ χράμενοι. Clamori enim hic bene respondet Eccho, & usitatum historicis clamoris istius ante pugnas percussionem commemorare. REITZ.

Pag. 258. l. 15. Ἀπαντα ὦν) Quamquam sic etiam ferri possit, malim ἀπάντων ὦν. SOLAN.

Pag. 259. l. 6. Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ) Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatus τούτων δὲ &c. ut necesse sit, maiorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX fuisse existimo. Sed res nihili est in tali libro. SOLAN.

ead. l. 11. Σταδιαῖον) Sic πηχυαῖος supra c. 22; & ἡμισταδιαῖος hoc eod. cap. REITZ.

ead. l. 13. Πῦρ ἦν) Homer. II. E, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ ἀνεμος) Vulgo ἀνεμος sine articulo, quem restituiamus ex Mf. Reg. 3000.

ead. l. 16. Ἡ) P. L. & ed. Iunt. In reliquis οἷ. Alludit ad Homeri locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carperat, immerito. (Vid. Didym.) SOLAN.

Pag. 260. l. 6. Ἐκβληθεῖσαι) Qui *dissolutae* interpretati sunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. GESN.

ead. l. 13. Σπόγγοις) Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. SOLAN. Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 64. coniiciebat κόγχαις, notante-cl. B. de Ball. Sed nihil opus mutatione.

Pag. 261. l. 7. Αἱ δὲ λαιπαὶ πρύμναι κρουσάμεναι) Nimis

saepe & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto *collisa puppi*. GRON.

ead. l. 8. Πρύμναν κρούειν) Imperitissime vertitur, αὶ δὲ πρύμναν κρούσασθαι ἐφευγον, reliquae *collisa puppi fugerunt*. Siccinne? *collisa puppi poterant fugere?* Verre, *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paulatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πᾶν I. Frid. Gronovius lib. IV Observat. cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

ead. l. 11. Κατέδυσαν) Passive accipias necesse est: nam numerus non patitur, ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic Polyæn. I, p. 77, & passim. SOLAN.

IN VERAЕ HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθινῶν διηγημάτων vid. princ. 1 VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποθανεῖν) Nihil opus esse τῷ ἔμειλλε, quod Vorst. ingerit, attendenti patebit: satis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere Athen. VI, pag. 246 C. Συμπότας φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Ita & Sallust. lug. cap. 113, 3: Dicitur secum ipse multa agitantisse, — quae scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse. Plura addere in re nota non libet. At potuit Vorstii mens fuisse, ἔμειλλεν hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμειλλεν ἴσεσθαι plene enuntiatur; tumque nihil contra dico. REITZ.

Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις δοκοῖς) Hunc locum in corrupto Codice cum legisset Thomas Magister, incaute secutus est, quam illic inveniebat, scripturam. Nostri Codices omnes habent *μεγάλαις*, recte. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξέλαντες) Cum vertissent alii, per raritatem dentium educentes & explicantes, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatissime hic nugantur

omnes, & illud *explicare* nihili est. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάλει. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκείνη μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον πύλισαντο, ἐξάλειαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια. Et translate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκατέρωθεν ἐξαλάμερος περιήειν. GRON.

ead. l. 9. Καὶ) Καὶ absens in edd. restitutum ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 265. l. 2. Ἐπ' αὐτῇ) Rider. At nostra aetate satis iam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. SOLAN.

ead. l. 10. Προσελθόντες) Lege *προελθόντες*. SOLAN. Non dubito, quin Solani emendatio sit vera; nam *προελθόντες*, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam *προελθόντες*, *accedentes*: quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sibi vulgatam. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπωλώλειται) Hoc verbum, ut suspectum, notaverat Solanus: coniicio itaque, eum maluisse ἀπωλάλει, vel ἀπωλείτο, quod non improbem. REITZ.

Pag. 266. l. 4. Ὡς περὶ ὁ Μῶμος) Lucianus hic alludere videtur ad id, quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal. lib. III, eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id Lucian. in Nigr. COGN. Conf. supr. Nigr. § 18, (ex divis. Hemsterh. est § 32.) & Hermot. c. 20. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅσον μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulg. ὅσον τε. Mēn respondet seq. δὲ — ποτὸν δέ.

ead. l. 15. Τυρὼ) Huius fabulam repetere ex 'En. Δ. XIII, & adde, si lubet, Φίλοπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 267. l. 11. Φελλῶ) Nota etiam est Φελλῶς Pamphylicae urbs, itemque Φελλεύς mons Atticae &c. Vide Stephan. Byzant. h. v. GESN.

ead. l. 12. Συνωδοιπόρου) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

Pag. 268. l. 3. Ἀπ' αὐτῶν) Ita restituimus, auctoribus Mss. Regg. 2954 & 3011. Desiderabantur enim in edd. duo hae voc.

ibid. Κατὰ δὲ τὴν πρόραν) Proditum est a veteribus poetis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint; Homer. Lucian. de Lucu. COGN.

ead. l. 7. Ἡρόδοτος) Herodot. III, p. 123. SOLAN.

Pag. 269. l. 4. Ἐπηρεμιοῖς) Quamquam enim vox sit infō-

lens, aptissima videtur. Verbo ἐπηρμένω utitur Ἐρωτ. cap. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus, ἐπ' ἐρημίας, in desertis. SOLAN.

ibid. Πλαγίων αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas, *Querpsseffen*, (Belg. *Dwarsfluiten*) suspensas voti causa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud Longum Pastor. lib. I, p. 5, 19, ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Plura ibi Mollius. GESN.

ead. l. 5. Βοὴ &c.) Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat Thomas Magister, quem vide in voce ἀθροός. Nostri Codices non ἀθροός, sed οὐ θορυβώδης habent. SOLAN.

ead. l. 7. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν) Non debuit verti, ad tibiam vel citharam saltant; neque enim κροτεῖν est saltare: & certe erat quoque modulatus plausus. Utique & in Pseudomanti κυμβάλοις κροτούντα interpretatur Benedictus *cymbala pulsantem*, sine mentione saltandi; & in Saltatione κροτούντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit, *applaudens & laudibus indecentissimis acclamans*. GRON.

ead. l. 12. Περιπλοῖς) Angl. *περιπλοῖς*. BOURD. Περιπολ. A. P. L. S. A. Impressi vero omnes *περιπλοῖς*, ante S. quae recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ Κῆρς Ῥαδάμανθους) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Iovis ex Europa, Minois & Aeaci frater, vir iustissimus. Vid. Virg. VI Aen. COGN.

Pag. 270. l. 2. Αἶαντος) Occubuit ad Troiam, ut scribunt Sophocles in Aiac. & Dictys Cretens. in Histor. COGN.

ead. l. 3. Κατηγορεῖτο) Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non esse sublatum. In omnibus enim exstat *κατηγορεῖτο* δὲ αὐτοῦ pro *ἐκατηγορεῖτο*, quod puer videat. GRAEV. Ἐκατηγορεῖτο) In omnibus antea legebatur, *κατηγορεῖτο* & sane sic passim apud hunc, Prometh. fin. Ib. c. 4 f. Νεκρ. Δ. XXVII, & Μενιπ. c. 19, eodem modo, quo hic in impressis. Sic & Fab. Aesop. Delect. Fab. X, vitiose; & Aesop. Fab. 72, & apud Demosth. c. Mid. p. 409 A. SOLAN. Solanus cum Graev. sentiens, *ἐκατηγορ.* scribendum esse etiam in marg. Iunt. notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, *ἐκατηγορεῖτο* scribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud *ἐκατηγ.* An enim non cogitavit vir sum-

mus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis eiusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγόρειτο, etsi Lexica sine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset: nam Thucydides, Atticae puritatis norma optima, I, 95, καὶ γὰρ ἀδικία πολλὰ κατηγόρειτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paulo post, κατηγόρειτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἡκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf. aēt. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III, 19, λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII, 12, ἐστειφανοῦτο — τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aorist. id habet apud eund. I, 34, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI, 9, § 1, τοῦ τε Μαξιμίου — κατηγόρει, & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiam si forte alibi ἐκατηγόρειτο inveniretur. Nec tamen abiectum esse augmentum dixeris, ut in Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δεδώκεισαν pro ἐδεδώκεισαν, diximus ad 1 Ver. Hist. c. 13. Ita & Iungerman. ad Long. Past. 220 εὐχοντο & ἠύχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet, & frustra illud εὐχοντο, quod ap. Long. III, p. 94, editum conspicitur, in ἠύχοντο mutari, observat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua eius testimonia contra ipsum faciunt. Et Graevius, ad Mort. Dial. XXVII § 7 f. ad verba αὐτοῦ κατηγόρει φάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. & ibi est, nihil dixit. REITZ.

ead. l. 5. Νῦν μὲν αὐτὸν πίομενον τοῦ ἠλλεβόρου) Th. Magist. v. πίομαι. SOLAN. Sed ἠλλεβόρου adspirate apud Thomam invenio. REITZ.

ead. l. 11. Τοσαῦτα) Sic pro τοιαῦτα, quod est in ed. Reitzii; reponendum ex Mss. Regg. 2954 & 3011 monuit cl. B. de Ball. Sed ita iam scriptum offendimus in ed. B. 4. & S.

ead. l. 14. Περὶ προεδρ.) Conf. Dial. mort. XII pr. SOLAN.

ead. l. 17. Παρὰ Κύρον τὸν Πέρσ.) Th. Mag. v. Παρά. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Οὗτος) Sic lego pro οὗτω, quod in omnibus hic reperio. SOLAN.

ead. l. 15. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι) Benedictus, portae ex solo cinnamomi ligno. Item infra, εἰς ναὺν μονόξυλον, navim solido ex ligno constatam. Quae versiones quam sint ab-

furdae, docet ipse, cum statim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide*. Id enim vult, ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnae exsecta. GRON.

in Schol. Αὐτὴ μὲν οὖν &c.) Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae I. Clerici ansam dedit; quam, quia iam huius loci non est, omisimus. Ad modo Apocal. XXI, 10, & seqq. ut, quam haec illis similia sint, videas. SOLAN.

Pag. 272. l. 6. Πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν) Vid. supra Catapl. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 9. Πύελος, ὄρυγμα, ἐμβατὴ, ἔνθα ἀπολούονται. Aristoph. Schol. *Vorsl.* Vid. *l. πτ. c. 6.* SOLAN.

ibid. Ἐσθῆτι) Si pristinam versionem respicias, quae habebat, *utuntur autem vestibus purpureis &c.* statuas ἐσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύροις. Sed ut constructio sic evadat faciliior, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureae dicantur; sed magis mirum, araneorum telas ipsas esse purpureas; quales lanas aevo aureo promittit Virg. Ecl. IV, 45, *Sponite sua sandyx pascentes vestiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus, *pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis*. Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex araneorum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gallia experimenti causa factum sit. REITZ.

ead. l. 15. Ὁμοιότητα) Angl. ὁραιότητα. Aliam tamen lectionem secutus est interpres. BOURD.

ibid. Εἰ γοῦν μὴ ᾤ.ψ.) Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅπως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένην. εἰ γοῦν μὴ ᾤ.ψ.αἰτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rellae, non nigrae.* Latina versio εἰ γοῦν μὴ ᾤ.ψ.αἰτο, longe a Graecis verbis abit, quae sic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convinctat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rellae, non nigrae.* Videtur enim, licet non tangantur. GRAEV.

Pag. 273. l. 1. Σκιαὶ ὁραταί) Umbræ aliae in libero loco stantis hominis humi iacere ac trahi videntur: hae, instar homi-

nis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis; h. e. natura sua nigrae; hae coloratae tum carnis colore, tum vestium. Ceterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. GERN.

ibid. Οὐ μέλαινα) Non sicut nostrae, iacentes & nigrae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλωδὴ τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακινὰ, μῆλα ἀπιδία, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. Const. Γεωπ. L. X.) Vorst. SOLAN.

Pag. 274. l. 16. Στόμασιν) Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὁρῶσιν γινώσκειν facias canentes. SOLAN.

Pag. 275. l. 6. Τοῦ Ὀμήρου) In edd. non legebatur articulus τοῦ, quem reposuimus ex Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. Εὐνομος) Musicus is clarus, cuius historiolum lege; quam narrat in Προτρ. Clemens Alexand. sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. SOLAN.

ead. l. 11. Στυσίχορος) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. Lucian. Macrob. COGN.

ead. l. 12. Ἑλένης) In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbarus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. Philostr. VI, 245, & Plat. in Phaedro; adde Isocr. Ἑλ. ἐγκ. p. 329. SOLAN.

ead. l. 17. Περὶ) Angl. παρά. BOURD. Παρά) Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. SOLAN. Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. cap. 33 pr. πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις. REITZ.

Pag. 276. l. 4. Ἡμιθέους) Semidei non integri Dii, neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut Semidei ratione virtutis. Tertullianus quatuor Gentilium Deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & maiorum gentium Dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroës, quidam Medioximi, & quidam Semones. COGN.

ead. l. 5. Λοκροῦ Αἴαντος) Ob violatam ab eo Cassandram. SOLAN.

ead. l. 9. Νομῶν) Omnes, quotquot vidi, libri Νομῶν. Sed vide Ἀποφρ. c. 8, & Μακρόβ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Τέλλον) Vide Ἐπισκ. c. 10, & Plut. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄνευ Περιάνδρου) Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si Aelianum audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus.

nus; Var. Hist. XII, 35. Sed foede corruptus locus est ille Aeliani. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diogen. Laërt. p. 25, & Menag. not. p. 36. Qui *Periandrum* VII sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. Plut. Solon. 154, 2.) Plato vero *Eudoxum*, teste Diog. Laërt. 7 F. sed in Protag. 206 F. ubi sapientes Plato recenset, *Eudoxus* ille non comparet. Immo Diogenes ipse 10 D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet Menagius, priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas eius ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum spectant. SOLAN. Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. GESN.

ead. l. 12. Ἀδολεσχούντα μετὰ Νέατορος) Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. GESN.

Pag. 277. l. 10. ὥστε γῆμαι Λαΐδα) Serio accepit Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 138 D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Iocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. Diog. Laërt. 144 E. & 150 E. ἐρωτιθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155 B. ἔλεγε δὲ καὶ κοιτᾶς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας· γάμον μὴδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πείσασθαι συνεῖναι. SOLAN.

ead. l. 15. Τέταρτον — ἐλλεβορίση) Vide supra B. πρᾶσ. cap. 23, & Ἑρμ. c. 86. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐλλεβορίση) Conf. supr. Hermot. c. ult. GUYET.

ibid. Ἀκαδημαϊκούς) Analogia videtur suadere scribendum Ἀκαδημαϊκούς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque huius scripturae exempla citat Steph. in Thes. qui etiam observat, μετὰθεσι vocalium in hoc adiectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe maior, non hic modo, sed ubique in Luciano, vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. REITZ.

Pag. 278. l. 7. Καταλαμβάνοντας) Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληξίαν Academicorum: itaque comprehendendi verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus, vel currentibus in stadio: ubi assequendi verbum domicilium

quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. GESN.

ead. l. 8. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι) Flor. λογικώτατοι. BOURD.

ead. l. 13. Διόμνυτο &c.) Vide, quae nos supra ad B. πρᾶσ. c. 16, in eam rem attulimus. SOLAN.

Pag. 279. l. 2. Τοῦτο) Pro κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. supra Nigrin. § 27. REITZ.

ead. l. 7. αὐτὸς) Necessaria videtur Vorstii emendatio, scribentis αὐτούς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem, ut, post Leonem Allatium, aut Cressollium, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuisse, vult Simonides apud Steph. in Lyric. p. 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτούς, quod refertur ad ζητούντας seu disputantes, synefi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. GESN. Gesneri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed & Vorstius in marg. sic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. La Croze adscripserat, ἔφασκεν legendum: quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γὰρ Χῖον, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, absurde nimis. Reitzius igitur αὐτὸς mutatum ivit in αὐτούς. Neque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius consideranti facile patebit. Veram Luciani manum tandem exhibuit cl. Bel. de Ballu ex Mss. Regg. 2954 & 3011, quam in textu expressimus.

ead. l. 9. Κολοφώνιον) Non dubitavi secundam syllabam contra edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit, vid. eius L. XIV, p. 952, vel 643, ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III, XI; quem tamen paulo aliter exhibet Antholog. IV, 2, quae sic: Ἐπτὰ πόλεις διερίκουσιν περὶ ῥίζαν Ὀμήρου· Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμῖν, Χίος, Ἄργος, Ἀθήναι. REITZ.

ead. l. 14. Κατεγίνωσκον) Non verum est, quod Scholiast. ait, ab Atticissimo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum sem-

per adhibent. Ecce Thucydid. VI, c. 61: Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. Aristophan. Eq. v. 1357, Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura Steph. ex Demosth. aliisque in Thef. append. T. I, p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet: nam & sic fere Aristoph. Eq. v. 46, Οὗτος καταγνούς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Et si paulo plus valeat, quam simplex, ut Bifetus ibi monet, dicens: Καταγνούς, θεωρήσας. περιττὴ ἢ κατὰ οἶον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἐμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθὼν &c. quae apud eum sis vide. REITZ.

Pag. 280. l. 1. Ζηνόδοτον) Aristarchus notissimus. Zenodotus Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid. SOLAN. *ead. l. 4. Μηνίδος*) Immerito hic Homeri poëmati fugillat, quod *iram Achillis* inirium suo poëmati fecerit: palam enim est *Iliada* legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio iudiciove a caeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus confarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemptui sint & deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignoracionem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione coniunctam, Boilaeis compescendam exagirandamque relinquo. SOLAN.

ead. l. 6. Εἰ προτέρων) Hac de controversia acutissimum vide Longini iudicium cap. VIII π. ὕψους. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδέεμην) Vertunt: ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari. Sed an ἑώρα, est, vidi? an οὐκ ἐδέεμην, est, veritus sum? Minime. Quare in hunc modum debebant: Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat. VITRING.

ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Cicero tamen Tusc. Disp. V, cap. 39, *Homerum caecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum caecum fuisse. At eius picturam, non poësin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaeque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expressus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis pictori comparatur Homerus, ex sequentibus tamen apparet, Ciceronem eum caecum facere: quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae caeci varis, quem illico subiungit Cicero. Vid. notam Davisii, quem consulendum Hemst. in marg. Graevianae ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V, 9, & Scholiasten Lucian. ad T. II, p. 17, (i. e. ad Somn. f. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὄν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellei. Pat. qui L. I, 5, ait: *Homerum si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbis est.* Non igitur plane negat Velleius, Homerum caecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos Davis. citat, voluere. Vide etiam not. Boeckleri ad Vellei. pag. 38 ed. Burm. Caecum autem fuisse, Davisius nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur apud Max. Tyr. Diss. XXII; nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. l. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. & Tzetze probat: nam ab nativitate caecum statuere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum eius fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac caecum est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies oculorum orbis ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum sulcis aliquantum excavatis describendi sint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur. REITZ.

ead. l. 13. Μετὰ τ. δ.) Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est. SOLAN. Solani emendationem confirmant Mss. Regg. 2954 & 3011, quare sic rescriptimus. Mox ex iisdem Codd. edidimus ἐπεννεγμένη, pro vulg. ἀπεννεγ.

ead. l. 14. Θεσπίτου) Hom. II. B, 212. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐσκόψε) L. B. 2. & S. Cett. prave ἔσκολε. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. *Χρυσούς ὄλον τὸ δεξ.*) De femore Pythagorae aureo vid. supra Vit. aucl. § 6. Neque hic putes *Χρυσούς* in *Χρυσούν* mutandum: est enim solita ellips. *τοῦ κατὰ*, *aureus* erat femur, pro *ad femur*. Et si hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. REITZ.

ead. l. 5. *Εὐφορβόν*) Troianus fuit adolescens, Panthi filius, fratris Hecubae, teste Hom. Il. 17. Lege Laërt. in Pythag. & Ovid. L. XV Met. COGN.

ibid. *Αὐτὸν ὀνομάζειν χρῆ.*) Non hoc verborum ordine in fine periodi usum Lucianum, sed *χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν* scripsisse, probat Mf. Reg. 2954.

ead. l. 7. *Ὠπτημένος*) Sic infra in mort. Peregr. § 37, *ἡδὺ τὸ δάμα ὠπτημένον γέροντα δρᾶν*. Sed in praef. temp. mox c. 29, & supra in Necyom. REITZ.

ead. l. 9. *Θανατούσια*) Eccere! vir optime ceteroquin de literis Graecis meritus hunc festum diem, eamque celebritatem Graeciae suae feriatae inferuit. O lepidum caput! Mirum ni *Paradisus Socratis*, & *symposium* in eius *Attica* alicubi locum habeant. Sapit Potterus, qui, cum cetera exciperet, expunxit. SOLAN.

ead. l. 12. *Πάλην μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους*) *Lucta* *vic* *Carus Heraclides*. Sic vertit interpres. Nullibi invenio *Carum* illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est *Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους*. *Caprus post Herculem primus*, de quo supra fuse diximus. PALM. Quem hic interpretem probabimus? In Basileensi editione vertunt, *Carus*, qui ab *Hercule stabat*, satis lepida captatione; ac si Graeca eadem foret constructio, quae Latina; & scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus, *Carus Heraclides*, quod propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi invenio *Carum* illum luctatorem egregium, inquit Palmerius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulysses? ex quo alterius adversario patet, prorsus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους possit reddi, *post Herculem primus*, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor, optime annotasse patrem *Κάρανος*. Non agitur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis *Caranus Heraclides*. GRON. Consule Loyd, honoratissimi Praefulis Wigorniensis doctissimum & ipsum filium, ad Olymp. CXLII Catal. Olymp. a Scal. editum. Pausan. Suid. (sed apud

hunc suo loco non comparet aut *Kāpos*, aut *Kάπος* ille) Ulyssē hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ, 710, & seqq.) cum Aiace, quem & prostravit. SOLAN.

ead. l. 14. 'Αρείου) Vid. Plut. 396, 2. Sed is tamen a nostro diversus. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. 'Οστis) Ita restituimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgat. *tis*.

ead. l. 3. 'Ομηρος — 'Ησ.) Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. Philostr. Her. p. 726, & seq. & Henner. pag. 52. SOLAN.

ead. l. 8. Φάλαριν) Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. Senec. L. 2 de Clem. cap. 4, & L. 2 de Ira. COGN.

ibid. Βούσιριν) Busiris rex Aegyptiorum, Neptuni & Lybiae filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cuius penuria Aegyptus novem annis laboraverat. Seneca loc. cit. COGN. Mendose antea scribebatur *Βούσυριν*. Sic, ut edidimus, non auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide Apollod. II, p. 53 B. SOLAN.

ead. l. 9. Διομήδην) Diomedes rex Thraciae dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum obiectus est. Ov. IX Met. COGN.

ead. l. 10. Σκαίρων) Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat: hunc Theseus occidit. COGN.

ibid. Πιτυκάμπτην) Schinim, insignem latronem, qui circa Isthmi initium, teste Pausania, miro crudelitatis genere saeviebat. De eo Plutarch. in Thef. COGN. Vide Plut. in vita Thesei. Et Xenoph. lib. II 'Απομν. VORST. De Centauro illo, qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I, iam habuimus. Suidae ed. Hag. *Πιτυκάμπτης* scribit, omisso medio *ο*. REITZ.

ead. l. 11. 'Ηρώας ἐπὶ τῆς ἡίδνος) Bene contra Th. Magist. monet Iens. in Lectt. Luc. pag. 10, scribens: *Ἡρώ 'Αττική*, scribit iterum Thomas, *οὐχ 'Ηρώα· καὶ 'Ηρώς, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ 'Ηρώας*. Ecce tamen non semel *Ἡρώας* Lucianus. In Zeux. c. 3, *ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραψεν Ἡρώας, ἢ Θεούς*. In Vera Hist. cap. 23, *Ἐκτάσσει τοὺς Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡίδνος*. Ipsa quoque haec vox *Ἡίδων, ἡίδνος*, deterior, quam *ἡών, ἡόνος*, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vo-

cis huius forma diferte legatur. In Herodoto p. 617, (leg. Her-
mot. c. 84) Ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενος. In Ver. Hist. Ὀρνεα ἐπὶ
τῶν ἡϊόνων ἀδοντα. Ibid. Πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν. Haec
alio loco ab Iensio dicta huc transcribere operae pretium exi-
stimavi. REITZ.

Pag. 283. l. 2. Ἐπὶ Δηλίῳ) Hic cum fortiter pugnasset, tan-
dem cum reliquis fugere coactus est: qua pugna Xenophonem
equo delapsū pedes ipse servavit. Diog. Laërt. p. 38 E.
Vid. Strabon. IX. Plat. 11 C. Συμπόσ. 334. & Plut. Alcibiad.
354 & 1032 I. Aelian. etiam Var. Hist. III, 17, ubi male ἐπὶ
Δῆλον. Plat. etiam in Apol. Socr. 363 F. & Athen. V, p. 215,
& Not. Casaub. ad Diog. Laërt. pag. 17. Thucyd. IV, 96 f. &
100 I. Plut. 1032 A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse tradi-
tur. Vid. Diog. Laërt. p. 72 A. SOLAN. Adducit haec verba
Duker. ad Thucyd. IV, 107, nec non alia quaedam testimo-
nia, quibus probet, ἐπὶ dandi casum in huiusmodi locutione
postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem,
quae ἐπὶ Νισαίαν pro ἐπὶ Νισαία habet, merito arbitratur. Et-
si ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut Hom. II. VII, 238,
& alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos supra ad
cap. 28 Quom. conscr. hist. Et videbis, non immerito locum
Ael. ἐπὶ Δῆλον, suspectum quoque Solano videri. REITZ.

ead. l. 6. τοὺς ἑτέρους) Sic legit interpres. At ego puto le-
gendum ἑταίρους: nam & infra in Demonaëte discipulos So-
cratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat, εἰπόντος δὲ τινος
τῶν ἑταίρων & rursus, τῶν ἑταίρων τις ὄρων ταῦτα. PALM. Ad-
modum iocose narrat Lucianus, uti, cum esset apud inferos,
impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhada-
manthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo,
Achille, & Aiace Telamonio, qui strenue reprefferint impios.
Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pu-
gnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioſo
horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, reliquos, heroas nem-
pe, ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678 legit ἑταί-
ρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores
reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in
suo libro legisse Brodaeum apud Nostrum in de Merc. cond.
circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταῖρα legendum monet ἑτέρα,
ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nul-
la videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, ceteri heroës sint
intelligendi: eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπινίκια
celebrasse, patet ex seqq. IENS. Ἑταίρους) In omnibus libris le-

gebatur *ἐτέρους* sed proba est Palmerii & Vorstii emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. SOLAN. *Ἐταίρους* legendum. LA CROZE. Quia quinque doctissimi viri, Palmer. Vorst. Solanus, La Croze & Gesnerus, id vel coniectura afsecuti sunt, vel praerulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte *ἐτέρους* legentium. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur Lucianus initium poematis Epigonon, de quo Bentleius in Epist. ad Io. Millium p. 62, 63. LA CROZE.

in Schol. col. 2. l. 3. Παράδεισος) Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum est, vocem hanc esse Persicam, & significare *viridarium*. Occurrit etiam in Ecclesiastae libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. CLER.

Pag. 284. l. 7. Ἐπιμανῶς) Κίνυρος ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena *ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα*. Sed ecce Scholiastes non *ἐπιμανῶς*, sed *ἐπινῶς*, legi vult, idque exponit *ἐφέλκυστικῶς*, addens *ἐπινάζειν* notare *ἐφέλκεσθαι*. Ubi *ἐπινάζειν* alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ *Ἐπινάξαι*, quod Hesychius exponit, *ἐπιπακτῶσαι* in editione Flor. plane, uti vult Scholiastes, legitur *ἐπινῶς*. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque interpretatur *λίαν*. IENS.

ead. l. 11. Ἀρπάσαι) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὅπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo *ἀρπάσαι* neque enim quidquam, quo *ἀρπάσας* subsistat, sequitur. IENS. Non opus erit mutatione Iensii, si cum Ms. Reg. 3011 legas, *ἀρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν*.

ead. l. 16. Κολασθόμενος) Flor. *κωλυθόμενος*. BOURD. *Κωλυθ.* Sic Fl. & Iunt. edd. (nisi quod in utraque mendose est *κολ.*) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas *κολασθόμενος*. SOLAN.

Pag. 285. l. 4. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra Th. Mag. assertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. REITZ.

ead. l. 8. Πολὺ ἀπέχουσαν) Flor. οὐ πολὺ, male, & aliter Interp. BOURD.

ead. l. 14. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι) Interpr. *Tantum viae emensi erant, ut elaberentur*. Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent*. Ita infra 2 Ver. Hist. c. 43,

παρ' ἄλγυν ἐλθούσα κατενεχθῆναι ubi recte interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praecipitum*. Ut & in Pseudomant. c. 57, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν, *postquam parum abfuisset, quin periissem*. VITRING. Quod Hor. Vitring. & hic & supra cap. 20 in versione corrigendum monuit, id Gesnerus, etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa Vitringae omittere potuissim: at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Obsoletum tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene Iungerm. convertit Long. Past. 2, p. 62, παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κακῶν, *parum abfuit quin &c.* Adde Nostrium Catapl. c. 4 f. παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, *tantillum aberat, quin effugisset*. In Thucyd. tamen L. VI, c. 37, ὥστε παρὰ τοσοῦτον γινώσκω, verititur, *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & Scholiast. sic exponit: τοσοῦτον διαφέρομαι τοῖς τὰ ἕτερα διαγέλλουσι &c. quem vide. REITZ.

Pag. 286. l. 12. Πολλὰ ἐκέτευον) Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι eadem citantem. SOLAN.

Pag. 287. l. 3. Ἀφ' ὧν) i. e. unde; pro quo & hic dicas, ἐφ' ὧν. Etiam si alibi ἀπὸ in simili locutione paulo aliter valeat, ut ap. Aristoph. Nub. 766, (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπτέουσιν quod supra in Quom. conscr. hist. vidimus. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ ὑφ' ἡμῶν) Sic scribendum, non, ut in libris est, ἡμῶν. Vid. c. 47; unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, Rhadamanthus. SOLAN. Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & praedicat ea, quae in ipso fine huius libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani maioris cum minore sermones compararem. GESN.

ead. l. 11. Μαλάχης ῥίζαν) Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. Aelian. Var. Hist. IV, 17, ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. Iambl. p. 109. Ad Homer. etiam μέλυ (Od. K, 304.) alludit. SOLAN.

ibid. Ταύτη κελεύσας &c.) In omnibus edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὅρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτην προσεύχεσθαι. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore inconcinna repetitione illa ταύτην —

ταύτη; Rectius Mss. Regg. 2954 & 3011 posterius ταύτη omittunt, & pro priore ταύτην, ταύτη legunt, interpungendo post ἄρεξέ μοι. Valeat igitur vulgata.

ead. l. 13. Μῆτε πῦρ μαχ.) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. Diog. Laërt. p. 218, & not. Porphy. n. 42. SOLAN.

ibid. Μαχαίρα πῦρ σκαλεύειν) De hac superstitione locus alius dicendi: praeceptum est Pythagorae. BOURD.

ead. l. 14. Παιδί) Cicero Tusc. IV, 34, conqueritur philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non iniuria Dicaearchus accuset, qui amoris auctoritatem tribuerent. Doctissimus eius enarrator Theodoritum etiam testem citat, eundem Platonem dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους — καὶ ἐκδημήσαντας ἀντεῦθεν εὐδαίμονας ἐσσεῖσθαι. Therap. IX, p. 131. SOLAN.

ead. l. 15. Πλησιάζειν) Ut infra in Pseud. (c. 41.) LA CROZE.

Pag. 288. l. 1. Τῇ δ' ἐπιούσῃ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgato τῇ ἐπ. δ'.

ead. l. 6. Λουκιανός) Sive Creticum hic posuit Lucianus in versus principio, sive, quod nolum, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive, vocalem per synizesin sequenti coniunxit: dubium non est, Latine interpretanti idem licere debere. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Τὸ γὰρ) Lege οὕτω γὰρ τὸ, & confer Schol. ad Alex. ad verba τὴν γὰρ σελήνην. SOLAN.

Pag. 289. l. 5. Ἐξ αὐτοῦ) Sic Fl. & Iunt. pro vulgato ἐαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόξυρος) Mendose in omnibus impressis, excepta Fl. legitur ἀπόξηρος. Vid. Pnt. c. 7, & in Eύχ. c. 8. Recte etiam scribitur in Mss. Angl. P. & L. initio Prometh. SOLAN.

ibid. Καὶ τράχῳσι) In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχεῖσι. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quamquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia Plutarchus in Ἀλεξ. τόπους ἀπὸ ῥῶγας vocat. SOLAN. Mallem τραχῶσι, a τραχὺν, τραχῶνος, locus asper, etsi omnium editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων Suid. scribat, id nomen proprium esse, recte iudicat Steph. At in Strab. XVI, pag. 756, f. 1096, Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascus; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud Iosephum sic plus decies, ut L. XIII Ant. cap. 16, § 5, & XV, 10, 1 bis &c. REITZ.

ead. l. 10. Οὐδὲ) Negativa simplex pro duplici, ut supra 1 Ver. Hist. c. 4, ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται. Alius generis ellipses negativae particulae vid. apud L. Bos pag. 331—2. REITZ.

Pag. 290. l. 7. Διὰ πάντων) Forſan διὰ παντός. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in edd. καὶ revocavimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, ſuadente cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Αἷς) Quamvis ferri poſſit vulgatum οἷς; praeferenda tamen videbatur Codicum modo laudatorum lectio αἷς.

Pag. 291. l. 4. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Benedictus, ſalutatio Nauplio diſceſſi. Prorſus non ita, ſed ſalutatum Nauplium remiſi; haec enim conveniunt praecedentibus. GRON.

ead. l. 13. Πύλιν) Lege πόλιν. Quamquam enim *eburnearum portarum* facta mentio ſit, ut portui propinquarem; melius videtur, ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa ſomnialis* non admodum perſpecta. Quid enim, ſi per *Portas eburneas*, aliquid ſimile voluerit *Portis Caſpijs, Thermopylis* &c.? SOLAN. Emendationem Solani, πόλιν legentis, confirmant Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 16. Ὅμηρος) Hom. Od. T, 560. SOLAN.

Pag. 292. l. 5. Πηγαὶ δύο παρὰ) Confer ſupra c. 16, ubi ſimilis variatio praepoſitionis: quam etiam T. I ſaepe habuimus. REITZ.

ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. Fl. & Iunt. Reliquae περί. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅμηρος) Vide eum l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Κεράμου πεπονημ.) Conf. ſupra 1 Ver. Hist. c. 7, χαλκοῦ πεπονημένην. Adde hic, etſi hoc tritiſſimum, Long. Paſt. I, p. 7, δεσμὸν ῥάβδου χλοῦρας λυγίσας. Et III, 116, στεφανίσκον ἰὼν πλέκουσα, *corollam ex violis neſſens*. Tamen & dativo utitur id. I, p. 6, τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 17. Ἐμμενετικά) Ex C. infernum, cum in edito tantum legeretur νετικά; ſed remanet tamen hiatus, ſiquid Scholii adſcripſerat Solanus: Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Ἀντιφῶν) Athenienſis. Vid. Suid. qui eum *τεραπευκὸν* vocat. SOLAN.

ead. l. 14. Παρὰ) Dixi ſupra ad Ἀλλ. c. 1. Solae autem Fl. & P. recte hic habent. Reliquae vitioſe περί. S. autem & A. quod mireris, ἐπί. SOLAN.

ead. l. 15. 'Ονειρων) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam affingit Somniis Lucianus, & cives huius reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρον; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus eiusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis seriis & aetatem laturis vix, ac ne vix quidem locus est. GESN.

Pag. 294. l. 9. Δεξιῶς ἐξένιζον) *Accurate receperunt recte veritas non absimilem Longi phrasin, in Pastor. IV, pag. 107 ed. Moll. Τούτων ἐδεξιούντο πᾶσαν δεξιῶσιν* sive, *cum industria*; nam οἰκέται δεξιοὶ servi industrii sunt apud eundem pag. 126. (f. 134.) REITZ.

ead. l. 14. Καθεύδοντες, εὐωχούμενοι) *I. Fl. & H.* nihil hic a vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur coniunctionem quaerere? Vix credo: nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si coniunctio adesset; immo vellem ita saepius enuntiasset Noster, ut Long. *Past. III, 120 ed. Iungerm. μιμείται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία.* Et *L. IV, 115, (123. Moll.) Θόρυβος πολλὸς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν.* Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καί. REITZ.

Pag. 295. l. 1. 'Ωγυγία νήσω) *Vid. Plut. 1733. SOLAN.*

ead. l. 6. Λευκοθέας) *Matuta. VORST.*

ead. l. 7. Διασωθέντα) Utitur his Luciani verbis Iac. Elsner. ad *Epist. Petr. III, 20*, quo probet, διασωθῆναι usurpari de eo, qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Act. XVII, 44, διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν*, triaque alia testimonia adducit, quae non reperam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. REITZ.

ead. l. 10. Τηλεγόνου) *Conf. inf. de Salt. c. 46. SOLAN.*

ead. l. 17. 'Ομηρος εἶπε) *Odyss. E, 57. SOLAN.*

Pag. 296. l. 1. 'Επελέξατο) In omnibus libris nostris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide *Ἐν Δ. V, & Γυμν. c. 21.* Suspicor tamen, fuisse a Luciano scriptum ὑπελέξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam in textum recipere non sum ausus. SOLAN. *Ἵπεδέξατο*) Quid sibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε diversum, non comminifcebar aliud, quam quod in interpretatio-

ne expressi. Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim legendi habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgatum quidem illud, *postquam epistolam acceperit & admisit*, non intelligebam. GESN. Solanum secuti rescriptimus ἐπελέξατο cui emendationi adstipulantur Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. sensum habet. Mox l. 4 post ἐποῖα ex iisdem Mss. edidimus τε. Aberat enim ab edd.

ead. l. 9. Κατιόντος τοῦ πνεύματος) Sic Thucydid. VI, 2, κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πῶς ἐσπλεύσαντες. Ubi Dukerus docet, ἄνεμον κατιόντα esse ventum increbescentem, & quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc Luciani aliisque testimoniis probat contra Vallam, qui de vento ponente plane contrario modo intellexerat. REITZ.

ead. l. 12. Παραπλέοντας) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. SOLAN. Recte Solanus vidit, pro περιπλέοντας rescribendum παραπλέοντας, & sic plane exhibet Mf. Reg. 3011.

ead. l. 14. Πηχέων ἔξ) Nescio, an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. GESN. Ioculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in expectationem magnae lectorem coniecisset, praemittens *naves esse maximas*. Quales metaphorae decēpionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Eman. Thesaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI, a pag. 369 ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc Martialis, — *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque expectaret *vini*. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU*. Addo Aristophan. Plut. 27, πιστότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. interpret. Si cui hic lusus non arrideat in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat, vel ἔ, i. e. c. 60, pro ἔξ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. REITZ. Ἐξήκοντα legunt Mss. Regg. 2954 & 3011, quod verum videtur cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Αὐτὴν) Αὐτὴν ad unam κολοκύνθην elliptice refer-

eur, etsi pluralis & neutrum adiectivum praecessit: qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2, 1, 19, *Adeone homines immutari ex amore, ut non cognoscas eundem esse*. Sallust. Cat. 56, 5, *Servilia* — cuius, ad quem l. vide Excurf. VIII Cortii. Alia exempla ex Latinis auct. collegit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. pag. 15, & passim aliis pagg. Oppositam, sed analogam, enallagen supra ad Scyth. vers. fin. dedimus ex Aristoph. Pl. 527, οὐχ ἔξεῖς οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδαρδεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται, (scil. κλῖναι). Non absimilia dedit Hemsterh. ad Lucian. Nigr. ipso pr. Conf. Zeux. c. 7, ubi περιβαλε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & Lucian. Harmon. c. 3, ἀλλότριον τὰ ἐμὰ &c. Ubi & addere potuissem Hippocr. Sect. II, aph. 3, ὅτι πνὸς ἀγρυπνίῃ, ἀμφοτέρω τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam Reviv. cap. 13, μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi Iens. ex Lucian. Amor. καρπούς — 2 συναρόφουν, pro οὗς &c. Alias eiusmodi enallagas generis vid. apud Interpret. ad Aristoph. Plut. 291, τέκεα ἐπαναβοῶντες, respectu filiorum, qui per τέκεα intelliguntur, ubi Kusterus etiam addit Homer. Od. M, 74, — νεφέλη — Κυανέη, τὸ μὲν οὐ ποτ' ἔρωεῖ, ibique τὸ respectu νέφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Adde tantum ex fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 320, I Timoth. 2, 15, σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Heinsius in Exercitt. Sacr. p. 485, de coniugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul; alii ad uxores solas referunt. Paulo aliter etiam Long. Past. L. IV, p. 107 ed. Moll. εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemiserit. Sic infra Tyrannicida c. 8, ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. REITZ.

Pag. 297. l. 1. Πληρωμάτων) Navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis. Vorst. Vid. Baif. 127 f. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀγχωμάλως) Monuerat Hemsterh. in marg. ad eundem Duker. ad Thucyd. pag. 493, No. 53, i. e. ad L. VII, cap. 71, ubi Thucyd. ὥς ἀγχωμάλα ἐναυμάχουν ait, Waffiusque Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex Dionys. Halic. hic ex Luciano h. l. proferat, Suidamque & Lexica alia plures habere eius vo-

cis auctoritates, observat; quare plura non addam. REITZ.

ead. l. 8. Ὀλιγώρησαν) Etsi supra satis dixi, augmentum saepe negligi, & hic edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non credo sic Lucian. dedisse, quia usufratissimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abiectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, si addatur, (ut in plusquam. quae satis polysyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis edd. iam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea consulens omnes edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὀλιγ. exhibere. REITZ.

ead. l. 13. Κελύφη) Sic *L.* & *Fl.* ed. melius, quam quod in aliis est, *κελύφινα*. In Scholiis etiam recte *κελύφη* legitur. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπεκρύψαμεν) Suspisor legendum ἀπεκρούσαμεν. SOLAN.

Pag. 298. l. 11. Μεσονύκτιον) Nugatur igitur, ut saepe, Th. Magister, scribens: *Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιητικόν*. Habuimus & supra *μεσονύκτιον*, de Merc. cond. c. 26; item hac differt. c. 26, & alibi. Habet & *Evang. Marc. XIII, 35.* & *Luc. XI, 5* &c. REITZ.

ead. l. 17. Γοερᾶν τινα &c.) Conf. supra *Ἀλλ. c. 1.* SOLAN.

Pag. 299. l. 6. Ἀδρότερον) Male Solanus in marg. *I.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *I.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte habent adspiratam, ut ceterae priscæ, quas adii: & sic solet. Vid. Poll. On. non uno loco. Quamvis & Budaeus in Lex. minore ἀδρῶ augeo male, mox tamen ἀδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπτερύξατο) Conf. *Ἀλλ. c. 1.* SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ γὰρ) Illud γὰρ in *I.* aequè ac *Fl.* & *H.* reperiri notabat Solanus. Idem sic notarat supra *Hermot. cap. 29.* An igitur id suspectum habuit? vix credo; nam sic saepe apud Nostrium occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποτρέψαι) Quamquam hic aliam lectionem suggerant Scholiastes & *Fl.* ed. cave hanc mutassis: proprium enim est in ea re vocabulum. Unde *Ζεῦ ἀποτρόπαιε* &c. Vulgatam etiam confirmat P. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀπρὸν ῥάβδον) Iterum imperite Lucianum incusat Scholiastes: notum enim est, hoc desumptum esse ex Bacchi fabula. CLER.

Pag. 300. l. 12. Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων) Perridicula ista super silvae ramis navigatio, sive ὑλῆεις πλοῦς: sed videntur fidem ei facere Iose-

phus Acoſta, & illi, quos navigationis ſuae fundos auſtoreſque habet, Hiſtoriae Indicae c. XXX, lib. IV. Ipſa eius haec ῥητὼς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous conſoit, que ſ'étant égaré & perdu dans les montagnes, ſans ſçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il ſe trouva dedans des buiſſons ſi épais, qu'il fut contraint de cheminer ſur iceux ſans mettre les pieds en terre par l'eſpace de quinze jours entiers, & que pour y voir le ſoleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt ſi épaiſſe & pleine de bois, il avoit beſoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour là deſcouvrir le chemin.* MARCIL.

in Schol. Ἀντί τοῦ &c.) Hoc & ſequens Scholion ad aliena verba relatum, eo, quo pertinet, reduxit Solanus. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀντιμάχου) Scripſerat iſ poëma de Argivorum contra Thebanos expeditione, cui Thebais titulus erat. Athen. 468 A. 475 D. & 482 F. Meminit Plutarchus Elegiae ab hoc ſcriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, ſolum ab omnibus legi vellet. Audi Xiphil. p. 261, καὶ οὕτω γε τοιοῦτος ἦν ὥς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγειν, οὐ μὴδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίſταντο. Verboſum fuiſſe docet Gregorius Theologus in Epiſt. ad Nicobulum 2, his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud Baſil. p. ed. Baſ. 286. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁρῶμεν) Edd. Fl. & B. 2. recte; in reliquis ἑωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit, quaſi ὁρῶμεν & ipſe legiſſet. SOLAN. Errat Solanus, dicens B. 2. i. e. Baſileenſem ſecundam, cum Florentina facere; nam aequae ac B. 1, cuius errores fideliter ſolet repetere, habet ἑωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Κρεῖττόνων) Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis diiudicandum relinquo. Certe Moſem a Luciano peti non credo. SOLAN.

Pag. 302. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem fruſtra quaefivit Solanus; nec ea opus eſt. Nam licet θάλαττα praecedat, poteſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paulo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὰ, & εἰς τόδε huc, intellectu χῶριον accipitur, vid. L. Bos de ellipti in χῶριον. Verum & praeterea neutrum genus, ut generale, etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis iungi, quis neſcit, ut Long. Paſt. I, p. 8, ἡ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς,

ἐκείνο ἴππος. Epist. ad Rom. XIV, 18, ἐν τούτοις habet, post praemissa tria feminina δικαισύνη, χάρις, & εἰρήνη. Sed de aliis paulo durioribus iam dictum ad Reviv. cap. 13, ubi μία πάντων pro πασῶν. REITZ.

ead. l. 7. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπροσίτως, prave. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπροσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προσήμεν ὑδρευόμενοι, dedisse arbitror Lucianum προήμεν, & sic interpretatus sum. GESN. Recte quidem Solanum coniecisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπροσίτως addendum; tum pro συνοικ... ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in Fr. ita exaratum est, ut parum differat ab ἐν. REITZ.

ead. l. 10. Καίτοι) Legendum potius καί τι Solan. marg. Iunt. adleverat; quod non improbem. REITZ. Omissio καίτοι Mss. Regg. 2954 & 3011 mox pro σιτίου legunt σιτία. Sed malle-mus cum Solan. καί τι.

Pag. 303. l. 5. Κτείνωμεν) Et sic cum l. habere Fl. & H. notat Solanus; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνωμεν diversa sunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam cur paulo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδιώκον, καὶ λαμβάνουσι, & paulo post λαμβάνομεν, καὶ ἀνεστρέφομεν pro ἀναστρ. & c. 46, εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον: ut alia mittam. Coniunctiones enim similia tempora non regere, supra iam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut Sallust. Jug. c. 113, 7, *Iugurtha Sub-lae vincit* traditur, & ab eo ad Marium deductus. Quin & modus diversus interdum coniunctionem sequitur, ut apud Liv. II, c. 23, 11, *Postulare* — *ut senatum vocarent, curiamque ipsi circumfistunt*. Ac ne credas *postulare* ibi pro *postularunt* positum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem affert *moliri* — & *pertentant*, aliaque similia. REITZ.

Pag. 304. l. 7. Μεγάλα) Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 8. Ποδεῶνας) Leop. 136. SOLAN. At supra Contempl. § 3, τὴν ἰδὲν στείλαι, ἢ ἐνδύναι ὀλίγον τοῦ ποδῶς, ubi Solan. similia ex Nostro produxit. REITZ.

ead. l. 9. Ἄλλοι δὲ μετὰ τοὺτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύσαντες δύο δελφίνας, ἡλαυνόν τε, καὶ ἡνιοχέουσιν οἱ δὲ προϊόντας ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς) Vertunt: post hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant. Ita vertentes indicarunt, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut taceam, μετὰ τοὺτους hic potius significare praeter hos, observandum est, Lucianum de suberibus loqui tanquam de vehiculis; de delphinis tanquam de equis vehicula trahentibus; de hominibus illis, qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agentibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba, quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν quae propterea hic non reddenda erant, remigare & equitare. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt homines alii, uti habet versio; sed illi delphini, qui suberibus iuncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: Praeter hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero (scil. delphini) praeeuntes trahebant subera. VITRING.

ibid. Φελλῶν) Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat Bergler. ad Alciph. Ep. I, 1, p. 7. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Κῆρυθα) At vide πούς ferio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3, & not. SOLAN.

ibid. l. 4. Φελλός) De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat in tota Italia nasci suber. Lib. XVI, c. 8. Licet Theophrastus in Tyrrenia nasci scribat, lib. III, c. 16; nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλός idem significasse ac φλοιός, & suber κατ' ἀντωνομασίαν dictum corticem, (ita legitur, pro cortex) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum I. Harduinus ad locum Plinii laudatum. CLER.

Pag. 305. l. 1. Ἑλλάδα φωνήν) Pro Ἑλληνικήν. Sic Σκύθην ὀνομαζομένην pro Σκυθικήν ὀνομαζομένην ex Aesch. Prom. p. 5, & γυναῖκα μαζόν ex Hom. Il. Ω, 58, nec non Ἑλλάδα διάλεκτον, aliaque similia, ex Eustath. affert Maittaire de Dialect. p. 78. Plura Iens. in Lectt. Lucian. p. 89 ad 94; quae pertinebant ad Dial. Deor. XV, 1, ad verba τέχνην βάνανσον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem Iensius: Ἑλληνα πόλεμον habet Thucyd.

pag. 104 in Oratione Periclis (i. e. lib. II, cap. 36.) REITZ.

ead. l. 4. Καβαλοῦσα) Ἀν Καβαλοῦσα, α κόβαλος, i. e. κοβαλοῖσσα; GUYET. Haecenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικός, vel huic proxima καβαλιος, quam M. Aurelius (VII, 52.) & alii usurpant proiiciendi sensu. Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plut. 421, 2, καβαλικώτερος. Sed pone, regionem Καβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμαρδία; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* aludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Cabalensem* memorat Strabo XIII sub fin. p. m. 434 A. SOLAN. Καβαλοῦσα forte est καβαλοῦσα, id est, καταβαλοῦσα, deiciens homines ad illa χαμαιτυπεία. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari, Ὑδαμαρδίαν dedisse Lucianum, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας: ut nempe in aquam, in fumum, & si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam deiecere ignavos, & similes libidinosos afinis homines. GESN. Cl. Bel. de Ball. coniiciebat Κασαλβαδούσα, l'isle des courtisanes, a κασάλβαδες; laudatque Aristoph. & eius Schol. Ἑκκλ. v. 1106.

ead. l. 5. Λαβοῦσαι) Angl. διαλακῦσι. BOURD.

ead. l. 6. Ἐκάστη πρὸς αὐτὴν ἀπῆγε, καὶ ξέρον ἐποιεῖτο) Interpretes: *secum quemque singulae abduxerunt* &c. Mallet: *singulae quemque domum suam abduxerunt*. Ita passim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς αὐτὸν, παρ' ἐμὲ &c. Sic in Afim. cap. 42, ἐπιθείς μοι τὸν πυρρὸν, ὡς αὐτὸν ἤλαυνεν, imposito mihi tritico ad se, h. e. ad aedes suas, me ducebat. Sic etiam ibid. cap. 55, & in Gallo, sine c. ult. παρ' ἡμᾶς. VITRING.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς) Cl. Bel. de Ball. ad h. l. annotat: *Je soupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit: pour moi je m'arrêtai un peu. Ce ne peut être dans la campagne, mais chez la courtisane qu'il aperçoit les offemens dont il parle plus bas; & c'est peut-être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il dit, je m'arrêtai &c.*

ead. l. 12. Μαλάχην) Confer supra cap. 28. SOLAN. Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ὀνοσκελίας) De hac copiose Coelius. Tangit Gilbert. Gaulminus ad Psellum. Interpr. Aristophan. ad Ranas. BOURD.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. l. 3. Ἀνῆλθέ τις &c.) Argumentum huius controversiae in Collectaneis Galeanis integrum legitur. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ αὐτὸν) Καὶ abesse etiam a Fl. norat Solanus in marg. I. Si eo charactere Flor. edit. ut solet, designat, errat; nam compareret in ea. Igitur Codicem Flor. intellexerit oportet. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποσκευασάμενος) Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *affscheren*. Sic & Herodian. VII, 1, 7, εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο. Ac persaepe alibi: quod tamen plenius effert L. 2, 10, 7, τοιοῦτον ἄνδρα φόνεω ἀπεσκευάσαντο. REITZ.

Pag. 309. l. 4. Ζῶντι) In libello Tyrannicida inscripto, ait auctor c. 1, Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὥς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensia, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni, inquit, mea quidem manu cecidit, at iam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre iniurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, cum pater praeφίλοστοργία sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis, *vivens una cum patre iniurias exercuit, mortuus parricidium commisit;* ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse scelerrimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. IENS. Ζῶν ἐτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exfulare iussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντας ἐτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, Γυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40, ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἐτι ἔχεις πράγματα δ' ἐδιδῶς καὶ φροντίζων καὶ κάμνων. Et Ἰστ. β, c. 10, τί παθόντες ἐτι ζῶντες ἱεροῦ χορτοῦ ἐπιβαίμεν. Vid. II. Σ, 10. SOLAN. Ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. GESN. Ζῶν ἐτι) Veritas coniecturae Solani, ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatione adeo exigua exspectare nihil opus duxerim, & cum versio ac nota Gesneri quoque sic iu-

beat, tanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum editionum lectionem versio ita detorqueri, ut aliquis inesse sensus appareat, sed is adeo friget prae restituta lectione, ut frustra illam defendere quaeras. Iam enim vera patet oppositio, quid *vivus* filius praestiterit, quid *mortuus*. In eo enim vis argumenti versatur, neque quid *vivus* pater ab eo passus fuerit, hic narratur. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλπίδος) *Spes* pro metu si absolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos Vossius Inst. Or. IV, 12, 3;) tamen pro expectatione tam adversarum, quam bonarum rerum, Graecis aequae ac Latinis dici, peritis satis notum; sic mox c. 11 f. τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ubi plura simil. dabimus. Et c. 18, μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, quod Erasmus vertit, *quique in posterum imminabant metus*; lensius, *futur. tempor. horrores*: sed quia ἐλπίδι φόβος additur, dices, distinguere a metu spem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim timor s. terror est ob mala praesentia, ἐλπίς κακῶν metus futurorum, s. *expectatio malorum*, quod eodem redit. Herodian. L. 2, 1, 16, Πάλαι μὲν τὸ δὲ τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος, *hunc exitum vitae* (i. e. necem a percussoribus immixtis) *dū sperabam*, i. e. metuebam. Scio, *spem* ac *metum* esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas *futurorum*, dicāsque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc saepe ἐλπίζειν alii ἀπλῶς metuere verterunt, ut in Herodiano saepissime, nec male, quia ex sequentibus satis patet, ad futura illum metum referri. Sed satis hoc egi in libro de Ambiguis pag. 565. Et iam nimius fui in vulgaribus. REITZ.

Pag. 311. l. 8. Κελεύει) Ita B. 2. & S. Reliquae κελεύει. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς τυραννομένους) *Tyrannide vexatos*. GUYET. Male interpretes, *qui tyrannidem affeclantes e medio tollebat*. Τοὺς τυραννομένους, hoc est, *tyrannide vexatos*. MENAG. Τοὺς τυραννομένους ἐκκόπτων cum I. habere Fl. H. & S. notarat Solanus. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam Erasmus verterat, *tyrannidem affeclantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paulo ante, ἐτυραννείτο. Ut ap. Dion. Hal. IX, p. 601, 37. βασιλευομένης τῆς καὶ τυραννομένης τῆς πόλεως. Iterum XI, p. 721, 23, & alibi. Herodian. I, 16, 1, & sic passim apud alios. Sed media forma accepit Erasmi. Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod *tyrannidem affeclto* signific. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, *filius*

subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλευόντας φοβῶν, Erasmus etiam infeliciter reddiderat, *qui insidias formidabat*. Sed plura eiusmodi iuvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. REITZ.

Pag. 312. l. 1. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν) Vix dubium est, quin illud genus iniuriae notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾶν, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128 de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ Levit. XXII, 24, ἀπεσπασμένον, respondens τῷ cheroth, atque τῷ θλαδίφ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ iunctum. Habet ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus iungit ἀποσπάδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quae cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν, & vertendum, ut posui, utque Erasmus iam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀνασπᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀνασπᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *sibi adiungere*, *quasi sursum*, *in arcem suam*, *trahere*. GESN.

Pag. 313. l. 9. Οὐ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. οὐδέ. ead. l. 13. τῆς ἐμῆς) Ταῖς ἐμαῖς. MARCIL.

Pag. 314. l. 6. Πάντες ἡμεν) Sic Mss. Reg. 3011, melius, quam quod in edd. est, πάντες μὲν.

Pag. 315. l. 3. Ὁ δὲ) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, iuvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstitem adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interficere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. Ὁ δὲ, inquit porto, ὑπερ ἐγὼ προῦμαντευσάμην. διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, δὲ δέ. Intellegitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps cap. 19, alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοιμῶνδ,

καὶ διὰδοχὸν τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. IENS. Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Masculin. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad 2. Ver. Hist. c. 37. Et Maitt. de Dial. p. 84 & 263. Ubi οὐδὲς γυνή, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictum; sed Solano accedo, dicenti, *alloquitur gladium, ut personam*; idque confirmo ex c. 19, ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronuntiat, masculino gen. REITZ.

Pag. 316. l. 16. Τῶν) Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si eius rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus*: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. GESN.

Pag. 317. l. 13. Ἐμὲς ὁ φόνος) Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: Ἐμὲς ὁ φόνος, ἢ χεῖρ ἐκείνου. Si enim ego, inquit, *filium obtruncavi, prae cuius desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus eius fuit ministra*. Phyllis apud Ovidium: *Ille necis causam praebuit, ipsa manum*. Et apud eundem in Fastis, ipsiusque Didus epistola: *Praebuit Aeneas & causam mortis & enssem. Ipsa sua Dido concidit usa manu*. Persequitur porro Tyrannicida: Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses εὐ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis edd. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μὴκέτ' ἐστίν, εἰ δὲ ἔμὲ τὸ μὴκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ καὶ κεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσῃν τοὺς εὐεργέτας, εἰ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῶ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον &c. ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, alio quo modo; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῶ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *si fame obsedissem*. Sed debuit bonus noster, *si fame expugnasssem*. IENS.

ead. l. 15. Ὅπως) Miror, diligentiam Solani hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et cum viderem principes edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Εἰ μὴκέτ' ἐστίν) Adleverat Hemsterh. videndum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum Evang. Matth. II, 18, *Ῥαχὴλ κλαίονσα — ὅτι*

οὐκ εἰσι), plura testimonia affert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ τῷ τρόπῳ) Articulum τῷ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Iensf. nota superiore. Exempla vero vid. Prometh. c. 7, ibique Hemsterh. Adde Gesn. ad Quom. hist. cap. 51. REITZ.

ead. l. 10. Ἐλπίς τοῦ φόβου) Conf. huius Diff. c. 3 & 18. Adde Thucyd. VII, c. 61, (quem adeundum Hemsterh. in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου similiter dictum, alio Thucyd. testimonio ab Waffio, hoc ipso vero Luciani loco ab Dukero confirmatur. REITZ.

ead. l. 12. Χρομένον) Retulit librarius ad συνοφαντοῦντος. Sed esse debet accusativus iunctus infinito ἀποστερεῖν. Quam pronum fuerit et mutare in ο, apparet. GESN.

ead. l. 16. Εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἰ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικαλᾶσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας.) Vertitur: Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulsi, praeiuitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque iure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit. Non nisi inficete haec ultima reddi vides, Audaciam enim facto minus valere noluit. Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίνεσθαι significat minus valere? Ἀῆροι, λῆροι. Explodenda quoque correctio Marcilii, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γὰρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coegerit, mortisque occasionem praeiuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem id iure censere legem. Neque enim (pergit ille, quae ita vertenda sunt) voluit lex, eius, qui tantundem commiserit, esse impunitatem; hoc est, noluit lex, id impunire abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censeretur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, usu loquendi Graecis tritissimo, est hoc in loco impunitus. Praecipue autem videtur Marcilius cum interprete offendisse ad πεπραγμένου, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμένου (nam in masculino hic πεπραγμένου dicitur) sit ipse interfecto, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfecto passivo pro activo utuntur. Lucianus id facit passim. Sic in Nigripo § 10: Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μητιᾷ

συγκεκομισμένος, Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus iecum affers; pro συγκεκομικώς. Lib. 2 Verae Hist. cap. 33: Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεπονημένοι, Is enim apud illos regnat, duobus satrapis & praefectis creatis. In Tox. c. 11: ἔστι μὲν, ὃ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷα σοι, — τεθηγμένους παρσκευασμένῳ τοὺς λόγους, Est quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem sollerti acumine. Aelianus VI Ποικιλ. c. 11: Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, pro πεπειρακότες. Diodorus Sic. lib. IV, cap. 69: Ἐπίγονοι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεπονημένοι. Sic πεπονημένος εὐχὰς apud eundem lib. V, cap. 58. Polybius lib. I, Ῥωμαῖοι Τυρρηνούς ὑφ' αὐτοὺς πεπονημένοι· δι, τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τῆς Λιβύης ὑπήκοα πεπονημένους. Dionys. Halic. lib. IV ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὐρεθῇ παρσκευασμένος ὅπλα. Sic κεκτημένος passim pro domino, cum proprie is sit κεκτηκώς. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis utuntur passivo, sensu activi. Lucianus in De saltatione cap. 79: Ἡ μὲν γὰρ Βακχικὴ ὄρχησις κεχεῖρωται τοὺς ἀνθρώπους, perspicue pro κεχεῖραικε. In Deor. dialogis VII fin. Ῥάβδον τινὰ πεποιῖται θανμασίαν τὴν δύναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκροὺς, virgam quandam fecit Mercurius, mirifica pollentem vi, qua animas sub tristia tartara mittit. Sic ἐπεποιῖτο pro ἐπεποιήκει Noster in Prometheus es in verbis. Itidem in Infinitivo: iterum Noster in Hermotimo c. 54, Φασὶ γέτοι Φειδίαν, ὄνυχά μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἄλους in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita ἐαλωκώς valet captus apud nostrum in Philopseude c. 2. Huc referam quoque id, quod in Glossario legitur, *Absumptum*, καταναλώσαντα; nec sentiam cum Vulcanio, emendantι καταναλωθέντα. Ego existimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profecto iterum habes idem in Glossario Graeco-Latino, καταναλώσαντα, *absumptum*. Ceterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguendus est: vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud nostrum, Εἴτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀρεῖσθαι θέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῃ τρόπῳ εὐ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις

τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo eius signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum, (pergit) qui ita cecidit aliquem, puniri tanquam homicidam censet, & neutiquam absolvi vis? Eum vero, qui pari ratione ac ille (scilicet qui caedem commisit, licet utcumque fuerit auctor) bene de civitate meritus est, non iisdem dignum censetis, quibus dignos censetis bene meritos?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀποκτείναντα, non ἀποκτείνοντα. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῳ τρόπῳ, utique ſanum & ſincerum eſt, ac ab Marcilio indigne ſollicitatum. Eſt enim, ut expoſuimus, pari ratione mereri praeſtium cenſendus eſt hic, qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commiſiſſe caedem, & puniendus eſſe, cenſendus eſt: ſive, eadem ratione illi rationi, quam modo poſuimus. Sic enim αὐτὸς τινι dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. IENS.

Pag. 319. l. 4. Μάλα δικάως) Καὶ μάλα δικάως. MARCIL. Non improbem illud καὶ μάλα, ſi plures Codd. addicerent: nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expreſſum erat, quod iam ſublato minus hiantem facit orationem: ſi quis tamen καὶ inferum cupit, ei licet id aſſumere. REITZ.

ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο &c.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par eſſe factio, id quod extra metum ſeu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἵσως παρέχειν. MARCH. Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et ſic videtur legiſſe interpres. GUYET. Sic P. & L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἥσσαν γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἥσσαν in omnibus legebatur ἵσσαν. Locum corruptum merito cenſebat Vorſtius, qui illud ἥσσαν non viderat. SOLAN. Sic vertere viſum, ut ipſa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, & alia) id quod ſua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. "Αδείαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόβου dixit. Obverſantur mihi alia etiam loca, ubi ἀδεία & ἀδεῶς ſimiliter ponuntur, ut non tam ad metus abſentiam & impunitatem, quam ad plenam, cui nihil deeſt, facultatem, opportunitatemque referantur: ſed memoriae conſiſus, ut ſit, ſcribere neglexi. GESN.

ead. l. 5. ἥσσαν) Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro nonne — aequalem; non enim minorem, in verſione repoſui, ut quam minime multa in Geſneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἵσσαν compoſita, ſic habebat: nonne enim voluit ipſi factio ac-

qualem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem? Quam versionem ut non reiicio, sic tamen illud ἡσσαν eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἀδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit (lex) facto ipso levius censerī audax consilium, vel porius, conatum istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit.* Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cuius significatus exempla Steph. in Thef. licet haud nimis accurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Gesnero adverfor, modo ea agendi facultas per ἀδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Iosephi de Bell. Iud. IV, c. 7, § 2, Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν, ἀδειαν εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροί, τῶν ἀρπαγῶν, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Iensii notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio, an sententiam fuerit mutaturus, si Solani mutatam lectionem vidisset. Assentirer facile de πεπραγμένου hic active accipiendo, cuius exempla quoque dedi ad 1 Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδειας significet, eius esse impunitatem, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus, ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἀδειαν. At iam τὸ τῆς est *licentia ipsa*. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποκτείνοντα) Non reiicio vulgatam; sed commode ἀποκτείνοντα legas. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῳ τρόπῳ) Marcilius pro τοῦτῳ legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. Xen. K. Π. 2, ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε. Et in Sympos. pag. 893, εἰς ταῦτόν τῳ οἶνῳ. Imitati sunt Latini. Horat. *Invitum qui servat, idem facit occidenti.* VITRING. Vitringam & Iensium recte contra Marcilium sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad 1 Ver. Hist. c. 3. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. IV, 48. Is igitur σφαγῇ & hic iugulum significare, aequè ac apud Thucyd. l. c. pluribus testimo-

niis probat, inter quae eminet illud Plutarchi Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾷτε, εἴπε. Quod Suet. Galb. 20 dicit, *obtulisse ultro iugulum*. Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea, quae mox cap. penult. sequuntur, ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος. (quod Erasmi. ibi recte verterat, *avulso igitur ense e iugulo*) nec non Phalar. I, c. 5, μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἢ δὴ ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Gronov. recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde Foef. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. libro περὶ ἀδένων, *venas iugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *iugulum* significare, ex Polluce tradit; ideoque id versioni inferui. REITZ. Plane dubium non est, σφαγὴν esse iugulum, idque e Polluce iam Camerarius de partibus corp. hum. & Lexica vulgaria observarunt. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter κλεῖδα, s. iugulos interiecta σφαγὴ vocatur, quod locus ille ad *maclanda* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obversabantur memoriae poëtae verba, quae iam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit*. Confer quae mox dicentur ad Phalar. I, § 5. GESN.

Pag. 320. l. 2. Ὑμεῖς) Quamquam Parifina habebat ἡμεῖς, in versione tamen recte expresserat *vos*. REITZ.

ead. l. 5. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;) Non ita populus Romanus, de quo Cic. Fam. 9, 10: *Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt*. GESN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ διὰ μέσου) Ita Mf. Reg. 3011. In edd. δὲ legebatur post μέσου.

ead. l. 17. Ἐνδεῖ τι) Ti in edd. deficiens, reposuimus ex Mf. Reg. 2954.

Pag. 321. l. 8. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deest verbum τελεῖν, aut simile quid. GUYET.

ead. l. 9. Ἐκ γὰρ) Sic P. in reliquis est ἐκ τε. SOLAN.

ibid. Καταστάντα) Ἀν παραστάντα; GUYET. Accipio καταστάντα iudiciali significatione, ubi significat *stare in iudicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis ICTis usitatum. Thucyd. I, 131, καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τῆς γνώμης μόνος) Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνος legebatur, ad hunc modum: ἐπεὶ ῥά θην τῆς γνώμης, μόνος &c. nullo aut cer-

te misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior appareret. SOLAN. Solanus in *I.* aliter distinxerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχειρήσα, ἐπειράδην τῆς γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι, i. e. ut conicio, τῆς γνώμης μόνης &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solum adeo voluntatem solus praemio dignus sum: ἔνεκα* enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. REITZ.

Pag. 322. l. 2. Οὕτω ῥᾶστον) Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾶδιον, quia sic usitatus post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾶστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarius sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu in Antholog. L. 2, c. 32: Οὕτω κουφάτατος πέλας Γάιος, ὥστ' ἐκολύμβη &c. REITZ.

ead. l. 9. Κατάρθωσε) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra i Ver. Hist. cap. 12 pr. adde mox cap. 19 κατορθωμάτων pro egregiis factis. REITZ.

Pag. 324. l. 3. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adiective utuntur, aequae ac Germani & Belgae. REITZ.

ead. l. 9. Ὅτιν' ἐν ἡλικίᾳ) Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. I Demosth. ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III Demosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ ὀρπνιτὺρ πρεσβυτέρους. Thucyd. L. VI, c. 24, τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII, c. 60. Xen. Hist. Gr. L. I, p. 446. Pari modo Latinis aetas usurpatur. Liv. XLII, 34, Cum primum in aetatem veni. L. Bos. In Epicuri testamento apud Diog. Laërt. p. 272 A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo, cum nubilus est. SOLAN.

ead. l. 15. Εὐθύς ἀγνοῆσαι) Non satis liquet, voluerintne marg. A. i W. notare Codicis alicuius lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani coniectura, qui hanc collationem non vidit, belle adiuuaretur. REITZ.

ibid. τὸ δ' εὐθύς) Turbant hic Codices. In Flor. defunt τὸ δ' εὐθύς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθύς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatam retineo. SOLAN.

Pag. 325. l. 1. Ὡς οὗτος) Frequens compellendi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehenden-

fionis habens, ut Aesop. in fabulis per saepe solet, veluti Fab. 16, cum Oraculum maligno exploratori respondet, ὅπότερον, ὃ οὗτος, βούλη, ποιήσον, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. Aristoph. Ran. 172, & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem Aesop. Fab. 25, ubi medicus ait consulenti, ὃ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti, *vir egregie*; nec tamen satis probo. V. idem cap. 16. REITZ.

ead. l. 13. Τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro metu futuri sumitur, ne te moretur. Habuisti enim iam in praecedentibus, cap. 3, τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, & cap. 11, ἐλπίς τοῦ φόβου. Sic etiam Chrysost. 253, 1, ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' ἁ. ἔ. τ. σ. quo enim referantur non habent. SOLAN.

ibid. Ἐλπίδας) Conf. quae supra dicta ad cap. 3. De plurali autem supra quoque iam dixi. Conf. c. 38 f. Quom. hist. & cap. 61 f. & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας, & Duker. ad Thucyd. VIII, c. 81, 43. REITZ.

ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, se sublato tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae eum mori cogenerent. Ἀπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidisse, nimirum καὶ post vocem χρόνων. Omnia itaque cummulata ei circumdedi, naturam (στοργὴν scilicet), dolorem, desperationem, metum, temporum infecutorum horrores, & auxiliatoribus in eum usus sum, atque ad extremum hoc consilium perpuli. Interpres non male supplevit τούτοις, his adversus illum auxiliis usus sum. In editione Florentina post vocem μελλόντων hiatus est, & duae voces sequentes omissae; quod argumento est, Codicem, quo Florentini usi sunt, eo loco se male habuisse. IENS.

ead. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) Τούτοις hic desiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. GUYET. Parum abfuit, quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi necessarium videtur. At potest iam eo uti, qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro παρὰ & περὶ ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipsa loquebatur, etiam sine Codicum ope sic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio sibi constabat; quae quando con-

stans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui minus arri-
det illud καί, quod lensf. post χράνον inferi vult, punctum mi-
nus post id vocabulum ponat, & sic sine καί sensus satis con-
stat, qui tamen vel cum commate tolerabilis est. REITZ.

ibid. Πρὸς) Sic rescripti. In impressis παρὰ, excepta *Iunt.*
quae περὶ habet, quod in P. etiam exstat. SOLAN.

ibid. καὶ παρὰ τὴν) Hic locus integer non videtur. GUYET.
Iam tamen ex Solani emendatione integer videbitur. REITZ.

Pag. 326. l. 2. Ὅφ' αὐτοῦ) Ὅφ' αὐτοῦ erat in P. Sed ex ipso
ὅφ' satis apparet, eam & αὐτοῦ adspirare voluisse. REITZ.

ead. l. 14. Παντί) Leg. πάντῃ τούτῳ. GUYET.

ibid. Νομίσατε) Ἐνομίσατε. GUYET. Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνο-
μίσατε) Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum
sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur,
quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia sequentia
verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo
addidissim, quod & Solan. in *Iunt.* fecerat. Licet haud imme-
mor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra
adiecto dixerim. Verum quia Gesner. id imperativo modo ac-
cepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομί-
σαίτε legere, ut sit, iudicassetis; nam vel sic, vel ἐνομίσατε le-
gendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mi-
hi videtur. REITZ. Ego putabam, νομίσατε relinquendum,
cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, & protasin
argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, Gladium ho-
norate: nonne ipsum quoque dominum ultro honore affice-
retis? GESN.

Pag. 327. l. 1. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνέθ.) Non ut ipse quoque inter
Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum aci-
nacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspen-
sa, (forte etiam Deo alicui, ut Iovi ultori, ut Marti, appensus
gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur perveni-
re. Sic supra Ἐνυπν. c. 8 statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσ-
κυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Iuppiter adoratur,
etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. GESN.

ead. l. 4. Τίτρωσκόμενος) Hic desiderari videtur ὁ υἱός, vel ὁ
νεανίσκος, ut interpretes exposuit. GUYET. Non adeo desidera-
tur υἱός, vel νεανίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus &
consequentibus. Nexus enim orationis est, ἐπεὶ γὰρ φανεύ-
μενος, ὁ μὲν ἀνεβόησεν. Nisi malis mecum articulum addere,
ὁ φανεύμενος legendo, ut sic plenius eidem respondeat re-
petitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπακόθῃ infervit, propter in-

fertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. REITZ.

Pag. 328. l. 8. Προπαρεσκευασμένον) Vide, si operae est, si-
mitem lapsum complurium editionum, προπαρασκ. pro προ-
παρεσκ. exhibentium, infra in Lexiphan. cap. 24. Hic enim
augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi su-
pra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint aucto-
res. REITZ.

ead. l. 14. Πρώτος) Legendum omnino aut πρώτος, aut πρώ-
τω, sed illud concinnius videtur. SOLAN.

ead. l. 16. *Η) Delendum istud η, ut ineptum. SOLAN. Sola-
nus particulam η deletam cupit; nec ego desiderarem, si ab-
esset. Verum, etsi άλλ' η etiam pro άλλα μόνον accipiatur, ut
Viger. de partic. ex Aristoph. Εἰρην. docet, quid prohibet μό-
νον vel η per pleonasmum addi? Nam & alibi abundat η, in a-
lio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2 Aquil. & Scarab. ὀρκί-
ζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς
μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu η legitur in mea edit. Ae-
sopi. Sed η μὴν in iurandi formulis usitatum circumflekti solet;
quare & forsan hic scribendum άλλ' η, ut significet certe qui-
dem, cuius significatus exempla Stephan. iam dedit in The-
sauro. REITZ.

ead. l. 18. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν) Vertitur, gladium adegit. Sed
vertendum, caedem accelerabat, ac pro ἐπῆγε ἐπεῖγε legen-
dum. GUYET.